

АНДРЕА КЕЙН

БАРД

КОЛЛЕКЦИЯ
1992

ПОСЛЕДНИЯТ ХЕРЦОГ

Чувствена любовна история! Напрегната интрига!
Афер дьо кьор

Андреа Кейн

Последният херцог

ПРОЛОГ

**Лестър, Англия
1828**

– Моля те, татко, не ме карай да влизам там.

Детето се дръпна назад, като се опитваше да се отскубне от железната десница на баща си. Ужасено бе вторачило поглед в мрачното тухлено здание. Ръждясалата табелка с надпис „Дом на вечната надежда“ висеше на фасадата му като някое отвратително чудовище.

– Точно това непростимо поведение е причината да ме придружаваш днес тук. – Харуик Уиндам, маркиз Трагмор погледна смръщен осемгодишната си дъщеря, убеден, че в края на посещениято им в разнебитения приют за бедни, всяка следа от безсмислена нежност ще бъде завинаги заличена от деликатното личице, вдигнато умоляващо към него. – Хайде – нареди той. – Време е сама да видиш как се прахосват средствата на нашата страна и къде отиват парите от данъците, които плащаме. Тогава може би ще запазиш съчувствието си за онези, които го заслужават повече.

И той я задърпа напред, без да обръща внимание на изплашените й протести, докато стигнаха до тежката дървена врата. Спря пред нея и почука.

– К'во искате? О, туй сте вий, сър. – От изцапания със сажди мъж, който ги посрещна, се носеше неприятна миризма. Хълтналите му очи се завъртяха в орбитите си, когато позна посетителя. – Мистър Барингс не ва учакваше, милорд. Ше им кажа, че сти тук.

– Не е нужно. Не беше предвидено двамата с херцог Маркам да се срещаме с мистър Барингс преди четвъртък. Днес дойдох само, за да покажа приюта на дъщеря си.

Мъжът зяпна.

– Но, сър.

– Това е. Сега можеш да се върнеш към задълженията си.

– Да, сър.

Трагмор се завъртя на пети, за да погледне дъщеря си.

– Дафни, реших да бъда мил и да ти спестя ужасите на стаите на мъртвите и болните с надеждата, че покварата, която ще видиш тук, ще бъде достатъчна, за да коригираш начина си на мислене. Но, ако се

наложи, ще посетиш всяко ъгълче на този приют, за да закалиш глупавото си сърце.

Малките юмручета на Дафни се притиснаха към роклята ѝ. Обхваната от невъобразим ужас, тя погледна шокирано към белещата се мазилка на стените, които я заобикаляха от всички страни и прогнилия под в краката ѝ.

– Моля ти се, татко, аз...

– Видя ли човека, който ни посрещна?

– Да, татко.

– И какво ти е впечатлението за него?

– Има нужда от баня, татко. И от нови дрехи.

– Това ли е всичко?

– Чудех се дали бихме могли да му осигурим тези неща.

– Вече сме му дали предостатъчно – изръмжа Трагмор. – Крайно време е да разбереш това. – След това огледа вестибюла и посочи с пръст. – Виж ей там.

Дафни вдигна поглед. В най-далечния ъгъл бяха коленичили две зле облечени жени, търкаха пода с парцал и изливаха тихо една пред друга мъката си.

– Мръсни повлекани – измърмори маркизът. – Гнусни паразити, които носят само болести и неморално поведение. Осигурили сме им къде да живеят и какво да ядат, а виж ги на какво приличат, Дафни. Гледай внимателно. Единственото им занимание е да изразходват това, което сме им осигурили и след това да искат още. И какъв е смисълът на всичко това, питам аз?

Момиченцето наблюдаваше безмълвно двете жени.

– Те не са добре, татко – проговори най-сетне то с тревожно изражение на младото си лице. – Може би са болни. Виждаш ли по-дребната? Тя едва диша. Защо търка пода? Трябва да бъде в леглото.

Трагмор стисна така здраво челюсти, че помисли, че ще изпукат всеки момент.

– Тя сама си е виновна за своите болести, а сега ги разнася и по другите.

– Познаваш ли я, татко? – Дафни навиваше кичур светлокестеняви коси около пръста си, като умишлено говореше с безстрастен, лишен от емоции глас. Баща ѝ презираше показна чувствателност. А как можеше да си позволи подобно нещо точно сега, когато усещаше тежката му длан.

– Разбира се, че не! – изсъска Трагмор. – Къде бих могъл да се запозная с подобна личност?

– Тогава откъде знаеш, че сама си е виновна за болестите?

Той зяпна изумен, неспособен да отвърне.

– Във всеки случай – продължи да говори Дафни, – тя се нуждае от лекарства. И от почивка. Едва тогава ще се оправя. А ако се изкъпе и позакърпи роклята си, тя ще изглежда прекрасно.

Дъхът на маркиза секна, и в следващия момент, когато мръсният въздух проникна в дробовете му, той се закашля. Забележката на Дафни и непоносимото ѝ състрадание му напомниха неприятно за миналото. По вените му се разля гняв.

– Някога майка ти говореше също като теб – процеди през стиснатите си зъби той. – Ако ѝ бях позволил, щеше да пропилее цялото ми богатство, за да помага на подобна папlach. – Насочи пламтящите си очи към дъщеря си. – Промених възгледите ѝ в по-добра насока. Ясен ли съм, Дафни?

– Да, татко. – Устните на момиченцето затрепериха. Сведе ресници и впи уплашения си поглед във върховете на обувките си.

Трагмор сподави ругатнята, която напираше да излезе от устата му. Беше довел малката тук с определена цел и възнамеряваше да я осъществи на всяка цена. Преброи на ум до десет.

– Може би съм избрал неподходящи примери, които не са във възможностите ти да разбереш – размишляваше на глас той, решил да опита нова тактика. – В крайна сметка ти си дете. Добре. В такъв случай ще те заведа да видиш децата.

С тези думи той задърпа дъщеря си през вестибюла, докато стигнаха до задния вход на приюта. Отвори широко вратата и посочи с жест към градината.

– Гледай.

Там се мотаеха пет-шест мръсни хлапаци. Част от тях скубеха вяло плевелите, останалите бяха подложили длани под чучура на водната помпа и надзъртаха крадешком, докато пиеха.

Дафни отвори уста, за да каже колко изцапани изглеждат децата и колко скъсани са дрехите им, но реши, че е по-добре да не споделя впечатленията си и стисна зъби. Размишляваше каква ли е реакцията, която очакваше от нея баща ѝ. В този момент едно от децата, момиченце на приблизително същата възраст като Дафни, вдигна очи от плевелите, които скубеше. Погледите им се срещнаха. Мъката, която прочете в очите на непознатото дете, накара сърцето на Дафни да се свие от болка. Неспособна да понесе това, тя отмести поглед.

– Отвратена си, нали? – попита доволно маркизът. – И имаш

основание за това. Вместо да се грижат за градината и да изпомпват водата, както са им казали да правят, тези нежелани от никого копелета лудуват на воля и се пекаат на слънце. Трябва да бъдат бити, докато страхът не ги принуди да работят. А ако и това се окаже безрезултатно, тогава трябва да бъдат изхвърлени на улицата да мизерстват. Само по този начин ще избавим Англия от отровното им влияние. – Трагмор се вгледа в извърнатото лице на дъщеря си и попита: – Сега вече нали виждаш сама, Дафни?

– Да, татко. Сега вече виждам.

– Добре. В такъв случай, слава Богу, можем да си тръгваме. Повдигни ми се от това място.

Маркизът я поведе обратно през вестибюла, но се спъна в нещо на земята. Сдържайки с мъка псувнята си, той изрита предмета встрани.

– Но това е кукла, татко! – възкликна момиченцето и спря, за да вдигне играчката. Избърса мръсотията от бузите ѝ и я загледа възхитено. – Виж, изглежда също като Джулиет, куклата, която мама ми подари за Коледа!

– Луда ли си? Не пипай това... нещо! – нареди Трагмор. – Един Господ знае какви болести има по нея! – Той се спусна към дъщеря си, грабна куклата и я запрати с всичка сила към пода. Тя се строполи там в безформена купчинка, а разкъсаната ѝ рокля се уви около разрошените ѝ коси.

– Не, татко, недей! – започна да го умолява Дафни. – Прекалено е хубава, за да бъде болна!

– Тя е моя! – прозвуча треперещ глас зад тях. Собственичката му се спусна като стрела през вестибюла и вдигна от земята безценното си съкровище. След това ужасена се загледа в добре облечените непознати и се затресе от страх. – Тя е моя! Нема да ви я дам!

– Ние не я и искаме, мръсно, безсрамно създание такова! – изсъска в отговор Трагмор. Той стисна длан, изгаряйки от желание да зашлеви пребледнялото дете. – Виждаш ли, Дафни? Точно това се опитвах да ти обясня. Тези хора са истински животни, отвратителни паразити. Трябва да привикнеш с тази истина и да действаш според нея.

– Добре, татко. Моля те, не я удрай – прошепна умоляващо дъщеря му. – Какъв е смисълът? Научих всичко, което искаше от мен. Моля ти се. Нека да си тръгваме.

Думите ѝ улучиха точно където трябва. Трагмор потръпна от отвращение и се завъртя на токовете си.

– Много добре, да вървим.

И той се запъти към вратата, готов да потегли. Дафни се спусна след него, но се поколеба и погледна към момиченцето, което се бе сви-ло край нея и притискаше куклата към гърдите си. Беше същото дете, което бяха видели в градината. Дафни я бе познала веднага, още в мига, в който се бе втурнала във вестибюла. Беше хубава като играчката си, въпреки изпокъсаните ѝ дрехи и несресаните коси. Макар да бяха скрити под тънък слой мръсотия, човек можеше да види, че са руси. Очите ѝ бяха огромни и с гъсти ресници. Проницателният ѝ немигащ поглед отново срещна този на Дафни.

Сърцето ѝ замръзна при вида на тези очи – тъмни, бездънни, почти черни. В тях прочете страх, тъга и нещо по-лошо и от двете.

Безпомощност.

Водена от инстинкта си, Дафни пристъпи към нея.

– Дафни!

Гласът на Трагмор изтреща като гръмотевица във вестибюла и дъщеря му залитна, сякаш я удариха с камшик.

– Идвам, татко. – Тя се подчини незабавно и побягна от ужасния приют и преследващия я поглед на момиченцето.

Но това не бе краят. Той така и нямаше да дойде. Образът на това дете и неговата кукла се бяха запечатали завинаги в съзнанието на Дафни, бяха гравирани дълбоко в сърцето ѝ. „Защо татко не може да види това? – крещеше някакъв вътрешен глас. – И двете са толкова хубави.“

Единственото, от което се нуждаеха, бе една баня и нови чисти дрехи.

**Нортамптъншир, Англия
октомври, 1840**

Последният херцог умираше.

Като дишаше с усилие и на пресекулки, шестият и последен херцог Маркам проклинаше съдбата, че бе посегнала към него така скоро, и самия себе си, че не бе прозрял колко близък бе краят му. Неговото наследство, продължението на името, титлата – всичко това оставаше в ръцете на чужди хора.

Трябваше му време.

А нямаше никакво.

Херцогът облиза устни и дръпна звънеца край леглото си, за да повика слугата, когото току-що бе пуснал.

– Ваше Височество?

Вместо него влезе проклетият лекар. Херцогът нетърпеливо му махна с ръка да излезе.

– Бедрик. Повикай Бедрик. – Гласът му премина в немощна кашлица.

– Разбира се, Ваше Височество. – И лекарят покани с жест облечения в ливрея слуга.

– Излез... оттук – обърна се задъхано към мрачния лекар херцогът. – Само... Бедрик.

Докторът се поклонил любезно и изпълни нареждането.

– Викали сте ме, Ваше Височество? – Бедрик се намръщи при вида на хлабаво защитото копче на самото си. Държанието му беше така спокойно, като че щеше да наблюдава как бръснат господаря му, а не да стои край смъртното му ложе.

– Перо... хартия...

– Веднага. – Лакеят донесе незабавно и двете.

С трепереща ръка херцогът написа някакво име и няколко думи на листа, а след това с усилие го сгъна на две. Останал без сили, се отпусна върху възглавниците си.

– За моя адвокат – прошепна той. – Дал съм му указания. Той знае какво да прави.

– Разбирам, Ваше Височество.

– Незабавно. Веднага щом затворя очи.
– На мига, сър. Има ли още нещо?
– Моли се, Бедрик. Моли се да не е прекалено късно.
– Както желаете, сър. – Бедрик покорно пъкна бележката в джоба си и излезе.

Умиращият мъж се загледа след него, потъвайки в един свят, където миналото се движеше напред и се смесваше с бъдещето.

Последният херцог затвори очи.

* * *

– Върни ми портфейла, мръсно хлапе такова!
Зачервен, джентълменът говореше припряно и размахваше бастуна си към свития от страх юноша.

– Казах да ми го дадеш! – И буйно протегна напред облечената си с ръкавица ръка.

Никой от насъбралите се за конните надбягвания стотици хиляди хора не обърна внимание на разгорелия се спор. Провеждаха се октомврийските шампионски залагания, затова не беше чудно, че не се интересуваха от някакъв си обикновен джебчия.

– Не ме ли чуваш, проклет бандит? Върни ми парите. Незабавно. В противен случай ще те замъкна при местния съдия!

– Аз... аз... – Момчето избърса чело с мръсния си ръкав, като гледаше с широко отворени от ужас очи.

– Извинете, сър. Мисля, че е станала грешка.

Джентълменът се извърна.

– Моля? – С надут и обиден вид, той изгледа изправилия се пред него непознат.

– Казах, че според мен е станала грешка – отвърна новодошлият. Гласът му бе рязък като чертите на лицето. – Момчето не ви е взело портфейла.

– Абсолютно сигурно е, че го взе. Сам видях как направи кражбата.

Загадъчният непознат поклати глава.

– Това, което сте видели, е нещастно съвпадение. Портфейлът падна от джоба на панталоните ви. Момчето просто имаше лошия късмет да се озове на неподходящо място в неподходящ момент. Не е откраднало нищо.

– О, как смеете. Сигурен съм... – Мъжът спря да говори наред изречението си, тъй като новодошлият размаха въпросния портфейл пред лицето му.

– Видях го как падна на земята и го вдигнах – обясни той. – Точно се готвех да ви го върна, когато обвинихте несправедливо бедния момък. – Потупа юношата по рамото, а другата си ръка протегна към джентълмена. – Портфейла ви, сър.

– Хм, бях сигурен... т.е., видях... поне мисля, че видях... – Той въздъхна объркано и пое подадения му портфейл. – Благодаря ви, че ми го върнахте и че ме осведомихте за фактите – поправи се надут и с чувство за достойнство той.

– Няма защо.

– Струва ми се, че не се запознахме както трябва. Казвам се Лайнел Грабанд, граф Каспинуърт. А вие сте? – И той спря да говори изчаквателно.

– Торнтън.

– Лорд Торнтън – поклони се учтиво графът.

Непознатият не отвърна на поклона му.

– Не „лорд Торнтън“ – поправи го рязко той. – Торнтън. Пиърс Торнтън.

Каспинуърт премигна.

– Грешката е моя, Торнтън. – Приглади мустака си и огледа високата, силна фигура на своя събеседник и скъпото му облекло. – Искам да ви благодаря за услугата.

– Не е нужно. По-добре вместо това се извинете на момчето.

– Да се извиня? – зяпна графът. – На този гамен? – И той погледна презрително към посивялото лице на юношата, който отстъпи крачка назад. – Уверявам ви, ако днес не е белязал мен като своя жертва, значи го е направил за някой друг. Той е един обикновен джебчия. Трябва да го хвърлят в затвора, където му е мястото. Приятен ден, Торнтън.

Пиърс го изгледа как се отдалечава, а едно мускулче на челюстта му потрепваше. В същия миг ръката му сграбчи рамото на момчето, което бе решило да си тръгне.

– Чакай.

– Какво искате? – попита пребледнял юношата.

Торнтън повдигна едното ъгълче на устата си, без да сваля поглед от него.

– Изглеждаш смутен.

Момчето сведе поглед и скрита няколко парченца кал по земята с върха на обувката си.

– Окоето ти е добро, но пипането ти е тромаво – започна да го поучава тихо Пиърс. – Освен това допусна непростима и често пъти –

фатална грешка. Не си осигури път за бягство.

– К'во? – Брадичката на юношата увисна.

– Избра добре целта си и се разположи чудесно. Но после съсипа всичко с несръчното си изпълнение и липсата на план за бягство.

– Аз... вий... – Джебчията преглътна. – Видял сте мъ кат' взех портфейла.

– Разбира се.

– А вий как го взехте?

Усмивката на Пиърс се разшири.

– Пипам леко, а изпълнението ми е перфектно.

– Значи ми го отмъкнахте?

– При дадените обстоятелства това ми се стори най-разумното. – Младият мъж извади няколко шилинга от джоба си. – Ето, вземи това. Купи си нещо за ядене. После се прибирай къщи и упражнявай онова, което ти казах. Леко пипане и добре обмислен план. Този съвет ще ти свърши добра работа.

Момчето премести поглед от монетите към Пиърс и после пак към тях. След което хукна да бяга с ужасено изражение.

Очевидно доволен от резултатите от това, което бе направил, Торнтън продължи да се движи нататък. Докато си пробиваше път през тълпите от ентузиасирани зяпачи, оглеждаше околностите. Минаваше край мъже, пиещи бира и край циганки-ясновидки, край палатки, където залагаше на висок глас, край павилиона, където модната тълпа се подготвяше за първите надбягвания.

Щом тръгна покрай трибуните, забеляза целта си и се насочи незабавно към нея.

– Трагмор. Каква изненада.

Маркизът се обърна и лицето му преbledня, когато забеляза Пиърс.

– Торнтън. Какво, по дяволите, правиш тук?

– А защо да не съм тук? Залаганията на шампионата са много вълнуващи. Освен това чувствам, че днес имам късмет. А ти как си, Трагмор? Чувстваш ли се така щастлив?

По врата на Трагмор се появи червенина и започна да се разпространява по лицето му.

– Не си играй с мен. След като си дошъл, трябва да има някаква причина за това.

– Защо мислиш, че съм дошъл специално? Срещата ни може да е просто случайност.

Трагмор избърса капките пот по челото си.

– Когато става дума за теб, случайности не съществуват. – Наклони сребристо-бялата си глава и гласът му премина в шепот. – Ти откупи онази дяволска полица, нали?

– За каква полица говориш?

– Единствената от моите, с които още не се беше сдобил, дявол да те вземе. Онази, дето беше у „Лидинг джуълърс“.

– Дължеше на мистър Лидинг доста пари. Да не говорим пък, че вече бе закъснял с цели три месеца с плащането си. Лидинг се готвеше да поиска изплащане на цялата сума. – Устните на Пиърс се извиха в иронична усмивка. – Може би трябва да гледаш като на спасение на факта, че откупиш полицата ти.

– Аз бих го нарекъл с друго име – сви юмуци Трагмор. – Защо дойде днес, Торнтън? За да злорадстваш ли? За да ми припомняш непрекъснатото, че ме притежаваш и телом, и духом?

– Харуик? Конете се наредиха вече – достигна до ушите им нерешителен женски глас. – Спомена, че не искаш да пропуснеш началото на надбягванията, затова си помислих, че може би...

– Един момент, Елизабет – изстреля през рамо Трагмор. След това, присвил устни, се обърна отново към Пиърс. – Днес ме придружават жена ми и дъщеря ми. Така че, би ли ме извинил?

– Превъзходно! С радост ще се запозная с твоето семейство – заоглежда се младият мъж, без да обръща внимание на въсенското изражение на събеседника си. – Онази дама там ли е маркизата? Прекрасната жена с шапка с цветя, която маха към нас?

– Торнтън, Елизабет не знае нищо за...

Пиърс извади джобния си часовник и заяви:

– Имаме време точно колкото да ни запознаеш. – И като затвори капачето му, той се запъти през претъпкания павилион към ложата, където ги очакваха съпругата и дъщерята на Трагмор.

Тъй като нямаше какво друго да стори, маркизът преглътна гнева си и го последва.

– Лейди Трагмор? – осведоми се Пиърс, като наведе глава.

– Да. Познаваме ли се, сър? – Жената, която оглеждаше тържествено новодошлия, като с пръстите си непрекъснато стискаше и пускаше периферията на шапката си, очевидно някога е била изключително красива. Това личеше по все още гладката ѝ кожа, по фините очертания на лицето ѝ. Хубостта ѝ обаче бе увехнала, а очите ѝ, загубили блясъка си, бяха оградени от бръчици, пълни със страдание и тъга.

И двете неща бяха причинени от грубостта на онова безсърдечно

копеле.

Пиърс усети как цялото му същество се разбунтува.

– Елизабет, това е Пиърс Торнтън – започна неохотно запознанството маркизът. – Мистър Торнтън е, – покашля се неловко той, – мой съдружник в бизнеса. Торнтън, мога ли да ти представя съпругата си, лейди Трагмор.

– Много ми е приятно, госпожо – поклони се Пиърс.

– И дъщеря си, лейди Дафни. – Трагмор подаде ръка, за да измъкне младата дама иззад прикритието на шапката на майка ѝ.

Инспекцията му беше ограничена до вида на гъстите златисто-кестеняви коси, спускащи се грациозно по гърба ѝ.

Извила встрани глава, Дафни като че търсеше с поглед някого в тълпата и изобщо не си даваше сметка, че баща ѝ я представя на някого.

– Дафни! – изсъска Трагмор и впи пръсти в ръката ѝ.

Тя трепна като изплашено зайче и пребледня.

– Извинявай, татко. Каза ли ми нещо?

– Запознавах те с този господин – посочи към Пиърс той. – Предлагам този път вече да ме слушаш. И то внимателно. – Гневът се усети в гласа му и запали огънчета в очите му. – Пиърс Торнтън, моята замислена дъщеря, Дафни.

– Мистър Торнтън, моите извинения. – Младата жена се обърна към Пиърс и сведе глава. Вената, която прозираше на шията ѝ, запулсира по-учестено в резултат на бащиното ѝ мърене.

– Защо ли изобщо се учудвам – сгълча я маркизът. – Торнтън, извини държането на дъщеря ми. Понякога е непростимо...

– Не са нужни никакви извинения. – Пиърс вдигна облечената в ръкавица ръка на Дафни към устните си, без да разкрие нищо от гнева, свил се в него като смъртоносно навита пружина. – Всъщност, струва ми се, че мога да отгатна какъв проблем е заел мислите на лейди Дафни.

В същия момент усети как пръстите на младата жена се стегнаха в дланта му, а погледът ѝ несъзнателно, макар и крадешком, се насочи към баща ѝ, опитвайки се да разбере доколко бе ядосан.

– Никакъв проблем няма, сър. Просто си гледах. По-точно, чудех се...

– Кой кон да изберете за първото надбягване – довърши вместо нея Пиърс. – А това не е лесна работа, нали, миледи?

Този път младото момиче повдигна глава, а веждите ѝ се извиха изненадано.

– Ами, да, така е.

Едва сега той успя да види цялото ѝ лице и това бе за него смайващо откритие.

Дребна и с тънка кост като майка си, но трептяща от живот за разлика от нея, лейди Дафни беше прекрасна, но не приличаше на блестящите красавици, с които бяха пълни балните лондонски зали. Нейната хубост беше класическа, сякаш излязла от рядка, безценна картина. Косите ѝ, подобни на тъмен мед, се спускаха по раменете ѝ като светлокестеняв ореол, с изключение на няколко немирни кичурчета, които се бяха освободили и висяха покрай бузите и врата ѝ. А очите ѝ. Това бе възможно най-смайващото съпоставяне на цветове, истински калейдоскоп от нежни зелени и дискретни сиви нюанси, осеяни с блестящи кафеникаво-оранжеви точки – деликатност, обвита от сила.

– Кандидатите са изключителни. – Пиърс задържа ръката на Дафни една идея по-дълго от обичайното, преди да я пусне. – Може би, ако обменим мнение, ще съумеем да улучим печелившия.

Едва забележима, несигурна усмивка.

– Много сте мил, мистър Торнтън.

– Да, действително. – В гласа на маркизата прозвуча явно облекчение. – Виж, Харуик, конете се нареждат. – И тя подкани съпруга си да седне. – Ела.

Очевидно убеден, че не са нанесени непоправими щети, Трагмор кимна леко.

– Много добре.

– Мистър Торнтън? – обърна се към младия мъж Елизабет. – Заповядайте, настанете се при нас. Стига, разбира се, да нямате някаква друга уговорка.

Забелязал незабавно изписалото се по лицето на маркиза недоволство, Пиърс взе светкавично решението си.

– Не, нямам други уговорки. С истинска радост ще дойда при вас.

– Прекрасно. Столът зад Дафни е празен. Аз ще седна на него, така че двамата със съпруга ми да можете да обсъждате вашите дела.

– Не искам и да чуя за подобно нещо – отклони предложението ѝ Пиърс. – Конните надбягвания са истинско събитие. С вашия съпруг имаме много общи интереси, всеки един от които обещава да ни отнеме доста време. Прав ли съм, Трагмор?

– Така е. – Маркизът започна да се изпотява.

– Добре. В такъв случай можем спокойно да си уредим среща за утре. А сега настоявам да седнете до вашата съпруга. Аз пък ще заема празния стол зад лейди Дафни. А ако, колкото и да е невероятно това, се

сетя за нещо, което не може да чака цял ден, просто ще го обсъдим между отделните надбягвания. Как ти се струва това, Трагмор? – Усмивката на Пиърс можеше да разтопи дори айсберг.

– Ъ-ъ, чудесно. Би било чудесно, Торнтън.

– Прекрасно. – Младият мъж направи жест с ръка, за да даде път на маркиза и маркизата. – В такъв случай – след вас.

Трагмор хвана съпругата си за лакътя и я поведе към ложата.

– Лейди Дафни? – протегна ръка Пиърс.

– Благодаря ви. – Дафни се спря, а въпросителният ѝ поглед премина от очакващия я млад мъж към баща ѝ.

– Всичко наред ли е, миледи? – Пиърс прошепна в ухото ѝ тези думи, предназначени единствено за нейните уши. Възползва се от мига, в който тя го изгледа с широко отворени очи, за да намести дланта ѝ върху ръката си.

Усмивката ѝ се появи бавно и постепенно, предизвикана от емоции, по-дълбоки от обикновена сърдечност или радост.

– Да, мистър Торнтън, така ми се струва.

– Добре. – Младият мъж я поведе към стола ѝ. – В такъв случай нека да се отдадем на сериозния разговор около избирането на победителя.

– Двамата? – погледна го изненадана Дафни.

– Разбира се, че двамата. Обещах да ви помогна при това рисковано начинание, нали?

– Е, да, но аз знам много малко за...

– Друг път ходила ли сте на конни надбягвания?

– Разбира се, много пъти, но...

– Тогава със сигурност от време на време сте имала предчувствие за възможностите на някой от конете.

– Така мисля. И все пак...

– В такъв случай, доверете се на инстинктите си. – Пиърс посочи към наредените за първите надбягвания коне и жокеи. – От кой, според вас, се излъчва аурата на успеха?

Дафни се надвеси неуверено напред и заглежда претендентите. След миг очите ѝ светнаха и нежеланието ѝ се превърна в нетърпение.

– Какво, днес ще бяга Гранд Профит! Това е оная прекрасна кафява кобила, чийто жокей е в зелено. Гледала съм я вече няколко пъти на надбягванията. Бърза е като вятър, и е грациозна, и...

– Това няма почти нищо общо с въпроса дали ще победи или не, глупава ми дъще – прекъсна я, като се обърна през рамото си, баща ѝ. –

Торнтън, не обръщай внимание на глупавите брътвежи на Дафни. Умът ѝ е вечно в облаците, няма представа от правилата на хиподрума. – Глазът му премина в шепот. – Носят се слухове, че жокеят на Профит имал нареждания да се остави да го победят.

– Нима? – кръстоса небрежно крака Пиърс. – Имам ли честната ти дума за това, Трагмор?

– Имаш я.

– Колко успокоително – изправи се младият мъж. – В такъв случай съм готов да заложа.

– Моите пари са за Дарк Стом – прошепна маркизът.

Пиърс се усмихна подигравателно.

– Приятно ми е да узная къде са твоите пари. – После се обърна към Дафни. – Ще ме извините ли?

– Разбира се – усмихна се грациозно младата жена, но светлинката в очите ѝ беше изчезнала.

Пиърс набързо привърши с работата си и се върна точно навреме, за да види как конете се спуснаха по хиподрума.

– Като че ли Грнд Профит има значителна преднина – отбеляза той.

– Да. – Събеседничката му седеше малко по-изправена и гледаше напрегнато към прекрасния кон, който бягаше няколко метра пред останалите.

– Дявол да го вземе! – надвеси се напред маркизът, стиснал здраво коленете си с длани. – Проклятие! – възкликна няколко минути по-късно той, когато Гранд Профит пресече първа финалната линия.

– Някакъв проблем ли имаш, Трагмор? – попита с привидно съчувствие Пиърс.

– Информаторът ми се оказа негоден – отпусна се в стола си маркизът. – Съжалявам, Торнтън.

– Парите са си твои, Трагмор – напомни му Пиърс. – Спомняш ли си? – И без да дочака отговор, младият мъж се облегна на стола си и се обърна към Дафни.

Това, което видя, го накара да се усмихне.

Вирнала гордо брадичка, тя го гледаше с блеснал поглед. Изглеждаше изключително доволна от себе си.

– Точно както предполагам – промърмори той и докосна лекичко с кокалчетата на ръката си щастливото ѝ лице. – Инстинктите ви са много добри, миледи.

Тя се вгледа в пръстите му, които галеха лицето ѝ.

– Сигурна съм, че просто имах късмет.

– Възможно е. Но голям късмет. – Прокара палец по меката ѝ долна устна. – Поздравления.

Младата жена въздъхна лекичко.

– Съжалявам, че загубихте.

– О, но аз не загубих.

– Моля?

– Ентусиазмът ви беше заразителен, също както и логиката. Аз също заложих на Гранд Профит.

– Заложихте вашите... – Дафни поклати смаяно глава. – Само заради това, което казах?

– Добрият комарджия вярва на инстинкта си. Не го забравяйте никога – намигна той. – А сега, аз ли ще избира следващия победител или вие?

Дафни изви устни.

– Мисля, че не трябва да предизвиквам съдбата, мистър Торнтън. Мисля да оставя следващите залагания за днес във ваши ръце. Подозирам, че сте много по-вещ от мен в тази област.

– Както желаете – съгласи се младият мъж.

Следващите надбягвания бяха наистина вълнуващи, а сумата, която Пиърс спечели – значителна. Видът на Дафни обаче, подобен на токущо разтворил се цвят, го изпълни с много по-голяма радост от всичките му печалби.

Това и още едно нещо.

Триумфът при вида на гърчещия се Трагмор. С всяка следваща загуба той затъваше все повече в дългове.

Всъщност маркизът почти не издаваше вълнението си. Но Пиърс, който бе преживял тези трийсет години от живота си благодарение единствено на своя ум, знаеше какво точно да търси. Забеляваше всяка капчица пот на челото му, всяко нервно потрепване на безупречните му ръце, всеки неспокоен поглед през рамо, в очакване брадвата да падне върху врата му и Пиърс да го изложи пред целия свят.

„Не, копеле – мислеше си мрачно младият мъж. – Това би било прекалено лесно и безболезнено. Поти се. Умирай вътрешно. Питай се дали ще оцелееш. Точно както правех аз.“

Дафни се размърда до него. Пиърс се обърна навреме, за да я види как наднича към тълпата, като че търси някого.

– Загубила ли сте нещо? – наведе се към нея той.

Дафни се стресна и се изви в стола си.

– Не.

– Не ям невинни жени.

Невероятните очи се разшириха учудено.

– Моля?

– Не е нужно да се плашите толкова. Аз съм безопасен.

Поредната нерешителна усмивка изви устните ѝ.

– Така ли? Не съм на същото мнение, мистър Торнтън. Всъщност, не знам защо, но „безопасен“ ми се струва възможно най-неподходящата за вас дума.

Пиърс посрещна твърдението ѝ със сух смях.

– В такъв случай – безинтересен? Като се има предвид факта, че от както се познаваме, по-голямата част от времето наблюдавах гърба ви.

Тя се изчерви.

– Извинявайте.

– А вие непрекъснато се извинявахте.

– Аз...

– Недейте. – Той покри дланта ѝ със своята.

Дафни започна да навива около пръста си едно от висящите кичурчета коса, като поглеждаше нервно към стола на баща си.

– Днес е необикновено топло – рече неопределено тя.

– Не знам – отвърна тихо младият мъж, без да се опитва да премести ръка. – Нима?

Дафни издърпа дланта си изпод неговата и повдигна косата си, за да охлади врата си.

– Може да се дължи и на вълнението от надбягванията.

– Възможно е. – Той не ѝ напомни, че нито един от двамата не бе гледал бягането на конете през последните петнайсетина минути. Нещо повече. Макар да чувстваше нейното объркване и неудобство, той бе заинтригуван преди всичко от собствените си многобройни емоции. Съчувствие към страха, който очевидно тежеше като окови на младата жена. Омраза към човека, който го пораждаше. И още нещо, някаква странна смесица от омайване и привличане.

Погледът му проследи движенията на косата ѝ и се спря на шията ѝ, абсолютно гола, с изключение на малко перлено колие.

– Красиво е – прошепна той.

– Какво? – Дафни пусна плитките си, сякаш бяха поводи.

– Огърлицата ви. Перлите са прекрасни.

– О, помислих си... Извиня... – Тя срещна погледа на Пиърс и неочаквано избухна в смях.

– Смахът ви е още по-прекрасен.

– А родителите ми седят на три метра от нас.

– Сигурен съм, че вече знаят какво съкровище притежават.

Смехът на младата жена секна. Пиърс бе завладян от безумното желание да го примами обратно, да я види да я сияе така, както след победата на избория от нея кон. Уязвимостта на усмивката и правдивостта на смеха ѝ бяха нежни и скорошни като на дете, а обречеността и тъгата в очите ѝ бяха отдавнашни, примесени само с искрици гордост. Комбинацията беше наистина трогателна и Пиърс, който знаеше доста повече неща, отколкото предполагаше новата му позната, откри, че е непривично развълнуван от дъщерята на маркиза. Не си спомняше друг път да бе изпитвал подобна симпатия към жена, в чиито жили тече синя кръв. В този случай обаче... Погледът на младия мъж се плъзна бавно по деликатните черти на Дафни, към пленителните извивки на тялото ѝ, прикрити от семплата ѝ дневна рокля. Един Господ знаеше какво трябваше да изтърпи с баща като Трагмор.

При тази мисъл кръвта му се смрази.

– Мистър Торнтън, направо сте се вторачил в мен.

Пиърс повдигна ъгълчето на устата си.

– Така ли? Колко грубиянско от моя страна. Обикновено не съм така непохватен, когато се сближавам с някого.

– Сближавате ли? И с кого се сближавате?

Той отново се наведе към нея.

– С вас.

– О, разбирам. – Тя облиза устните си и отново погледна крадешком към баща си. Отдъхна облекчено, щом видя, че той беше напълно погълнат от последното надбягване за деня. – Кажете, мистър Торнтън, винаги ли сте така директен?

– Да. А вие, миледи, винаги ли сте така наивна?

Тя се замисли над въпроса му.

– Да.

Пиърс се засмя от сърце.

– На колко години сте, Дафни?

Дори да бе забелязала интимния начин, към който се обърна към нея, тя не го показа.

– На двайсет.

– И как така, ако смея да запитам, още никой джентълмен не ви е завел пред олтара?

– Не знам, мистър Торнтън – отвърна с непресторено простодушие тя. – Предполагам на никой не съм се сторила достатъчно

привлекателна, за да го направи.

Ако тонът ѝ не беше толкова тържествен, младият мъж щеше да приеме отговора ѝ като фалшива скромност.

– Искрено го вярвате, нали?

– Да. Макар че, честно казано, аз и не съм направила нищо, за да ги окуража.

– Разбирам. И защо?

– Поради много причини. – Още един бегъл поглед към баща ѝ, който сияеше от щастие, тъй като бе спечелил солидна сума от последното надбягване. – Достатъчно е да кажа, че бях прекалено заета с други неща.

Пиърс забеляза ликуването на Трагмор с крайчеца на окото си.

– Прекалено заета, за да се занимавате със собствения си живот?

Дафни пребледня, щом чу тихичко произнесения въпрос на събеседника си.

– Напълно съм доволна от живота си, мистър Торнтън. Но въпреки това ви благодаря за съчувствието.

Пиърс мразеше отдавна Трагмор, но ужаса, който видя върху лицето на дъщеря му, утрои неприязънта му към него. С видимо усилие той укроти емоциите си и се облегна назад.

– Страхувам се, че пропуснахме част от...

В този момент маркизът се изправи.

– Вече трябва да си тръгваме. – Това бе заповед, не молба.

Дафни и майка ѝ се изправиха на секундата. Пиърс бавно ги последва.

– Струва ми се, че първо трябва да вземем печалбите си.

– Ъ-ъ, да, трябва.

Младият мъж се обърна към маркизата.

– Двамата със съпруга ви ще уредим сметките си и ще кажем на кочияша да докара вашата карета. В случай, че не се видим после, благодаря ви за гостоприемството, миледи.

– Няма защо, сър.

– Лейди Дафни. – Пиърс се поклони. – Бяхте много приятна компания, да не говорим за точните ви предвиждания при залаганята. Беше истинско удоволствие да гледам с вас конните надбягвания.

– Както и на мен – с вас, мистър Торнтън. – Усмивката на младата жена бе искрена, но погледът ѝ за кой ли път отскочи към лицето на баща ѝ.

Пиърс едва изчака двамата с маркиза да се отдалечат от дамите

достатъчно, за да не ги чуят.

– Какъв късмет имаше, че последното надбягване в крайна сметка завърши така. Всъщност не е нужно да ходиш за печалбите си. Те ми принадлежат.

– Какво? – спря се рязко спътникът му.

– Лихви, Трагмор, забрави ли? Дължиш ми доста.

– Проклето копе...

– По-внимателно – предупреди го тихо младият мъж, – или ще ме накараш да попитам как така един мъж, който всеки момент може да се озове на улицата, е в състояние да предложи на дъщеря си подобна скъпа огърлица.

Челото на маркиза се покри с пот.

– Това е евтино копие на...

– Напротив, перлите са съвсем истински. И много скъпи. Ако лейди Дафни притежаваше дори една черта от отвратителната ти природа, нямаше да се поколебая да сваля колието от шията ѝ и да ги прибавя към другите си днешни печалби. Но за моя изненада и тя, и съпругата ти са очарователни. Така че, приеми перленото колие като подарък от мен за семейството ти. Изненадан ли си? Не бъди. Понякога дори аз имам сърце. Към онези, които го заслужават, искам да кажа. – Пиърс измъкна печелившия билет от ръцете на маркиза. – Това ще го взема. А ти върви за каретата си. Адвокатът ми ще се свърже с теб утре, за да ни уреди среща. Постарай се да направиш всичко както трябва, ако не искаш целият свят да разбере, че си останал без пари – усмихна се хапливо той. – Възползвай се от удобствата си. Докато имаш възможност.

2

Слънцето бавно се издигаше нагоре. Пейките в църквата все още тънеха в мрак, когато една самотна фигура се промъкна през дървената врата.

– Господин викарий, тук съм.

Думите отекнаха в притихналата църква и отвътре се показа Алфред Чеймбърс. Намести очилата си и поклати притеснено и същевременно – снизходително глава към енергичната млада жена, която бързаше към него по пътеката между редовете.

– Това го виждам и аз – отвърна той, като се намръщи. – И то още преди зори. Дафни, скъпа, съмнявам се, че дори чучулигата се е събудила. – Той я смъмри сърдечно, а погледът му бе пълен с топлина и нежност. – Колко пъти съм те предупреждавал, че не е безопасно да се движиш по улиците на селото преди зазоряване?

– Безчет. – Дафни спря невъзмутимо пред него, постави огромната кошница, която носеше, от едната си страна, мушна ръка под подгъва на фустата си и измъкна оттам петнайсет сантиметрово острие. – Но няма от какво да се страхуваш. Виждаш ли? Добре съм защитена.

– Каква утеха. И колко пъти си използвала това смъртоносно оръжие, за да се защитиш?

Младата жена му се усмихна ослепително.

– Нито веднъж. Не ми се е налагало. Което доказва колко безопасно е всъщност селото. – Дафни върна ножа със замах на предишното му място. – Във всеки случай, не съм дошла тук, за да споря с теб, скъпи приятелю. Днешният ден е прекалено хубав за подобно нещо. Освен това, не си очаквал, че съм мигнала снощи, нали? Не и с вълнението от предстоящото посещение на училището. А и още вчера, по време на конните надбягвания не ме съдържаше на едно място. Не можех да мисля за нищо друго, освен за децата, с които най-после ще се срещна. А това ми напомни за кошницата. – И тя я повдигна триумфиращо. – Почакай само да видиш какво има в нея. – Без да обръща внимание на прахта, събрала се из гънките на утринната ѝ рокля, Дафни се отпусна на колене и започна да вади пъргаво едно по едно своите съкровища.

– Снощи мисис Фрейм изпече половин овен. Не успяхме да го изядем, дори татко не можа да се справи с него. Така че донесох всичко, което остана. Има достатъчно поне за десет порции. – И тя постави

внимателно храната на една страна. – Освен това откъснах два пирогов от кухнята. Мисля, че мисис Фрейм не ме забеляза, но дори да ме е видяла, тя няма да каже на никого. – Дафни се облегна назад на петите си с блеснал поглед. – А сега идва най-хубавата част. Гледай! – Младата жена извади доволно спретнато подредена купчина дрехи: панталони, ризи, рокли и престилки с различни форми и размери.

– Къде, за Бога, намери всичко това? – попита смаян викарият, като опипваше благоговейно басмената рокличка най-отгоре, като че беше направена от злато.

– Аз ги уших – пошепна поверително Дафни. – Мама поръча плат от града, така че слугините да ушийт нови униформи за тях и за лакеите. Докараха плата, когато татко беше в Лондон по работа – усмихна се крадешком на викария младата жена. – А мама се бе погрижила поръчката да бъде съществена.

– Господ да благослови Елизабет – прошепна развълнувано Чеймбърс. – И Господ да благослови и теб за упорития ти труд.

– Това не беше работа, а благословия – поправи го със закачлива усмивка тя и се изправи. – Знаеш колко ми е трудно да спя нощем. Двата с фенера ми работехме продуктивно, докато се покаже слънцето, за да ни предложи помощта си. Помисли само колко много деца ще имат полза от това, господин викарий – стисна ръката му тя. – Има и още. В края на седмицата очакваме пратка от необработена вълна, за да направим одеяла за конете. Старите им одеяла са се изтънили толкова, че прозира вътъкът, така че ще мога да направя шалове за децата за през зимата. – Дафни смръщи чело. – Още не съм измислила начин да им осигурия ботуши, но това е единственият проблем, който ми остава да разреша.

– Осмелявам се да не мисля като теб, дете. – Викарият обгърна пръстите на младата жена в дланта си, а меките черти на лицето му се опънаха напрегнато. – Ти, както и Елизабет, имате много по-голям и страшен проблем, с който трябва да се справите.

Устните на Дафни потрепераха.

– Татко.

– Ако той научи...

– Няма.

– Но ако все пак разбере, дете, гневът му няма да има граници.

– Не мога да си позволя да мисля само за това – извърна глава тя, а лицето ѝ придоби познатото противоречиво изражение на решителност, примесена с примирение. – Двете с мама знаем на какъв риск се излагаме. Но това е нещо, което не можем да не правим, всяка според своите

възможности.

– Каквото и да ви струва?

– Да.

– Кокиче. – Името, което бе дал на Дафни още като дете, само се отрони от устните на викария. Той постави захабените си от работа ръце върху раменете ѝ. – Майка ти от двайсет и една години живее в страх и мъка. Спомням си я като беше... лъчезарно, живо младо момиче. Но сега вече е изморена. Силите ѝ са изчерпани. Опасявам се, че е изтърпяла всичко, което е могла.

– Нима мислиш, че не знам това? – отвърна със спокойна решителност Дафни. – Ако баща ми научи какво правим... правя... ще отрека, че мама е знаела за моите занимания. Отговорността и последствията ще паднат върху мен.

– Един Господ знае какво би могъл да направи Харуик.

– Единственото, което може да стори, е да ме набие. Над духа ми обаче няма власт. Отдавна загуби тази власт.

– Ще направя всичко, което зависи от мен, за да предотвратя...

– Не. Нищо няма да правите. – Младата жена се завъртя на токовете си и се обърна с лице към своя приятел. – Той ми е баща. По закон никой няма право да се намесва, когато той ме наказва. Моля те, не излагай на риск себе си и мястото си в енорията. Селото се нуждае от теб. – Ръката на Дафни остана за миг върху челюстта на Чеймбърс. После се наведе, за да върне обратно нещата в кошницата. – Слънцето изгря. Класната стая ни очаква.

Викарият кимна, като въздъхна дълбоко.

– Добре. Да вървим, мое упорито Кокиче. Поне ще можеш да видиш радостните личица на децата, които храним благодарение на твоето великодушие. Моля се само да не се наложи да изтърпиш прекалено неприятни последици заради благородните си постъпки. Ти си играеш със съдбата, това е истински хазарт.

На устните на младата жена се появи загадъчна усмивка.

– И какво, ако смея да попитам, ти е толкова смешно?

Дафни потри една в друга дланите си – жест, който викарият отдавна бе научил и означаваше, че младата му приятелка имаше нещо важно на ум.

– Е? – настоя той. – Изказвам на глас тревогата си, че непрекъснато рискуваш да бъдеш разкрита от баща си, а на теб това ти се струва смешно, така ли?

– Не, разбира се, че не. Тревогата ти е породена от любов и аз съм

ти дълбоко благодарна за нея. Причината е в думата „хазарт“, която употреби. Тя ми напомни за нещо. По-точно – за някого – поправи се тихо тя.

Чеймбърс премигна от изненада.

– Да не би този някой да е някой джентълмен, например?

Дафни присви устни.

– Мисля, че не. Комарджия, мошеник и пълен с чар. Но определено не е джентълмен. – Припомнила си как Пиърс ѝ бе помогнал да си възвърне достойнството, след критиката на баща ѝ, тя добави: – Освен в случаите, когато реши да бъде такъв.

– Ясно. И къде се запозна с този сложен непознат?

– На конните състезания. Дойде да говори нещо с баща ми.

– В такъв случай трябва да е негов приятел? – не можа да прикрие тревогата в гласа си викарият. Беше се надявал, че някой ден младото момиче ще срещне мъж, достоен за нея, а не мръсник от рода на баща ѝ.

– Не, не бих казала, че са приятели – прехапа замислено устни Дафни. – Според думите на баща ми, двамата са бизнес-съдружници.

– Като че ли се съмняваш в това.

– Глупаво е, знам – повдигна рамене тя. – Нямам причина да се съмнявам в думите на баща си. Само че двамата с мистър Торнтън изглеждат толкова различни... по възраст, по произход, по държание.

– С други думи, този мистър Торнтън е млад, скромнен, естествен и без позиции в обществото.

Младата жена се усмихна на това доказателство за проникателността на викария.

– Изглежда около трийсетгодишен. Определено е без титла. Струва ми се, че и никога не е бил глезен. И макар очевидно пари да не му липсват, нещо в него ме кара да мисля, че не е наследил богатството си, а го е спечелил сам, вероятно благодарение на ума си.

– Права си. Не ми прилича на човек, когото баща ти би избрал за съдружник. Но все пак липсата на знатен произход би могла да изbledнее, ако вместо нея има остра проникателност в бизнеса.

– Възможно е. – Дафни се поколеба, сбърчила чело. – Има още нещо... нещо странно. Баща ми изглежда толкова плах, когато е край Пиърс Торнтън, необичайно любезен и сговорчив. Имам особеното чувство, че мистър Торнтън го държи натясно по някакъв начин. Нямам доказателства за това – просто инстинкт. – Последва нова лека усмивка. – Но, ако слушам мистър Торнтън, би трябвало да вярвам на инстинктите си.

– А, добър човек. – Облекчението на викария бе очевидно. – Той ти е дал духовен съвет.

– Не, всъщност той ми даде комарджийски съвет. За първите надбягвания заложихме по моите предвиждания.

– О-о! – Алфред Чеймбърс свали очилата си и започна буйно да ги бърше с носната си кърпа. – По всичко личи, че вълнението от предстоящото посещение в училището не е било единственото, отвличало вниманието ти от вчерашните конни надбягвания.

– И какво ще рече това?

– Че мистър Торнтън като че ли ти е направил силно впечатление.

– Да, така е. Но не заради комарджийските си способности, ако това е, което те интересува – увери го Дафни, като му намигна. – А защото е изключително интересно възплащението на сбор от противоречия – хладнокръвен и самоуверен, и в същото време – интуитивен и състрадателен. Не може да не се съгласиш, че е рядка комбинация, особено пък за един комарджия.

Викарият постави очилата отново на носа си, вперил проникателния си син поглед в лицето на младата жена.

– Как научи толкова много за него само за една среща?

– Ако го беше видял как преценява конете, набелязвайки целите си без да мигне, нито пък да допуска нещо друго освен пълна победа, би разбрал какво имам предвид, като казвам „хладнокръвие“.

– А проникателността? А състраданието?

Настъпи неловко мълчание, после Дафни каза:

– Татко ме разкритикува публично. Мистър Торнтън явно усети смущението ми и целенасочено ме спаси от онова, което най-вероятно щеше да се превърне в поредния неприятен епизод.

– Права си. Това е едновременно доказателство и за проникателност, и за добрина. – Чеймбърс предпочете да не обсъжда повече тази случка, тъй като знаеше колко мъчителни бяха за Дафни гневните пристъпи на баща ѝ. Освен това вниманието му бе привлечено от по-интересна тема и възнамеряваше да се насочи към нея, разбира се, възможно най-деликатно. Привидно отдал вниманието си напълно на навиването на ръкавите си, той попита:

– Как изглежда този Пиърс Торнтън?

Младата жена нави кичур коса около пръста си, а пред погледа ѝ се появи мъжът, който не излизаше от мислите ѝ от вчера.

– Той е висок и тъмнокош, с непроницаем вид, сякаш иска да те предупреди, че няма да позволи на никого да премине отвъд позволената от

него граница. Определено хубостта му не би могла да се нарече класическа. Чертите на лицето му са сурови, строги, изражението му е почти затворено. Чувствам, че е трябвало да се бори за нещо. Откривам го и в погледа му. Очите му имат най-тъмния зелен цвят, който съм виждала, почти като на гора посред нощ. Но под тази привидна грубост...

– Се крие сърце на светец, несъмнено – засмя се Чеймбърс. – Съществува ли човек, в който да не откриеш нещо добро, Кокиче?

Образът на Пиърс Торнтън изчезна и бе заместен в същия миг от грозния отговор на въпроса на викария.

„Дафни, пак ли си раздавала подаяния на онези безполезни хлапета?“

„Не, татко.“

„Тогава защо лорд Уебърлинг те е видял в двора на енорийската църква с оня проклет свещеник?“

„Викарият ми е приятел, татко. Аз само...“

„Гледай да не открия, че отново си нарушила заповедите ми, дъще. Защото само ако науча, че си дала дори един шилинг от парите ми на онази папlach, наказанието ти ще бъде изключително сурово. Разбра ли какво ти казах, дъще?“

„Да, татко. Но аз...“

„Може би трябва да ти дам пример какво точно имам предвид. Тогава вероятно ще започнеш да мислиш по два пъти, преди да отидеш да прахосваш времето си – и моите пари – за безплодните каузи на викария.“

Дори сега Дафни потрепна и усети ударите на баша си така ясно, както ги бе изпитала наяве седмица по-рано.

Съществувал ли човек, в когото да не може да открие нещо добро?

– Да – прошепна младата жена, а в гърлото ѝ заседна буца. – Господ да ми прости, но – да.

Чеймбърс се приближи до нея и взе ръцете ѝ в своите.

– Не се измъчвай, Дафни. В някои хора доброто е скрито толкова дълбоко в тях, че понякога човек трябва да копае цял живот, за да го открие. И не е нужно да искаш прошка, тъй като въпреки всичко вярата ти е непокътната и ти все така се опитваш да видиш доброто в Харуик. – И той я целуна по челото. – Ела. Да тръгваме към училището. По пътя ще можеш да ми разкажеш всичко за този загадъчен мистър Торнтън. А аз пък ще те зарадвам с последните новини от твоя Бандит на тенекиената чаша.

В миг всичко друго бе забравено.

– Казвай – възкликна младата жена, като едва не подскочи от възнение. – Какво е направил този път бандитът?

Последва сърдечен смях.

– Така си и мислех, че това веднага ще отвлече вниманието ти от всичко друго. Но, имай предвид, засега информацията ми почива единствено върху слухове.

– Знам, винаги е така. Но в крайна сметка всички тези приказки се оказват верни, а всеки един от подвизите на бандита без изключение се описва на страниците на „Таймс“ ден след ден. Така че, кажи ми, господин викарий, чие имение е нападнал този път? През кой прозорец е влязъл? Какви бижута е взел? Колко са стрували откраднатите скъпоценни камъни? Коя от скъпоценностите, които откъсна преди четири нощи от дома на граф Гантри е оставил? Кой приют е облагодетелстван този път от кражбата?

Чеймбърс отметна назад глава и се засмя.

– Вдигай кошницата, Кокиче. Аз пък ще взема книгите, които съм събрал за училището и можем да потегляме. Ще направя всичко възможно да отговоря на многобройните ти въпроси по пътя.

След няколко минути Дафни и викарият вече вървяха по селските улици.

– Не съм сигурен точно какво е било откраднато или пък как се е промъкнал бандитът – започна викарият. – Но знам, че кражбата е станала по-миналата нощ.

– Някъде между два и три часа сутринта – допълни с благоговееен шепот младата жена. – Той действа винаги по това време.

– Да. Е, този път ударът му бил насочен срещу дома на виконт Друидж.

– Така си и знаех! Спомняш ли си като ти казах за ослепителната огърлица от рубини и диаманти, която виконтът купи на съпругата си? Според мама цялото висше общество говорело за нея. Каза, че виконтесата едва си държала главата права, толкова тежка била огърлицата. Бандитът трябва да е научил за това, а нищо чудно да е видял сам бижутото. Господин викарий – превърна се в слисан шепот гласът ѝ, – кой е той? Откъде знае точно кого и къде да удари?

– Честно казано нямам представа. Знам само, че благодарение на твоя бандит, още няколко десетки гладни деца ще бъдат нахранени и облечени, а в сърцата им ще блеснат искрици надежда.

– На кой приют е оставил парите?

– На този в Уърсли.

– О, слава Богу – въздъхна Дафни. – Това е приютът, който възнамеряваше да посетиш тази седмица, този, който се намираще в страшно окаяно състояние.

– Точно така. Бедният му директор се бе обърнал за помощ към всички енории в диаметър от няколко мили. Не разполагаша повече с никакви средства, нямаша дори храна. Само след седмица-две малките деца, някои от които почти бебета, щяха да бъдат принудени да просят из улиците или да умрат от глад.

– Самият директор ли ти съобщи, че бандитът е бил там?

Викарият се усмихна.

– Очевидно. Твоят дързък бандит оставил тенекиената си чаша в средата на директорското бюро. Влязъл и излязъл още преди зазоряване, безшумно, без да го види никой.

– Колко пари им е оставил?

– Пет хиляди лири без малко.

Младата жена отвори смаяно уста.

– Този човек е истински спасител.

– Този човек е крадец – припомни й тихо викарият.

– Как можеш да говориш така? Ти по-добре от другите виждаш какво е сторил за...

– Не е нужно да го защитаваш пред мен, Кокиче. Аз го благославям всеки божи ден. Но фактите са си факти. А сега искам да отговоря на още един от въпросите ти. В тенекиената чаша, поставена върху възглавницата на виконт Друидж е било оставено диамантеното копче за риза на граф Гантри. Тенекиената чаша е идентична с онази, сложена върху бюрото на директора на приюта в Уърсли.

– Както винаги – някакво бижу от предишната кражба, оставено на новото местопрестъпление. Две еднакви тенекиени чаши – една в ограбения богатшки дом, друга в избрания приют. – Дафни сияеше. – Този бандит е блестяща личност. Да не говорим колко е великодушен и ловък. Надявам се властите никога да не го заловят. Нямам търпение да прочета в днешния вестник за това колко са изумени.

– Би ли издържала, докато раздадеш тези богатства? – засмя се викарият и спря пред селското училище. – Децата те очакват.

– О! Не усетих кога сме пристигнали – спусна се напред младата жена, за да надникне през прозореца. – Изглеждат погълнати от онова, което учат – рече разочаровано тя. – Това значи ли, че ще трябва да отложим посещението си?

– Мис Редмънд, тяхната учителка, ни очаква. Мисля, че ще бъде

повече от щастлива да изостави урока си. – Алфред Чеймбърс смръщи чело и почука на вратата, като остави Дафни да се чуди от какво бе причинено явното му неодобрение на учителката.

– Да? Какво има?

Щом видя жената със стиснати устни, чиято обемна фигура изпълни рамката на вратата, Дафни престана да се чуди.

– О, извинете ме. Вие ли сте, господин викарий. – Леденият тон на мис Редмънд бе непривлекателен като външността ѝ. Тя троваво отстъпи встрани и покани викария с жест. Укорителният ѝ поглед се спря върху младото момиче.

– Мис Редмънд – намеси се Алфред Чеймбърс, като даде път на Дафни пред себе си. – Може ли да ви представя мис Дафни Уиндам.

Студеният поглед на учителката стана определено леден.

– Уиндам ли? Да не би случайно да сте роднина на маркиз Трагмор?

Младата жена вирна брадичка.

– Маркизът ми е баща.

– Огледайте сама, ако желаете. Но аз мога да ви го спестя. Ако липсва детето на някой от вашите арендатори, значи наистина не учи тук.

– Моля?

– Предполагам, че ви е изпратил баща ви. Кажете му, че не е необходимо. Не съм пунала никой от Трагмор в това училище откакто получих тези нареждания от баща ви. Колкото и да ми е неприятно да обучавам тези хулигани, това място ми е нужно. Така че можете да уверите баща си – изпълнявам безпрекословно всичките му желания.

– Мис Редмънд – започна викарият.

С леко поклащане на глава Дафни накара приятеля си да млъкне. Бе разбрала причината за високомерното държане на учителката – както и на бащината си тактика – прекалено добре.

– Не съм дошла като пратеничка на баща си, мис Редмънд – отвърна тя, като полагаше огромни усилия гласът ѝ да не затрепери. – Ако зависеше от мен, всички деца, които живеят в Трагмор, щяха да бъдат сред вашите ученици. За нещастие аз нямам власт върху решенията на баща ми. – И тя колебливо протегна напред кошницата, която носеше. – Все пак се опитвам да променя нещичко, колкото и дребно е то. Ако ми позволите – купила съм на децата нещо за хапване и малко дрехи.

– О-о! – Устатата на мис Редмънд се отвори и затвори няколко пъти. – Разбирам. Ами, аз, естествено, помислих... Простете моето нахалство, миледи. – Провисналите бузи се повдигнаха, свидетелство ако не за

сърдечен, то поне за по-топъл прием. – Заповядайте. – Тя се обърна и чувствената ѝ гръд едва не събори Дафни на земята. – Деца, имаме гости.

Двайсетина чифта любопитни очички се насочиха към младата жена.

– Ако сме прекъснали часа ви... – започна тя.

– Глупости – намеси се прибързано учителката, очевидно облекчена от това прекъсване точно както беше предрекъл Чеймбърс. – Приберете си плочките за писане, деца. Дошъл е викарият. И е довел една много специална посетителка, лейди Дафни Уиндам. Кажете „добре дошли“ на лейди Дафни и на викария.

Последваха двайсетина нестройни „добре дошли“-та.

Младата жена набързо огледа момчетата и момичетата, насядали по пейките край дългото дървено бюро. На възраст от около пет до тринайсет години, те бяха извънредно слаби, облечени в износени дрехи и всички гледаха към нея, сякаш окаченият на стената в класната стая портрет на кралица Виктория, внезапно бе оживял пред погледите им.

Сърцето ѝ се сви от познатата болка.

– Искаш ли да те представя, Кокиче? – попита Чеймбърс, усетил мъката на приятелката си.

– Не, благодаря, господин викарий. – Дафни му хвърли бърз, изпълнен с благодарност поглед, който му обясни безмълвно, че възнамеряваше сама да събори стената помежду им. – Очаквам този ден от доста дълго време.

– Много добре – кимна викарият, като се молеше за нея, за да може да изпълни това, което бе замислила, с надеждата, че близостта му щеше да ѝ даде нужната сила да прекрачи отдавна издълбаната дълбока граница между различните класи.

Младата жена се обърна и тръгна към децата.

– Нямате представа с какво нетърпение очаквах да се запозная с вас – призна със срамежлива усмивка на лицето тя. – Викарият ми е говорил за вас толкова много, че вече ви чувствах като приятели. – Без да обръща внимание на мълчанието, Дафни оглеждаше морето от лица пред себе си.

Очите ѝ се спряха върху едно десетгодишно момченце.

– Ти трябва да си Тими – опита се да отгатне тя, забелязала луничките и непокорните му черни къдрици, които съвпадаха с описанието на Чеймбърс. – Чух, че си имал гущер.

Срещнала учудения поглед на детето, младата жена затаи дъх, като

броеше всяка една от безкрайните секунди, докато чуе отговора му.

Най-после покритото с лунички лице пред нея се отпусна.

– Казвъ съ Хенри – рече Тими. – В началото го носех на училище, но мис Редмънд мѝ накара да престана.

– Направила го е вероятно защото се е страхувала, че Хенри ще отвлеча вниманието ти.

– Не, 'щот' съ страхува да не я ухапи.

– Разбирам – опита се да скрие усмивката си младата жена, като усещаше погледа на учителката в гърба си. Кажй ми, Тими, гущерите обичат ли пирог?

Момчето завъртя раздражено очи.

– Не. Те обичат дървеници.

– О-о! – събра вежди Дафни, като размишляваше върху новата дилема. – Е, Тими, не съм донесла дървеници, следователно е по-добре, че Хенри си е къщи. Ти сам ще трябва да се погрижиш за храната му. Все пак наистина съм донесла пирог. И тъй като Хенри не е тук, пък и не би оценил десерта ми, би ли искал ти от него?

Това причини очакваната реакция. Лицето на момчето се озари от бляскава усмивка.

– Без съмнение!

– Ам' наистина ли носиш пирог с вас? – обади се друго от децата.

– Наистина – усмихна се широко младата жена. – Как се казваш?

– Уилям.

– Уилям... Уилям. – Дафни потупа замислено брадичката си. – Доколкото си спомням, викарият ми каза, че миналата зима ти си донесъл най-много дърва за огрев от целия клас.

Крехкото осемгодишно момченце се изпъчи гордо.

– Могъ да нося по-висока от мени купчина дърва от гората до тук без да си почина нито веднъж.

– Но това е изключително? И още една причина да поддържаш силите си. – Тя се приближи до кошницата и повдигна капака ѝ. – Имам достатъчно пирог за всички. Освен това имам и големи порции овнешко месо, което искам всеки един от вас да занесе на семейството си.

Дафни започна да разопакова храната, когато усети, че някаква малка ръчичка я дърпа за полата. Погледна надолу и видя едно дребно синеоко момиченце, което бе втренчило очи в нея.

– Аз съм Прудънс – представи се тя. – К'во друго си донесла?

Забелязала закърпените дрешки на детето, младата жена измъкна една от басмените роклички.

– Донесла съм тази красива нова рокличка. Харесваш ли я, Прудънс? Мисля, че ще ти бъде точна.

Сините очи станаха огромни.

– Наистина ли й за мен? – прошепна детето.

– Твоя е.

Прудънс докосна благоговейно крайчеца на подгъва й.

– Толкоз е хубава.

– Също като теб. – Дафни коленичи импулсивно и я прегърна. – А красивите момиченца имат нужда от красиви дрешки. Но първо трябва да ми обещаеш нещо. Обещай ми да носиш тази рокличка при следващото ми посещение, за да мога да видя колко хубаво ти стои.

Челцето до рамото й се наклони в знак на съгласие.

– Много добре. Тогава си я вземи.

– Само т'ва ли искаш от мен? Обещание? – отстъпи крачка назад Прудънс и погледна младата жена с надежда и същевременно с вкоренено от многото лишения съмнение в душата й.

– Това е единственото, което искам от теб – увери я нежно Дафни, без да откъсва поглед от Прудънс, която грабна роклята и я стисна здраво в ръцете си, сякаш беше безценно съкровище.

Младата жена бе виждала и преди подобно болезнено чувство за собственост. Пред очите й се появи образа на тъмноокото момиче от „Дома на вечната надежда“, който я бе преследвал през всички тези години. Виждаше я, сякаш беше пред нея, как притиска към гърдите си парцаливата кукла със същото безкрайно отчаяние, с което сега Прудънс стискаше роклята.

В гърлото й заседна буца.

– Прудънс – отрони се от устните й. – Имаш ли кукла?

Детето премигна и вдигна гордо брадичка.

– Имах си Марта, но тя вече не й моя. Мама я даде на Джейн, дъспре дъ плачи.

– Джейн ли?

– Моята сестричка. Тя й само на две години. А мама не може да приспи бебето, аку Джейн плаче непрекъснато. Затова й даде Марта. И сега Джейн не плаче толкоз.

– Постъпила си много мило, като си й дала един толкова скъп приятел.

Прудънс вдигна рамене.

– Аз не исках. Мама мъ накара.

– Прудънс, знам, че Марта е означавала много за теб, но би ли

обикнала една нова кукла?

– Мама казва, чи немаме пари за нова кукла.

– Чакай да ти кажа една тайна – наведе се към нея със заговорнически вид младата жена. – На витрината на селския магазин видях най-красивата кукла. Има копринени златни коси и розова рокля от атлаз с кадифена панделка. Но има и един ужасен проблем.

– Какъв? – Прудънс я гледаше като омагьосана.

– Никой не я иска. Стои на тази витрина вече от месеци, все още никой не я е взел в дома си. Подозирам, че е много изплашена. До Коледа остават само два месеца, а аз не знам да има нещо по-ужасно за една кукла от това да прекара празника сама във витрината на магазина.

– Но защо никой не я иска?

– Повечето момиченца не са всеотдайни като теб. Те отказват да дадат старата си кукла и да обикнат някоя нова. Слава Богу, твоето сърце е по-голямо от техните. И така, ако донеса тази кукла със себе си следващия път, би ли пожелала да я занесеш у дома си и да я обикнеш така, както обичаше Марта? Би я направила невероятно щастлива?

– Разбира се! Шъ съ грижа наистина добре за нея и шъ я обичам много, обещавам.

Дафни се усмихна и погали изцапаната гладка бузка, вдигната към нея.

– Вече ми даде цели две обещания – да носиш новата си рокля и да обичаш новата си кукла. Ти наистина плати цената на дрешката си. Аз обаче имам още една молба към теб и тя е да ми помогнеш. Знаеш ли, Прудънс, мисля, че съм донесла достатъчно облекла за всичките ти съученици. Но ти трябва да ми помогнеш да вадя дрехи с нужните размери, които да стават на съответното дете. Мислиш ли, че ще се справиш с тази задача?

Прудънс засия.

– Знам, чи ши съ справя. За всеки ши избира най-подходящата дрехъ, мис... лейди...

– Дафни. Името ми е Дафни. Така се нарича едно цвете, подобно на нарциса, само че е по-късо.

– Мъ викарият ни въ нарече нарцис, а на имиту на няк'во другу цвети.

Младата жена се усмихна.

– Кокиче. Викарият започна да ме нарича с това име още когато бях по-малка от теб.

– Защо?

– Виждала ли си някога кокиче, Прудънс? – намеси се Чеймбърс, като се приближи към тях.

– Те съ бели. И красиви.

– Да, точно така – съгласи се той. – Освен това са толкова деликатни и нежни, че човек се страхува дали ще оцелеят, особено непосредствено след появата си, когато е все още зима. Е, те не само че оцеляват, но и разцъфват. Пробиват си път през заледената земя, насочват пъпчицата си към небето и се изправят гордо и упорито, като даряват света с изключителната си красота, която няма равна на себе си, но малко са способни да я оценят.

– Ти наистина ли си такваз? – обърна се учудено към Дафни момиченцето.

– Само в някои отношения – усмихна се дяволито младата жена. – Аз съм горда и упорита.

– И също много хубава. Както и името ти.

– Кое? Кокиче или Дафни?

– Дафни. Харесва ми. И ти ми харесваш – завърши решително Прудънс.

– Радвам се. А и ти ми харесваш. – Младата жена преглътна буцата в гърлото си. – Е, започваме ли вече да раздаваме пирога и дрехите?

На въпроса ѝ отговори хор от ентузиазирани викове „да“.

Два часа по-късно кошницата беше празна, пирогът – изяден, а атмосферата в класната стая нямаше нищо общо с мрачното настроение, която цареше преди пристигането на Дафни.

Наобиколена от децата, младата жена се смееше от сърце, докато им разказваше за лятото, през което бе изживяла такъв ужас от странното същество, обитаващо езерото в Трагмор и как дълбоките му нереални призиви бяха изпълвали стаята ѝ през най-тъмните нощни часове.

– На колко гудини беши? – попита Тими.

– На пет. Бях убедена, че езерото е обитавано от някакво ужасно чудовище, което само чакаше сгоден случай да ме отнесе.

– Каза ли на родителите си?

По лицето на Дафни премина сянка.

– Не.

– И к'во стана?

– Най-накрая събрах достатъчно смелост, за да проуча сама езерото. Промъкнах се край него след като се стъмни, въоръжена с най-голямото дърво за огъня, което можех да нося. Зъбите ми тракаха така силно от страх, че не чувах почти нищо друго. Но най-последно моето чудовище

започна ужасяващата си песен. Разкъсвах се от желанието да побягна и дълга да остана, когато внезапно то скочи отгоре ми. – Дафни се усмихна. – Моето страшно чудовище се оказа семейство жаби.

– Ни съ ли почувства глупава? – попита Тими.

– И то много. Това беше последният път, когато позволих на някое животно да ме победи. Макар, че едно за малко не го направи.

– Кога?

– Миналото лято.

– К'во стана?

– В Трагмор се появи тайнствен крадец, който нощ след нощ излизаше незабелязано от гората, изяждаше всичките ни малини и изчезваше без да остави следа.

– Мисля, чи който и да й бил вашият крадец, коремът му е бил добре напълнен – изкиска се Уилям.

– Можи той да не й ял ваш'те малини. Може да ги й носил на някой беден и гладен, каг' Бандита на тенекиената чаша – изказа предположението си Тими.

Дафни разроши косата му.

– Хубава мисъл, Тими. Но не е вярна за този случай. Трагморският бандит си беше наистина четирикрак, чиито мотиви съвсем не бяха така лишени от егоизъм, както тези на Бандита на тенекиената чаша.

– Открихте ли кой й той?

– Аз го открих. Всъщност той ме намери. Бягаше от глутница хрътки, които възнамеряваха да го хванат на всяка цена. Приютих го, нарекох го Ръсет¹. После бързо се сприятелихме.

– Ръсет лисица ли е? – попита Прудънс.

– Да. Беше съвсем мъничък, когато го намерих, но сега е на около шест месеца и е много независим. Оказа се, че домът му е една добре прикрита дупка в края на трагморската гора. Място, което се намира съвсем близо както до моята стая, така и до най-едрите малини.

– Шъ донесети ли Ръсет с вас следващия път, когаг' дойдете?

– Ще се опитам – усмихна се Дафни. – Ръсет е доста независим. Но въпреки своята арогантност и хитрост, той е едно наистина любящо и мило животно. Особено за един бандит.

– Виждала ли сти го? – попита Тими, с широко отворени като чаени чашки очи.

– Кого?

1. Жълтокафяв цвят (англ.) – Б.пр.

– Истинския бандит. Бандита на тенекиената чаша. Който и да й той, мисля, чи й прекрасен.

– Баща ми каза, чи й по-умен от всички онез' със синята кръв, от които краде.

Младата жена присви устни.

– Засега бандитът доказва, че баща ти е прав.

– Някога откраднал ли й нещо от теб, Дафни?

– От мене ли? Е, не мога да кажа, че е сторил подобно нещо.

– Чи защо не? Ти си богата. Как тъй бандитът ощи не й идвал във ваш'та къща?

Този въпрос тя самата си бе задавала неведнъж, едновременно с облекчение и разочарование всеки път, когато четеше статия за последното престъпление на бандита. Трагмор беше наистина подходящо за ограбване място, като се имаха предвид богатството на баща й и нескритата му неприязън към бедните, а това именно беше главният показател, според който бандитът определяше целите си. Беше неизбежно някой ден крадецът-филантроп да не нападне и нейния дом и тази перспектива я плашеше, и в същото време я въодушевяваше.

– Дафни?

– Хм?

– Мислити ли, чи бандитът шъ ограби и ваш'та къща? – повтори спокойно Тими.

– Честно казано не знам, Тими.

– Баща ви много ли шъ съ ядоса, ако го направи?

– Т'ва й глупав въпрос – намеси се Уилям. – Разбира съ, чи ши съ ядоса. Това съ неговити пари, нали тъй?

Тими се промъкна край Уилям, за да седне по-близо до младата жена.

– Ако ви ограби, нали шъ ни кажити следващия път, кат' дойдити?
– В този момент присви притеснено вежди. – Шъ съ върнити, нали, Дафни?

– Разбира се – потупа го успокоително по рамото тя. – Съвсем скоро. А сега ще отговоря и на другия ти въпрос. Колкото и невероятно да е това, в случай, че бандитът посети Трагмор в периода между тази и следващата ни среща, обещавам да ви разкажа всички подробности.

– По-добре да тръгваме вече, Кокиче. – Като че самото споменаване на името Трагмор помрачи като огромен облак утринното ликуване. Чеймбърс се изправи, погледна към часовника си и се намръщи. – Наближава дванайсет по обяд. На мис Редмънд едва ще й стигне времето да

довърши урока си.

Дафни знаеше, че не това го тревожеше, а продължителното ѝ отсъствие от Трагмор и реакцията на баща ѝ.

– Мисля, че си прав. – Младата жена се изправи, съпроводена от възклицания и протести, и погали косите на Прудънс. – Плочите ви чакат, мои малки приятели. Както пък мен – моите задължения. Но ще ви посетим пак другата седмица, ако мис Редмънд е съгласна? – обърна въпросително глава към учителката тя.

– Разбира се. – Мис Редмънд неохотно се отдели от уютното си местенце край огъня и погледна учениците със същия ентузиазъм, с който затворникът би се отнесъл към взвод войници, насочили пушките си към него. – Ще ви очакваме с нетърпение, нали така, ученици?

Последва хор от утвърдителни викове и кимания с глава.

– Добре. В такъв случай ще се видим с лейди Дафни и господин викария точно след една седмица.

– И с Ръсет – добави нетърпеливо Тими.

– Да, и с Ръсет – потвърди мис Редмънд, като потръпна отвратено.

– А сега им пожелайте приятен ден, деца.

– Приятен ден – произнесоха всички заедно.

– О! Дафни! – промуши се покрай учителката си Тими, спусна се към младата жена и я дръпна за полата.

– Да, Тими? – спря се в очакване тя.

– Ако съ случи да видите Бандита на тенекиената чаша, шъ му кажете ли, чи гу мислим за герой?

Устните на Дафни се разтегнаха в нежна усмивка.

– Непременно, Тими. Ако ми се отдаде да го видя.

3

– Ръсет, трябваше да видиш личицата им – толкова тъжни, толкова самотни, толкова безнадеждни.

Дафни погали покритата с копринена козина глава на Ръсет, вперила очи в дърветата, които ги заобикаляха от всички страни.

– Колко пъти съм виждала този безпомощен поглед. И все така не мога да сторя нищо. Куклите и роклите няма да напълнят празните им коремчета, а половин овен няма да ги храни безкрайно дълго. И какво ще стане с тях, Ръсет? Нима Тими, Уилям, Прудънс и другите сладки дечица ще пораснат и ще се превърнат в мъже и жени като онези, които видях вчера на конните надбягвания? О, не като тези в модните ложи, а като циганите, които предсказваха бъдещето срещу нещо за ядене и бездомниците, които преживяват от джебчийство. Нима това е съдбата, която ги очаква?

Тъй като очевидно не знаеше какво да отговори, Ръсет стана и започна неспокойно да обикаля край Дафни. На лицето ѝ се появи нежна усмивка и тя прекъсна страстната си реч.

– Да, миличко, знам, че вече е нощ и по това време ти ставаш особено енергичен и чевръст. – Тя потисна прозявката си. – Но аз имах дълъг, уморителен ден. Тази вечер ще трябва да правиш лудориите си сам.

Дафни стана от студената трева и потръпна със съжаление, че не си бе взела шала. По времето, което бе прекарала в гората, се бе стъмнило. Въздухът бе станал леденостуден и допринасяше допълнително за дискомфорта, който Дафни изпитваше и без това, в резултат от умората след този изтощителен ден, изпълнен с емоции: съмнение, че ще се справи с децата, мъка при вида на изпокъсаните им дрешки и хлътнали бузки, страх, че няма да я приемат и най-накрая радост, че бе спечелила приятелството им.

Колкото повече се бе приближавала към Трагмор, толкова по-голяма бе ставала тревогата ѝ.

Какво щеше да каже на баща си? Как щеше да му обясни дългото си отсъствие? Дали щеше да намери сили да издържи побоя, който неминуемо щеше да последва?

Господ трябва да я беше съжалил. Слава Богу маркизът не се бе прибирал цял ден, тъй като имал някаква работа в Лондон. Младата жена прекара остатъка от деня в стаята си и се осмели да излезе от нея, за

да вечеря, едва след като чу, че баща ѝ се прибра. След това се оттегли за през нощта.

Най-после се бе почувствала в безопасност.

Опитвайки се да привлече вниманието на своята приятелка, Ръсет размаха разкошната си опашка и зачака реакцията ѝ, като я гледеше напрегнато.

– Знам, че обичаш да имаш компания – усмихна се тя, – но наистина съм страшно уморена. Освен това днес вече успях да се спася от татко. Не искам да предизвиквам съдбата втори път. Знаеш какво е мнението му за нощните ми разходки. Затова, независимо дали ми се спи или не, по-добре да си лягам. А на теб ти пожелавам приятно изследване на околностите.

Лисицата примигна разбиращо, след което се обърна и потъна в нощта.

Трийсет минути по-късно Дафни вече беше в леглото си, макар да знаеше, че няма да заспи лесно. Винаги ставаше така, независимо колко уморена беше. Нощ след нощ се въртеше под завивките, но мозъкът ѝ отказваше да се гмурне в благословеното царство на съня, а се измъчваше от мисли за света и неговата несправедливост.

А тази нощ към това се бе прибавила и още една примамка – тази, на незадоволеното любопитство.

Младата жена едва изчака стъпките на камериерката да заглъхнат в другия край на коридора, стана, запали една свещ и измъкна днешния брой на „Таймс“ изпод дюшека си.

Заглавието бе точно такава, каквото бе очаквала: „Прословутият Бандит на тенекиената чаша обърква властите“.

По-нататък в статията се описваше кражбата, която бе накарала виконт Друидж да побеснее, а виконтесата да получи истерична криза, от която все още не се беше оправила.

С нетърпелива въздишка Дафни пробяга набързо по редовете, описващи мъката на жертвите и се съсредоточи върху това, което ѝ се струваше най-интересно – методите на бандита.

Очевидно бе влязъл в имението през прозореца на зимната градина, като бе отрязал квадратно парче от стъклото, достатъчно голямо да провере ръката си и да вдигне резето. Бе взел само най-хубавите сребърни съдове от килера, малката каса от бюрото в библиотеката, в която имало петстотин лири в брой, две стари семейни гривни заедно с брошките към тях от тоалетката на виконтесата и, разбира се, блестящата ѝ огърлица, купена неотдавна от виконта за огромната сума от сто и десет

хиляди лири. Нищо друго в къщата не бе докоснато и никой не бе усетил извършването на престъплението до сутринта, когато виконт Друидж се събудил и видял символичната чаша до възглавницата си, в която открил диамантеното копче за риза на граф Гантри, останка от предишната кражба на бандита.

Четири часа по-късно директорът на приюта в Уърсли влязъл в кабинета си и открил на бюрото тенекиена чаша с пет хиляди лири в нея.

Дафни се надвеси още повече, за да прочете последния абзац на статията, като безмълвно ликуваше, тъй като властите нямали по-голяма представа кой може да е този човек отколкото преди няколко месеца, когато бе започнала тази мистерия.

„Колкото по-голямо става възмущението на висшето общество – пишеше «Таймс», – толкова повече се радва работническата класа. А междувременно Бандитът на тенекиената чаша прави каквото си иска и никой не може да предположи кой и къде ще бъде следващият му удар, нито пък да сложи край на серията от екстравагантни кражби.“

Младата жена въздъхна с цялата си душа, остави вестника и изгаси светлината, като прибра остатъка от свещта. След това, доволна, че нейният герой-отмъстител поправя злото на този свят, нещо, което не бе по силите ѝ, тя се отпусна в леглото и затвори очи.

Последната ѝ мисъл бе за красивата кукла, която бе купила тази сутрин преди да се върне в Трагмор и която бе скрила грижливо в гардероба си. Донякъде успокоена, Дафни заспа, като се опитваше да си представи бурната радост на Прудънс.

И като искаше от цялото си сърце да направи така, че тя да продължи вечно.

* * *

Тънкото острие се провря между рамките на двете крила на прозореца и избута езичето. После дойде ред на лоста, който отвори капачите достатъчно, за да пропуснат облечената в черно фигура.

Промъкна се безшумно във вестибюла, а очите му проблеснаха в мрака, докато оглеждаше празната стая. По навик изчака известно време неподвижно, въпреки че в този случай не бе необходимо – наблизо не се виждаше никой, нито пък беше нужно да се запознава с обстановката. Бе посещавал тези места неведнъж и нощните привички на обитателите на Трагмор му бяха известни като добре прочетена книга. Около полунощ цялото семейство, прислугата и дори маркизът вече бяха по леглата си.

Бе наистина смешно, че избра именно тази къща от многото други възможни, след като всичко в нея вече му принадлежеше.

Смешно, но привлекателно поради куп причини.

Бандитът пусна лоста и пилата в джоба на шлифера и пъргаво събу обувките си. След това запали една тънка свещ и се захвана с работата си.

В дневната не го очакваха изненади – единственото ценно в нея бяха няколко сребърни чинии и един сребърен черпак. Прибра ги и се насочи към библиотеката.

Бюрото на маркиза изобщо не беше проблем за него. Очакваната кутия с пари беше вътре. Изненадата дойде от съдържанието ѝ – не бе очаквал да намери такава сума в нея: петдесет сребърни лири и седемдесет и пет – златни. Присегна се до задната част на чекмеджето и внимателно започна да го опипва, докато открие плоскостта, която търсеше. Натисна я и, като си помогна с пилата, отмести дъската. Пред очите му се показаха златен джобен часовник, два антични пръстена, десетина банкноти по пет лири и двайсетина – по десет лири.

Трагмор очевидно не беше обеднял чак толкова.

„Но не за дълго“ – усмихна се на себе си бандитът.

Пъргаво напъха плячката си в торбата, която бе пришита към подплатата на шлифера му. После отвори вратата и се промъкна във вестибула. Коридорите бяха тъмни. Плъзна се до подножието на стълбището. Заизкачва се безшумно, като се движеше само от вътрешната страна на стълбите, за да избегне и най-слабото посърцване.

Стигна площадката на втория етаж.

Както обикновено се насочи първо към господарските спални.

Маркизата спеше дълбоко, а вратата ѝ бе отключена. Бандитът действаше бързо. Взе само кутията с бижута и златния медальон, поставен до нея.

Затвори вратата зад себе си и тръгна към спалнята на маркиза.

Поставил закритите си в ръкавица пръсти върху дръжката, той се спря за момент и погледна към нейната стая. По време на многобройните си нощни обиколки бе видял, че от целия Трагмор светлината угасваше последна при нея.

Какво ѝ пречеше да заспи? Дали беше книга? Или някаква тревога? Или пък мисълта за някой мъж?

Въпросите се раждаха един след друг в мозъка му, но надделяваше един от тях.

Как ли изглеждаше в съня си? Дали спеше свита на една страна с

навита на плитка коса, в увито в целомъдрена бяла нощница, закопчана до врата, тяло? Или беше по-свободна, с пуснати коси, с прозрачна нощница с дълбоко деколте?

Трябваше да разбере това, сега, след вчерашния ден.

Преди да осъзнае безразсъдството на постъпката си, бандитът се отклони от първоначално предназначения маршрут и се запъти към стаята ѝ. Нямахше оправдание за поведението си и той го знаеше добре. Трябваше да претършува спалнята на маркиза, да остави в нея символичния скъпоценен камък и да се измъкне. Всяко отклонение от обичайното му поведение бе рисковано и безразсъдно. Безпрецедентно.

Досега.

Вратата не беше заключена. Бандитът влезе, като държеше свещта ниско и близо до себе си, за да не я събуди.

Тя представляваше прекрасна гледка.

Слабата светлина на свещта проблясваше по лицето ѝ и ѝ придаваше нереална, несравнима красота. Лежеше по гръб, а косата ѝ се бе разпиляла като водопад по възглавницата. Приличаше на златен ангел, едновременно очарователно невинен и мъчително съблазнителен.

Одеялото се бе свлякло до кръста ѝ и разкриваше пред погледа на бандита част от тялото ѝ. Той наблюдаваше като хипнотизиран лекото повдигане на гърдите ѝ под ниско изрязаното деколте на нощницата. Вратът и раменете ѝ бяха голи и сякаш го подканваха да ги докосне.

Той се изпоти под маската си. Желанието избухна като оръдеен изстрел в слабините му, толкова изненадващо, колкото и силно. Искаше я. Беше толкова просто. Само годините, преживени в желязна самодисциплина, му помогнаха да не последва импулса си и да я обладае на мига.

Той беше проклет крадец, Боже Господи, и бе дошъл в дома на маркиза, за да ограби част от собствеността му.

Вместо това единственото, което искаше да вземе от маркиза, бе дъщеря му.

Бандитът се бореше с беснеещото в него желание, което бе прекалено дълбоко и свързано с прекалено много емоции, за да го изучава сега. Бе немислимо да си позволи нещо подобно. Трябваше да напусне Трагмор, още в същия миг.

Не бе издал никакъв звук, в това бе абсолютно сигурен.

Въпреки това клепачите ѝ се повдигнаха, потрепнаха и се вдигнаха отново.

– О! – Тя се изправи рязко до седнало положение и само след миг

не бе останала и следа от сънливостта ѝ.

Бърз като светкавица, бандитът бръкна в джоба си и пръстите му обгърнаха дръжката на пистолета. Като се проклрнаше за глупавото си безгрижие, той извади оръжието, молейки се да не бъде принуден да го използва.

– Не викайте. Не бих искал да ви нараня.

В резултат на изръмжаната команда на лицето ѝ се появи усмивка, която можеше да разтопи дори камък.

– Това сте вие, нали? – прошепна Дафни и скочи от леглото си. – Вие сте Бандитът на тенекиената чаша!

Погледът му се плъзна по леко облеченото ѝ тяло и с огромно усилие се върна към лицето ѝ.

– Аз ли ви събудих?

– Питам се защо все още не сте дошъл в Трагмор. Чудех се как бих могла да ви изпратя бележка, за да ви предложи да ни посетите.

Той не можеше да свали погледа си от нея. Желанието му се измести от изумление.

– Разбирате ли кой съм аз? Защо съм дошъл?

– Разбира се. – Дафни наметна някакъв пенъоар, очевидно без да се усеща, че е полугола. – Може да приберете пистолета си. Няма да ви потрябва. – Младата жена прибра кичур коса зад ухото си, прекоси стаята, взе от тоалетната си масичка перлената огърлица и някаква прекрасно изработена камея и ги подаде на бандита. – Вземете. За нещастие те са всичко, което имам. Но мама има кутия за бижута, пълна с всевъзможни накити. Сигурна съм, че би искала да ги вземете. Тя спи доста дълбоко, така че няма опасност да я събудим. Баща ми, от друга страна... – Младата жена спря да говори наред изречението си и се намръщи. – Преди да сме разрешили този проблем, нека да ви питам дали извадихте касетката с парите от библиотеката? Сигурна съм, че баща ми държи и други пари някъде в същата стая, но не знам точно къде. В спалнята му обаче няма нищо ценно. – Тя се усмихна криво. – Страх от кражба с взлом, нали разбирате. Във всеки случай, не си хабете времето да търсите там. Доколкото разбрах, вие се придържате към златото – и парите и среброто, разбира се – но имаме също така и няколко картини, за които ще получите прилична сума, както и някои изключително скъпи платове. Мислите ли, че вашата връзка ще се интересува от тях? Ако е така, бих била щастлива да...

– Престанете! – възкликна бандитът. Объркан пхна пистолета обратно в джоба си и пое бижутата от ръката ѝ. – Един от двамата ни е луд.

Не мога да разбера кой.

Дафни наклони глава шеговито.

– Защо?

– Защо ли? – За малко щеше да забрави да говори с този неузнаваем ръмжащ шепот. – Защото не само, че приемате невъзмутимо присъствието ми, ами ми и помагате да ограбя дома ви, макар очевидно да знаете кой съм.

– Помагам ви именно защото знам кой сте. Това е и причината да не се страхувам. – В очите ѝ проблесна възхищение. – Човек, който изхранва стотици нуждаещи се деца, не би сторил нищо лошо на една невинна жена. Не, сър, не изпитвам никакъв страх във ваше присъствие.

За негова изненада думите ѝ го раздразниха, вместо да му доставят удоволствие.

– Невинна жена ли? – попита с брутално откровение той. – Кажете ми тогава, малка девице, нима ви е станало практика да забавлявате мъже в спалнята си?

– Моля?

Той посочи с неопределен жест към оскъдното ѝ облекло.

– Само се чудех защо една красива и невинна жена би излагала така безгрижно прелестите си пред един напълно непознат човек.

Дафни трепна, като че я бе зашлевил и погледна надолу към прозрачната си нощница и разтворен пеньоар, като че ги виждаше за пръв път. Очевидното ѝ объркване и мъка му подействаха като удари и гневът на бандита се разпръсна така ненадейно, както се бе появил. Тя нямаше как да разбере сложността на чувствата му. По дяволите, дори той самият не можеше да ги разбере.

Изтрезнял, той я наблюдаваше как загръща с треперещи ръце един върху друг краищата на пеньоара. Обзеха го срам и разкаяние. Тя беше невинна и наивна като дете и нямаше капчица опит в прелъстяването на мъже. Не беше нейна вината, че я желаше безумно, че бе сломила железния му самоконтрол, който бе изграждал в продължение на трийсет години. Бе проявил слабост и нямаше право да я измъчва заради това.

– Извинете – прошепна бандитът. – Държах се непростимо. Не ми дължите никакви обяснения.

– Въпреки това нямам нищо против да ви дам обяснение. – Младата жена умишлено кръстоса ръце пред гърдите си. – Работата не е там, че съм неприлично нескромна. Просто не си дадох сметка... т.е., не мислех за вас като за... искам да кажа, знам, че сте... но никога не съм си представяла... – По бузите ѝ избиха две червени петна.

– Искате да кажете, че никога не сте мислила за мен като за мъж? – Бандитът се приближи още и повдигна брадичката ѝ с палеца на обвитата си в ръкавица ръка. – Уверявам ви, Дафни, аз съм мъж като всички други. Както и вие сте жена в пълния смисъл на думата.

– Знаете името ми – прошепна тя.

– Името ви и още много други неща.

Невероятните лешникови очи го гледаха право в лицето, като че можеха да виждат под маската му.

– Питате се кой съм аз. – Четеше безцеремонно мислите ѝ.

– Питам се много неща. Имам толкова много въпроси.

Бандитът плъзна ръка и я погали по тила.

– Питайте, тогава. Всичко, освен името ми. Питайте.

Младата жена облиза устни с върха на езика си.

– Главата ми се върти. Не мога да мисля – усмихна се лекичко тя. – Утре сутринта ще се ядосвам на себе си. Но вие не трябва да се бавите много, тъй като прислугата ни е обучена да става преди зазоряване. Каквито и да са въпросите ми, те явно ще останат без отговор. Няма нищо по-важно от това да се измъкнете от Трагмор без да ви усетят.

Той се бе вторачил в устните ѝ, обзет от почти неконтролируемото желание да смъкне маската си и да я целуне. Тя като че усети това, тъй като дишането ѝ се учести, а веничката на шията ѝ започна да пулсира по-бързо.

– Ще се моля за вас – прошепна тя.

– Не вярвам в молитви.

– А трябва. Вие самият ги изпълнявате. – И младата жена колебливо прокара пръсти по маскираната му челюст.

От гърдите му се изтръгна стенание.

– О, Дафни. – Погали косите ѝ, като му се искаше да може да усети копринената им мекота. – В такъв случай – молете се за мен.

Тя се усмихна.

– Всеки ден го правя.

Ако не си тръгнеше веднага, после нямаше да успее да го направи.

– Лека нощ, Дафни.

– Почакайте... – Тя млъкна, притеснена от това, което щеше да каже. – Знам, че не е моя работа, но ако вече не сте набелязали приюта, на който да дарите тазвечерната печалба, бихте ли ги дали на заведението, което знам, че се нуждае особено много от помощ?

Бандитът не отвърна нищо, като все още се бореше с огъня в слабите си.

– Моля ви! – повтори тихо тя.

– Кой е този приют?

– Намира се в Лестър и се нарича „Дом на вечната надежда“. – Дафни се изсмя кратко. – Може да се нарече всичко друго освен това.

Бандитът замръзна на място, а ръката му се спря замислено на тила ѝ.

– Защо точно той?

Младата жена пребледня, но не се предаде.

– Ходих там някога, като дете. И никога не го забравих. – Преглътна с усилие. – Това е от голямо значение за мен. Моля ви, сър, не искам нищо друго.

– Искате много малко. – Последва още една пауза. – Какво ще каже баща ви, ако разбере, че сте ми помогнали... да ограбят не друго, а собствения ви дом?

Дафни не се поколеба за миг.

– Ще ме бие, докато изгубя съзнание.

Ръката на бандита се отпусна, а после се вдигна, за да погали лекичко бузата ѝ.

– Вие сте изключителна личност, миледи. Наистина изключителна. Искате ми се само... – Той не довърши и свали ръка до тялото си. – А сега си лягайте, Дафни. Върнете се в леглото си и се преструвайте, че нищо подобно не се е случвало.

– Страхувам се, че не бих могла да направя това.

– Моля? – погледна я сепната той.

– Сър, предполагам, че сте донесъл някое бижуте от последната ви кражба и възнамерявате да го оставите в обичайната ви тенекиена чаша върху възглавницата на баща ми. Така ли е?

Бандитът се усмихна под маската си.

– Абсолютно вярно.

– Е, а нали чухте? Баща ми спи съвсем леко и е много възможно да се събуди. И тогава... – потрепна тя, а по лицето ѝ се сви болезнено. – Достатъчно е да кажа, че мисията ви ще се провали и ще станете жертва на ужасния му гняв.

– Трогнат съм от загрижеността ви. Но, с риск да ви се сторя нескромен, аз съм сигурен в уменията си. Бъдете спокойна, баща ви няма да се събуди.

– Грешите, сър – вкопчи се в ръкава на шлифера му младата жена. – Не се заблуждавайте. Дайте ми бижутото и тенекиената чаша. Аз ще ги сложа на възглавницата на баща ми вместо вас.

– А ако се събуди?

– Аз имам много по-голям шанс от вас да обясня присъствието си в спалнята му.

– Но ако е толкова гневлив, колкото казвате, не рискувате ли да предизвикате яда му?

Тя се усмихна примирено.

– Свикнала съм на гневните му изблици. Нещо повече, аз съм само една. А вашата кауза защитава много хора. Това си заслужава риска.

Гърдите на бандита се свиха от нежност.

– Освен това съм доста по-дребна от вас и стъпвам леко. Така че наистина предимството е на моя страна.

– Добре тогава. – Ръцете му сякаш сами извадиха малката тенекие-на чаша и рубина от торбата и ѝ ги подадоха – поредното непредвидено действие. – Заповядайте.

Младата жена сведе поглед към предметите и се усмихна.

– Рубинът е от чудовищната огърлица на лейди Друидж.

– Беше доста крещяща наистина – съгласи се бандитът.

През двамата премина искра на взаимно разбиране.

– Вървете, сър – нареди тихо Дафни. – Аз ще довърша задачата ви. Само, моля ви, дайте приходите на приюта в Лестър, ако е възможно.

– Смятайте го за сторено.

– Благодаря – потрепна гласът на младата жена. – За мен бе чест да се запозная с вас, сър. – Тя се обърна и забърза към вратата на стаята си. – О-о! – Спря се и погледна през рамо. – Трябва да ви предам нещо. Децата от селското училище ме помолиха, ако ви срещна някога, непременно да ви кажа, че сте техният герой. А като се има предвид огромния потенциал на любящите им сърца, това е наистина невероятна придобивка.

– Сега пък за мен е истинска чест.

– Лека нощ, сър. Господ да ви благослови.

– Лека нощ, Дафни.

Той я проследи с поглед, обзет от ураган от чувства, също така неочаквани, както и желанието му. Промъкна се след нея и я изчака да влезе в бащината си спалня, преди да я последва, решил на всяка цена, със или без нейно знание, да се увери, че е в безопасност и че няма да ѝ се случи нищо.

Тя пристъпваше впечатляващо леко, отбеляза бандитът, прилепил се до стената пред стаята на Трагмор, като я наблюдаваше възхитено как се приближава до леглото на баща си. Извърши всичко безупречно,

точно така, както би го направил и той. Изчака маркизът да си поеме дъх, преди да постави чашата до главата му, тъй като в този момент бе най-малко вероятно да забележи движението ѝ. Действаше също така леко, както и вървеше.

Бандитът се усмихна. Бе научил в съвсем ранна възраст, че за да успее в живота, човек трябва да притежава три качества: хитрост, ловкост и инстинкт. За онзи, който бе въоръжен и с трите, бъдещето бе осигурено, а възможностите – безкрайни.

За щастие човек можеше да се научи да бъде хитър и ловък.

За нещастие инстинктът бе нещо, което не се учи.

Също като състраданието, инстинктът бе дар, с който всеки се раждаше или не, той не се добиваше.

Дафни Уиндам бе родена и с двете.

Не бе изненадан. Вчера вече ѝ го бе казал.

Когато направи първото си залагане на конните надбягвания.

4

По дяволите, колко уморен се чувстваше.

Пиърс затвори вратата на главния вход на къщата си, за да се защити от ярката слънчева светлина, уморено измъкна смачканата в джоба си маска и я натъпка в обичайното ѝ скривалище под дъската на прага.

Беше почти дванайсет на обяд и вече бе приключил среднощната си задача.

Бе изчакал нищо неподозиращата Дафни да излезе от стаята на баща си и веднага напусна Трагмор, като измина разстоянието от десет мили до дома си с убийствена скорост. Пристигна в Уелингбъро в три и половина, изчака свързката си, решил да тръгне в мига, в който двамата с Томпсън привършат сделката си, така че да успее да отиде в Лестър и да се върне у дома си преди зазоряване.

Томпсън пристигна след няколко минути, изнервен от спешните му повиквания, които получаваше чрез специален пратеник непосредствено преди да затвори магазина си. Променяха мястото си за срещи ту в Лондон, ту в Уелингбъро. Бързо и умело разгледа бижутата и прошепна:

– Три хиляди и петстотин лири.

– Дадено. – Пиърс не оспори предложението му. През последните пет години двамата бяха сключили не една успешни и необичайни сделки в задната стаичка на бижутерияния магазин на Томпсън в Ковънт Гардън. Златарят бе прекалено умен, за да мами Пиърс.

След като бижутерът си тръгна, младият мъж прибави към три хиляди и петстотинте лири и парите, намерени в дома на маркиза. Получената сума едва надхвърляше четири хиляди. Пиърс я допълни доста пощедно от обикновено. В тенекиената чаша, която остави в приюта в Лестър, имаше десет хиляди лири.

Дафни щеше да бъде доволна, мислеше си той, макар тя да нямаше представа, че предложението ѝ се бе докоснало до дълго потискани чувства и че го бе накарала да се върне на място и във време, към които се бе заклекл никога вече да не се връща – неговото минало.

Бяха изминали осемнайсет години, откакто бе оставил тези омразни стени зад гърба си, но мъчителните спомени се бяха запазили и се криеха под самата повърхност на съзнанието му, готови да възкръснат при най-незначителен повод.

И те действително го нападнаха с пълна сила щом прекрачи прага

на „Дома на вечната надежда“.

Всяко мръсно ъгълче си беше същото, каквото си го спомняше, всяка пукнатина на тавана – така ясна, както и преди години, когато лежеше буден в леглото си, загледан нагоре и се молеше страстно за някакво чудо. Напуканата мазилка като че бе предизвикала наивността му, смазала момчешките му молби и го бе научила, че молитвите са за богатите, докато бедните могат да разчитат единствено на себе си.

Пиърс все още си спомняше деня, в който бе задал на майка си всички онези толкова важни въпроси: кой беше баща му, защо не живееха с него, защо бе позволил да живеят в подобно ужасно място.

Кара Торнтън бе отговорила на въпросите на петгодишния си син с изпълнени със сълзи очи. Баща му бил богат, женен благородник. А тя била слугиня в кръчма, докато открили, че е бременна и я уволнили. Тогава отишла при бащата на Пиърс, но той бил с вързани ръце заради своята съпруга и положението си в обществото. Било невъзможно да признае детето им. Пиърс несъмнено трябвало да го разбере.

Пиърс разбра прекрасно.

Баща му бе от богатите. А те с майка му си бяха бедни.

Две години по-късно Кара Торнтън умря, отнесена от упоритата си кашлица и разбитото си сърце.

Молитвите не можаха да я върнат обратно.

Нито пък наказаха безсърдечното копеле, което я бе изхвърлило на улицата, след като му съобщила, че носи детето му.

В този ден Пиърс взе две окончателни решения.

Тъй като беше беден, трябваше да осигури сам своето бъдеще, а не да се оставя в ръцете на непредвидимата съдба. Никога повече да не се превръща в жертва на всевластните благородници.

И да намери начин да ги превърне в жертви.

През онази вечер бе направил гордостта своя вечна спътница.

Докато се изкачваше към спалнята си, младият мъж си мислеше колко дяволски приятно му бе да постави тенекиената чаша с парите върху бюрото на директора и така безсрамно да нахлуе в проклетото „светилище“, в което не се осмеляваше да влезе като дете, освен ако не му бе омръзнал животът. Така беше по времето, когато приютът се управляваше от Барингс.

За щастие на сегашните обитатели на приюта, този мерзавец бе умрял преди пет години, а неговият заместник се славеше като добър човек и щеше да използва парите за подобряване на положението в заведението, а не за да напълни собствените си джобове и джобовите на

дватама благородници, на които дължеше позициите си.

Благородници.

Пиърс се отпусна уморено на леглото си, като скръцна със зъби при спомена за първия път, когато бе подслушал разговора на тези безскрупулни мошеници.

Гладът го бе накарал да се събуди през онази зимна нощ. Стори му се непосилно да изтърпи легнал тази агония. Измъкна се от завивките. Студеният въздух смрази кръвта му и осемгодишното му телце се затре-се неконтролируемо. Въпреки това се насочи надолу към кухнята, за да откъдне нещо за ядене.

Направи грешка, задето на връщане тръгна по по-краткия път, тъй като той минаваше покрай директорския кабинет. Когато забеляза процеждащата се през процепа на вратата светлинка, вече бе прекалено късно да се връща. Студът, проникнал до мозъка на костите му, се замени от ужас. Ако директорът го откриеше тук, станал от леглото си и с парче откраднат хляб в ръката, щеше да го пребие безмилостно с камшик.

Пиърс се запромъква покрай вратата, като се молеше Барингс да е заспал пред бюрото си.

– Ето ти още сто лири, Трагмор.

Гласът на директора разби и тази надежда.

– Чудесно. А останалото?

Последва звук от стоварен върху бюрото юмрук.

– По дяволите, Трагмор! Дарението от местната църква е само триста лири. Не може да очакваш да ти дам всичко...

– Разбира се, че го очаквам – прекъсна го Трагмор. – Триста лири, разделени по равно между двама ни с Маркам.

– А какво ще остане за мен? – озъби се Барингс. – Какво ще спечеля аз от всичко това?

– Това, което печелиш винаги. Възможността да запазиш почетеното си директорско място. Не е ли така, Маркам?

– Чудесно, Трагмор. Така е. – Столът на третия мъж изскърца – очевидно бе станал от мястото си. – А сега вече е време да приключваме с този разговор и да потеглим.

Пиърс се възползва от шумните им приготовления за тръгване и хукна като луд, като се спря едва когато се озова на сигурно място в леглото си.

През цялата нощ обаче го преследваше споменът за това, което бе чул и неговото значение. А него дори едно дете можеше да го разбере.

За пореден път богатите се облагодетелстваха за сметка на бедните.

Върнал се към настоящето, Пиърс изруга тихичко и разтърка очи. Искаше му се така лесно да може да се отърве и от спомените. Донякъде съжаляваше, задето бе обещал на Дафни да отиде в „Дома на вечната надежда“. Част от него обаче изпитваше огромно задоволство от факта, че парите, с които бе дарил този приют, бяха отнети от същия благородник, който бе експлоатирал неговите обитатели в продължение на години – отвратителния маркиз Трагмор.

Пиърс не се съмняваше, че средствата ще бъдат използвани разумно. За да бъде по-сигурен в това, към парите в тенекиената чаша бе добавил една мъничка бележчица:

„Използвай дарението за приюта или ще се върна.“

Внезапно устните му се разтегнаха в усмивка от идеята, която го осени. Дафни със сигурност щеше да одобри това допълнение и щеше да се възхити от досетливостта и почтеността на бандита. Искаше му се да може да види лицето ѝ, когато прочете подробностите във вестника.

Дафни. Дори само мисълта за нея го караше да се усмихва. Тя бе най-очарователната и сложната загадка, с която някога се бе сблъсквал. Представяше си я така ясно, сякаш стоеше в действителност пред него в спалнята му, срамежлива и затворена в себе си, интелигентна и упорита, принципна и състрадателна.

И толкова дяволски красива, че го караше да се задъхва, да губи разсъдък си и да върши рисковани неща, които можеха да доведат до провала му.

Но Дафни никога нямаше да го предаде.

Как по дяволите бе толкова сигурен в това, Пиърс не можеше да каже. Просто го знаеше. Помежду им съществуваше някакво неуловимо, но абсолютно разбирателство, нещо дълбоко и значимо, което ги свързваше. Беше го почувствал още на конните състезания, а след това и в стаята ѝ: нежност, привличане.

И желание.

Толкова силно желание, че едва не го бе съборило на колене.

Комбинацията беше дяволски интригуваща, прекрасна, вълнуваща...

И поради доста причини – плашеща.

Пиърс усещаше инстинктивно, че подобна комбинация щеше да го засегне, да го разчувства така, както нищо досега, щеше да го направи уязвим дотолкова, че да не успее вече да владее положението.

А това не можеше да си го позволи.

Вече трийсет години живееше, работеше и се справяше сам, и не

искаше да променя това. Автономността за него бе средство за оцеляване. Вълнуваше се силно и се грижеше за онези, които имаха нужда от него, за своята кауза, за множество хора. Но никога само за един. Освен това тя бе дъщеря на маркиз Трагмор.

Пиърс сплете пръсти зад главата си, обсебен от въпроса, който напразно се опитваше да избегне.

Какво ли й беше причинило онова копеле?

В съзнанието му, подобно на отвратителни насекоми, се въртяха образи, които бяха прекалено неприятни, за да не им обърне внимание. Колко пъти през дните, прекарани в приюта, бе ставал свидетел на гнева на маркиза? Колко много деца бе измъчил той?

Мили Боже, дали биеше и нея?

Пиърс усети как вътрешностите му се обръщат.

Беше споменала нещо подобно пред бандита. Но как можеше да прави подобно нещо този Трагмор? Дафни беше собственото му дете. И беше толкова малка, и деликатна, и красива.

„Държа се точно като някой скучен глупак“ – смъмри се горчиво младият мъж. Кой можеше да бъде по-крехък и беззащитен от децата в един приют? И щом той можеше да се държи така грубо с тях, то...

Пиърс трескаво си припомняше тазвечерната кражба, като изживяваше отново и отново миговете, прекарани с Дафни. Не. Не бе видял следи от удари по врата или раменете й, нито пък синини по ръцете й. Разбира се това все още не значеше нищо. Трагмор бе хитър човек, прекалено хитър, за да остави подобно явно доказателство.

Баща й я ужасяваше, беше го видял, беше го почувствал още по време на конните състезания.

Кое пораждаше страха й? Дали физическото насилие от страна на Трагмор?

Сърцето му преливаше от нежност и желание да я защити. Пиърс стисна юмруци така, че кокалчетата на дланите му побеляха. Дафни имаше нужда от него. Беше толкова просто. И, колкото и голям да бе рискът, щеше да бъде там заради нея.

А тя дали би била доволна от присъствието му?

Тази иронична мисъл внезапно сама се прокрадна в съзнанието му. Младият мъж скочи на крака и започна да се разхожда напред-назад из стаята си.

Фактът, че нямаше титли и високо положение в обществото нямаше да я накара да се отвърне от него, не и Дафни. Според него бе чиста случайност, че тя се бе родила в подобна среда и чувстваше, че щеше да

погледне по същия начин на неговия произход. Но как щеше да реагира, когато разбере за враждата му с баща ѝ, за отмъщението, което бе твърдо решил да доведе до край?

Отнемането на парите трябваше да бъде само началото. Пиърс възнамеряваше да се погрижи Трагмор да се озове в ада.

И, независимо от факта, че Дафни се страхуваше от баща си и вече се бе уверила, че той е изключителен мръсник, тя бе прекалено деликатна, за да се отрече от човека, който я бе създал, а още по-малко да се хвърли в обятията на врага му, който искаше да го унищожи.

Къде тогава се намираше Пиърс в цялата тази работа?

Бе изпълнен с въпроси и нямаше отговор почти за никой от тях.

С изключение на един.

Нямаше никакво съмнение на кого Дафни бе върна с цялата си душа. Също като него тя се опитваше да защити по-нещастните от нея и намиращите се в опасност.

Тази нощ бе защитила Бандита на тенекиената чаша.

Младият мъж се усмихна при спомена за скандалното поведение на Дафни и се почувства горд. Без да се грижи за собствената си безопасност, тя се бе опитала да го спаси от безмилостния си баща, като постави сама тенекиената чаша с рубина върху възглавницата на Трагмор.

Нейните всеотдайност, ловкост, искреност искаха да помагат, а вътрешната ѝ красота, която се сливаше с физическата ѝ привлекателност, го караше да я желае още повече.

Тя също го желаше. И то много силно.

Така ли беше всъщност?

Пиърс се спря рязко напред стаята си.

Да, бе седяла до него по време на конните надбягвания, бе подложила на изпитание куража си, бе се доверила на инстинктите си. Да, защитната ѝ обвивка се бе разтопила в негово присъствие, бе се присъединила към шегите му, потрепваше всеки път, когато я докоснеше.

Но истинското пробуждане на чувствеността ѝ, копнежа и въодушевлението ѝ бе усетил в пълна мяра едва тази нощ.

И те бяха предназначени не за него, а за Бандита на тенекиената чаша.

Дафни бе увлечена по един мъж, който не съществуваше, по някакъв романтичен герой за бедните, който бе по-скоро божество, а не човешко същество.

Какви шансове имаше срещу подобна фантазия?

Не особено големи, реши Пиърс, подпрял замислено брадичка

върху ръцете си. Ни най-малко. Сам си бе създал това уникално и почти невъзможно предизвикателство, което изискваше да притежаваш едновременно и хитрост, и ловкост, и добри инстинкти.

По дяволите всички тези въпроси и съмнения.

Младият мъж седна зад бюрото си и взе лист хартия и перодръжка.

Това бе залагане на огромни суми в най-опасната от всички области.

Слава Богу, той беше несравним в хазарта.

* * *

Дафни побутна храната върху подноса, вперила неотстъпно поглед във вилицата си.

– Миледи, трябва да хапнете нещо – наведе се към господарката си камериерката. – Обещах на маркизата да не изляза от тази стая, докато не го направите.

– Знам, Емили, и наистина ценя загрижеността ти. Но точно днес изобщо не ми се яде.

Емили потрепна, тъй като от долния етаж прозвучаха отново виковете на маркиза.

– Разбирам неразположението ви. Снощната кражба разстрои всички ни. Цялата къща е с главата надолу. Но вече минава обяд и трябва да се подкрепите. Моля ви, миледи, хапнете си парченце от пудинга на мис Фрейм. Той е точно любимият ви вид.

Последното, което желаше младата жена, бе да яде пудинг. Но онова, което искаше най-много – да остане насаме с мислите си – щеше да стане възможно само, ако изпълни молбата на Емили.

– Е, добре, едно парченце.

Лицето на камериерката грейна, докато я гледаше как без никакъв ентусиазъм сложи в устата си три-четири лъжички пудинг и след това изпи голяма глътка чай.

– А така, миледи. Сега не се ли чувствате по-добре?

– Много по-добре, Емили – бутна подноса Дафни. – Напълно си права, като казваш, че в къщата цари пълен хаос. Цяла сутрин тук се разхождаха представители на полицията, прислугата тичаше насам-натам, а татко беше много развълнуван. Всичко това естествено ми се отрази. Мисля, че се нуждаем от почивка.

– Разбира се, че се нуждаете – пропя камериерката и взе подноса. – Вие си легнете, а аз ще се погрижа никой да не ви безпокои.

– Благодаря.

Младата жена се мушна под завивките и затвори очи. С облекчение чу как вратата се затвори след Емили. Най-после беше сама. И можеше спокойно да преживее отново случилото се миналата нощ.

Той бе невероятен, точно както си го беше представяла – висок, с широки рамене и силен, в черно от глава до пети. Бе усетила силата му, когато я докосна, макар и през бариерата на ръкавицата си. Никога досега не се беше чувствала толкова жива и жизнена, както докато бе стоял до нея, като шепнеше името ѝ и търсеше погледа ѝ.

Бе предложил да отговори на всички нейни въпроси с изключение на този за самоличността му. А тя какво бе направила? Беше се вторачила нямо в него като влюбена ученичка, когато всъщност искаше да попита за един милион неща: откъде беше, на какво дължеше невероятно то си съчувствие към чуждото нещастие, как избираше на кого да дари средствата си и кои да бъдат жертвите на грабежите му, дали мразеше несправедливостта в живота така силно, както я ненавиждаше тя самата, какво още можеше да стори пък тя за болните и нуждаещите се?

Щеше ли някога да дойде пак при нея?

Тази вероятност караше сърцето ѝ да забие лудо. Той като че ли я беше харесал, дори сътрудничеството ѝ сякаш му достави удоволствие. Очите му – единствената негова част, която не беше скрита – ѝ бяха казали толкова много неща, както и грижливо преправеният му глас. Тогава беше готова да отиде където ѝ кажеше, да стори всичко, за което я помолеше.

Но ако я беше помолил.

– Това е пълно безобразие! Открий този бандит, който и да е той, и го унищожи.

Дафни се сви и притисна длани към ушите си, за да не чува крясците на баща си. По някое време все щеше да се наложи да слезе долу и да застане пред него, но точно сега тази мисъл ѝ се струваше непоносима. Нито пък можеше да лъже достатъчно убедително, за да се преструва, че не знае нищо за кражбата, камо ли да се прави на шокирана и възмутена. Много по-лесно бе да претендира, че е разстроена и да си остане в стаята.

Мозъкът ѝ отново започна да препуска бясно.

Струваше ѝ се, че може да види радостното оживление, царящо точно в този момент в приюта в Лестър. Къде ли бе поставил тенекиената си чаша бандитът? Кой ли я бе открил? Колко ли пари имаше в нея? Кога най-после подробностите щяха да достигнат в Трагмор, така че да може тайно да се порадва на успеха на бандита? А когато научеше

новините, как щеше да успее да съдържи радостта си и да утеши с убедителен вид баща си?

Какво ли щеше да ѝ стори той, ако усилията ѝ се проваляха? Ами ако вече подозираше чувствата ѝ или, още по-лошо, за участието ѝ в снощните събития?

Потропането по вратата прекъсна трескавите ѝ мисли.

– Да?

– Може ли да вляза, скъпа? – Майката на Дафни откряна вратата и колебливо надникна в стаята.

– Разбира се, мамо – сви колене младата жена и потупа подканващо върху завивките на леглото си. – Мислех, че си с татко.

– Не, баща ти е в кабинета си с мировия съдия.

– Мировия съдия ли? – пребледня Дафни. – Мислех, че е дошъл само полицейският началник.

Майка ѝ въздъхна, прекоси стаята и се настани до нея.

– Харуик не бе доволен от усилията на полицията да възстанови откраднатата ни собственост. Поиска да се види и с мировия съдия. За нещастие, не мисля, че сега знаем нещо повече отпреди.

Тя сведе очи и започна да си играе със завивките.

– Мамо – наклони се към нея младата жена и докосна ръката ѝ. – Добре ли си?

Елизабет кимна и стисна пръстите на дъщеря си.

– Гневът на баща ти като че е насочен само срещу бандита и тези, които не могат да го открият. Поне за момента.

Във въздуха увисна тежко мълчание.

– Не страдаш заради бижутата си, нали? – попита Дафни. Знаеше добре отговора, но искаше да отвлече вниманието на майка си от неприятните ѝ мисли.

– Почти не – усмихна се тъжно Елизабет. – Знаеш колко малко значат за мен пръстените и брошките. Приютите се нуждаят от храна много повече, отколкото аз – от украшения. Господ да ми е на помощ, ако Харуик ме чуе да говоря така.

– Няма да те чуе. Само си помисли, мамо. Помисли си на колко хора ще помогнат нашите скъпоценности – блеснаха очите на младата жена. – Искане ми се да имах повече неща да му дам. Нямах друго, освен перлената огърлица и камеята, така че...

– Да му дадеш ли каза? – прекъсна я майка ѝ.

Дафни стисна устни.

– Дафни – погледна я невярващо Елизабет. – Видя ли бандита

снощи?

Младата жена се чувстваше като муха, хваната в паяжина. Търсеше трескаво някакъв изход, но усилията ѝ бяха безплодни.

– Да, видях го – призна неохотно тя. – Помогнах му с каквото можах. После го изпратих да си върви, за да не го хванат.

– Боже мой – затресоха се фините ръце на Елизабет. – Ако Харуик подразбере нещо, дори съвсем малко... Дафни, имаш ли представа, какво ще...

– Да – вирна гордо брадичка дъщеря ѝ. – Но си струваше риска. И бих го направила пак.

За кратък миг в очите на майка ѝ проблеснаха хиляди въпроси и за момент Дафни съзря в нея младата жена, която вече не съществуваше. След това, също така бързо, надделя страхът, а годините, прекарани в подчинение, заличиха любопитството ѝ.

– Не искам да чувам нищо повече – погледна нервно към вратата Елизабет. – Нека да се престорим, че никога не сме провеждали подобен разговор.

– Но, мамо...

– Дафни, моля те. – Очите ѝ отразяваха ужаса и молбата ѝ и това разкъса сърцето на дъщеря ѝ.

– Разбира се, мамо. Както желаш.

– Както трябва да бъде – поправи я шепнешком Елизабет. Изправи се, но се спря почти против волята си. – Страшно си бледа. Малко чист въздух би ти се отразил много добре. Може би една разходка? До селото?

Младата жена бавно повдигна глава и срещна погледа на майка си.

– До селото ли?

– Да. Мисля, че бързото ходене ще върне цвета на бузите ти. Бих предложила Емили да те придружи, но мировият съдия иска да разпита цялата прислуга. Затова при дадените обстоятелства е най-добре да излезеш сама. Съгласна ли си, скъпа?

Лицето на Дафни се озари от изпълнена с благодарност усмивка.

– Да, мамо, идеята е чудесна.

– Добре. В такъв случай те оставям да се облечеш. По-добре да отида да видя, дали баща ти няма нужда от мен. – Маркизата се наведе да целуне челото на дъщеря си. – Предай сърдечните ми поздравии на викария – добави шепнешком тя, – и му кажи, че нашите коняри ще имат нужда от нови ботуши тази зима. Те ще пристигнат горе-долу по същото време, когато и вълната.

Лицето на младата жена грейна.

– О, мамо.

Елизабет поклати глава и даде знак на дъщеря си да замълчи, като притисна показалец към устните си.

– Приятна разходка, скъпа. Очаквам да не се прибираш през следващите няколко часа.

– Господ да те благослови, мамо – прошепна беззвучно Дафни зад гърба на отдалечаващата се жена.

Маркизата спря и сведе глава.

– Дано Господ опази всички ни.

Вратата се затвори след нея.

* * *

След четвърт час Дафни беше облечена и напълно готова.

Докато се решеше, преговори наум това, което щеше да обясни по повод своето излизане на баща си, в случай че го срещне някъде из къщата. Всъщност най-вероятно майка ѝ вече бе подготвила почвата.

Разходка. На воля. Из гъстата гора, която заобикаляше Трагмор.

Това можеше да продължи часове.

Младата жена слезе на първия етаж, като мина предпазливо край кабинета на баща си и се натъкна право на него.

– Нахалното копеле! Няма да допусна да ме предизвиква повече! – избухна Харуик, като размахваше някакъв лист хартия. – Ще го унищожа, дори ако това трябва да бъде последното ми дело на този свят!

Първата ѝ мисъл бе, че баща ѝ беше открил бандита и ужасът ѝ за съдбата на нейния герой засенчи обичайния страх от баща ѝ.

– Татко? – избъбра тя. – Какво се е случило? Открихте ли нещо във връзка с грабежа?

– Какво? – премигна Харуик и се втренчи в дъщеря си, сякаш я виждаше за първи път. Една вена на слепоочието му пулсираше бясно. – Не. Като че снощната кражба не беше достатъчна, ами сега ще трябва да се срещна с онова нищожество, с което съм принуден да общувам покрай интересите си в бизнеса. И то в собствения ми дом.

– О-о! – Дафни нямаше никаква представа за какво става дума и се страхуваше да пита повече. Убедена, че гневният изблик на баща ѝ не бе свързан с бандита, разумът ѝ взе положението в свои ръце и я убеди да се измъква, преди маркизът да излее яда си върху нея.

И тя припряно тръгна към вратата. Харуик се извъртя и насочи юмрука си към нея.

– Настоява да се срещнем и то сега. В Трагмор.

Ужасеният поглед на Дафни следеше свития юмрук на баща ѝ. Тя трескаво търсеше думи, за да го успокои.

– Днес ли? Но несъмнено, ако му беше казал за снощния грабеж...

– Това нямаше да промени нищо. Този уличен плъх не се интересува от нищо друго, освен от собствения си джоб.

Иронията в описанието, което даваше на неизвестния си съдружник, я поразя дори в страха ѝ. Алчността бе нещо много познато за Харуик, което обикновено предизвикваше възхищението му. Но очевидно не и в този случай.

– За кого говориш, татко? Кой е този ужасен човек?

– Проклетият Пиърс Торнтън, ето кой.

– Пиърс Торнтън? – премигна смаяна младата жена. – Джентълменът, с който се запознах на конните надбягвания ли?

– Той не е джентълмен, дъще. Той е паразит, хищен кръвопиец, който изсмуква достойнството и парите на хората.

– Но аз мислех, че сте съдружници?

– Не влизам по собствено желание в съдружие с евтини, безименни комарджии.

– Не разбирам. – Главата ѝ започваше да се върти.

– Не е и нужно – изкрещя маркизът и се запъти към нея. – Защо си още в имението? Майка ти каза, че ще излизаш да се разходиш.

Дафни пребледня и несъзнателно отстъпи крачка назад.

– Аз... искам да кажа... точно натам съм се запътила. Тръгвам.

– Тогава върви!

– Да, татко. Извинявай, че ти отнех от времето. – Тя се завъртя на пети и се спусна към изхода и спасителната гора.

Спря се едва когато имението се скри зад големите дъбове, които го ограждаха. Тогава забави крачка и пое дълбоко въздух, като се опитваше да спре да трепери.

Господи, колко мразеше това чувство на пълна безпомощност. Може би, ако приличаше повече на майка си, ако бе по-отстъпчива и покорна, положението, в което се намираще щеше да ѝ се стори поносимо.

Работата беше там, че Дафни не бе нито покорна, нито отстъпчива. Понасяше този непрекъснат, потискащ страх само защото нямаше никакъв избор. Но някакъв глас дълбоко в нея крещеше, че бе несправедливо и жестоко да живее по такъв начин.

При вида на викария, който разговаряше с някакъв човек в

градинката край църквата настроението ѝ се подобри незабавно.

– Господин викарий! – махна с ръка тя и ускори крачка, като накрая дори почти се затича.

Чеймбърс се обърна и лицето му се озари от широка усмивка.

– Дафни! Каква приятна изненада! – Пъхна няколко шилинга в ръката на момчето и разгъна бележката, която бе получил току-що. – Благодаря ти, момко.

– Благодаря ви, сър. – Момчето стисна монетите, втурна се към коня си и след миг изчезна.

– Кой беше това? – попита задъхано младата жена, която в този момент достигна до викария.

– Хм? – Приятелят ѝ явно бе погълнат в четенето на посланието.

– Това момче. Какви вести ти донесе?

Викарият изви вежди и рече:

– Ти трябва да знаеш отговора по-добре от мен.

– За снощния грабеж ли става дума? – хвана го за ръката Дафни. – Нали?

– Точно така.

– О, кажи ми, господин викарий. Колко им е оставил?

Последва сух смях.

– Ти непрекъснато ме изненадваш, Кокиче. Никакъв страх, никакво безпокойство, само обичайното ти прекрасно любопитство. По реакцията ти човек никога не би предположил, че бандитът е окрал вашия дом.

– Колко?

– Десет хиляди лири.

Младата жена зяпна от изумление.

– Бижутата и среброто, които взе, струват едва половината от тази сума.

– Така или иначе, толкова пари открил директорът в тенекиената чаша върху бюрото си. Странното е, че към тях имало и бележка със заплаха.

– Заплаха ли? Каква заплаха?

Викарият сведе поглед и прочете на глас:

– Според директора бандитът му пишел да използва парите единствено за приюта, защото в противен случай щял да се върне, за да уреди сам този въпрос.

– Какъв героичен жест! – блеснаха очите на Дафни. – И напълно разбираем, като се има предвид колко голяма е сумата. Господин викарий... – По лицето ѝ премина сянка на тревога. – Познавате добре

директора на Лестър? Той не е от тези, които пилеят пари, нали?

– Със сигурност не. Той е почтен, честен... – Внезапно викарият се спря напред думите си. – След като вече си знаела къде ще отидат парите, защо тогава ме разпитваш?

– Да, наистина знаех къде ще отидат средствата, но това е всичко. Никакви други подробности все още не са достигнали до Трагмор.

– Ако подробностите още не са пристигнали в Трагмор, тогава откъде знаеш, че парите са дадени в приюта в Лестър?

Дафни срещна смаяния поглед на приятеля си.

– Защото той ми обеща да го направи.

Очите на мистър Чеймбърс се разшириха от учудване.

– Кой „той“? Бандитът ли?

– Да.

Мъжът до нея си пое стреснато въздух.

– Мисля, че ще е по-добре да влезем в църквата и да поговорим там.

– Надявах се да го предложиш.

Седнала на една пейка до своя приятел, младата жена разказа цялата история, като скри само обезпокоителната си физическа реакция при появата на привидението в спалнята ѝ предишната нощ. То я бе възбудило по начин, който не ѝ беше съвсем ясен, но определено не ѝ бе никак неприятен.

– Дафни – наведе се към нея викарият. – Искаш да кажеш, че си помогнала на този бандит да ограби дома ти и че сама си поставила тенекиената чаша с рубина върху възглавницата на Харуик, така ли?

– Не можех да рискувам баща ми да го открие в стаята си. Ти би ме разбрал най-добре от всички. Татко не само щеше да го предаде на властите, ами и щеше да го пребие, докато изгуби съзнание. Моля те, господин викарий – погледна го умоляващо младата жена, – не ме обвинявай, заедно изпълних дълга си.

– Аз не те обвинявам, Кокиче – взе дланите ѝ в своите мистър Чеймбърс. – Но разбираш ли на какъв риск си се изложила? Ако баща ти се беше събудил, ужасният побой щеше да се изсипе върху теб.

– Щях да го издържа. Издържала съм и други побои.

Устните на викария се извиха от мъка.

– Знам това прекалено добре. – Помълча за миг. – А майка ти, как е тя?

– Добре е. Баща ми е така погълнат от ненавистта си към бандита, че няма време да се занимава с останалите. – Изражението на Дафни

стана замислено. – С изключение на Пиърс Торнтън.

– Пиърс Торнтън ли? Джентълмена, с когото се запозна на конните надбягвания? Не разбирам.

– Не съм сигурна, че и аз разбирам. Но, ако си спомняш, вчера ти казах, че поведението на татко в близост до мистър Торнтън ми се стори доста странно. Той сякаш го държи по някакъв начин в ръцете си.

– Спомням си.

– Е, днес, точно като излизах, баща ми бушуваше във връзка със срещата, за която настоял мистър Торнтън. Среща, която трябвало да се състои днес. В Трагмор.

– Като се има предвид грабежа, струва ми се доста странно, че Харуик се е съгласил на това – съгласи се викарият. – И...

– Точно така. Баща ми очевидно не желаше тази среща. Струва ми се, че той просто се страхуваше да откаже да се види с мистър Торнтън. Говореше за него с най-обидни думи и спомена, че не искал да има нищо общо с него.

– Тогава защо продължава да работи в съдружие с него?

– Очевидно по принуда. От страна на мистър Торнтън.

– Харуик ли го каза?

– Намекна го.

Чеймбърс мълча доста дълго.

– Нетитулуван, с нищо неизвестен съдружник, когото баща ти не обича и комуто не вярва, и въпреки това продължава да работи заедно с него. Човек, който на теб ти се стори определено приятен и заслужаващ доверие.

– Не само приятен и заслужаващ доверие, а и състрадателен. Няма да забравя как ме спаси от хапливия език на татко – поклати категорично глава младата жена. – Всичко това няма никакъв смисъл. Татко описва мистър Торнтън като алчен и себичен. Мъжът, с когото се запознах на конните надбягвания беше всичко друго, но не и такъв. Освен това, дори преценката ми да е била неправилна, алчността и себичността са качества, от които баща ми обикновено се възхищава. Защо реакцията му в този случай е по-различна?

– Не знам, Кокиче. Това от значение ли е?

– Да, господин викарий – погледна го разсеяно Дафни, – от значение е. Инстинктът ми казва, че е от голямо значение.

5

„Главната врата на Трагмор – интересна алтернатива на прозореца на вестибюла.“

Пиърс се усмихна саркастично, като оглеждаше лъснатия вестибюл на Трагмор, същия, по който се бе промъквал само преди няколко часа с натъпкан със скъпоценности шлифер.

– Маркизът ще ви приеме в кабинета си – съобщи с безизразна физиономия икономът.

– Така ли? Колко мило от негова страна – отвърна Пиърс, олицетворение на учтивостта. – Бихте ли ми показали пътя?

Секунди по-късно бе въведен в празната слабо осветена стая и останен сам.

„Показаха ми къде ми е мястото – помисли си развеселен Пиърс. – Не само, че съм нежелан, ами съм много нежелан. Така да бъде.“

Той си наля бренди, избра си стол и зачака.

– Е, Торнтън, ето ме – влезе в кабинета си четирийсет и пет минути по-късно Трагмор. – Но съм страшно зает и бързам. – Спря се напред думите си и зяпна от учудване. – Какво по дяволите значи всичко това? – избухна той, когато възвърна способността си да говори. – Какво мислиш, че правиш?

– Хм? – Пиърс свали вестника, който четеше и погледна към маркиза над дългите си крака, които бе поставил върху бюрото и нехайно кръстосал в глезените. – О, здравей, Трагмор. Пристигаш точно навреме. Току-що свърших брендите си. Ще ми налееш ли още едно? – протегна празната си чаша той.

– Защо пиеш от брендите ми? И седиш на стола ми? На моето бюро? И си вдигнал отгоре му проклетите си крака? – запъти се вбесен към Пиърс той.

Подобно на предизвикан тигър, младият мъж скоочи, а очите му заискряха гневно.

– Твоето бюро ли? Твоят стол? Твоето бренди? Чуй ме, Трагмор, слушай добре. Нищо в тази къща не ти принадлежи. Всичко е мое: твоята собственост, твоят бизнес, ти самият. Ако не беше доброто ми сърце, вече да си на улицата, точно там, откъдето ме обвиняваш, че произхождам. Набий си това в мозъка и не ме предизвиквай повече. Ако ти или твоите слуги – смъртоносна пауза, – моите слуги, отново се отнесете

към мен по този начин, ще бъда принуден да се ядосам. И да изгубя състрадателността си. Ясно ли е?

По време на тирадата на Пиърс лицето на Трагмор се промени от розово към червено и накрая – до зелено. Той кимна, скръцна със зъби като пое празната чаша на госта си и прекоси стаята, за да я напълни.

– Печелиш, Торнтън. – Подаде питието на противника си, като видимо се бореше, за да се справи с гнева си. – Трябва да извиниш лошото ми настроение. Днес не съм на себе си. През нощта домът ми бе ограбен от отвратителния Бандит на тенекиената чаша.

– Нима? – повдигна вежди Пиърс. – Колко интригуващо. И какво взе?

– Всички бижута на Елизабет, сребърните ни прибори, парите, които държах в малката каса, с една дума – всичко, до което успял да се добере. Взел дори красивата перлена огърлица на Дафни, тази, за която говорихме по време на конните надбягвания.

– Онази, за която каза, че била копие без особена стойност ли?

Мълчание.

– А семейството ти, всички ли са добре? – попита след кратка пауза младият мъж.

– Естествено са много разстроени. Елизабет прекара по-голямата част от деня в стайте си, а Дафни излезе преди час-два да се поразходи.

– Да се разходи ли? Сама?

– Само из земите на имението – махна успокоително с ръка Трагмор. – Прави го често. Един Господ знае с какви глупости е пълна главата ѝ. Във всеки случай, за нея е по-добре днес да не стои вкъщи. Най-добре е властите да се разсейват колкото е възможно по-малко. Те разпитват един по един всички слуги и търсят някакви улики.

– Откриха ли вече нещо?

– Нищо. Копелето не е оставило никакви следи. С изключение, разбира се, на един рубин, който намерих на възглавницата си в тенекиена чаша. Сигурен съм, че рубинът е от огърлицата на виконтеса Друидж.

– Друидж ли е жертвата му непосредствено преди теб?

– Точно така. – Маркизът извади носната си кърпа и изтри с нея потното си лице. – Не може да не си чел в сензационните статийки на вестниците, че запазената марка на този бандит е да остави някакво бижу от предишния си обир на мястото на последния грабеж. За нещастие това са единствените следи. Така до ден днешен нито полицейският началник, нито мировият съдия имат и най-малка представа кой е той.

– Ясно. Доста странно, меко казано – вдигна рамене Пиърс и се

облегна удобно на ръба на бюрото. – Това обаче не променя факта, че двамата с теб имаме да уреждаме някои неща.

– Какви неща?

– Твоите дългове.

Маркизът замръзна.

– Бях останал с впечатлението, че твоят адвокат ще се свърже с мен, за да ни уреди среща извън Трагмор в удобно и за двама ни време.

– Промених си намерението. – Пиърс отпи с явно удоволствие от брандита си. – Както знаеш, мога да си го позволя. Аз съм този, който държи твоите полици и бъдеше в ръцете си. Затова нека да говорим по същество.

– По какво същество?

– Кога мога да очаквам, че ще ми платиш или ще се наложи да те изхвърлям от дома ти, да те изложя публично на присмех и всички да разберат, че си банкрутирал?

Трагмор присви очи.

– Безсърдечно копеле.

Едно мускулче на челюстта на Пиърс потрепна.

– Копеле – да. Но безсърдечен? В твоята уста това звучи смешно.

– Какво искаш? – попита маркизът.

– Да ми платиш.

– Не, тук не става дума само за пари, Торнтън. Какво искаш в действителност от мен?

Очите на младия мъж потъмняха от омраза и станаха почти черни.

– Повече отколкото би могъл да ми дадеш. – Той се изправи. – И възнамерявам да получа всичко до последната дреболия, когато му дойде времето. А засега очаквам да ми платиш първата вноска в края на седмицата.

– Но това е невъзможно.

– Намери начин. Ако не получа парите си до петък вечерта, няма да имам друг избор, освен да се свържа с „Лондон Газет“ и да им дам да публикуват името ти, така че всички да го видят. След това ще уредя всичко в това имение да бъде конфискувано, а живеещите тук – изхвърлени на улицата. Ясно ли е?

– Гадно копе...

– Копеле – довърши вместо него с безизразен глас Пиърс. – И мисля, че вече говорихме за точността на термина. Така, както вече казах, разполагаш с време до петък. Или действията, които ще предприема, ще бъдат такива, че снощният грабеж ще ти се стори малка шега.

– Преди да си приключил със заплахите си, нека да ти кажа и моята – отрязва го маркизът с триумфиращ поглед. – Посъбрах някои и други факти от личния ти живот, само в случай, че стратегията ти, свързана с изкупуването на моите полици, включва и изнудване. Ако се опиташ да ме разориш, публично ще разкажа на целия свят, че учтивият богат Пиърс Торнтън се е пръкнал от утробата на някаква курва в приюта.

Спокойствието на младия мъж стана заплашително.

– Препоръчвам ти никога повече да не споменаваш майка ми, Трагмор. Освен, ако животът не ти е омръзнал. Колкото до информацията за моето минало, открита от твоите детективи, които си личат от километър, не ми пука изобщо, дори да я публикуваш на първата страница на „Лондон Таймс“ – повдигна едната си вежда младият мъж, развеселен от шокираната физиономия на маркиза. – Да не мислиш, че не зная за издирванията на твоите хора? Уверявам те, Трагмор, в течение съм на всяко твое действие, на всяко твое намерение. Както ти казах, аз те притежавам. – Пиърс присви подигравателно устни. – Напразно си си прахосал парите, малкото, които са ти останали. Щях да ти разкажа всичко, което искаше да научиш, и то без да ми плащаш. Никога не съм крил миналото си – нито мястото, където съм роден, нито пък факта, че нямам баща. Трябваше просто да ме попиташ.

– Тогава ще продължа да търся, докато открия нещо друго – изръмжа маркизът. Това бяха думи на безсилие. – Нищожество като теб не може да няма доста тайни, от които се страхува. Няма да спра, докато не открия...

– В такъв случай ще умреш от изтощение, без си намерил нещо – пристъпи заплашително към събеседника си младият мъж. – Откажи се от издирванията си. Пръскаш пари, които са вече мои. А това ме ядосва. Ако продължаваш така, ще ме принудиш да изискам плащане на дълговете ми много по-рано.

– Защо правиш всичко това? – избухна в безсилна ярост маркизът. – Защо собственоръчно откупваш всичките ми полици? Защо ме мразиш толкова?

– Ще ти отговоря на тези въпроси, когато бъда готов да го сторя, нито миг по-рано. И, Трагмор – добави с леденостудена съдържаност Пиърс, – ако още веднъж се опиташ да ме шантажираш, ще те разоря без повече да мисля.

Маркизът си пое бавно въздух.

– Очевидно си по-коварен, отколкото мислех.

– Едно от предимствата, които дава детството, прекарано на

улицата. – Пиърс постави с финес чашата си на бюрото и се изправи. – Приятен ден, Трагмор. Очаквам първата вноса от плащането в петък.

И той прекоси стаята с убийствено спокойствие и излезе.

След като се озова извън имението, младият мъж отпусна стиснатите си юмруци и издиша рязко, опитвайки се да разпръсне насъбралата се в него неприязън. Омразата му към този човек нямаше граници. Трагмор дори не си спомняше слабото момче отпреди осемнайсет години. А и защо ли да си го спомня? За него всички деца в приюта изглеждаха по един и същ начин, бяха еднакви и способни единствено на безчестни постъпки. Пиърс беше просто един от тях, безименно нищожество без лице, обикновен нехранимайко от сганта, обитаваща „Дома на вечната надежда“. Като единствен свидетел на корупцията и безчестните „услуги“, които си разменяха Трагмор и Баринг, Пиърс приемаше тази си роля с благодарност и изчакваше подходящия момент, докато безмълвно подготвяше отмъщението си.

И най-после краят на Трагмор се виждаше.

Младият мъж се запъти към очакващата го карета, като се питаше дали убийството на този кучи син нямаше да му донесе много по-голямо удовлетворение и да бъде безкрайно по-бързо от дългата процедура по финансовото му омаломощаване и поставяне на колене. Не. За всичките извършени от него престъпления, за проклетите пари, които бе крал, за униженията, на които бе подлагал другите, той заслужаваше много по-дълга и ужасна агония от самата смърт.

Внезапно в съзнанието на Пиърс проблесна неочаквана мисъл.

Как би могъл да унищожи Трагмор, без трагичните събития да засегнат семейството му?

Щом стигна до каретата си, младият мъж се спря. Обърна се и започна да оглежда гората за някакъв знак от Дафни.

Внезапно бе обзет от непреодолимо желание да я види.

– Карай към главния път – рече на кочияша той, като вече се отдачаваше. – Ще се срещнем там не след дълго.

– Да, сър. – Човекът на капрата подкара конете в тръст. Каретата изчезна зад близкия завой.

Пиърс тръгна по покритата с окапали листа пътека сред дърветата, като внимателно се оглеждаше. Вече се готвеше да смени посоката, когато чу глухото прашене на отчупена съчка.

Засенчи с длан очите си от следобедното слънце и претърси с поглед околността. Край езерцето забеляза движещо се цветно петно. Последва го безшумно и внезапно се спря очарован от разкрилата се пред

него гледка.

Дафни пълзеше, безмълвно и предпазливо, от другата страна на езерцето, насочила вниманието си върху плъзгащата се напред змия, която се готвеше да атакува нищо неподозиращата катерица. Младата жена се приближи бавно, като избягваше съчките и листата, които можеха да шумнат и да издадат присъствието ѝ.

Спря се на около шест метра от тях.

Измъкна нож изпод полата си и го хвърли. Той се приземи точно в средата между хищника и неговата жертва. Изплашена, катеричката изпусна ореха, който ядеше и побягна, като остави змията и заплахата далече зад себе си.

Доволна от стореното, Дафни оправи полата си и отиде да вземе ножа.

– Това беше под твоето ниво – обърна се към змията тя. – В бъдеще, моля ти се, избирай жертви, които биха могли да се защитят. В противен случай ще се разправяш с мен.

– Не знам какво мисли змията, но аз определено съм впечатлен.

Младата жена трепна, изгърва ножа си и се обърна към Пиърс, който се приближаваше към нея.

– Мистър Торнтън! – изчерви се тя. Трябваше да положи доста усилия, за да възвърне самообладанието си. – Стреснахте ме.

Пиърс се усмихна широко, загледан в красивото ѝ развълнувано лице.

– И аз мога да кажа същото. Това бе най-възхитителната проява на майсторство и безупречно изпълнение, които съм виждал от години.

Тя се усмихна колебливо.

– Благодаря.

– Къде за Бога сте се научили да си служите така умело с нож?

– Никой не ме е учил, ако имате това предвид – отвърна предпазливо Дафни.

– Вродено умение – кимна разбиращо младият мъж. – Впечатлен съм. Трябва ли да мисля, че използвате често тази си способност?

Усмивката ѝ изчезна.

– Вие ми се подигравате.

– Ни най-малко. Просто бях любопитен да разбера защо една добре възпитана млада дама трябва да носи нож, когато се разхожда из имението си.

– Аз... – Тя извърна поглед – очевидно се бе почувствала неудобно от въпроса му. – Поотдалечих се малко от Трагмор. Почти винаги го

правя.

– Така ли? И къде ходите?

– До селото. – Тя импулсивно се наклони напред и рязко сграбчи края на самото му. – Само мама знае за посещенията ми там. Моля ви, сър, много ви моля да не ка...

– Няма да спомена и дума пред когото и да било, особено пред баща ви. – Пиърс обхвана ръцете ѝ в своите, странно трогнат от доверието ѝ. – Защо ходите в селото? Заради магазина ли?

– Не. При един приятел.

– Приятел ли – повтори младият мъж, като присви очи. – А този приятел не може ли да идва в Трагмор?

– За нещастие – не. Татко не може да го понася.

– Хм? – Кръвта му пламна от ревност. – Значи, казвате – приятел, мъж, така ли?

– Викарият. Мистър Чеймбърс. Той познава мама още от момиче и е най-добрият ми приятел откакто се помня.

– Разбирам. – Ревността се изпари, заместена от жив интерес. – Защо баща ви мрази викария?

Прекрасното лице на Дафни се помрачи от тъга.

– Поради много причини. Прекалено много, за да ги изброявам.

– Значи ходите до църквата, за да го видите. Сама ли?

– Не съвсем – поправи го тя. – С ножа си. Не че досега ми се е налагало да го използвам. Но викарият непрестанно се тревожи за мен. Така че го нося за негово успокоение.

– Вашият викарий изглежда добър човек. – Пиърс погали нежно пръстите ѝ. – Ако някога решите, че имате нужда от придружител, с радост бих заместил ножа ви.

Очевидно развълнувана, младата жена преглътна с усилие, загледала в хванатите им ръце.

– Благодаря ви, мистър Торнтън, няма да забравя милото ви предложение.

Господи, колко хубава беше. Като че ли всеки път, когато я видеше, ставаше по-красива.

Носеше семпла бежова рокля, а поразрошените ѝ светлокестеняви коси упорито се измъкваха от фибите. Като самата Дафни, те сякаш отказваха да се подчинят на панделите и условностите. Младият мъж се запита дали тя имаше представа колко очарователно изглеждаше и колко силно той желаше да я притисне в обятията си.

Сериозно се съмняваше, че подозира за което и да било от двете.

– С баща ми ли отивате да се срещнете? – попита Дафни и вперил омайващите си очи в лицето му.

– Двамата с маркиза приключихме делата си за днес. Вече съм на път за дома.

– Пеш ли дойдохте до Трагмор?

– Не, но помолих кочияша да ме изчака на главния път.

– Защо?

– Баща ви спомена, че се разхождате из имението. Искях да ви намеря.

– О, разбирам – премигна тя. – Пак вашата прямота, мистър Торнтън.

– Определено. – Пиърс пхна показалеца си под брадичката ѝ, а с палеца погали долната ѝ устна. – Отново вашата наивност, Дафни.

Тя се усмихна и устните ѝ се извиха. Той не отдели палеца си от тях.

– Очевидно – да.

– Знаете ли, че имате най-сияйната усмивка, която някога съм виждал? – Гласът на младия мъж прозвуча дрезгаво. Не можеше да отдели погледа си от устата ѝ. – И устни, които са по-нежни дори от това, което съм си представял?

Веничката на шията ѝ запулсира по-силно.

– Не се страхувате от мен, нали?

– А трябва ли?

Той поклати бавно глава.

– Не. – Прокара кокалчетата на пръстите си по бузата ѝ. – Кожата ви е като коприна.

– Мистър Торнтън...

– Хм?

– Каква е работата, която ви свързва с баща ми? – изстреля на един дъх въпроса си тя.

– Различни дела. – Пиърс освободи и другата си ръка, обви я около кръста ѝ и я привлече към себе си. – Знаете ли колко силно желая да ви целуна, Дафни?

Очите ѝ се разшириха, изпълнени с очарование и несигурност – една наистина убийствена комбинация.

– Аз... аз не...

– Много силно. Толкова силно, че е непоносимо. – Докосна устните ѝ със своите. – Искам да опитам вкуса на устните ти. Разрешаваш ли ми?

– Нима ме питаш?

Той усети възбуждащата топлина на дъха ѝ върху бузата си, както и трепета ѝ от това ново и така вълнуващо преживяване.

– Да, питам те. Никога не бих взел от теб нещо, което не би ми дала на драго сърце.

В погледа ѝ проблесна учудване и нещо подобно на мъчително облекчение. То смекчи желанието на Пиърс и го превърна в болезнено нежно чувство, примесено с бясна необходимост да я пази. Искаше му се да я обгърне в обятията си и да я защити от всичко и всеки, който би се опитал да ѝ стори зло.

– Целуни ме, Дафни – прошепна той. – Позволи ми да ти покажа, че си в пълна безопасност.

От гърдите ѝ се изтръгна леко стенание. Младата жена кимна и повдигна уста, за да му предложи това, което искаше.

Нямаше представа колко много търсеше и колко много откри Пиърс в тази целувка.

Богата, по-дълбока от действието само по себе си, целувката започна да се разгаря бавно и прекрасно.

Огнена тръпка прониза тялото на младия мъж и той притисна Дафни още по-силно към себе си и обхвана устата ѝ в своята, обзет от болезнено желание, чувство за собственост, мъка и нежност.

Тя бе раят за него.

Дафни се облегна в него, като срамежливо допря длани до гърдите му и отвърна на целувките му със съблазнителна смесица от неопитност и страст, по-изкусителна и от най-интимния акт на най-изкусната куртизанка.

Пиърс изохка глухо, хвана ръцете ѝ, постави ги около врата си и задълбочи целувката си, като я накара да разтвори устни.

– Дафни – произнесе благоговейно името ѝ той, повдигна деликатното ѝ тяло и я притисна силно към себе си, така че ги делиаха само тънките им дрехи. А те не можеха да скрият възбудата на младия мъж.

Дафни се стегна, отдели устните си от неговите и го погледна объркано. Той поотпусна прегръдката си, но не я пусна.

– Не се страхувай – прошепна Пиърс. – Казах ти, че си в безопасност. Аз просто... – Преглътна конвулсивно – уязвимостта му в този момент бе нещо изключително рядко и плашещо, макар и да не го изненада.

Усетила силните му емоции, младата жена постави нежно ръка върху бузата му.

– Не се страхувам. Не в истинския смисъл на думата. Просто никога не съм изпитвала подобно... не съм правила подобно...

– Помежду ни съществува силно привличане – рече трезво Пиърс. – Чувствам го. И ти също го чувстваш.

– Не го отричам – сведе очи тя към самото му.

– Целувал ли те е някой досега, Дафни?

Бузите ѝ порозовяха и тя се колеба толкова дълго, че кръвта на Пиърс закипя и той реши, че ще унищожи оня, който вече бе опитал вкуса на устните ѝ.

– Не – призна най-после едва чуто тя. – Не ме е целувал.

Беше си спомнила предишната вечер с Бандита на тенекиената чаша. Младият мъж разбра това. Обхвана го бясно желание да може да изтрие този спомен от мозъка ѝ и да го замени с изгарящи спомени за него самия. Само за него.

– Не те е целувал? Какво значи това? Каква близост си имала с мъж?

– Никой – сепна се от разпаления му тон тя. Разбрала погрешно причината за това, тя се извини, като с този жест разби сърцето му. – Май съм по-наивна, отколкото си предполагал.

– Ти си прекрасна – отвърна буйно Пиърс, вбесен, задето я бе накарал да се съмнява в себе си. Пусна я на земята, но не отдели ръцете си от кръста ѝ. – Това не е неодобрение. Това е ревност.

– Ревност ли? – погледна го питащо тя. – Но защо?

– Не искам да те докосва никой друг, освен мен.

Младата жена премигна.

– Явно се шегуваш.

– Защо да се шегувам?

– Защото си красив, богат, очарователен и съвършен... ъ-ъ... опитен. – Бузите ѝ пламнаха. – Сигурно десетина жени се стремят да получат вниманието ти.

– Само десетина? – засмя се тихичко той.

– Повече ли са?

– Дафни – поглади мекия плат на роклята ѝ той. – Не давам пукнат грош за другите жени. Колкото до твоето описание на качествата ми... – усмихна се дяволито Пиърс, – благодаря ти. А сега ми позволи да ти върна комплимента, като изпусна само последното от поредицата, която изреди. Ти си очарователна, и чувствителна, и красива и физически, и духовно, което е и по-важното.

– Както и ти – избърба тя. – Никога няма да забравя как ме спаси на

конните надбягвания. Бях погълната от гледката, която представляваха онези гладни, отчаяни хора и горчивата безнадеждност по лицата им и не разбрах, че татко ме запознава с някого. Благодаря ти.

Значи това я бе погълнало така там. Съчувствието към бедните. Пиърс се изпълни с нежност.

– Не искам благодарности, Дафни. Искам теб. – Забеляза паниката в очите ѝ и прочете без усилие мислите ѝ. – Не се страхувам от баща ти.

– Знам, че не се страхуваш. Струва ми се, че дори той се страхува от теб.

Младият мъж повдигна възхитено вежди.

– Прибави „проницателност“ към списъка с твоите качества.

– Защо, Пиърс? Защо се страхува от теб?

– Повтори го.

Тя поклати объркано глава.

– Какво да повтора?

– Името ми. Харесва ми как звучи в твоята уста.

Последва нежна усмивка.

– Пиърс.

– Нека да го вкуся. – Наклони глава и прокара устни напред-назад по нейните. – Кажы го сега, когато ще мога да го вкуся, да го усетя, да го вдъхна.

– Пиърс.

Този път беше прекрасен шепот и младият мъж го изпи, като задълбочи и удължи целувката дотолкова, че накрая Дафни се отдръпна задъхана.

– Невъзможен си – информира го тя.

– А ти си опияняваща.

Погледите им се срещнаха.

– Питай – промърмори той.

– Интересът ти към мен на отношенията ти с баща ми ли се дължи?

Изражението на Пиърс стана сурово.

– Не, въпреки отношенията ми с него.

– Ти го мразиш. Видях го в погледа ти по време на конните състезания и сега пак го виждам. Защо?

– Поради много причини. Никоя от които все още не съм готов да обсъждам.

– Да не би титлата му да е една от тях?

Едно мускулче на челюстта му потрепера.

– Не виждам особена полза от неговата благородническа класа.

– Аз съм родена в тази класа – припомни му младата жена.

– Да, родена в нея. Но не и част от нея.

– Пиърс – рече тихо тя, а деликатните ѝ вежди се склочиха тревожно. – Татко не може да те понася.

– Не се и съмнявам. Каж ми какво говори маркизът за мен.

Дафни прехапа устна, като очевидно се колебаеше.

– Нарича ме уличник, нищожество и копеле – помогна ѝ той.

– Не мога да повярвам...

– Трябва. Всяка едно от тези определения е вярно. Израснах на улицата и нямам ни най-малка представа кой ме е създал.

За негово смайване младата жена се повдигна на пръсти, като се държеше за ръцете му и докосна с устни брадичката му.

– Този, който е загубил, е баща ти. Той така и не е разбрал какъв великолепен син е създал. – По лицето ѝ премина сянка. – А гнева на баща ми не трябва да подценяваш, повярвай ми. Бъди предпазлив.

Пиърс бе неспособен да проговори – така се бяха свили гърдите му. Дафни не само го приемаше безпрекословно, ами дори се опитваше да го предпази от зло. Кога за последен път някой се бе тревожил за него?

– Баща ти не може да ми стори нищо, любима – най-после успя да отвърне дрезгаво той, като прокара пръсти през косите ѝ. – Но ти благодаря за предупреждението. И за загрижеността.

– Не ме разбра. Татко може да бъде страшен, когато го предизвикат.

Младият мъж замръзна за миг, а дланите му се притиснаха към главата ѝ.

– Някога посягал ли ти е?

Мълчание.

– Дафни, този кучи син удрял ли те е?

– Той ми е баща, Пиърс.

– Ще го убия – избухна, изпълнен със злоба той.

– Сама мога да се погрижа за себе си. Освен това разговорът ни не е за отношението на баща ми към мен, а към теб.

– Все още го защитаваш, въпреки че той те малтретира, така ли?

– Не го защитавам, тъй като нямам никакво основание да го сторя. Това... не съм сигурна... може би е лоялност. Или пък чувство на дълг.

– Към човека, който те бие? – възкликна невярващо младият мъж. – Ако да си роден от свързани в брак родители, означава да бъдеш сляпо предан на някакъв незаслужаващ това мръсник, тогава съм щастлив, че съм извънбрачно дете.

– Не мога да те упреквам за чувствата ти – отвърна тихо Дафни, като сведе очи. – Нито пък мога да променя моите. Независимо дали го заслужава или не, мръсникът, за когото спомена, ми е баща и аз нямам друг избор, свързана съм с него. – Тя се извърна. – А сега трябва да се връщам, преди да се е стъмнило.

– Почакай. – Пиърс се приближи до нея изотзад и нежно постави ръце на раменете ѝ. – Прости ми. Нямах право да говоря така.

– Имах странното чувство, че имаш по-голямо право от когото и да било друго.

Това бе мигът, от който се страхуваше.

– Да предположим, че си права, че имам да уреждам с баща ти много сметки още отпреди твоето раждане, че всичко това е по-дълбоко, отколкото предполагаш. Тогава би ли ми отказала да се видим отново?

Никакъв отговор.

– Дафни. – Пиърс зарови устни в косите ѝ. – Искам те, но няма да те лъжа. Нито за произхода, нито за омразата си към баща ти. Но ти давам думата си, че никога няма умишлено да ти причиня болка. Тези декларации достатъчни ли са или твоите чувства към баща ти са по-силни от онова, което изпитваш в обятията ми? Ще трябва да ми кажеш, тъй като едно нищожно копеле като мен няма как да знае...

– Престани! – извъртя се, за да го погледне тя. Прекрасните ѝ очи имаха сиво-зеления цвят на бурно море. – Никога повече не се наричай така. Произходът ти не ме интересува. Ти не си копеле.

Цялото напрежение на младия мъж се изпари в миг и той взе лицето ѝ в дланите си.

– Защитата ти бе почти толкова красива, колкото си и ти самата – усмихна се нежно той. – Благодаря ти.

– Няма за какво да ми благодариш. Действията ти говорят сами за себе си и за теб. Каквото и да е произходът ти, ти си джентълмен до мозъка на костите си.

– Не чак до мозъка на костите. – Очите на младия мъж проблеснаха и той сведе устните си към нейните. – Например един истински джентълмен не би пожелал подобна скандална раздяла, преди да те пусне да се върнеш в Трагмор. А аз пожелах.

– Разбирам – съгласи се беззвучно Дафни. – Е, в такъв случай, значи си неистински джентълмен.

Пиърс се изсмя гърдно, дрезгаво.

– И какво точно ще рече „неистински джентълмен“?

– Най-прекрасната разновидност на джентълмените – несвойствено

почтен, вълнуващо нетрадиционен.

– А! – Той ухапа лекичко долната ѝ устна. – А подобен джентълмен би ли могъл да те привлече дотолкова, че да се срещнеш пак с него?

– Без особен проблем.

Ръката на Пиърс замислено се притисна към тила ѝ.

– В такъв случай това ли е отговорът ти?

– Не. – Дафни се повдигна, обгърна врата му и притисна устата си към неговата. – Това е моят отговор.

Младият мъж едва успя да потисне охкането си и да даде на Дафни това, което желаше, като се насили да остави в нейни ръце контрола на целувката. Разбираше колко важен беше този миг. Това бе първият ѝ опит да се измъкне от гъсто изтъквания пашкул, в който се бе обвила. Даде ѝ само толкова, колкото можеше да поеме, съобразявайки всяко свое движение. Вкусваше сладостта на потрепващите ѝ устни, като едвам се съдържаше да не я притисне силно към себе си и да не израни устните ѝ от целувки.

В един момент усети, че не може да издържа повече.

– Върви – прошепна той. – Почти се стъмни.

Дафни кимна. Очите ѝ блестяха, а бузите ѝ пламтяха по същия триумфиращ начин както когато бе познала кой кон ще победи на надбягванията.

– Ще дойдеш ли пак?

– Без ни най-малко съмнение. – Пиърс се наведе да вдигне забравения нож на младата жена и го постави в дланта ѝ едва след като целуна всичките ѝ пръсти един по един и деликатните венички на китката ѝ. – Нищо не може да ме отдели от теб – обеща той със същата непоколебимост, която чувстваше и по отношение намеренията си. – Нищо и никой.

6

Момчето скочи на крака в мига, в който каретата зави по алеята. Изтупа униформата си от насъбралата си по време на едночасовото чакане прах. Смръщил озадачено чело, Пиърс слезе от файтона и заизкачва няколко стъпала, водещи към дома му.

– Мистър Торнтън? – осведоми се момъкът.

– Да. С какво мога да ви бъда полезен?

– Поръчано ми е да ви предам това, сър. – И той пъргаво подаде някакъв запечатан плик. – И да чакам – допълни младежът.

– Разбирам. – Пиърс огледа голия плик. Пъхна го в джоба си, извади ключ и отвори входната врата. – Влезте.

Момчето се раздвижи смутено и се завъртя колебливо из вестибюла, докато домакинът му влезе в дневната, за да си налее нещо за пиене.

– Мисля, че е нещо спешно, сър – обади се най-после то. – Така поне ми казаха.

– Наистина ли? – показва се от дневната Пиърс, като отпиваше от брендите си. – И кой ви го каза?

– Мистър Холингсби. Джентълменът, който ме изпрати.

– Холингсби ли? – повдигна изненадано едната си вежда младият мъж. Джордж Холингсби бе добре известен и преуспяващ адвокат, който се занимаваше с правните дела на представителите на висшето общество. Да не би Трагмор да имаше пръст в тази работа?

Измъчван от любопитство, Пиърс остави чашата си и извади посланието.

– Казвате, че мистър Холингсби пожелал да изчакате, докато прочета това тук, така ли?

– Да, мистър Торнтън, точно така.

– Много добре. Пробудихте интереса ми. – И младият мъж разчупи печата и измъкна от плика листа със съобщението.

„Мистър Торнтън, – зачете той. – Искрено ви моля да ме посетите в Лондонската ми кантора колкото се може по-скоро. Вярвайте ми, ако въпросът не бе изключително спешен, нямаше да злоупотребявам с времето ви. Ако обичате съобщете на пратеника кога мога да ви очаквам. Сърдечни поздрави, Джордж Холингсби“

След като прочете два пъти написаното, Пиърс спокойно сгъна листа.

– Колко дълго ме чакахте да се върна вкъщи?

– Около един час, сър.

Младият мъж кимна, извади банкнота от една лира и я подаде на момчето.

– Благодаря ви за експедитивността и търпението. Предайте на мистър Холингсби, че ще го посети утре рано сутринта.

– О, да, сър – засия момъкът. – Благодаря, сър. Ще му кажа веднага, сър. – След като се поклони няколко пъти, той буквално излетя от къщата, сякаш се страхуваше, че домакинът му може да се осъзнае и да си поиска обратно скандално голямата сума.

Пиърс се засмя беззвучно, върна се в дневната, отпусна се на дивана и напъха посланието обратно в джоба си. Денят му можеше да се нарече всичко друго, но не и скучен. Първо – грозната му среща с Трагмор, после – забележителните мигове с Дафни, а сега пък това интригуващо съобщение от Холингсби.

Отново се запита дали адвокатът действаше като посредник на Трагмор и дали спешната среща, за която настояваше, имаше нещо общо със заплахите на маркиза. Ако Холингсби възнамеряваше да го шантажира с миналото му от приюта, щеше да бъде много разочарован от реакцията, която щеше да получи в отговор. А той самият, размишляващо Пиърс, щеше да се разкарва напразно.

Утрешният ден щеше да покаже.

Младият мъж затвори очи. Тревогите му се изпариха в миг и бяха заместени незабавно от далеч по-приятна тема: Дафни.

Устните му се разтегнаха от доволна усмивка, когато си припомни отново срещата им в гората. Днес бяха достигнали нова степен на близост и във физическо, и в емоционално отношение. Единодушно бяха приели взаимното си привличане като реална сила, която не можеше да бъде обезсилена нито с отричане, нито чрез бягство. Инстинктът му казваше, че подобно на него, Дафни също не бе свикнала да разголва сърцето си, но въпреки това го бе разтворила за него, бе споделила с него своите мисли и чувства, както и интимни моменти, които, бе сигурен в това, не би споделила с друг.

А какво щеше да каже за себе си?

Бе се обвързал още повече, бе задълбочил отношенията им – нещо, което само до преди два дни не бе предполагал, че би могъл да стори.

Тя се чувстваше толкова добре и естествено в обятията му, сякаш бе създадена специално за него. Като току-що разпукал се цвят Дафни се бе разтворила при докосването му, стремейки се доверчиво към

светлината и топлината, които ѝ предлагаше той.

Проклет да бъде, ако ѝ причини мъка.

Пиърс стовари юмука си във възглавницата до него. Къде водеше всичко това? Къде можеше да води?

И, най-плашещото за него, къде искаше да води?

Ако беше само до леглото, нямаше да изпитва това силно безпокойство. Сладострастието можеше да бъде – и щеше да бъде – смекчено. Непреодолимото му желание да приюти Дафни беше много по-мощно от копнежа му да я притежава. И би я защитавал от всекиго, дори от самия себе си.

Искаше не само тялото ѝ, а много повече и осъзнаваше това прекрасно. Искаше рядката скъпоценност, която представляваше тази жена, красотата, която тя потискаше, огъня, който съдържаше, състраданието, което задушаваше.

Авантюристичният дух, който, бе сигурен в това, той можеше да пробуди.

Той беше в нея. Бе видял искрици от него. Бандитът на тенекиената чаша също ги бе забелязал.

Истински проблем поставяше пред него и неговата двойственост. Нямаше съмнение, че Дафни бе увлечена по своя герой – тайнствения защитник на бедните. Но след днешния ден Пиърс не се съмняваше, че е очарована също така и от Пиърс Торнтън.

Проклетият бандит нямаше никакъв шанс.

* * *

Джордж Холингсби се изправи при влизането на Пиърс и даде знак на секретаря си да затвори вратата и да ги остави.

– Мистър Торнтън – протегна ръка той. – Благодаря ви, че дойдохте до Лондон толкова бързо.

Младият мъж се здрависа внимателно с домакина си.

– От писмото ви разбрах, че става дума за нещо изключително спешно. И доста тайнствено, бих казал.

– Извинявам се за това. След миг ще разберете, защото въпросът е едновременно неотложен и донякъде деликатен. Моля ви, настанете се удобно. Желаете ли да пийнете или хапнете нещо?

– Не, благодаря – отпусна се в един стол Пиърс. – Само обяснението.

– Добре. – Холингсби намести очилата си и се загледа в документа върху бюрото си. – Името Франсис Ашфорд говори ли ви нещо?

– Ашфорд ли? – повтори мрачно младият мъж, обхванат моментално от неприятни спомени.

– Може би ще ви помогна, като ви кажа и титлата му – обясни адвокатът, приел мълчанието на своя посетител като неосведоменост. – Херцог Маркам.

– Да, чувал съм за него.

Кръвта на младия мъж се вледени. Дали бил чувал за него? Маркам бе неизвестното в загадката, онази страна от посещенията на Трагмор в приюта, чието присъствие там Пиърс никога не бе успял да си обясни.

Маркам бе придружавал почти винаги Трагмор и бе присъствал на тайните срещи с Баринг, които малкото момче бе продължило да наблюдава. Вместо да участва в незаконната подялба на средствата, отпуснати за приюта, херцогът обикновено мълчеше и се държеше резервирано, като че не се интересуваше изобщо от парите, които му осигуряваше Трагмор. А когато маркизът изпаднаше в ярост и започваше да крещи, изразявайки омразата си към децата, Маркам се отделяше от него и започваше да се разхожда безцелно из градината или сградата и да оглежда обитателите им с тъмните си замислени очи.

Какво търсеше? Защо ходеше там?

Пиърс се бе измъчвал с тези въпроси в продължение на години, не само по време на престоя си в приюта, а и дълго след като бе оставил зад себе си омразните му стени. Десетина години по-рано, когато замисли унищожаването на Трагмор, той бе направил някои дискретни проучвания във връзка с личния живот на Маркам. Така и не научи нищо, което би могло да обясни посещенията му в приюта. Междувременно съпругата му бе починала, а след това бе загубил и единственото си дете, любимия си син, хвърлен от коня си по време на езда. След това нещастие старият херцог бе заживял в пълно усамотение. При тези обстоятелства отмъщението изведнъж се бе сторило на Пиърс прекалено жестоко, особено при положение, че Маркам бе само пасивен съдружник на Трагмор. Омразата му бе съсредоточена върху маркиза и възнамеряваше да унищожи него.

Нерешените въпроси обаче упорито не му даваха мира.

– Мистър Торнтън?

Пиърс премигна, връщайки се към настоящето и срещна питащия поглед на Холингсби.

– Хм?

– Добре ли сте? Лицето ви придоби зеленикав цвят.

– Чувствам се прекрасно – стисна челюсти младият мъж. – Та какво

казвахте за херцог Маркам?

– Бедният предаде Богу дух преди няколко дни. Никой не беше уве-
домен, тъй като, честно казано, той нямаше нито приятели, нито живи
роднини. Всъщност през последните десет-единадесет години херцогът
дори не излизаше от имението си.

– Съжалявам да го чуя. Но какво общо има всичко това с мен?

Адвокатът се размърда неспокойно.

– Повече, отколкото бихте могли да предполагате. – Спря да гово-
ри, за да се изкашля. – Всеки път, когато си помисля това, то ми действа
като удар.

– В такъв случай ви моля просто да ми кажете за какво става дума.

– Добре. – Холингсби стисна ръба на бюрото си. – От два дни вие
сте херцог Маркам.

Отговорът бе тежко мълчание.

– Това някаква шега ли е? – успя да произнесе най-после Пиърс. –
Защото мен тя определено не ме развеселява.

– Уверявам ви, мистър Торнт... ъ-ъ, Ваше Височество, това не е
шега. Ако ми разрешите да...

– Нищо няма да ви разреша – скокна на крака младият мъж и се за-
пъти към изхода. – Очевидно сте получили някаква напълно погрешна
информация. Дори не познавах херцог Марк...

– Познавахте ли Кара Торнтън? – попита тихо адвокатът.

Пиърс се спря рязко. Обърна се и изгледа мъжа пред себе си с гнев-
но присвитите си очи.

– Дано да имате достатъчно уважителна причина да произнасяте
името на майка ми. Тя е мъртва. Ако са ви платили, за да очерняте име-
то й...

– Жестокостта не е силната ми страна, сър. Нито пък имам такава
нужда от пари, че да се компрометирам. Уверявам ви, никой не ми е
плащал, за да оплювам починалата ви майка. Точно обратното. Така, а
сега ще седнете ли, за да ме изслушате докрай?

Пиърс прекоси стаята като дебнеш пляката си тигър и седна, изпъ-
нал гръбнак като струна, на ръба на стола.

– Благодаря ви – рече Холингсби, който седна на свой ред и насочи
вниманието си към листите, които държеше. – Тук имам писмо и нота-
риално заверена промяна към завещанието на херцог Маркам. Преди ня-
колко месеца той ме призова в имението си и ме помоли да оформя до-
кументите. Според мен възнамеряваше да повика и вас, за да ви уведо-
ми лично за съдържанието им. За нещастие се разболя веднага след

узаконяването на въпросните документи и така и не се изправи на крака. В резултат на това вие чувате тази информация днес за първи път.

– Каква информация?

– Че херцог Маркам е вашият баща.

„Баща“.

Думата го прегази като лавина. Усети шокиращите ѝ удари като физически.

– Писмото е написано лично от херцога – продължи да говори адвокатът. – За това свидетелствам аз. Разбира се, можете да го прочетете сам, както и промяната в завещанието, след като ви обясня всичко. Първо бих искал да изясня произхода ви, като се позова на моменти от писмото на херцога. – Тъй като не получи отговор, Холингсби вдигна поглед и видя здраво стиснатите челюсти на Пиърс. – Добре ли сте, сър?

– Продължавайте – нареди през стиснатите си зъби младият мъж.

Адвокатът кимна и плъзна поглед по първата страница, която държеше.

– Херцогът се запознал с майка ви преди около трийсет и две години в някаква лондонска кръчма. Това бил доста мрачен период от живота му. Бил се отчуждил от херцогинята, огорчен от факта, че не можела да го дари с деца. Майка ви, тогава млада и красива, работела като сервитьорка в кръчмата и била пълна с живот, надежди и страст. Маркам се влюбил от пръв поглед в нея.

През следващите шест месеца той посещавал колкото можел често кръчмата и Кара, без да се интересува от протоколи и евентуални последствия, следвайки единствено сърцето си.

– Но последствията не закъснели – прекъсна го Пиърс. Отвратителните части на пъзела бяха започнали да се наместват. – Надул корема на майка ми със своето дете, а после я изоставил и се завърнал при полагащите му се по закон титла, позиция и съпруга.

Холингсби кимна, без да откъсне поглед от писмото.

– Маркам признава, че е проявил слабост. Колкото и да обичал Кара, той не могъл да пожертва всичко друго и да се изложи на подобен скандал и отлъчване от обществото. Затова се отвърнал от нея и от още нероденото им дете. Но, колкото и да се опитвал, не можел да ги забрави, нито пък съвестта му давала мира. След месеци на вътрешна борба, отишъл да намери Кара, но открил, че била загубила работата си и изчезнала неизвестно къде. Паникьосан, започнал да я издирва. След време я открил, заедно със сина, който му била родила, в „Дома на вечната надежда“ в Лестър. Възнамерявал, въпреки всичко, да си ги вземе.

Точно тогава херцогинята обявила, че е бременна. Не е нужно да казвам, че това променило всичко.

– Не е нужно да го казвате – отвърна хапливо Пиърс, с горящо от жлъч гърло.

– Маркам нямал друг избор, освен да изпълни задълженията си към своята съпруга и нероден наследник. Това обаче не му попречило да се тревожи за съдбата на Кара и техния син. Изпращал пари при всяка възможност – анонимно, естествено – и се молел те да достигнат до тях.

– Но не достигнаха.

Холингсби потрепна от омразата в гласа на младия мъж.

– А след това научил за смъртта на Кара. Тогава разбрал, че е трябвало да направи нещо повече.

– Нещо повече от какво? От това да я остави да се погуби и да умре в приют ли? Нещо повече от това да обрече сина си на подобен ад?

– Започнал да посещава лично приюта – отвърна адвокатът. – В писмото не се казва какви обяснения е давал на директора, но очевидно никой не е знаел истинската причина за визитите му там.

– А те какви били?

– Да наглежда сина си – сина на Кара – повдигна очи Холингсби и преbledня под ледения поглед на Пиърс. – Вас.

– Колко трогателно. – Младият мъж се изправи рязко и се обърна с гръб към адвоката. – И след като ме видял, развълнувал ли се е дълбоко? Направил ли е някакъв опит да ме освободи от затвора, в който живеех?

– Не можел. В противен случай...

– В противен случай всички щели да научат, че е създал копеле – доуточни с брутална акуратност Пиърс. – А това сигурно щяло да ядоса неговата херцогиня и да изложи на риск позициите на законния му наследник. Така ли е, Холингсби? Нали това щеше да кажеш?

– Да. Точно това щях да кажа.

Младият мъж се завъртя бавно на пети, като стискаше конвулсивно челюсти.

– Ако синът на херцога не беше загинал при онзи инцидент, сега нямаше да провеждаме този разговор, нали?

– Не, мисля, че пак щяхме да го проведем. Маркам ми бе дал да разбера, че дори и да не бяхте единственият му наследник, пак бе твърдо решен да ви даде възможност да научите истинския си произход.

– Какъв прекрасен човек. Чувствам се наистина безкрайно по-добре сега, след като знам, че във вените ми тече неговата кръв. – Пиърс

прегълтна с усилие. – За какво още сте длъжен да ме уведомите, преди да изляза отгук и да забравя за този разговор?

– Сър – придвижи се към предната част на бюрото си Холингсби, стиснал документите в ръце. – Разбирам, че сте шокиран, разбирам и гнева ви. Но мисля, че не разбирате какво се опитвам да ви кажа. Вие сте единственото живо дете на херцога. Ако не бяхте вие, името Ашфорд щеше да изчезне със смъртта на баща ви. Наложително е да приемете титлата му.

– Наложително ли? Не мисля така. Не, Холингсби, отказвам се от тази чест.

Адвокатът зяпна от изумление.

– Имате ли представа от какво се отказвате? Или какви са размерите на имението, което ви предстои да наследите? Колко големи са богатствата на покойния херцог, земите му, влиянието му?

– Не ми пука.

– Но Негово Височество желаше...

– Негово Височество желяел? – избухна Пиърс, като се насочи към объркания адвокат. – Негово Височество желяел, така ли? А какво ще кажете за желанията на майка ми? А за моите желания? Той ни обрече да гнием в един гнусен, пълен с всякакви болести приют, без много-много да се замисля. А сега, след като майка ми отдавна лежи студена в гроба си, той иска да ме приеме в своя бленуван свят, а? И да ме признае за свой син? Сега, след като той също вече е мъртъв и скандалът, който ще последва, няма да може да му навреди? Сега вече аз мога да се покажа и гордо да поема ролята на поредния херцог Маркам... защото той го желяел? – С пламнал поглед младият мъж събори един стол по пътя си и се насочи към вратата. – Моето желание пък е проклетият мерзавец да гори в пъкъла. А ако има някаква справедливост, той трябва вече да гори. Приятен ден, Холингсби.

– Имам да ви казвам още – рече тихо адвокатът.

Пиърс се обърна.

– Намерете си друга жертва.

– Моля ви, мистър Торнтън. Трябва да ви уведомя за условията и уговорките.

От гърдите на младия мъж се изтръгна остър смях.

– Условия и уговорки ли? Не си губете времето. Отказвам се от титлата.

– Моля ви, сър. Умолявам ви. Моето задължение е да изложа особеностите на поправката в завещанието. А какво ще решите да правите с

него, това си е ваша работа.

Пиърс си пое дъх, поразен от правдивостта на молбата му. Адвокатът нямаше вина за безсърдечното поведение на херцога.

– Добре, Холингсби. Да чуем заключението на този кошмар.

– Благодаря. – Холингсби обърна страницата и сложи отново очилата на носа си. – Завещанието е следното: за да можете да получите новата си титла и да жънете плодовете и привилегиите, произтичащи от нея, трябва да изпълните две условия. Първо, трябва да приемете не само титлата херцог Маркам, а и всички свързани с нея задължения в продължение на минимум две години. Това означава да живеете в Маркам, да се грижите за имението и прислугата, да контролирате бизнеса...

– Изяснихте се добре. А другото условие?

– Второ, трябва да се ожените и да осигурите законен наследник за херцогската титла.

– Законен наследник. С други думи, не копеле като мен – уточни с горчивина Пиърс.

– Правилно.

– Кажете ми, Холингсби, ами ако моята херцогиня се окаже също така негостоприемен съд за детето ми, както е станало и със съпругата на Маркам? Колко години казахте че ѝ трябвали, докато зачене? Ами ако моята съпруга се окаже напълно безплодна? Или пък, да пази Господ, роди дъщеря вместо син? За това помислили ли сте? – попита подигравателно младият мъж. – Ами ако аз самият съм неспособен да създам дете? Това също се случва, както знаете. Тогава какво? Оказва се, че всички условия на Маркам са били за нищо.

– Херцогът е предвидил и това. По време на последното ми посещение в Маркам той ми даде запечатан плик с инструкцията, за да го заключа в касата в кантората си и да го извадя оттам точно две години след деня, в който приемете полагащата ви се по право позиция като негов наследник. Тогава, ако се получи някоя от ситуациите, за които току-що споменахте, трябва да ви повикам и да ви запозная със съдържанието на писмото, стига разбира се, междувременно да сте изпълнил останалите условия на херцога.

– А ако през този двугодишен период създам нужния наследник?

– Тогава условията, обявени тук, ще бъдат анулирани и ще ви предам плика затворен, за да правите с него каквото пожелаете.

– Кучият син е помислил за всичко, нали?

Адвокатът облиза устните си.

– Да довършим уговорките около завещанието – настоя той. – През

двегодишния изпитателен срок ще разполагате с ежеседмична издръжка от десет хиляди лири.

– Десет хиляди лири? – Едната му вежда се повдигна. – Каква щедрост.

– И накрая – щом изтекат двете години и при положение че сте изпълнил и двете условия, можете да се върнете към стария си начин на живот или да продължите новия. Във всеки случай ще имате пълен достъп в рамките на разумното до влоговете, движимото и недвижимото имущество на Маркам и т.н. до края на живота си, а синът ви ще стане следващия херцог Маркам.

– Щастливец.

– Действително – съгласи се Холингсби, като тактично не обърна внимание на сарказма на младия мъж. – Няма да бъдат пощадени средства...

– На колко възлизат авоарите му? – прекъсна го внезапно Пиърс.

– Моля?

– Искам да знам точно от колко е била лишена майка ми?

Пауза.

– Ако ме питате за пълната стойност на имението на херцога, то е повече от двайсет милиона лири.

– По дяволите – прекара бясно пръсти през косите си младият мъж.

– По дяволите, по дяволите. Ако този безгръбначен страхливец не беше вече мъртъв, щях да го убия сам.

– Въпреки това сега, след като чухте всичко, съм сигурен, че променихте първоначалното си решение.

– Не съм променял нищо – отвори с трясък вратата Пиърс. – Скъсай проклетото завещание, Холингсби. Нито искам, нито се нуждая дори от един шилинг от мерзавеца, който ме е създал.

– Помислете за...

– Прекалено е късно. – Пиърс изхвърча навън без да погледне назад. – Закъснял е с цели трийсет години.

7

Пиърс нямаше представа колко пъти екипажът му обиколи Лондон, нито пък колко време бе изминало, откакто бе излетял като ураган от кантората на Холингсби. Спря само за да купи бутилка уиски и се качи в каретата, като нареди на кочияша да кара около претъпканите с народ лондонски улици докато не получи друго нареждане. След това Пиърс се промъкна в далечния край на седалката и започна методично да изпразва съдържанието на шишето, като гледаше мрачно през прозореца, а мислите блъскаха в главата му като с чук.

Той? Херцог?

Никога. Никога.

Да върви по дяволите Маркам. По дяволите и титлата му, и парите му, и името му. Да върви по дяволите...

Неговият баща.

Пиърс се подсили с още една глътка уиски, опитвайки се да се справи със ситуацията и последствията от нея.

Херцог Маркам му бил баща.

Всичко съвпаднаше: разказът на майка му за любимия ѝ, който бил благородник, настойчивите, макар и необясними посещения на Маркам в приюта, биографичните данни, които му бе съобщил Холингсби.

Историята беше вярна. Инстинктът на Пиърс го потвърждаваше безпрекословно. И не всичко го бе изненадало. В крайна сметка той отдавна знаеше за знатния си произход и се бе досетил за причините, накарала неговия родител да се откаже от него и да изостави Кара. Не бе очаквал някога да научи името на онзи, който го бе създал, но в този момент от живота му това вече не беше от значение.

Объркващото в случая бе, че името имаше и лице, особено пък това на Маркам. Колко живо си спомняше онези замислени очи, онзи съдържан вид. Господ да му е на помощ, дори виждаше приликата помежду им. Да, сега, след като знаеше истината, Пиърс си даде сметка, че приликата между него и Маркам бе наистина поразителна.

И дори това му се стори поносимо.

Най-непоносимото, безскрупулното, невъзможното бе онова, което арогантно копеле искаше сега от него.

След като до този момент го бе отхвърлял, сега искаше от него да му стане син.

Да стане херцог, при положение, че не може да понася благородническото съсловие.

Някакви викове привлякоха вниманието му. Погледна и видя едно мръсно, около дванадесетгодишно момче, което се спусна надолу по „Риджънт стрийт“, като си проправяше път между пешеходците и екипажите, стиснало портфейл в ръката си. Зад него някакъв изискан сивокос джентълмен размахваше бясно юмрук, като крещеше по адрес на властите и призоваваше групичката изпълнени със симпатия наблюдатели да хванат виновника.

„Никога няма да го хванат – помисли си Пиърс, като наум прецени разстоянието между момчето и спусналата се след него тълпа. – Стига, разбира се, да е добър. Ако знае какво върши, точно след дванайсет крачки ще трябва да завие по «Къндит стрийт» и после да поеме по уличката непосредствено след завоя. Тя е толкова тясна, че никой добре охранен човек не би се побрал в нея. По времето, по което преследвачите му се откажат да го гонят повече, той вече ще е изкачил ниската стена в края на уличката и ще бъде далеч.“

В този момент малчуганът свърна по „Къндит стрийт“ и пет стъпки по-нататък прилепи слабата си фигурка до тухлената стена и се плъзна към невидимата отгук улица.

Секунди по-късно, когато каретата на Пиърс мина по кръстовището, ядосаната тълпа все още стоеше край входа на уличката, давайки нареждане на момчето да излезе с откраднатия портфейл.

Детето беше в безопасност – този път.

Пиърс отново отпусна глава назад върху меката облегалка. Колко подобни случая имаше в неговия живот? Колко пъти беше бягал по същите тези улици, а сърцето му тупкаше така бясно, че се страхуваше да не се пръсне. Колко много „почти“ имаше, когато едва успяваше да се отърве.

През двете години след бягството му от приюта беше живял на улицата, като се изхранваше чрез джебчийство, правеше леглото си от купчина парцали и в ранните часове преди зазоряване крадеше корички хляб от Ковънт Гардън. Колко нощи бе лежал буден, отслабнал и изтощен почти до загуба на съзнание, като трепереше така силно от студ, самота и страх, че би посрещнал с радост смъртта.

Но животът бе взел връх. Поне за него. Той винаги е бил истински комарджия, воден от верния си инстинкт, като се хващаше на бас за какво ли не, като се започне например от това кога ще падне първият сняг през еди-коя си зима, та до това кой ще бъде следващият, когато

Барингс ще нашиба с камшик. В приюта залозите се правеха с храна. На улицата се превърнаха в пари. Там вече не ставаше въпрос просто за нещо допълнително, а за оцеляване.

И той действително бе оцелял, като бе удвоявал и утроявал с всеки успешен залог откраднатите лири, бе спечелил уважението на известните лондонски крадци, освобождавайки ги от плячката им, като постепенно се издигаше нагоре в обществото.

Но никога не забрави, че други не бяха имали неговия късмет.

Колко деца бяха умрели и все още умираха из оживените лондонски улици?

Боже, ако можеше да им помогне да избегнат подобна съдба?

Но дори откраднатите от Бандита на тенекиената чаша бижута и наскоро придобитото богатство на Пиърс не бяха достатъчни. Бяха нужни стотици хиляди лири, за да могат да достигнат до многобройните гладувачи хора. Това беше наистина отчайващо. Ако само имаше по-голямо богатство, по-голямо влияние, достъп до по-...

Действителността му припомни за себе си, подобно на топовен гръм.

Но той имаше всичко това. Или по-скоро, щеше да го има като херцог Маркам.

Внезапно всички заричания за „никога“ избледняха пред тази истина. В продължение на години бе търсил начин да помогне. И сега тази възможност му бе предложена само срещу няколко отегчителни условия, с които трябваше да се съобрази. А той бе обърнал гръб на всичко това? Трябва да беше луд.

Без да обръща внимание на горчивите протести, които се надигнаха в него, Пиърс си наложи да прецени фактите с възможно най-голяма обективност.

Бяха му предложили херцогска титла, с всички произтичащи от това привилегии.

Отказът му бе породен преди всичко от гордост и дълбоко скрит в него гняв. Както и от отвращението му към подобен начин на живот.

А къде беше писано, че трябва да води същия начин на живот?

Ако бе научил нещо по време на годините, прекарани в бедност, то бе, че титулуваните богаташи сами създават своите правила. Следователно, ако новият херцог Маркам реши да общува с нисшото съсловие, да скандализира останалите, като отказва поканите на високопоставени лица и пръска парите си по неортодоксален начин, никой не би се осмелил да оспори неговата ексцентричност.

Колкото до гордостта и гнева, нямаше ли да успокои и двете, ако приемеше завещанието? В крайна сметка като херцог Маркам щяха да го приемат в същите къщи, които ограбваше и така да бъде в течение на последните придобивки на аристократите и за това, кои са най-ценните им бижута.

Щеше да разполага с информация от първа ръка за това, кой е спечелил при последните конни надбягвания, кой е играл с най-високи залози в казиното, кой е инвестирал най-удачно и т.н.

В резултат на това Бандитът на тенекиената чаша можеше да увеличи броя на грабежите и приходите от тях и доста да накърни богатствата на висшето общество. А като съчетаеше средствата от кражбите на бандита с десетте хиляди лири седмична издръжка, Пиърс можеше да осигури процъфтяването на английските приюти.

Да не говорим каква радост би му доставило да покоси Трагмор с новината за новопридобития си статус на представител на хората със синя кръв и да напомни на този мерзавец, че титлата на херцога превъзхожда тази на маркиза.

Да, крайната победа определено щеше да бъде на Пиърс.

И какво трябваше да даде, за да получи всичко това?

Две години от живота си. Две години, през които трябваше да живее в проклетото имение на Маркам, да се занимава с делата му, да управлява прислугата. Две години, през които да направи така, че инвестициите му да се умножат.

Младият мъж отпусна замислено бутилката с уиски. Тази задача не поставяше особени проблеми пред него. В крайна сметка финансовите спекулации бяха най-силната му страна. Беше развил способностите си да инвестира през дългите гладни години и в крайна сметка бе успял сам да спечели порядъчна сума. С негова помощ проклетото наследство на Маркам щеше да процъфти. Само след две години авоарите на покойния херцог щяха да достигнат най-високите си стойности и това щеше да задоволи и собствения му ангажимент.

Не беше точно така, припомни си младият мъж. За да придобие завинаги достъп до богатството на Маркам, той трябваше да създаде и наследник. Законен наследник.

Кое то пък означаваше да си вземе съпруга.

Пиърс се намръщи. Тази мисъл определено не му се нравеше. Имаше нужда да остане свободен заради двойната си самоличност и незаконните си действия. Нещо повече, желаше тази свобода. Така че която и жена да избере за своя херцогиня, тя трябваше да толерира

независимостта му, поне в продължение на две години.

Две години? Пиърс изправи рязко гръбнак. Бракът не можеше да се анулира така лесно, както спекулациите в бизнеса. Дори, ако съпругата му бе съгласна да си живее живота както си иска, след като изпълнеше задачата си, тя щеше да бъде свързана с него завинаги, защото щеше да носи не само името му, а и неговото дете.

Дафни.

Образът ѝ се намести съвсем естествено край него. За първи път, откакто бе започнала цялата лудост през този ден, младият мъж усети, че му става леко. Дафни – негова съпруга, негова херцогиня, майка на детето му.

Устните му се разтегнаха в усмивка. Може би в крайна сметка бракът все пак не беше нещо чак толкова неприятно, размишляваше той, преценявайки тази нова, пълна с очарование възможност. Щом трябваше да се свърже завинаги с някоя жена, никоя друга, освен Дафни, не би могла да изпълни тази роля.

Но дали тя би пожелала? Привличането помежду им наистина бе изключително силно, но все пак беше твърде рано за нея да се замисли върху нещо толкова сериозно като сключването на брак. И докато Пиърс бе достатъчно зрял, за да може да прецени колко рядко бе това, което се бе породило между тях, Дафни бе прекалено млада и неопитна, за да го осъзнае. Затова как би могъл да очаква от нея да разбере значимостта на това, което ставаше, когато се срещаша, говореха и се докосваха?

Бе сигурен, че му вярваше и се стремеше към него поради ред причини, прекалено сложни, за да се обяснят с думи. Тя дори се бе доближила неуверено с няколко стъпки по-близо до огъня, който се разгоря, докато беше в обятията му.

Но това все още не бе достатъчно.

Да, как ли щеше да реагира при мисълта да му стане съпруга? Още сега. Незабавно. Щеше да бъде шокирана, нямаше никакво съмнение. Но след като смайването преминеше и имаше време да размисли, тогава какво? Дали щеше да откаже предложението му или щеше да приеме да стане мисис Пиърс Торнтън?

Ами Трагмор? Как щеше да постъпи той?

Усмивката на младия мъж стана по-широка. Кучият син щеше да побеснее. Щеше да загуби разсъдъка си. Гневът му щеше да бъде безграничен. И как щеше да се излее? Дали върху Пиърс или Дафни?

Младият мъж настръхна цял само при мисълта, че маркизът може

да докосне Дафни с гнусните си ръце. Той стисна юмруци и изруга на глас.

Като се оженеше за нея, щеше да я спаси от грубостта на баща ѝ. Беше готов да го стори на мига, със или без съгласието на Трагмор, стига само да беше сигурен, че Дафни също желаше това.

„Никога не бих взел нещо, което не ми даваш по своя воля.“ Бе се зарекъл в това едва вчера, когато за пръв път бе прегърнал Дафни. И не мислеше да нарушава даденото обещание. Нито сега, нито когато и да било. Тя трябваше сама да реши дали да му стане съпруга.

Но дали крехките чувства, които се зараждаха помежду им, щяха да бъдат достатъчно силни? Дали любимата му щеше да намери достатъчно сили, за да предизвика баща си, като знаеше колко много той мразеше Пиърс?

Не. Още не. Още не бяха имали достатъчно възможност да бъдат заедно.

Но, дявол да го вземе, щяха да имат.

Младият мъж се наклони рязко напред.

– Рейкинс! – извика на кочияша си той. – Тръгвай веднага към кантората на Холингсби.

* * *

– Мистър Торнтън. Не можете да влизате просто така. Мистър Холингсби е зает човек – опита се за последен път да препречи пътя му мършавият секретар.

Пиърс се промуши покрай разперените ръце, отвори припряно вратата към кабинета на адвоката и влезе вътре.

– Не обвинявайте секретаря си, Холингсби – обяви той, като се отпусна на един стол. – Искях да ви видя незабавно. И нищо, и никой не можеха да ме спрат.

– Разбирам. – Холингсби вече бе скочил на крака, а сега започна буйно да лъска очилата си. – Можете да ни оставите, Картър – обърна се към секретаря си той.

– Да, сър. – Картър изтри челото си, погледна към Пиърс и напусна помещението.

– Не очаквах да ви видя пак, мистър Торнтън – постави обратно на мястото им очилата си адвокатът. – Особено пък толкова скоро.

– Сигурен съм, че не сте. Младият мъж кръстоса ръце зад главата си и започна да говори без заобикалки. – Имам няколко въпроса. Първо, откъде знаеше Маркам, че ще мога да се справя с делата му?

Очите на Холингсби се разшириха от изненада, но отговори без да се колебае.

– Покойният херцог знаеше много неща за вас. Проследяваше всички подробности от живота ви, разбира се, от дискретно разстояние. Така че беше запознат както с великолепия начин, по който влагахте средствата си, така и с блестящия ви мозък. Когато ме накара да направя промяната в завещанието, той бе абсолютно сигурен, че имението му остава във възможно най-добрите ръце.

– Колко ласкателно. Следващ въпрос. Споменахте, че щом изпълня задълженията си, ще имам достъп в рамките на разумното до всички средства на Маркам. Обяснете „в рамките на разумното“.

Долната челюст на адвоката увисна.

– Това означава ли, че сте премислил и сте решил...

– Просто ми отговорете на въпроса.

– Добре. Единствената причина, поради която вашият баща... ъ-ъ, покойният херцог добави тази фраза е, за да бъде сигурен, че семейното име и богатства ще останат невредими и за внука му.

– Неговия внук. Искате да кажете, моя син?

– Да.

– С други думи, Маркам се опасяваше, че умишлено ще опетня името и ще похарча парите му?

– Подобна възможност му мина през ума, така е.

– Което пък на свой ред би обрекло сина ми на мизерия, точно както Маркам обрече мен на времето, прав ли съм, Холингсби?

Адвокатът отмести поглед и пристъпи от крак на крак.

– Нямамо е защо да се притеснява – продължи с леден глас Пиърс. – Може да съм нищожество и копеле, но имам много по-високи принципи от тези на Негово Височество. Ще направя всичко възможно, да дам колкото се може по-голяма сигурност на сина си, както във финансово, така и в емоционално отношение. Нещо, което моят създател ми отказа. Имението Маркам и името Ашфорд ще останат непокътнати.

– Следователно промените първоначалното си решение.

– Точно така.

– Мога ли да попитам защо?

– Поради много причини, малко от които бихте разбрали. Достатъчно е да кажа, че съвестта ми не прие отстъплението.

– Нали разбрахте условията, които ви изложих?

– Разбрах ги. И ги приемам. А за да улесня задачата ви, предлагам да оглеждате добре всяка една инвестиция, която ще правя за в бъдеще.

И ще се убедите, че всички те ще бъдат напълно приемливи. – В очите му проблеснаха светлинки. – В това отношение Маркам е бил наистина прав. Дяволски добър съм в това, което върша.

– Не се и съмнявам. – Очевидното облекчение на адвоката бе при-
месено с известно възхищение. – А моят надзор няма да бъде нужен, ма-
кар че ви благодаря за предложението. Тъй като ще се виждаме всяка
седмица, за да ви давам вашите десет хиляди лири, тогава ще можем да
обсъждаме и инвестициите ви.

– Както желаете – изправи се младият мъж. – Имам една молба.

– Каква?

– Правото сам да съобщя за промяната в общественото ми
положение.

– Молите ме да не казвам нищо?

– Точно така. Само за ден-два, докато открия подходящи обстояв-
ка и условия, за да го обявя.

Холингсби трябваше да положи усилия, за да не се засмее на глас.

– Много добре, мистър... простете ми... Ваше Височество. Макар
че, честно казано, не бих искал да пропусна официалното
провъзгласяване.

– В такъв случай не го пропускайте. Всъщност, тъй като съм новак
във всичко това, не бих се отказал и от някой съвет. Кога трябва да бъде
следващото голямо парти?

– Граф Гантри ще прави огромно събиране на висшето общество,
комбинирано с лов на лисици и бал. Започва вдругиден, а един Бог знае
докога ще продължи.

– Жалко, че нямам покана – повдигна едната си вежда Пиърс и пог-
ледна адвоката.

Този път възрастният мъж вече се засмя на глас.

– Възхищавам се на смелостта ви, сър. Аз обаче имам покана. И би
ми било много приятно да дойдете с мен като мой гост. Това би ли ви
заинтересувало?

– Графът, предполагам, няма да има нищо против?

– Разбира се. Поне не, след като узнае кой сте.

– Това се подразбира от само себе си. – Пиърс взе едно перо от бю-
ротото. – Приемам любезната ви покана. Така, а сега предполагам, че ще
трябва да подпиша някои документи.

– Абсолютно вярно.

– Тогава да не губим време – усмихна се развеселен младият мъж. –
Трябва да се грижа за наследството си.

8

– Ще останем на бала у Гантри два часа, нито минутка повече – обясни на жена си и дъщеря си Трагмор, когато каретата зави по алеята, водеща в имението на Гантри. – Нямам настроение за празненства. За нещастие ще трябва да изгърпя утрешния лов, както и вечерята след него. Но няма да остана и ден повече от това. Що се отнася до тазвечерното парти, ще си тръгнем в първия благоприятен момент. Ясно ли е?

– Напълно, Харуик – потвърди незабавно Елизабет.

– Можехме да напишем няколко реда, за да се извиним и изобщо да не идваме, татко – отбеляза Дафни. – Мисля, че графът ще ни разбере, като се има предвид неотдавнашния грабеж в дома ни.

– Графът не би разбрал – отрязва я Трагмор. – Той самият стана жертва на проклетия бандит преди по-малко от две седмици. Разликата е там, че той няма примка около врата си.

Младата жена наклони въпросително глава.

– Какво искаш да кажеш, татко?

– Нищо! Просто се покажи, общувай с когото трябва и се надявай да се появи някой неизвестен до този момент богат благородник, когото да очароваш.

– Това е доста малко вероятно, тъй като вече познаваме всички поканени – отвърна Дафни, като се опитваше да си обясни нехарактерното за баща ѝ настроение. Той не се държеше нито избухливо, нито презрително. По-скоро изглеждаше нервен, необикновено неуравновесен, почти отчаян. – Да не би да ми търсиш съпруг?

– Какво? – погледна я объркан маркизът.

– Спомена нещо за това да търся вниманието на някой мъж. Помислих...

– Не ми пука изобщо дали ще се омъжиш или не, Дафни – прекъсна я Трагмор. – Освен разбира се, ако годеникът ти няма огромно състояние, което при това желае да подели с мен.

Значи ставаше дума за пари. Очевидно те тревожеше баща ѝ. Но защо? Застраховката щеше да възвърне загубите от откраднатите бижута. Да не би да имаше някакви други проблеми, свързани с бизнеса си? Нещо, за което до този момент тя не знаеше?

Погледна към майка си, която повдигна рамене и извърна глава. Младата жена въздъхна. Трябваше да се досети. Елизабет винаги се

опитваше да стои колкото се може по-надалеч от огъня.

– Пристигнахме – промърмори маркизът. – И не забравяйте какво ви казах. Два часа, нито минута повече.

– Разбира се, Харуик – постави успокоително длан върху ръката му Елизабет. – Ще се оттеглим рано, за да можеш да си починеш преди лова.

Слязоха от каретата. Бяха посрещнати от лакей, който ги въведе в балната зала.

– Трагмор, добре дошъл – насочи се към тях граф Гантри. – Ти и прекрасните ти съпруга и дъщеря.

– Благодаря, Гантри – отвърна маркизът, като незабавно влезе в излъсканата си роля на светски човек. – От седмици живеем в очакване на твоето парти.

– Радвам се да го чуя – приглади връхчетата на мустаците си графът и се наведе към дамите. – Лейди Трагмор, лейди Дафни, домът ми е на ваше разположение. Стаите ви са приготвени, а прислугата вече е отнесла багажа ви. Единствената ви грижа е да се веселите и забавлявате.

– Вие сте очарователен домакин, сър – усмихна се Елизабет и хвана внимателно дъщеря си за ръката. – Хайде, скъпа, ела да намерим дамите.

– Трагмор – възпря го с жест Гантри. – Преди да си се присъединил към останалите, мисля, че имам новини, които би искал да чуеш.

Маркизът повдигна въпросително вежди.

– Да не би да си научил нещо за нищожеството, което ограби домовете ни?

– Хм? О, бандита ли. Не, за нещастие знам толкова малко, колкото и преди две седмици. Може би по-късно тази вечер бихме могли да споделим един с друг случилото се и да се опитаме да направим някакви изводи за стратегията на онзи мошеник. Но не, новините, за които ти говоря, са свързани с Маркам.

– Маркам ли? – Трагмор бе очаквал всичко друго, освен това. – Да не би най-после да се е показал от имението си? Нито съм го виждал, нито дори съм чувал нещо за него от години. – Той погледна към препълнената бална зала. – Тук ли е тази вечер?

– Трудно би го направил. Той е мъртъв.

– Мъртъв ли? – възкликна маркизът. – Кога?

– Преди почти една седмица, доколкото разбрах. Но изглежда никой не знае подробности. Както можеш да предположиш, умрял е в самота.

– Мъчно ми е да го чуя. Не само защото се е поминал, а и тъй като със смъртта на сина му това бе краят на рода Маркам.

– Вярно – поклати глава графът. – Жалко. Името означава толкова много. – Той се изкашля. – Това ми припомни, че преди два-три дни, като яздех из селото, случайно видях дъщеря ти.

– Дафни? – През тялото му премина предупредителна искрица.

– Да. Трябва да призная, че се изненадах. Определено си спомням думите ти, че си й забранил да посещава оня особняк викария, който така щедро раздава нашите средства на бедните.

– Видял си я да говори с викария?

– Точно така. Пиеха чай в градината. – Гантри извърна глава – вниманието му бе привлечено от група мъже, които му махаха да отиде при тях. – Трябва да ме извиниш, Трагмор. Викат ме. Ще продължим разговора си по-късно. – Той се наведе към него с конспираторски вид. – Колкото до дъщеря ти, моето мнение е да я държиш по-строго. Това ще я направи по-послушна.

Маркизът не отговори. Едва изчака Гантри да се отдалечи, за да действа.

Дъщеря му и жена му бяха само на десетина метра от него. Отиде при тях само с няколко огромни крачки.

– Ела с мен. – Пръстите му се впиха в ръката на младата жена. – Веднага.

Дафни се олюля, а очите ѝ се разшириха от страх, когато видя гнева по лицето на баща си.

– Харуик, какво има? – попита с треперещ глас Елизабет.

– Стой настрана от това, Елизабет – изкомандва той. – Възнамерявам да поговоря насаме с нашата дъщеря. Незабавно. И ѝ предлагам – обърна пламтящия си поглед към Дафни той, – да не прави сцени.

– Добре, татко. – Мозъкът на младата жена работеше усилено. Отчаяно се опитваше да отгатне какво бе научил току-що баща ѝ, за да изпадне в подобна ярост. Прибра полите си със силно треперещи ръце и го последва към празната дневна.

– Пак си се виждала с проклетия викарий – прогърмя гласът на маркиза в момента, в който затвори вратата след себе си. – Колко пъти съм ти забранявал да ходиш там? И колко пъти не си се подчинила? – И той започна да пристъпва към нея, ужасяващ в гнева си.

Сърцето на младата жена затупка бясно в гърдите ѝ.

– Беше само за няколко минути, татко – започна тя.

– Лъжкия! – удари я през лицето той и тя извика, като

инстинктивно притисна пръсти към бузата си.

– Не лъжа – прошепна тя и отстъпи няколко крачки. – Бях в църквата само четвърт час.

– Значи с четвърт час повече от това, което ти беше разрешено. – Маркизът се спусна отново към нея и я удари така силно, че тя загуби равновесие и падна върху дивана. – Ще те пребия до смърт като се върнем в Трагмор.

– Моля те, татко. – Дафни се дотътри до отдалечения край на канала, като трескаво се опитваше да измисли да му каже нещо, което да му допадне.

Спаси я настойчиво чукане по вратата.

– Трагмор? Трагмор, там ли си? – Решителното чукане бе придружено от гласа на граф Гантри.

Маркизът изгледа страшно дъщеря си, прекоси стаята и откряна вратата.

– Имам спор с дъщеря си, Гантри.

Графът кимна разбиращо.

– Извинявам се, че се намесвам. Но в момента става нещо твърде интересно. Току-що пристигна Холингсби и доведе някакъв мъж, който, според нашия адвокат, имал да ни съобщи нещо важно. Той помоли всички да се съберат в балната зала.

– Добре – съгласи се Трагмор, като погледна неохотно назад към дъщеря си, – идвам веднага. – Затвори вратата и изчака стъпките на графа да се отдалечат. – С теб не сме свършили, Дафни. Подобно предизвикателство не може да остане ненаказано. Ще се погрижа за това като се приберем. А дотогава можеш да се страхуваш на воля. – Присвил очи, той се вгледа в червените белези по бузата ѝ, която бе започнала да се подува. – За жалост този път следите от моите поучения са по-видими от обикновено. А сега се връщай в стаята си, за да не ме поставяш в неудобно положение. И не се показвай оттам до утре, когато ще си тръгнем оттук. Ще кажа на графинята, че не се чувстваш добре и си си легнала. – Отново се присегна към дръжката на вратата. – Наказанието ти ще определим в Трагмор.

Излизането му бе последвано от силен трясък, който дълго отеква в стаята.

Измина доста време, преди Дафни да се изправи. Пое си няколко пъти въздух, за да дойде на себе си. Съдбата я бе дарила с временна отсрочка и тя ѝ бе дълбоко благодарна за това. Мисълта да се уедини в определената за нея стая, далеч от бащиния си гняв, бе истинска

благословия. О, боят нямаше да ѝ се размине щом се приберяха у дома, но дотогава може би ядът на баща ѝ щеше да намалее и нямаше да я накаже чак толкова строго.

Щеше да изтърпи това, когато му дойде времето. А засега, единственото, което желаше, бе спокойствието на стаята ѝ, мекото легло и възможността да размишлява.

Дафни се промъкна във вестибюла след като се увери, че е празен. Очевидно всички гости се бяха събрали в балната зала за да чуят важно съобщение, за което бе споменал лорд Гантри.

С омекнали от облекчение колене тя се готвеше да тръгне към частта, определена за гостите, когато видя на входа на балната зала мистър Холингсби, който водеше някакъв висок, поразително красив мъж.

Пиърс Торнтън.

В първия миг на Дафни ѝ се стори, че очите я лъжат. Какво, за Бога, можеше да прави Пиърс Торнтън на бала, даден от граф Гантри? Той, който мразеше благородническото съсловие и всичко, свързано с него. Дали той не беше приносителят на мистериозното съобщение? Не, това бе невъзможно.

Но не би могла и да обърка този дързък, преценяващ поглед, тази самоуверена походка, тази невероятна външност.

Нямаше съмнение, че е той.

Любопитството се оказа по-силно от болката ѝ и тя прекоси обратно на пръсти вестибюла и наостри уши, за да чуе това, което Пиърс очевидно се готвеше да съобщи.

– О, здравей, Трагмор – достигна до слуха ѝ дълбокият глас на Торнтън. – Много ми е приятно да те видя тук.

– Торнтън! – Сподавеният възглас на баща ѝ ѝ се стори шокиран. И уплашен. – Ти ли си гостът на Холингсби?

– Точно така. Но само за тази нощ. След което поканите ще могат да бъдат изпращани директно в моето имение.

– Твоето имение ли? За какво, по дяволите, говориш?

– Ей сега ще разбереш. – Тонът на Пиърс бе подигравателен.

Дафни надникна иззад ъгъла в балната зала точно на време, за да види как Пиърс се отделя от баща ѝ и Холингсби и се насочва към тълпата питащи лица, насочени към тях.

– Мистър Холингсби бе така любезен да ме покани тази вечер тук, за да мога да споделя с всички вас изключителната новина.

Гостите се раздвижиха, изпълнени с очакване.

– Както повечето от вас знаят, неотдавна почина херцог Маркам, в

пълна самота и както се предполагаше – без наследник. – Пиърс обходи с поглед присъстващите. – Тук съм като единственият жив наследник на херцога, новият херцог Маркам.

Настъпи смаяно мълчание, което продължи почти една минута, преди да премине в гръмогласни възгласи и възклицания на учудване.

– Това е абсолютно вярно – намеси се Холингсби. – Аз самият направих поправката в завещанието на покойния херцог. Мистър Торнтън... – Той спря за миг и се изкашля грациозно. – Негово Височество е единственият жив син на Маркам.

Около него се струпаха няколко души, но Дафни отбеляза само два факта: собственото си изумление и ужаса, изписан на лицето на баща ѝ.

Струнният оркестър засвири отново, хората се разпръснаха на малки групички и внезапно младата жена осъзна колко уязвима беше позицията ѝ. Колко още се надяваше да не я открият? Всеки момент някой можеше да излезе във вестибюла и да я види.

И тя отново се запъти към частта, определена за гостите.

С каква цел? Да спи ли?

Този въпрос я накара да се спре рязко. След подобно шокиращо разкритие бе невъзможно дори да мисли за сън.

Водена от моментния си порив, Дафни се промъкна в трапезарията и оттам – към ухаещата градина на Гантри.

Тук можеше да остане насаме с мислите си.

Пиърс, херцог Маркам.

Притисна пръсти към слепоочията си, като се опитваше да въведе известен ред в хаоса в главата си. Какво означаваше всичко това? От колко време го знаеше? Дали това щеше да го промени, самият него и ценностната му система? Защо не ѝ го беше казал в Трагмор? Какво искаше от нея? Дали това съобщение за наследяването на титлата имаше нещо общо с тайнствената му власт над баща ѝ?

– Ето те. Вече си мислех, че ще трябва да преброя цялото име, за да те откроя.

Дафни се извъртя и видя Пиърс, облегнат на едно дърво, който я наблюдаваше напрегнато.

– Нямах представа, че ме търсите, мистър Торнтън... извинявайте, Ваше Височество.

– А, значи си чула съобщението ми. Стори ми се, че те зърнах във вестибюла. – Младият мъж бавно се приближи до нея.

– Да, чух – сведе глава Дафни и се извърна.

– Сигурно имаш много въпроси.

Мълчание.

– Питай.

За нейно смущение от очите ѝ бликнаха горещи сълзи.

– Аз... не знам откъде да започна.

– Можеш да започнеш с това, да ме погледнеш. – Младият мъж я обърна нежно и обхвана лицето ѝ в дланите си.

Дафни трепна.

– Дафни? – Той въпросително повдигна брадичката ѝ с палец и забеляза подутата ѝ буза. В очите му проблеснаха светкавици. – Проклето копеле. Ей сега ще го убия.

– Пиърс... недей. Моля те – сграбчи ръката му младата жена. – Не мога да понеса повече насилие тази нощ. Просто не мога. – Неспособна да се съпротивлява повече, тя се размекна и остави сълзите да потекат. – Не бих могла.

– И не е нужно. – Пиърс веднага я прегърна и притисна мокрото ѝ лице към жилетката си. – Аз съм тук, любима. Аз съм до теб. Няма да се налага вече да изтърпяваш сама подобно нещо.

Дафни се остави в ръцете му, усещайки неговата сила, неспособна да се лиши от тези утешителни мигове, от радостта да бъде в обятията на Пиърс.

– Как така се оказа, че си херцог? – проплака тя.

Младият мъж целуна косите ѝ.

– Това звучи повече като обвинение, отколкото като поздрав – отбеляза сухо той.

– Но ти мразиш благородническото съсловие.

– Не съм казал противното.

Дафни отстъпи крачка назад и го погледна в очите.

– Да. Мразиш го. Все още. Дори сега. Тогава защо се присъединяваш към редиците му? И защо ме излъга кой си всъщност?

– Никога не съм те лъгал. Всичко, което ти казах, е истина. Израснах на улицата. Аз съм копеле. До вчера няхах представа кой е баща ми.

Очите на младата жена се разшириха.

– Не ти ли го е казал сам?

– Не. Очевидно покойният херцог не е счел за нужно да ме осведоми по този въпрос. Оставил задачата на Холингсби. Всъщност моят създател приживе не е имал нужда нито от майка ми, нито от мен. Но след смъртта му е трябвало някой да приеме безценната му титла, която в противен случай щяла да изчезне. Така неговото копеле било признато.

– Казах ти никога да не говориш за себе си по този начин. – Дафни постави длан върху челюстта му, с желанието да облекчи поне отчасти болката му.

Пиърс обърна устните си към ръката ѝ.

– Липсваше ми – прошепна той. – И все още искам да убия баща ти.

– Ти искаше да го убиеш дълго преди да откриеш, че ме е ударил.

Защо?

– Дватама с маркиза ни свързва цяла една дълга история.

– Той знаеше ли, че си син на Маркам?

– Не, ако съдя по преbledнялата му физиономия след като направих съобщението си тази вечер.

Младата жена погали леко устните му.

– Нали ми казваш истината?

– А ти как мислиш?

Лека усмивка.

– Мисля, че си изключително добър, когато става дума да пресушиш сълзите на една дама.

Очите на Пиърс се изпълниха с нежност.

– Дафни, изпитвам нужда да те държа в обятията си, за да изпитвам отново и отново това невероятно усещане.

– Аз също желая това – прошепна тя.

И двамата се раздвижиха едновременно. Устните му обгърнаха нейните алчно, безразсъдно, търсейки нещо прекалено дълбоко, за да може да бъде изразено с думи, предлагайки нещо, което дълго им бе отказвано. Този път младата жена не се поколеба, а обгърна врата му и го дари с всичко, от което се нуждаеше, обзета от странната смесица от страст, спокойствие и сигурност, които изпитваше само в негово присъствие.

Те се целуваха дълго, жадно. Всяка целувка задоволяваше един копнеж и създаваше нов.

– Отвори си устата за мен – изкомандва тихо той и прокара пръсти в косите ѝ. – Дай ми повече от себе си.

Дафни се подчини незабавно и разтвори устни. Потръпна, когато езикът на Пиърс проникна в устата ѝ и погали нейния собствен със собственическо чувство, което я накара да се разтопи от удоволствие.

– За не би да те плаща? – промърмори младият мъж.

– Не.

– Да спра ли?

– Не – поклати глава тя и се притисна по-силно към него. Толкова ѝ се искаше да знае как да изрази онова, което чувстваше.

Пиърс обаче като че ли знаеше.

Той я притисна към тялото си, като я целува, докато тя остана без въздух. Преплитаха езиците си, смесваха дъха си и огъня, изгарящ душите им.

– О, Пиърс. – Младата жена притвори очи. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от силните емоции.

– Имай ми доверие, Дафни – прошепна в косите ѝ той. – Позволи на магията, която ни свързва, да се прояви.

– Вярвам ти, макар само Господ да знае защо. Не те познавам, но въпреки това ти вярвам.

Устните му се плъзнаха леко по челото ѝ, а след това и по носа.

– Знаеш много неща.

– Какво знам? – противопостави се тя. – Само за съмнителния ти произход, който няма никакво значение. Поне за мен. Това, което ме интересува, е човекът, който си сега. Кой си ти, Пиърс Торнтън?

– Искаш да кажеш – какво още, освен херцог, така ли?

– Не се подигравай.

– Ни най-малко. – Младият мъж напълни шепите си с кестенявите ѝ плитки. – Косата ти блести на лунната светлина.

– А ти избягваш въпросите ми.

Той се засмя.

– Винаги си толкова проникателна. Моя красива Дафни, ти си непресъхващ извор на учудване за мен.

– А ти си непресъхващ извор от мистерии. Аз ти се доверих. Не можеш ли да сториш и ти същото с мен?

Усмивката изчезна от лицето на Пиърс.

– Нямах представа колко трудно е за мен дори да помисля да се доверя някому.

Дафни поклати бавно глава. В горскозелените му очи видя отразени години на страдание.

– Не, мисля, че имам – погали несъзнателно тила му тя. – Каза, че си израснал на улицата. Как оцеля?

– Благодарение на ума си и волята си за живот. – Притисна я още по-силно в обятията си, сякаш се страхуваше, че отговорът му може да я накара да се отдръпне. – Сигурна ли си, че искаш да чуеш това?

– Сигурна съм.

Погледите им се срещнаха.

– Израснах в приют. Избягах от там на дванайсет години, убеден, че дори на улицата щях да се чувствам по-добре, отколкото в ада, в

който бях живял дотогава. Бях се излъгал. В продължение на две години спях по алеите и преживявах от джебчийство и откраднатите парчета храна.

Сърцето на младата жена се сви от болка.

– Трябва да си бил много уплашен – и много силен. Мили Боже, Пиърс, колко препятствия е трябвало да превъзмогнеш.

– Не ме изкарвай герой. Бях крадец.

– Бил си дете – отвърна тихо тя. – Самотно, уплашено дете. Крал си, за да оцелееш.

Младият мъж стисна челюсти, а в очите му проблеснаха особени огънчета.

– Винаги ми е доставяло удоволствие да си присвоявам богатствата на благородническото съсловие. И все още ми доставя.

– Какво искаш да кажеш?

Пиърс млъкна за момент и огледа питащо лицето на Дафни.

– Аз съм комарджия – обясни той. – А това, в очите на много хора, с нищо не е по-добро от кражбата.

Младата жена обмисли внимателно както неговия, така и своя отговор.

– Мислех, че си забогатял, като си инвестирал умело в печеливши мероприятия.

– А не е ли това определението за един комарджия?

Тя присви устни.

– Има нещо такова.

– Започнах да залагам още щом се научих да ходя и скоро открих, че съм дяволски добър в рискованите мероприятия.

– За този инстинкт ли говори по време на конните надбягвания?

– Точно така. – Пиърс усети, че се стяга. – Уплаших ли те?

– Напротив. Силно съм впечатлена от твоите самоувереност и сила на характера. Иска ми се аз също да ги притежавам.

Пръстите на младия мъж се плъзгаха нагоре-надолу по талията ѝ.

– Струва ми се, че нямаш представа какво съкровище си.

Дафни потръпна.

– Приятно ми е, когато говориш така за мен.

– О, Дафни, само ако знаеше колко още неща искам да споделя с теб – промърмори той и покри устните ѝ със своите.

Целувката продължи, докато младата жена, усещайки, че коленете ѝ омекват, се отдръпна.

– Ти си като огън – сподели беззвучно тя, когато способността ѝ да

говори се възвърна. – Проникваш в кръвта ми и ме зовеш към пламъците, но в същото време изпитвам страх да не се опаря.

– Никога няма да те изгоря, любов моя. Имаш думата ми.

– Пиърс. – Тя притисна чело в ризата му, обхваната от желание сигурността, която чувстваше, да продължи вечно. – Невъзможно е това да става наистина.

– Вече е действителност.

– В такъв случай не може да продължи. Има прекалено много пречки.

– По дяволите пречките. Те нямат значение. С изключение на една. – Той повдигна брадичката ѝ, като внимаваше да не докосне наранената ѝ буза. – Искаш ли това да се случи? Искаш ли го така силно като мен?

– Трябва да знаеш, че го искам – прошепна тя.

– Тогава то ще се случи. Аз ще направя така, че да стане. Единственото, от което имах нужда, бяха тези думи.

– Ами баща ми?

– Аз ще се оправя с него.

Дафни наклони глава.

– Ще ми кажеш ли какво е това помежду ви?

– Омраза.

– Защо?

Пауза.

– Дафни, каза че ми вярваш, нали?

Тя кимна.

– Тогава ми се довери – ще ти го кажа, когато му дойде времето.

– Добре, Пиърс. Ще се опитам. – Последва още една пауза, през която младата жена се опитваше да се пребори с въпросите си. – Имаш причина да искаш тази титла, нали? – не издържа тя.

– Да.

– И тази причина баща ми ли е или нещо друго?

Младият мъж се намръщи.

– И той, и друго.

Дафни отново се взря в лицето му.

– За това, което възнамеряваш да сториш, имаш нужда и от парите, и от влиянието на покойния херцог, нали така?

– Дафни, вече ти казах много повече от това, което съм споделял с когото и да било друго.

– С друга жена ли искаш да кажеш?

– С друг човек. – Въпреки значимостта на момента, Пиърс не се

сдържа и се усмихна шеговито. – Ревнуваш. Това ми харесва.

Тялото ѝ се разтърси от смях.

– А ти си непоправим. – Още преди да довърши последната си дума, на лицето ѝ се изписа изумление.

– Не гледай така смаяно – рече тихо младият мъж, като прокараваше нежно пръсти по извивката на раменете ѝ. – Вътре в теб има още една Дафни, която е дръзка, самоуверена и импулсивна. И аз възнамерявам да я изкарам от защитната ѝ черупка, да възвърна гордостта ѝ, смелостта и най-вече – усмивката ѝ.

Очите на младата жена се насълзиха.

– Откъде ме познаваш така добре? – прошепна тя. – Само след толкова малко време?

– По същия начин, по който ме опозна и ти. Ето така. – И той притисна дланта ѝ към гърдите си, за да почувства ударите на сърцето му.

– По-добре да се прибирам – успя да каже младата жена, докато единственото ѝ желание бе да се слее с него в прегръдките му. – Баща ми мисли, че съм в леглото и очаква да остана там, докато си тръгнем вдругиден сутринта.

Нежността в очите на Пиърс се изпари.

– Защо те удари този мерзавец?

Тя сведе поглед.

– Дафни, отговори ми.

– Открил е, че тази седмица ходих при мистър Чеймбърс.

– Бил те е, задето си била при викария? – попита възмутен младият мъж.

– Татко мрази викария и презира убежденията му – обясни Дафни. После въздъхна и добави: – Аз пък ги споделям. Не мога да не помагам, да не се опитвам да облекчавам мъката на тези, които нямат нищо. Дори заради баща си. – Тя потрепера. – Дори за да избегна побоищата му.

– Твоят викарий сигурно знае за бруталността на баща ти.

– Да, даже много добре. Но няма да допусна да се намеси. Това може да изложи на риск позицията му в енорията и няма да реши нищо. Според закона той определя съдбата ми.

Устните на Пиърс се разтегнаха в мрачна усмивка.

– Какво казва мистър Чеймбърс, когато пристигнеш в неговата църква с подобни синини? – обхвана в дланите си брадичката ѝ той.

Младата жена се усмихна нежно.

– Каза: „Не идвай повече тук, Кокиче. Господ знае, че не си безразлична към чуждата мъка. Но нито Той, нито аз можем да гледаме как

те бият.“

– Кокиче ли?

– Да. Той ме нарича така от съвсем малка. Според него съм била издръжлива и силна като кокиче, въпреки привидната ми крехкост.

– Така ли мисли? – Пиърс прокара пръсти в косите ѝ и се наведе да я целуне по бузата, по устните, по чувствителното местенце на шията ѝ. – Да, твоят викарий има право. Но само донякъде. – Ухапа я лекичко за ухото и прошепна: – Кокиче? Възможно е, но в теб има много повече. Снежен пламък. Да, така е по-добре. Деликатна и недокосната като снега, изгаряща от вътрешен огън, който само аз мога да запала. Да. Снежен пламък. С духа и решителността на кокиче и страстта и многоликата красота на пламък. – Той се устреми към устните ѝ. – Моето изключително снежно пламъче.

– Пиърс. – Дафни се притисна към него, а по тялото ѝ пробягваха непознати огнени тръпки.

– Сама каза, че съм като огън – произнесе едва чуто той, долепил устните си до нейните.

Този път той прекъсна целувката, като се опитваше да се овладее.

– Нещо лошо ли направих? – прошепна младата жена.

– Ни най-малко. Едвам се съдържам да не те поваля на тревата и да те даря с любовта си.

Лицето на Дафни пламна.

– Подобна перспектива тревожи ли те?

Тя вирна брадичката, разширила невярващо очи.

– Каква перспектива да ме тревожи?

– Перспективата да те любя.

– Редно ли е да ми задаваш подобни въпроси?

– Не – усмихна се дяволито Пиърс. – Но въпреки това, бих искал да получа отговор.

Сега пък беше неин ред да присвие устни.

– Добре тогава. Не, перспективата да ме любиш не ме тревожи. Всъщност, макар да не знам какво точно включва това, тя ми се струва страшно привлекателна.

В очите на младия мъж просветна нещо нежно и дълбоко.

– На мен също, красиво мое снежно пламъче. На мен също.

Откъм къщата до ушите им достигнаха сподавени смехове и звуците на новия валс, подхванат от струнния оркестър.

– Внезапно ми дойде наум, – отбеляза Пиърс, без да отделя ръце от талията на любимата си, – че все още не съм изиграл първия си валс

като херцог.

– О – разтърси объркано глава тя. – Май си прав.

– Не би ми било приятно да пропилявам напразно уменията си, които придобих с толкова усилия щом се превърнах в преуспяващ бизнесмен. Не си ли съгласна?

– Съгласна съм.

Той притисна устни към челото ѝ.

– Тогава би ли ми разрешила тази чест?

– Пиърс, не мога да се върна в балната зала. Баща ми ми нареди...

– Кой говори за балната зала? – Младият мъж я пусна и отстъпи крачка назад, за да изпълни официален поклон. – Предпочитам да изтанцувам първия си танц насаме с теб под лунната светлина, заобиколени от цветята в градината и техния аромат, докато те чувствам в обятията си. – Той протегна ръка към нея. – Ще ми позволите ли един танц, миледи?

С лудо биешо сърце Дафни направи реверанс.

– С най-голямо удоволствие, Ваше Височество – постави пръстите си върху неговите тя.

Дали беше танцувала някога досега?

Доколкото си спомняше – не.

Естествено, че бе изпълнявала движенията. Но нищо не можеше да се сравни с истинското чудо да се носи из градината, без да е заобиколена от тълпа и ослепителни светлини, само от свобода и удоволствие... и Пиърс.

– Щастлива ли си, Дафни? – попита той, като я завъртя с лице към себе си.

Тя кимна безмълвно.

– Великолепен танцьор сте, Ваше Височество – успя най-после да произнесе тя, като се молеше Пиърс да разбере значимостта на това, което не можеше да обясни с думи.

И той го разбра.

– А вие сте очарователна партньорка, миледи. – Той се спря и притисна дланта ѝ към устните си.

– Искат ми се да можем да останем тук цяла нощ. – Думите сякаш излязоха сами от устата ѝ.

– Аз също. Но не искам маркизът да открие, че не си легнала. Тогава той ще бъде принуден да се нахвърли отгоре ти, а аз – да го убия.

– Пиърс.

– Върви, любов моя. Преди да съм забравил, че вече съм

джентълмен. – Гласът му прозвуча подигравателно.

– Нали ще се оправиш?

– Аз ли? Ти си тази, която са били.

– Има различни видове рани – отвърна тихо Дафни. – Едни са повърхностни. А други – не.

– Така е. – Младият мъж не се престори, че не разбира. – Отговарям на въпроса ти – да, ще се оправя. Винаги съм се оправял.

Тя се надигна на пръсти и го целуна.

– Ще се моля за теб.

Мускулите на Пиърс се стегнаха под пръстите ѝ.

– Какво каза?

– Че ще се моля за теб.

– А ако ти кажа, че не вярвам в молитвите.

Дафни се усмихна, без да отделя ръка от сърцето му.

– Тогава ще отвърна, че, за твой късмет, аз вярвам.

9

– Добре дошли, Ваше Височество.

Униформеният портиер се поклонил и отиде да отвори широко желязната порта на имението Маркам, за да пусне екипажа на новия херцог.

– Благодаря – рече Пиърс. Насочил погледа си право напред, той хладно преценяваше стотиците акри земя, които се разкриваха пред него.

– Впечатляващо е, нали? – осведоми се Холингсби, без да сваля очи от безизразното лице на Пиърс.

– Земята ли? Или фактът, че е под мой контрол?

– И двете.

– В такъв случай отговарям с да и не. Да, земята е впечатляваща. Само един глупак не би се развълнувал от величието ѝ. Колкото до факта, че я контролирам аз, това си е чиста случайност. Не съм я спечелил благодарение на ума или способностите си. Затова не се чувствам горд, че я притежавам.

Холингсби поклати смаян глава.

– Непрекъснато ме учудвате, Торнтън... ъ-ъ, Маркам.

Тази декларация предизвика доволните светлилки, които адвокатът бе очаквал да забележи в очите му при вида на новите му земи.

– Така ли? – усмихна се широко Пиърс. – Това е част от способностите ми. Притежавам таланта да изкарвам хората от равновесие и много се гордея с него. – Той се облегна назад на седалката. – Тъй като виждам, че не знаете как да се обръщате към мен, нека да изясним този въпрос. В продължение на трийсет години бях Пиърс Торнтън. И възнамерявам да си остана Пиърс Торнтън.

– Фамилното ви име е Ашфорд – възпротиви се Холингсби.

– Името на баща ми беше Ашфорд. Не и моето. Ако нищожното ми образование ми казва правилно, отсега нататък трябва да очаквам да се обръщат към мен с Ваше Височество или Маркам. Така ли е?

– Точно така.

– Тогава ме наричайте Торнтън. Или с малкото ми име, Пиърс.

– Но вие току-що казахте...

– А защо да не бъде различен? – повдигна предизвикателно вежди младият мъж. – Или сте прекалено обсебен от правилата на висшето

общество, за да рискувате подобно нещо?

– Какво означава това?

– Харесвам ви, Холингсби. Мисля, че сте почтен, честен човек. Мисля също така, че сте толкова скучен, че сам сте отегчен до смърт от себе си.

– Ами, аз... – Адвокатът изглеждаше напълно сащисан.

– Кажете ми истината – наведе се към него Пиърс. – Замислял ли сте се някога какво би станало и как бихте се почувствал, ако нарушите всички тези строги правила, които определят живота ви? Да казвате това, което желаете, да постъпвате така, както искате?

– И да загубя като клиенти всички видни джентълмени в Англия.

– Няколко, най-вероятно. Но повечето ще останат. И знаете ли защо? Защото представителите на висшето съсловие ще бъдат принудени да ви дадат нещо повече от поверените вам сделки, нещо, което ще ви осигури подкрепата им до края на живота ви.

– И то е?

– Своето уважение.

Настана тишина, която бе прекъсната от гръмогласния смях на Холингсби.

– Учете ме как да играя на комар.

– Не. Уча ви как да бъдете самия себе си. – Младият мъж изви устни. – И как да играете добре на комар.

Адвокатът наблюдава известно време със сериозно и замислено изражение събеседника си.

– Служа на най-богатите, най-известните благородници от каймака на обществото – заразмишлява на глас той. – Те ми плащат много пари, разчитат на правните ми умения, включват ме в своите светски сбирки. Но, дори от това да зависи животът ми, не мога да се сетя даже за един от тях, когото бих нарекъл свой приятел. – Поклати глава и се усмихна. – Вие определено сте най-непочтителният, най-нетрадиционният бунтовник, когото съм срещал, абсолютна противоположност на онези, в чиято компания се намирам обикновено. – Усмивката му стана по-широка. – Но, гръм и мълния, вие ми харесвате, Торнтън. Вие може би сте точно огънят, нужен да стопли един старомоден възрастен човек като мен.

„Огън ли?“ – усмихна се Пиърс. Точно така го бе нарекла Дафни снощи в градината. Е, ако той беше огън, тя пък бе искрата, способна да го възпламени.

– Торнтън? Да не би да ви обидих?

– Хм? Не, разбира се, че не. – Младият мъж се опита да не мисли поне за известно време за случилото се предишната вечер. – Напротив, накарахте ме да се почувствам добре, че не съм сбъркал в преценката си за вас. Помислите само за всичко, което бихме могли да научим един от друг. Вие ще ми помогнете да не излизам от херцогския коловоз, а аз ще ви науча да поемате рискове и понякога да излизате от вашия ограничен и малък свят.

– Къщата е точно пред нас – прекъсна го Холингсби и посочи натам. – Погледнете.

Пиърс се вгледа безмълвно във внушителната готическа постройка, като си мислеше, че изглежда почти напълно така, както си я бе представял: с размери на дворец, но лишена от топлина, с поредица от кулички и остри върхове, заобиколена от многоцветна, грижливо поддържана градина.

– Великолепна е, нали?

– Предпочитам собственото си жилище.

– Торнтън, къщата ви в Уелингбъро ще се побере само в трапезарията на Маркам.

– Вярно. Но топлотата и комфорта в нея струват много повече от цялото величие на Маркам. Поварявайте ми, Холингсби, когато човек е прекарал по-голямата част от живота си на улицата, домът за него е изключително ценен дар.

Адвокатът се изкашля смутено.

– Простете. Не исках да...

– Не са нужни прошки – увери го с безизразен тон младият мъж. – Просто отбелязах, че терминът „великолепен“ е също относителен.

– Съгласен съм. – Холингсби намести жилетката си, докато каретата стигна в края на алеята и спря пред главния вход.

Конете още се движеха, когато вратата се разтвори широко и от нея се изсипа цял орляк лакеи, за да пренесат багажа на новия херцог до стайите му. Един висок мъж с достопочтен вид и с униформа, остана край входа да чака, изпълнен с почитание, появата на господаря си.

– Това е икономът ви, Лангли – прошепна Холингсби в ухото на Пиърс. – Служи на баща ви в продължение на трийсет години.

– Разбирам – кимна младият мъж и тръгна напред, за да се запознае с човека, за когото му бе говорил адвокатът.

– Ваше Височество – поклони се дълбоко Лангли. – Добре дошли в новия ви дом. Ще бъда горд да ви служа, както служих на баща ви.

– Благодаря, Лангли – протегна ръката си Пиърс. – А аз ще

разчитам много на познанията ти за имението и прислугата, докато сам не се ориентирам в обстановката.

Икономът се бе вторачил изумено в новия си господар.

– Давай. Стисни десницата. Чувал съм, че ръцете на херцозите приличали много на дланите на смъртните и по форма, и по строеж.

– Не мога, сър.

Пиърс се усмихна широко.

– Опитай.

Бавно, като че се присягаше към горяща пещ, Лангли протегна десницата си. Пиърс я сграбчи.

– Чудесно. Ти току-що премина успешно две много важни за мен проверки.

– Проверки ли, сър? – Икономът изтегли ръката си и избърса потното си чело с носната си кърпа.

– Да. Ти доказа, че си и старателен, и находчив. Не мисля да работя с хора, които не могат да си вършат работата или пък нямат въображение. Сега вече вярвам, че двамата с теб ще се сработим чудесно.

– Благодаря, Ваше Височество. – Икономът явно не бе наясно какво точно бе сторил, но бе очарован, че го бе направил. – Желаете ли първо да си починете след пътуването, или предпочитате веднага да се срещнете с прислугата?

Пиърс едва не се изсмя на глас. Пътуване ли? Разстоянието от Уелингбъро до Нортамтън беше едва десет мили. Беше изминавал десеторно по-дълги маршрути в нощите, когато Бандитът правеше ударите си.

– Слава Богу, изобщо не съм уморен. Бих се радвал да се запозная с останалите обитатели на Маркам.

– Добре, Ваше Височество. – Лангли се поклони отново, този път със здраво стиснати зад гърба ръце. – Веднага ще ги извикам.

– Струва ми се, че е по-добре да се откажете от идеята да карате Лангли да се обръща към вас с малкото ви име – отбеляза сухо Холингсби, щом икономът забърза нататък. – Не мисля, че би я възприел.

– Очевидно сте прав – засмя се тихо Пиърс, като се разхождаше из огромния вестибюл и оглеждаше мраморните колони и скъпите статуи. – Само украшенията в тази стая биха изхранили цели пет-шест гладни семейства в продължение на години.

– Както казах, баща ви беше изключително богат човек.

– И аз така мисля.

– Прислугата ви очаква в библиотеката, Ваше Височество – обяви

Лангли.

Прислугата ли?

Пиърс би нарекъл по-скоро армия повече от стоте униформени слуги, наредени с изправен гръбнак покрай стената в библиотеката.

– Първо – вашият камериер, Бедрик.

– Добре дошли, Ваше Височество – поклони се слабият мъж с квадратна брадичка. – С радост бих ви служил.

– Бедрик. Радвам се – отвърна новият херцог.

– Мисис Гейтс, икономката – продължи Лангли, като посочи към приятната сивокоса жена, която царуваше над безкрайната върволица от слугини.

– Мисис Гейтс.

– Ваше Височество. – Последва реверанс.

След това дойде ред на кочияша и главния градинар, а после – на цяла гвардия от лакеи, пажове, коняри, градинари, пазачи на дивеча, слугини, камериерки, готвачки и помощнички в кухнята.

– Какво, по дяволите, е правил баща ми с всички тези хора? – прошепна на ухото на адвоката Пиърс, докато кимаше и се усмихваше. – Та нали е бил сам, дори без съпруга?

– Те са задължително условие за положение в обществото, Торнтън. – Адвокатът бе изчакал с отговора си, докато новият херцог поздравя и разпусна прислугата си. – Големият брой на слугите е доказателство за мястото в обществото и финансовото състояние.

– Но Маркам е живял напълно изолирано! – възкликна младият мъж и погледна към отдалечаващите се хора, които отиваха да се заемат със съответните си задължения. – Защо би се интересувал от социалните си позиции човек, обрекъл се по собствена воля на отшелнически живот? – Още докато говореше, той направи знак на събеседника си да не му отговаря. – Не е нужно. Това са пак неписаните правила на благородническото съсловие.

– Ако задържането на толкова много слуги е проблем за вас, можете да освободите част от тях – отбеляза Холингсби.

– И да ги изхвърля на улицата ли? – отвърна буйно младият мъж. – Да ги принудя да търсят работа там, където няма такава? Да ги оставя да загинат от мизерия? В никакъв случай. Лангли! – извика след оттеглящия се иконом той.

– Ваше Височество?

– Бих искал да получа пълен списък с имената на прислугата и задълженията на всеки един от тях. Изминалият половин час ме обърка

дотолюва, че вече не си спомням и моето име, да не говорим за техните. Знам, че това, което искам от вас, е доста отегчително, но може би двамата с мисис Гейтс бихте могли да го свършите за няколко дни.

– Разбира се, сър. Ще желаете ли още нещо?

– Не засега. С изключение може би на нещо за ядене и пиене за моя гост? – погледна въпросително към Холингсби той.

– За мен – нищо – отвърна адвокатът. – Трябва да побързам да се върна у Гантри преди сервирането на вечерята. В противен случай графът ще разбере, че не съм присъствал на лова. – Зъбите на Холингсби проблеснаха. – Но ще му мине. Това, което получих днес тук, е далеч по-важно от възможността да яздя в компанията на глутница хрътки. Радвам се, че ме поканихте да ви придружа, Торнтън.

Очите на Пиърс светнаха.

– Разбирам и ви благодаря за сътрудничеството. А сега Лангли ще се погрижи каретата ми да ви върне сред празненствата.

– Но само до утре рано сутринта. Не мога да си позволя да пренебрегвам повече време задълженията си. Ще се върна в Лондон и веднага ще се свържа с вас.

– Очаквам с нетърпение този момент.

Останал сам, младият мъж започна да оглежда неспокойно мраморните коридори, като се питаше къде в този мавзолей човек можеше да намери едно топло, спокойно местенце за размисъл.

– Искате ли да ви донеса нещо за пийване, Ваше Височество? – появи се отново Лангли.

– Всъщност... да, Лангли. Бих искал да намеря и някое удобно местенце, където да се насладя на напитката. Да имаш някакво предложение?

– Зелената стая е доста приятна, сър. Тя е почти малка и успява да хване доста от следобедното слънце. Това добре ли е?

– Звучи чудесно. Ще пия брeндитo си в зелената стая. – Пиърс се намръщи. – Как се стига там?

– Надолу по коридора, шестата врата вдясно – отвърна икономът.

Както се оказа, зелената стая бе възможно най-близкото до представата на Пиърс за дневна помещение, което бе видял до този момент в Маркам. Отпусна се върху богато украсения с пискюли диван и облегна назад глава, като я повдигаше само от време на време, за да отпие от чашата си.

Имаше да върши много неща, а времето, с което разполагаше, бе сравнително малко.

Партито в дома на Гантри щеше да продължи още няколко дни, но от Дафни бе разбрал, че баща ѝ възнамеряваше да си тръгнат на следващия ден. Не беше трудно да предвиди какво щеше да последва по-късно. Щом се завърнеше в имението си, Трагмор щеше да пребие дъщеря си до загуба на съзнание.

Още щом Дафни му беше обяснила коя е причината маркизът да я удари, младият мъж бе разбрал, че Трагмор все още не беше свършил. Познаваше го добре, беше го наблюдавал как действа в продължение на години. Ако кучият син можеше да се ядоса толкова, че да удари дъщеря си на публично място с риск да предизвика скандал, не смееше да помисли какво би сторил, след като я отведе в затвора на дома им.

По дяволите! Пиърс стовари юмука си върху кадифената възглавничка. Как да възпре бруталността на Трагмор, без да изложи на по-нататъшен риск Дафни? Ако се противопоставеше открито на маркиза, мръсникът щеше да си го върне, но не на Пиърс, който го превъзхождаше както по размери, така и по сила, а на дъщеря си. И както бе отбелязала Дафни, законът беше на страната на баща ѝ. Единственият начин да се отърве от жестокостта на Трагмор, бе като напусне дома му.

А единственият начин да напусне бащиния си дом, бе като се омъжи.

Може би трябваше да ѝ направи предложение снощи, когато гореше, изпълнена с нежност в обятията му, а тялото ѝ бе започнало да се пробужда. Може би бе направил грешка, че изчака, за да ѝ даде време.

Но същевременно беше прекалено рано. Тя едва се бе научила да му вярва, бе започнала да се освобождава от задръжките. Ако я уплашеше в началото, може би по-късно нямаше да има друга възможност да си възвърне доверието ѝ. А той беше прекалено добър комарджия, за да поеме подобен глупав риск.

Освен това имаше още едно нещо.

Пиърс бе прекалено горд и искаше Дафни да пожелае да се омъжи за него по собствено желание, а не за да избяга от баща си.

Трябваше да я ухажда постепенно, нежно. И в същото време нямаше време за това, тъй като не знаеше как по друг начин би могъл да я спаси от агресивността на маркиза. Освен това Трагмор не би го допуснал като претендент за ръката на Дафни. Можеше да бъде принуден, разбира се. Но това отново оставяше Дафни без свобода да избира, което той не можеше да допусне.

Как можеше да я защити? Каква хитрина да използва?

Първото плащане на Трагмор!

Младият мъж изправи гръбнак, като се чудеше как не се бе сетил досега за това. Беше предупредил, че ще се върне в края на седмицата, за да си вземе част от парите, които Трагмор му дължеше. Много добре, щеше да се появи там отново. Утре. И по време на посещението си щеше да стори невъзможното. Щеше да се види със своята любима насаме, да ѝ спомене предпазливо за брак и да отвлече вниманието на баща ѝ достатъчно, за да може, без да компрометира сигурността ѝ, да спечели време и същевременно да осигури безопасността ѝ.

Как щеше да го постигне, нямаше представа.

Но до сутринта вече щеше да знае.

10

– Херцог Маркам е дошъл да ви види, сър.

Трагмор се озъби на икономата си.

– Херцог Мар... – Спря внезапно и си пое дълбоко въздух. – Покани го в кабинета ми.

– Много добре, милорд.

Пиърс влезе в кабинета и спря, като огледа внимателно маркиза. Както изглежда, бе дошъл на време. Видът на Трагмор беше мрачен и войнствен, а лицето – бледо, а не зачервено, което увери младия мъж, че все още не е имало физическа конфронтация. Това, както и фактът, че слугите все още пренасяха багажа, стоварен край каретата, бяха достатъчни, за да го успокоят. Очевидно бяха пристигнали току-що и Трагмор все още не бе имал време да се разправи с дъщеря си.

– Току-що си влизам вкъщи, Торнтън. Какво искаш? – озъби се маркизът.

– Струва ми се, че правилната форма на обръщение е „Ваше Височество“.

В очите на Трагмор просветнаха убийствени пламъчета.

– И Маркам е предостатъчно. Не очаквай нищо повече.

– Това ме кара да мисля, че ни си особено доволен от съобщението ми – отбеляза Пиърс, като се подпря непочтително на ръба на бюрото на своя домакин. – При дадените обстоятелства не мога да ти се сърдя.

– Познавах баща ти. Добре. Как е могъл... – Маркизът не довърши изречението си.

– Как е могъл какво? Да остави титлата си, името и богатствата на мен ли? Не мисля, че е имал избор.

– Трябвало е да остави името си да умре.

Младият мъж се усмихна с горчивина.

– По-добре, отколкото да я остави на едно нищожно дете на улицата?

– Точно така.

– Доста си прям за човек, който е на път да загуби всичко.

Трагмор присви очи.

– Не се ли сдоби с достатъчно пари? Маркам бе един от най-богатите хора в Англия. Със сигурност моята незначителна собственост не ти е нужна.

– А, значи се надяваш да се откажа от намерението си да те притежавам? – Юмрукът на Пиърс разцепи въздуха и се стовари върху бюрото с такава сила, че събеседникът му отстъпи назад. – Само че си сбъркал, кучи сине. Повече от всякога съм твърдо решен да прибера това, което е вече мое. Точно и затова дойдох днес тук. Дължиш ми първото плащане на полиците си. – Той бавно протегна ръка и разтвори дланта си. – Веднага.

– Знаеш много добре, че нямам тези пари.

– Така ли? Колко жалко.

– Какво мислиш да правиш? – Омразата в погледа на маркиза се измени от страх. – Да ме разориш? Да направиш банкрута ми публично достояние?

– Звучи прекрасно, но малко избързваш. Искам да се позабавлявам още малко с теб. – Младият мъж обърна глава и започна да оглежда стаята. – Сигурен съм, че ако пообиколя из дома ти, ще намеря това-онова, с което да си възвърна дължимото за тазседмичното плащане. – Изправи се и започна да обикаля из кабинета, като от време на време повдигаше някоя статуетка или прокарваше с преценяващ жест ръка по мебелите от орехово дърво.

– Торн... Маркам, не може да говориш сериозно! Не би могъл да...

На вратата се почука.

– Кой е? – озъби се маркизът.

– Простете, милорд – отговори икономът и подаде някакъв запечатан плик. – Това писмо пристигна току-що. На плика му пише, че е спешно.

– Добре. Дай ми го. – Трагмор взе посланието, извади го и го прочете. След това смръщи вежди и го натъпка в джоба си. – Трябва да отида незабавно в Лондон.

– Някакъв проблем ли? – попита Пиърс.

– Нищо, което те засяга.

– Може би аз сам трябва да преценя това.

– Сложил си ръце върху авоарите ми – изсъска маркизът. – Това обаче не ти дава право да си пхаш носа и в личния ми живот. Моите писма са предназначени само и единствено за моите очи.

– Бих поспорил по този въпрос, но не си струва усилията. Ако съобщението е свързано с твоите финанси, ще го науча незабавно. – Младият мъж изглежда студено съперника си. – Надявам се заради теб самия това да не е опит да се опиташ да избягаш от плащането на дълговете си. Защото, ако е така, бъди сигурен, че не си успял. Ще се върна, за да

получа дължимото ми вдругиден сутринта. Несъмнено дотогава ще си се върнал от Лондон. Ясен ли съм, Трагмор?

Лицето на маркиза смени на три пъти нюансите на червенината си, преди да се обърне към иконома.

– Изпрати херцога.

– Да, сър.

– Мога сам да си намеря пътя. – Младият мъж прекоси спокойно стаята и се обърна към вбесения си домакин. – Приятен ден, Трагмор – рече той, без да забавя крачка. – И накарай да приготвят кафето още при изгрев слънце. Не обичам да започвам деня си без кафе.

Чул сподавените ругатни в отговор на думите си, Пиърс трябваше да положи неимоверни усилия, за да сдържи гръмогласния си смях. За сега планът му вървеше като по вода.

Щом излезе навън, той се качи във файтона си и потегли незабавно, като поведе конете по алеята, докато преминаха през портата на двора и излязоха на главния път. Там неочаквано ги спря, като маневрира с файтона докато го скри напълно зад дърветата, които бе избрал преди да влезе в земите на Трагмор. Там и зачака.

Не бяха минали и пет минути, когато на пътя се показа каретата на маркиза и отмина нататък, по посока към Лондон.

Пиърс изчака още четвърт час, за да бъде сигурен. След това изви файтона си и се насочи отново към имението.

Усмихна се и си припомни съдържанието на писмото. Дали маркизът щеше да се изненада, когато научи, че спешността на случая беше доста преувеличена? Всъщност Холингсби не само че не беше прашал подобно съобщение на Трагмор, ами дори нямаше представа, че маркизът бе вече на път за Лондон.

Скоро обаче щеше да научи, разбира се. Адвокатът щеше да получи другото послание на Пиърс още при пристигането си в своята кантора. То щеше да постави голям проблем пред него и да му даде възможност да направи първото голямо предизвикателство в живота си.

Като в същото време щеше да даде възможност на Пиърс да остане насаме с Дафни.

Младият мъж изостави файтона си непосредствено пред главния портал и извървя останалото разстояние пеш. Имаше си две причини, за да постъпи така. Беше твърдо решен да не позволи присъствието му в Трагмор да бъде забелязано от когото и да било от останалите обитатели на Трагмор и, второ, чувстваше инстинктивно, че до мястото, където бе най-вероятно да открие Дафни, можеше много по-лесно да се стигне

пеша, отколкото с превозно средство.

В гората.

Пристъпвайки с лекота, Пиърс започна да се промъква през гъсталака като се оглеждаше. Бе наострил уши за всеки шум, който би могъл да го отведе при Дафни.

Намери я по-лесно, отколкото бе очаквал.

Нежният ѝ глас достигна до него на откъслечни, неразбираеми фрази. Очевидно говореше с някого, макар засега да не бе получила отговор.

Скоро откри защо.

– Ръсет, какво има? Какво видя?

Въпросът ѝ бе последван от профучаването на нещо червеникаво. В мига, в който младият мъж се показва иззад дърветата, той зърна една пухкава опашка, която се скри в храстите и Дафни, която се опитваше да стане от земята.

– Страхувам се, че станах причината за бягството на приятеля ти – засмя се той.

– Пиърс!

Задъхана, с изцапан с прах нос и разбъркани коси, младата жена изглеждаше едновременно невинна като дете и неустоима като горска нимфа.

И несъмнено много щастлива да го види.

– Стреснах те. Извинявай. – Пиърс се приближи още малко и спря едва тогава, когато можа да се взре в тези невероятни лешникови очи. – Прости ми и задето изплаших приятеля ти.

Дафни погледна през рамо към входа на празната лисича дупка.

– Ръсет се страхува от хората, тъй като повечето от тях се отнасят невероятно жестоко към него.

– Зърнах нещо оранжево. Предполагам, че Ръсет е лисица.

Тя кимна.

– И много верен приятел.

– Разбирам. – Пръстите му преминаха леко по избледняващите червени петна на бузите ѝ. – И какво споделяше с верния си приятел, когато пристигнах? Да не би да му разказваше за грозния пристъп на баща ти? Или му разправяше за една много по-приятна среща на бала?

Бе готов да се закълне, че усети тръпките по тялото ѝ, предизвикани от тези думи.

– И за двете – облиза устни тя с върха на езика си. – Пиърс, ако баща ми те открие тук...

– Той излезе.

Очите ѝ се разшириха.

– Излезе ли? Къде отиде?

Последва шеговита усмивка.

– Да речем, че съм изключително изобретателен, когато реша.

– Ти си го призовал някъде, за да излезе от Трагмор?

– Примамих го.

– Има ли разлика?

– Огромна. Ако го бях призовал, трябваше и да го приема. А като му пузнах примамка, използвах друга стръв, а не самия себе си, в резултат на което намесата ми остава анонимна. В резултат на това той е на път за Лондон, а аз – тук.

– Но...

– Имах нужда да остана насаме с теб – прошепна младият мъж, като прокара пръсти в косите ѝ. – Нещо повече, нямам намерение да дам възможност на този мръсник да довърши боя, започнат в Гантри. Дойдох навреме, нали?

Дафни кимна мълчаливо, като мислеше върху думите му.

– Значи си дошъл тук, за да ме спасиш?

– Като че ли си изненадана.

– Не, не изненадана. Просто не очаквах да те видя толкова скоро след... – Тя се изчерви.

– Толкова скоро ли? – поклати смаяно глава младият мъж. – От ония мигове в градината не мисля за нищо друго, освен за тях. Ако не се бях прибрал още същата нощ, щях да те потърся още призори. Но аз заминах веднага след бала. Трябваше да уредя преместването си в Маркам.

– Вече си се преместил?

– Вчера.

– Настани ли се добре?

Пиърс смръщи вежди, като разсеяно галеше огряната ѝ от слънцето опашка.

– Пренесох багажа си. Но да съм се настанил добре?... Не мисля, че изобщо някога ще успея. – Той премигна, изненадан от естествеността и прямотата на отговора си.

Очевидно обаче Дафни не беше изненадана.

– Грещиш, Пиърс. Просто трябва да си дадеш малко време. И не забравяй, че има доста херцози и ти само ще увеличиш броя им с още един.

Обхванат от непреодолими емоции, той я обхвана в обятията си.

– Трябва ли да искам разрешение?

– Не – прошепна младата жена, като обви ръце около врата му. – Знаеш какъв ще бъде отговорът ми.

Този път магията се появи веднага, в същия миг. Устните им се сляха. Той я целуваше със страст, която можеше да запали и камъка, и с неприкрито желание. Езикът му се преплете с нейния, ръцете му трепереха, когато я придърпа още по-близо до тялото си, за да се слоят още по-пълно.

Ответната реакция на Дафни едва не го събори. Отвърщаше на целувките му с не по-малка от неговата страст, като се притискаше към него така, че чувстваше ударите на сърцето ѝ.

– Дафни.

Чий беше този дрезгав, изпълнен с копнеж глас, запита се объркан младият мъж. Кой беше този непознат, който очевидно не можеше да се владее?

Явно беше самият той.

Сякаш някъде отстрани, Пиърс видя как постави Дафни върху тревата. Без да спира да я целува, той легна на една страна, като я притискаше към себе си с отчаянието на потъващ човек, вкопчил се в сламка. Пръстите му сякаш сами започнаха да разкопчават копченцата на гърба на роклята ѝ, а след това дръпнаха ръкавите ѝ, за да оголят горната част на тялото ѝ.

Младият мъж отдели устните си от нейните и започна да целува врата ѝ, гърлото, да се придвижва бавно по топлата кожа, която току-що бе разголил. Почувства потръпването на Дафни и чу тихите ѝ възклицания от удоволствие, причинени от докосването на устата му.

– Харесва ли ти това? – попита дрезгаво той.

– Да. О, да. – Дафни обхвана с длани главата му, а дишането ѝ стана неравномерно, когато той започна да целува вдлъбнатинката между гърдите ѝ.

– Каж ми, че искаш още. – Връхчетата на пръстите му докосваха зърната ѝ и ги усетиха как набъбват под роклята и долната ѝ риза.

– Пиърс. – Благоговейно изречената дума бе единственият отговор, който му бе нужен.

След миг корсажът на роклята и долната риза се плъзнаха надолу и разкриха гърдата ѝ за жадния му поглед.

– Боже, колко си красива. – Младият мъж трепереше толкова силно, че едва говореше. Нещо повече, не можеше да открие достатъчно

силни слова, за да опише онова, което чувстваше. Трябваше да ѝ го покаже.

Пое едното зърно между устните си и го обгради с тяхната топлина. Тя извика и той задълбочи контакта, като ту подръпваше щръкналото връхче, ту го галеше нежно с езика си.

– Пиърс. Престани – рече задъхана тя, като мятеше глава.

Той веднага вдигна глава и срещна замъгления ѝ поглед.

– Заболя ли те?

– Не.

– Уплаших ли те?

– Не.

Едно мускулче на челюстта му потрепна, докато се бореше между желанието си и нуждата да разбере какво става.

– Кажи, че не се срамуваш. Кажи ми, че знаеш колко в реда на нещата е това, което става между нас.

– Какво? – Очите на младата жена бяха замъглени от страст.

– Да не би да става въпрос за чест? За целомъдрие?

Тя прокара пръсти през косите му с беззвучна целувка.

– Не. Става въпрос за измъчване.

Сега беше ред на Пиърс да погледне объркано.

– Мъчение ли?

– Когато – изчерви се тя, – ме галеше по този начин, беше непоносимо. Не болезнено, а непоносимо. – Тя наклони неуверено глава. – Това, което исках, бе да те помоля да спреш... и в същото време да не спиращ. Това няма никакъв смисъл, нали?

В този момент младият мъж я желаше толкова много, че мислеше, че ще умре. Той затвори очи и се опита да възвърне желязната си самодисциплина, от която с всяка следваща секунда оставаше все по-малко и по-малко.

– Моля ти се, – промърмори тя, – не се ядосвай. Просто никога досега...

Краят на извиненията ѝ бе прекъснат от целувката му. Обезумял от страст, той бе готов да я погълне, докато ръцете му мачкаха гърдите ѝ неуморно и собственически.

– Имаш ли представа какво правиш с мен? – попита той, като я обърна на гръб. – Имаш ли, невинно мое снежно пламъче?

– Знам само какво правиш ти с мен – отвърна тя с типичната си наивност, която пронизваше сърцето му. – Същото ли е?

Пиърс я изгледа. Погледът му се плъзна по нежната руменина по

бузите и безупречните контури на гърдите ѝ, разгопени единствено за него.

– Нещо подобно – успя да изрече той и зарови пръсти в разрошени-те ѝ светлокестеняви коси. – Само че аз знам къде води това. А ти – не.

Усмивката ѝ бе изпълнена с мъдрост и женственост.

– Зная точно къде води това.

Въпреки мъчителното пулсиране в слабините, младият мъж не мо-жа да не се усмихне на убедения ѝ тон.

– Така ли? И къде води?

– Отговорът зависи от това, кого питаш. Мама би казала: „до изпъл-няване на съпружеските задължения на жената в леглото“. При дадените обстоятелства викарият би казал: „към греха“.

Пиърс се засмя.

– А какви са твоите думи?

Доверието в очите ѝ бе най-силният афродизиак, който някога бе виждал.

– Това е първият случай, в който ме докосват с радост и нежност, а не с бруталност.

– Омъжи се за мен, Дафни.

Думите излязоха от устата му преди да разбере, че ги е казал, но до-ри да можеше, той никога не би пожелал да ги върне назад.

– Какво каза? – разшириха се като чаени чинийки очите ѝ.

– Помолих те да се омъжиш за мен. – Пиърс нежно върна корсажа ѝ на мястото му, като с това доказваше, че предложението му не е плод на страстта от преди малко.

– Да се омъжа за теб – повтори тихичко тя, като вкушваше всяка ду-ма, докато я произнасяше. Само за миг по лицето ѝ преминаха една след друга множество емоции: изненада, несигурност, замисленост, леко объркване, искрица надежда.

– Защо? – прошепна най-после тя.

– Поради много причини.

– Но дали са правилните? – Дафни се изправи с усилие, като в съ-щото време изтупа с ръка листата от косата си. – Та откакто се познава-ме няма и две седмици.

– Но се разпознахме един друг в мига, в който се видяхме – отвърна Пиърс. – Що се отнася до въпроса ти за правилността на моите основа-ния, правилно ли е да желая да бъдеш в безопасност? Да те виждам ус-михната? Да ти дам неща, които никога не би получила в Трагмор, да те спася от други, от които иначе не би могла да се отървеш?

– А какво ще ти дам аз в замяна?

Младият мъж се наведе към нея и започна да закопчава копчетата ѝ.

– Себе си – рече дрезгаво той, като докосна устните ѝ със своите. – Великолепния си дух, който тепърва трябва да освобождавам от много страхове.

Дъхът на Дафни секна.

– Само духът ми ли?

Пръстите му спряха да се движат и погалиха голите ѝ рамене.

– Не, не само духът ти. Цялата теб. Твоят огън, твоята невинност, твоята страст.

От устните ѝ се отрони глухо стенание.

– Не трябваше да питам.

– Защо?

– Защото мисълта ми се замъглява, когато говориш така.

– Не е нужно да мислиш. Трябва само да казваш „да“.

– Пиърс, баща ми...

– Да върви по дяволите баща ти.

Цялото ѝ тяло се стегна.

– Бракът ни ще ускори ли това?

– Какво да ускори?

– Унищожаването на баща ми. – Младата жена се отдръпна леко назад и потърси погледа му. – Внезапното ти желание да се ожениш за мен има ли нещо общо с плановете ти във връзка с него?

Мускулчето на челюстта му отново потрепна.

– Желанието ми не е внезапно. Боря се с него от дни. Искам те, Дафни. Да бъдеш до мен. В живота ми. В леглото ми.

– Това не е отговор.

– Не, отговор е. Баща ти е обречен, това е абсолютно сигурно, независимо дали двамата с теб ще се оженим или не. Така че, моето предложение не е свързано с намерението ми да го унищожа. Но го направих малко по-рано, отколкото възнамерявах, тъй като съм отлично запознат от собствен опит с неговата жестокост, а това ме кара да бързам да те избавя от неприятното му присъствие. С маркиза се познаваме много години, повече, отколкото дори сам той си спомня. – Пиърс си пое рязко въздух, осъзнал, че е разкрил повече, отколкото възнамеряваше. – Бих предпочел да не разбудям тези спомени, като споменавам за отдавнашното ни познанство. Ще ти разкажа всичко сам, когато съм готов. – Младият мъж замълча в очакване. Нямахше да се изненада, ако Дафни

отхвърлеше предложението му и нямаше да може да я упрекне, ако го направеше. Искаше от нея да предаде баща си със своето мълчание, без да ѝ дава обяснение защо постъпва така.

Бе подготвен за всякакъв вид реакция, освен онази, която получи.

– Благодаря – промърмори младата жена и погали здраво стиснатите му челюсти. Тази проста думичка и доверието в очите ѝ го накараха да се смири така, както не можеше да го принуди нищо друго. А следващите ѝ слова разбиха и последните му резерви на пух и прах. – Ти токущо ми поднесе най-ценния подарък – доказателството за твоео доверие. Няма да се преструвам, че разбирам на какво се базира молбата ти. Но със сърцето си чувствам, че мотивите ти са напълно основателни. Имаш думата ми, Пиърс. Ще запазя тайната ти. Баща ми ще чуе истината, каквато и да е тя, от твоята уста.

Младият мъж я притисна силно към гърдите си със сподавен стон.

– Бъди търпелива с мен, Снежно пламъче – рече прегракнало той. – Трудно ми е не само да се доверя. Става въпрос за моето минало. Части от него са погребани отдавна и за тях ми е прекалено мъчително да говоря.

Дафни потърка буза в ризата му.

– Знам колко е трудно да споделиш мъката си – прошепна тя. – Особено, когато си я заровил дълбоко в душата си от години. Ще ми разкажеш, когато си готов. Мога да почакам.

Прекалено развълнуван, за да говори, Пиърс погали леко тила ѝ и съсредоточи вниманието си върху закопчаването на последните две копчета.

– Аз съм този, който ти е благодарен – рече простичко той, когато успя да възвърне отчасти самоконтрола си. – Засега просто знай, че трябва да те отведе от Трагмор, от дома на това копеле, от неговата бруталност.

– Преди малко спомена, че си повикал... – Младата жена спря насред изречението си и се усмихна заговорнически, – че си го примамил в Лондон, нали?

– Точно така. Ще остане там два дни.

Това накара Дафни да вирне брадичка и да го изгледа смаяна с невероятните си лешникови очи.

– Два дни! Но как, за Бога, си успял да го сториш? Баща ми мрази страшно много да отпътува някъде непосредствено след завръщането си от друго пътуване, а ние се бяхме прибрали от Гантри само преди час.

Младият мъж се засмя и целуна въпросителната гънчица между

веждите ѝ.

– Казах ти, че съм изобретателен. Просто помолих един съдружник да повика маркиза във връзка с въпрос от огромна финансова значимост.

– И да не би този въпрос да е свързан със застраховката на откраднатите ни бижута?

– Превъзходно – намигна Пиърс. – Интуицията ти непрекъснато ме учудва.

– Това за мен е най-хубавият комплимент, тъй като идва от един толкова умел стратег – пошегува се младата жена, а бузите ѝ порозовяха от удоволствие.

Пиърс се запита дали тя имаше представа колко красива беше истинската Дафни.

– Пиърс? – Обзета от новопоявилата се идея, тя прехапа долната си устна. – Колко пари ще получи баща ми?

– Зависи от стойността на това, което е било откраднато.

– Разбирам. Перлената ми огърлица много ли струваше?

Познатият предупредителен звън отекна в главата на младия мъж, сигнал, който бе създал сам и с годините развил до съвършенство. Той се появяваше винаги, когато темата на разговор заплашваше да разкрие двойствения му живот.

И въпреки, че Дафни можеше да се нарече всичко друго, но не и негов враг, той веднага отдели еднократния поглед, който бе хвърлил на огърлицата Пиърс Торнтън, от доста по-обстойното ѝ оглеждане от Бандита на тенекиената чаша.

– Твоята огърлица ли?

– Да, нали си спомняш, онази, на която се възхити по време на конните надбягвания. Ценна ли беше?

Без да си дава сметка, тя сама му беше осигурила чудесен път за бягство. И той се хвана веднага за него.

– Така ли? Не си спомням. Бях загледан в теб.

Дафни повдигна едната си вежда.

– Каза, че се възхищаваш на огърлицата ми.

– Излъгах.

Спонтанният ѝ смях стопи напрежението и върна мислите му към най-важната тема – да вземе Дафни за своя жена.

– Нима се оказва, че съм дарила един мошеник с доверието си? – затанцуваха развеселено очите ѝ.

– Страхувам се, че сте сторили точно това, миледи. – Пиърс нежно

прибра падналия върху челото ѝ кичур коса. – Но не забравяй за миг, че този мошеник има напълно почтени намерения.

– Няма да го забравя. – Внезапно гласът ѝ прозвуча изключително тържествено.

– Възползвай се от тези два дни – произнесе пресипнало младият мъж, като разтвори устните ѝ и ги обгърна със своите. – Баща ти го няма, така че си в безопасност. Разхождай се из селото, ходи на гости на викария, прави това, от което се чувстваш щастлива. Но нощем, когато останеш сама в леглото си, мисли за мен, за нас, за това, което става, когато сме заедно. Мисли за всичко, което мога да ти дам, което можем да си дарим един на друг. Мисли за истинската Дафни, онази, която се показва само пред мен. Мисли си за онова, което се случва, когато тя е в обятията ми, когато остави огъня в себе си да се разгори на воля. Мисли си за възможността да проучиш всички прекрасни нюанси на страстта, които може да ни предложи животът – нямам предвид само онези, които ще изпитаме в леглото. Въпреки че, Господ ми е свидетел, нямам търпение да те усетя под мен. Размишлявай върху всичко това, мое Снежно пламъче, което успява да ме развълнува както нищо и никой друг. А след това кажи, че си съгласна да ми станеш съпруга. – И Пиърс я целуна жадно, дълбоко, с онова чувство за собственост, което изпитва мъжът, когато знае, че жената в обятията му му принадлежи. – Ще се върна след два дни за отговора ти. А след това ще се разправа с баща ти.

Дафни се съмняваше, че ще може да заспи отново.

Обърна се по гръб и се загледа в тънката ивица светлина, която се процеждаше през прозореца на спалнята ѝ, като се питаше дали това бяха първите лъчи на зората или последните остатъци от лунното сияние. Молеше се да е първото, тъй като ѝ се струваше, че бе минала цяла вечност, откакто изгаси свещта и започна неуспешните си опити да заспи.

Тазвечерното безсъние бе напълно неочаквано, макар и не – необяснимо.

Обикновено нощните ѝ будувания се дължаха на вечния ѝ страх, че баща ѝ може да нахлуе в стаята всеки момент и да започне поредния урок по „научаване на Дафни на изпълнителност“.

Тази нощ обаче не съществуваше подобна заплаха. Баща ѝ беше далеч от Трагмор и това обикновено ѝ осигуряваше здрав и спокоен сън.

Но този път не стана нищо подобно.

Вместо да се възползват от временното затишие, за да се успокоят, емоциите на младата жена бяха в пълен хаос.

Пиърс.

Той владееше всичките ѝ мисли. Умът ѝ бе обсебен от неговата мистериозност и неговите тайни, сърцето ѝ се свиваше от мъка заради него, духът ѝ мечтаеше за свободата, която ѝ бе обещал.

А тялото ѝ изгаряше от желание за нещо, което само той можеше да ѝ даде.

Как можеше един човек да придобие такава власт над нея?

Като се имаше предвид обаче конкретният човек, подобен въпрос бе излишен.

Със следващия си въпрос не можеше да се справи така лесно.

Защо искаше да се ожени за нея Пиърс?

Не само някои от причините, а всичките.

О, не се съмняваше, че това, което ѝ беше казал, е самата истина, или по-точно – част от нея. Той желаше да я предпази, кой знае откъде познаваше баща ѝ достатъчно добре, за да е наясно и със склонността му към насилие. И, да, съществуваше и емоционалното привличане помежду им, още от самото начало. Да не говорим за физическото. Дафни никога не беше предполагала, че един мъж може да я накара да се чувства така, като че всичко в нея се разтопяваше и се превръщаше в лава от

желание.

Имаше обаче още нещо. Усещаше го с такава сигурност, с каквато знаеше и че в миналото му имаше доста тъмни петна.

Какво го бе накарало да ѝ направи предложение точно сега? Той се владееше прекалено добре, за да зададе подобен, променящ целия му живот въпрос, без да бе обмислил всичко предварително. Бе прекалено очукан от живота, за да позволи симпатията и желанието да определят решенията му.

Беше пуснал в изпълнение някакъв план, който щеше да унищожи не само баща ѝ, ами и, като се имаше предвид омразата му към цялото висше общество, още доста благородници.

Сега той самият също беше в техните редици, беше станал херцог. Това му даваше много повече козове от тези, с които бе разполагал досега. Козове, но и задължения. Дали именно придобиването на титлата не го подтикваше да си търси съпруга?

Не. Не и Пиърс. Беше прекалено непочтителен. Не би дал пукната пара за това, което е благоприлично. Херцог или не, ако решише да не се жени – ами да, ако решише да закара пет-шест куртизанки в Маркам, за да се забавлява с тях на моравата пред къщата, пред очите на всички – щеше да го направи.

Тогава коя част на пъзела липсваше?

Дафни хвърли поглед към часовника върху камината. Шест часа.

Отхвърли завивките и скочи от леглото. За разлика от баща ѝ, Пиърс непрекъснато настояваше да бъде такава, каквато е, да бъде активна участничка, а не потърпевша. Добре тогава. Беше време да потърси някои отговори. Не онези, които Пиърс не желаше да ѝ каже все още, а другите, които зависеха от самата нея и които щяха да определят бъдещето ѝ. Щеше да отиде при единствения човек, който винаги ѝ бе помагал и който, в безкрайната си мъдрост, я бе утешавал и водил през целия ѝ живот.

* * *

Слънчевите лъчи точно започваха да огряват църквата, когато Дафни влезе в нея.

– Господин викарий? Там ли си?

Чеймбърс излезе да я посрещне с разтворени обятия. Усмивката му изчезна, щом видя избледняващите червени ивици на бузата ѝ.

– Защо те е ударил Харуик?

– Няма значение.

– Разбира се, че има! – Викарият инстинктивно я сграбчи за раменете, като че искаше да ѝ вдъхне сила. – Добре ли си? Да не би побоят на Харуик да е причинил някои странични ефекти?

Младата жена поклати глава.

– Не. Честно. Причината за моето посещение няма нищо общо с баща ми. Всъщност той е в Лондон до утре, така че мога да прекарам колкото си искам време в твоята компания. Опитах се да доведа Ръсет, за да дойде с нас в училището, но той не пожела да върви с мен, щом разбра, че възнамерявам да изляза извън гората. Може би утре ще се опитам отново. Толкова искам да видя пак децата. Обещах им да ги посетя пак, този път с моето лисиче. Надявам се поръчката на майка да пристигне по време на отсъствието на баща ми, така че междуременно да мога да донеса и ботушите и вълнените шалове, а пък...

– Дафни – прекъсна я спокойно викарият. – Защо те удари баща ти? Задето идваш в църквата ли? Наказал те е, тъй като е научил за това, нали?

Мълчание.

– Да – отвърна най-после младата жена.

Чеймбърс си пое сепната въздух.

– Искам да си вървиш. Веднага.

– Не чу ли какво ти казах? – попита Дафни, като стисна длани. – Баща ми ще се прибере едва утре.

– Но не всички негови съдружници са с него. Ако някой от колегите му те види тук, той несъмнено ще докладва на Харуик. Потръпвам само при мисълта за реакцията му, когато научи за поредното ти неподчинение, особено като се има предвид, че те е бил съвсем наскоро.

– Издържала съм на бащиния си гняв в продължение на двайсет години – отвърна младата жена. Докосна с пръсти белезите по бузата си и се запита за кой ли път как би реагирал викарият, ако знаеше докъде се простира в действителност бруталността на баща ѝ, за раните, които ѝ нанасяше умишлено на такива места, че да не се виждат. – И ще продължа да го правя, ако се налага. Не мога да престана да се виждам с приятелите си или да помагам на нуждаещите се. – Устните ѝ се разтегнаха в нежна усмивка. – Но може да се окаже, че целият този спор е излишен.

– Излишен ли? Защо?

– Това именно е причината за моето посещение. Искам да споделя с теб нещо много важно. Всъщност, исках да поговоря за това още, когато започна. Моля ти се. Знам, че си зает, но може ли да ми отделиш малко време?

– Вниманието ми е изцяло твое толкова дълго, колкото желаеш. Знаеш добре това, Кокиче. – И Чеймбърс направи знак с ръка, за да я покани да седне.

– Благодаря. – Дафни се отпусна върху пейката и насочи блесналите си очи към викария. – Не знам откъде да започна. Толкова много неща се случиха. Толкова се промениха. И аз се промених.

Той я гледаше напрегнато.

– Да не би тук да е замесен джентълменът, за когото говорихме миналата седмица? Пиърс Торнтън?

– Да – отвърна сепнато тя. – Откъде знаеш?

– Не е нужно да бъда пророк, за да различавам човешките емоции – усмихна се викарият. – Очите ти блестяха, когато ми разказваше за мистър Торнтън и конните надбягвания. Сега блестят по същия начин. – Той седна до нея и взе дланта ѝ в двете си ръце. – Той харесва ли ти, дете?

– О, да – отвърна едва чуто младата жена. – Харесва ми. Той е мил и нежен и... – Тя се спря наред изречението си и се изчерви.

– Мисля, че разбирам – изкашля се викарият. – Кажи ми, Дафни, как реагира баща ти? Спомням си, ти спомена, че мистър Торнтън и маркизът имали някакви неразбирателства.

– Те се ненавиждат.

– Тогава...?

– Баща ми няма представа, че се виждам с Пиърс. Ако разбере, ще ме убие. Особено пък сега. – Тя си пое дълбоко въздух. – Господин викарий, Пиърс се появи на бала в Гантри преди три вечери. И направи едно наистина изключително съобщение. Току-що бе разбрал, че е херцог Маркам.

Чеймбърс премигна.

– Божичко! Какво откритие!

– Очевидно покойният херцог е бил бащата на Пиърс.

– И той не се ли свързал със сина си, за да му го каже сам?

Дафни се поколеба.

– Не, Пиърс е незаконно дете. Израснал е в приют, а след това сам си проправил пътя в живота.

– Изглежда е забележителен човек. Но аз съм малко объркан, Кокиче. Щом твоят Пиърс вече е член на аристокрацията, не виждам защо баща ти би имал нещо против.

– Този случай е по-особен. Спомняш ли си като ти казах, че според мен Пиърс държи по някакъв начин баща ми в свои ръце? – Тя изчака

утвърдителното кимване на своя приятел, като си напомняше да внимава да не издаде прекалено много. Беше обещала на Пиърс да не разкрива пред никого отдавнашната история, която го свързваше с баща ѝ, и възнамеряваше да удържи на думата си. – Е, очевидно издигането на Пиърс в обществото увеличи още повече опасенията на баща ми, а следователно – и неговата неприязън. Видях изписани по лицето му омраза и страх, когато чу съобщението на Пиърс.

– Дафни – смръщи вежди викарият, – ако това, което казваш е вярно, възможно ли е интересът на херцога към теб да е свързан по някакъв начин с враждебността му към баща ти?

– Не – поклати убедено глава тя. – Макар да трябва да призная, че аз зададох същия въпрос на Пиърс. Но не трябваше да го правя. Вече знаех отговора. Това, което става между нас, е съвсем истинско и реално съществуващо.

Викарият повдигна внимателно брадичката на младата жена.

– Да не би да се влюбваш в него, дете?

Отговорът ѝ порази с проникателността си.

– Не мисля, че Пиърс би допуснал другояче. – Тя се усмихна, едновременно объркана и щастлива. – Да, господин викарий, започвам да се влюбвам в него.

– А той?

– Той ми предложи да се оженим.

– Да се ожените! – скокна на крака Чеймбърс. – Не е ли прекалено смело? В крайна сметка ти познаваш този човек съвсем отскоро.

– Знам, че не съм му безразлична, а и той иска да ме отведе от Трагмор... от баща ми – произнесе предпазливо Дафни, изгаряща от желание да може да каже всичко, и същевременно твърдо решена да не го направи. – Точно това имах предвид, когато ти казах, че притесненията ти са ненужни. С Пиърс ще бъда в безопасност.

– Разбирам. – Викарият погледна към нея. – Това означава ли, че решението ти е взето?

Мълчание.

– Кокиче – дръпна я той, за да се изправи. – Ако си сигурна в собствените си чувства и в тези на херцога, тогава какво те притеснява? Неодобрението на Харуик ли?

Очите на Дафни се напълниха със сълзи.

– Не. Господ да ми прости, но мнението на баща ми за Пиърс изобщо не ме вълнува. Не ме интересува дори, ако се обяви против женитбата ми и ме укори строго. Бог ми е свидетел, че това няма да бъде за

първи път. Не, господин викарий, има нещо друго. Нещо много трудно за обяснение.

– Все пак се опитай.

Младата жена кимна и избърса сълзите по бузите си.

– Животът на Пиърс е сложна ключалка, заключена от трийсет години. Сърцето ми подсказва, че трябва да бъде много търпелива, тъй като само той самият притежава ключа и че ще ми го предложи, когато бъде готов за това, не по-рано. Разбирам това и го приемам. И ти би постъпил така, ако го познаваше. Не съм виждала в друг човек подобна учудваща дисциплина и самоконтрол. Чувствам го всеки път, когато сме заедно. Той като че се разкрива пред мен на малки, премерени дози, като в същото време ме прави напълно безпомощна и емоционално незащитена.

– Струва ми се, че е издигнал тези стени, за да не бъде наранен. Това не ме изненадва, като се има предвид мъчителното му детство.

– Не, не е изненадващо. Но кажи ми, господин викарий, какво трябва да мисля, когато този дисциплиниран и контролиращ се така добре мъж внезапно прави нещо толкова важно като предложение за женитба? – Дафни поклати глава. – Противоречието е зашеметяващо. Дори прекалено.

– Разбирам объркването ти – започна Чеймбърс. – Следващият ми въпрос е: изрази ли тревогата си пред херцога?

Младата жена кимна отново.

– Той настоява, че предложението не е направено импулсивно, а го е обмислял дълго преди това.

– И ти не му вярваш, така ли?

– Не. Да. Донякъде. Вярвам, че желае да се ожени за мен. Просто имам натрапчивото чувство, че има и други причини, освен тези, които ми изброи. – Тя умолително се вгледа в лицето на викария. – Помогни ми. Винаги си го правил.

Усмивката на приятеля ѝ бе изпълнена със съжаление.

– Вратата ти в мен надхвърля възможностите ми, Дафни. Отговорите за някои неща трябва да търсим в самите себе си.

– Но аз не мога.

– Не можеш ли? Погледни в сърцето си, Дафни. Не откри ли вече там онова, което търсеше?

Устните ѝ потрепераха, докато осмисляше думите на свещеника.

– Да – прошепна най-после тя.

– Добре. – Той свали очилата, за да разтрие очите си и да махне

невидимите пращинки, накарали го да се просълзи. – По всичко личи, че бъдещето ти е избрано от този, който има най-голямо право да го стори. Ти самата. – И той върна очилата на мястото им. – Въпреки това, моля да ми дадеш възможност да видя този щастливец, комуто си дарила сърцето си.

– О, ще го направиш ли? – светна лицето на младата жена. – Твоята благословия е от такова значение за мен – прегърна го импулсивно тя. – Благодаря ти, господин викарий. Утре Пиърс ще дойде пак в Трагмор за отговора ми. Тогава ще уредя да се срещнете.

– Херцогът дава ли си сметка колко зле би приел новината за сватбата ви Харуик? И колко може да се ожесточи баща ти?

– Да, струва ми се, че да.

Викарият наклони въпросително глава.

– Ти така и не уточни на какво се дължи омразата помежду им. Как са се кръстосали за пръв път пътищата на баща ти и на херцога?

– Пиърс отказва да говори по този въпрос – отвърна прямо младата жена, благодарна, че викарият я бе попитал „как“, а не „кога“. – Затова не знам точно какво има помежду им. Но ми се струва, че са засегнати парите на баща ми.

– Какво те кара да мислиш така?

– Защото няма какво друго да се използва срещу баща ми. Единственото, от което се страхува, са финансовите и обществени смущения. И имам причина да подозирам, че е притеснен от недостиг във финансите.

Приятелят ѝ повдигна вежди.

– Харуик? В материално затруднение?

Дафни кимна.

– Очевидно това е причината и да хукне към Лондон непосредствено след завръщането ни от Гантри. Искан е да си осигури парите от застраховката за откраднатите бижута колкото може по-скоро.

– Материалните блага са от огромно значение за баща ти, Кокиче. Но фактът, че иска да получи това, което мисли, че му се полага по право, не означава, че има парични затруднения.

– Така е. Но само това не би ми дало основание да правя подобни заключения. Поведението му по пътя за Гантри беше необичайно. Вместо да се държи тиранично, той беше нервен и разсеян и спомена нещо, че трябвало да се омъжа за някой богат джентълмен, който да го спаси от примката около врата му.

– И ти мислиш, че е възможно твоят херцог да е тази примка?

– Или свързан по някакъв начин с онова, което я е създало. Да,

мисля, че е напълно възможно. Но това са само мои предположения. Опитвах се да разбера от Пиърс, но засега той избягва тази тема.

– Хм. Да, трябва да призная, че очаквам с нетърпение да се запозная с твоя загадъчен герой.

Думите, които употреби викарият, накараха Дафни да се усмихне.

– Да, господин викарий, аз също очаквам с нетърпение да се запознаеш с моя загадъчен герой.

* * *

Пиърс се чувстваше всичко друго, освен герой.

Остави втората си чаша кафе и, без да обръща внимание на ранните утринни слънчеви лъчи, започна да ходи напред-назад из спалнята си и да се пита за стотен път от полунощ насам, когато се бе отказал окончателно от опитите си да заспи, защо не бе отвел със себе си Дафни, когато бе имал тази възможност. Вместо това бе постъпил глупаво, като й бе дал два дни за размисъл с надеждата, че сърцето й щеше да я убеди да приеме предложението му.

И по този начин я бе оставил в ръцете на баща й.

Внезапно рискът му се стори прекалено голям, още повече, че доверието му в Холингсби започна да намалява. Ами ако бе преувеличил способностите на адвоката? Какво щеше да стане, ако Холингсби не успееше или не пожелаеше да задържи маркиза в Лондон?

Пиърс постави с трясък чашката върху ношната масичка и прокара пръсти в косите си.

Отговорът от адвоката, който бе получил късно снощи, с нищо не бе успокоило тревогите му. О, да, той бе приел неочакваното предизвикателство и се бе съгласил да направи всичко възможно, за да задържи Трагмор един-два дни. Но в края на писмото си го предупреждаваше, че маркизът не е нито глупав, нито може да бъде манипулиран лесно, така че не даваше никакви обещания.

По дяволите.

Младият мъж се отпусна върху един стол и се загледа с невиждащ поглед през прозореца, през който вече бе започнала да навлиза утринната светлина. С цената на големи усилия укроти донякъде емоциите си и си наложи да мисли рационално.

Всъщност, в този случай главното не бяха способностите на Холингсби. Дори, ако адвокатът се окажеше неубедителен съдружник, Трагмор нямаше да бърза да се прибере у дома при положение, че знаеше за предстоящото посещение на Пиърс и заплахата му да си възвърне

дълговете. Не, маркизът щеше да остане в Лондон колкото се може по-дълго, поне до обяд на следващия ден, за да избегне справедливото си наказание. Но нямаше да успее в това. Тъй като Пиърс щеше да го изчака, като предвкушаваше удоволствието от предстоящото си съобщение.

След което Дафни щеше да бъде негова.

В този момент се обади съвестта му, напомняйки му, че Дафни знаеше само част от истината. Това обаче бе най-важната част, тази, в която ставаше дума за взаимните им чувства. Но това не променяше факта, че тя заслужаваше да знае всичко, в това число и условията в завещанието на Маркам.

Опасението да не я прогони обаче го бе накарало да замълчи. Доверието ѝ в него бе още ново, крехко. Все пак бе успял да я убеди, че няма нищо общо с борбата му с маркиза. Последното нещо, което желаше, бе да събуди отново нейното недоверие в самата себе си и да я накара да мисли, че за него тя е просто помощно средство за създаването на нужния наследник. А ако това станеше, щеше да я загуби – и духа ѝ, и доверието ѝ, и ръката ѝ. При даденото положение не му оставаше друго, освен да се моли чувствата ѝ към него да превъзмогнат страха и схващането ѝ, че има някакви ангажименти към баща си.

Ангажиментите на Дафни към баща ѝ.

Това бе интересна тема за размисъл.

Тя определено бе проявила любопитство във връзка с подробностите около възвръщането на загубите от грабежа. И в това нямаше нищо учудващо. Тъй като вече се бе убедил в силата на нейните инстинкти, младият мъж предполагаше, че се е досетила за финансовите затруднения на баща си. Нещо повече, напълно бе възможно да е стигнала до заключението, че Пиърс е свързан по един или друг начин с тези затруднения. Това, което не знаеше и за което очевидно се опитваше да се досети, бяха причините, накарали го да постъпи по този начин.

Питаше се дали щеше да разбере, ако ѝ разкажеше ужасната история, която го свързваше с маркиза. Ако ставаше въпрос за когото и да било друго освен Дафни, той дори не би помислил да направи подобно нещо. Но неговото жизнено Снежно пламъче с великодушно сърце и безкрайно състрадание, може би щеше да разбере безпомощността и униженията, които бе принуден да изживее, омразата, която гореше в душата му.

Да, но мъжът, когото възнамеряваше да съсипе, бе нейният баща.

Дали същата състрадателност нямаше да я накара да симпатизира и на маркиза? Дали чувството за дълг към баща ѝ нямаше да промени

отношението ѝ към него?

Ако съдеше по предишните ѝ действия, отговорът беше не. В крайна сметка, нали тя беше помогнала да Пиърс да ограби собствената ѝ къща? Нали бе рискувала, за да го спаси от гнева на Трагмор?

Не. Не беше така. Мъжът, на когото беше помогнала, бе Бандитът на тенекената чаша.

Кръвта му пламна от тази напълно лишена от логика ревност и младият мъж стисна юмруци. Това беше лудост. Човекът, от когото ревнуваше, не съществуваше, а беше приказан герой, когото сам бе създал.

Фактите не успяха да го успокоят. За първи път Пиърс пожела дегазированной му да не беше така безупречна, да не беше зачулен, маскиран и обвит в черно от глава до пети, когато Дафни се бе събудила. Искаше му се нощният мрак да не бе обгърнал стаята ѝ и той самият да не използва повече от една свещ, за да се освети по-добре. Може би, ако я бе прегърнал и ѝ бе говорил с естествения си глас, вместо с онова маскировъчно ръмжене, тя щеше да го познае.

Да познае ли? И какво щеше да узнае, помисли си сепнатия младият мъж. Една истина, която се бе заклел никога да не издава? Една истина, която щеше да изложи на риск както всичко, за което се бореше, така и човека, който я е открил.

Боже, той наистина си беше загубил ума. Дори Дафни да бе действително увлечена по Бандита, той не можеше да стори нищо във връзка с това. Поне засега. Веднъж само да се оженеше за нея, само да я имаше в леглото си. Пиърс преглътна с усилие, чувствайки как всичко в него се стяга от желание. Тогава щеше да я накара да забрави за проклетия герой на бедните.

Младият мъж стана, все така замислен, прекоси стаята и отвори чекмеджето на бюрото си. Присегна се към скритата дъсчица и измъкна малката прекрасна перла, която бе извадил от огърлицата на Дафни – неговият спомен от кражбата у Трагмор и знакът, който възнамеряваше да остави на мястото на следващия грабеж. Повъртя перлата между пръстите си, като наблюдаваше как отразява утринната светлина и се опитваше да се пребори с напрежението и безпокойството си. Имаше само един изход за това – да насочи енергията си за извършването на нещо полезно, нещо, което би отклонило мислите му от Дафни временно, докато отиде в Трагмор да си я поиска.

Грабеж. Това бе идеалното решение.

Въпросът беше – кого.

Устните на Пиърс бавно се разтегнаха в усмивка, докато

наблюдаваше скъпоценния камък в ръката си и си припомняше невероятно богатия асортимент от бижута, които бе видял на бала в Гантри. Несъмнено те бяха само една незначителна част от онова, което собствениците им бяха оставили в домовете си. Спомняше си ясно думите на Холингсби, че партито щяло да продължи няколко дни. А това означаваше, че висшето общество все още се веселеше там.

Като бе оставило именята си без господари...

И дало безкрайни възможности на Бандита на тенекиената чаша.

12

Имението на граф Селбърт Мансфийлд бе не по-малко богато, отколкото можеше да се предположи по смайващите бижута на неговата графиня.

Бандитът се усмихна доволно, оглеждайки скъпите скулптури и картини в библиотеката на светлината на запалената си свещ. Заслужаваше си дългия път от Маркам, както и спешните уговорки, които се бе наложило да направи в последния момент във връзка с посещението си в бижутерския магазин на Томпсън.

При нормални обстоятелства нямаше да се тревожи, дори ако трябваше да пътува цяла нощ. Обикновено отиваше в магазина на „Ковънт Гардън“ непосредствено след всеки грабеж, уреждаше сделката си и, непосредствено преди зазоряване оставяше тенекиената чаша в предварително избрания приют и сутринта се отправяше към дома си.

Но не и този път. Сега трябваше да се прибере още призори, за да бъде в Трагмор – и при Дафни – с първите утринни лъчи.

Бандитът погледна часовника си и се намръщи. Два и седем минути. Влизането в имението му бе отнело десет минути повече от обикновено. Очевидно висшето общество вземаше допълнителни предпазни мерки срещу неговите набези, като например здравите, наскоро поставени резета на прозорците в дневната. Едно резе щеше да отнеме, дори на човек с неговия опит, допълнителен четвърт час. Затова бе импровизирал и бе отрязал парче от стъклото, достатъчно голямо, за да се промуши през отвора.

Трябваше да навакса загубеното време.

При тази мисъл бандитът започна бързо и методично да освобождава Селбърт от притежанията му. Прибра внушителния куп банкноти от касата и сребърните прибори и съдове по полиците в килера.

След това се качи на горния етаж и се промъкна в празната спалня на лейди Селбърт. Бяха му нужни само няколко минути, за да открие, че бижутата й, макар и безкусни в по-голямата си част, бяха дори повече, отколкото бе предполагал. Започна бързо да прибира в торбата огромните пръстени и бляскави огърлици, като от време на време се намръщваше отвратен от някое особено крещящо украшение. Внезапно видя като наяве физиономията, която би направила Дафни, ако видеше тази безвкусица и се усмихна развеселен. Неговото Снежно пламъче щеше

да потръпне от погнуса, ако беше тук в момента. Ами да, дори колието на виконтеса Друидж изглеждаше фино, сравнено с тези дрънкулки.

Все още се усмихваше, когато се насочи към спалнята на господаря на дома, постави деликатната перла на Дафни в една тенекиена чаша и я постави върху възглавницата на графа. След това, все така забързан, се върна по обратния път, като внимаваше да не вдига никакъв шум, слезе по стълбите, пресече вестибюла и влезе в дневната.

Само след секунда се промъкна през отвора в прозореца и намести капациите така, че ако някой погледнеше отвън към къщата, да не забележи липсващото стъкло.

Първата част от тазвечерната работа бе свършена.

Докато яздеше с убийствена скорост, бандитът прибави наум хиляда и петстотинте лири, които бе открил в касата на Селбърт, към двете хиляди лири, които бе донесъл. Три хиляди и петстотин лири – доста прилична сума за паянтовия приют в околностите на Мансфийлд, където възнамеряваше да остави парите.

След четвърт час вече излизаше от приюта, а на бюрото на директора се мъдреше пълната с банкноти тенекиена чаша.

От Нортамптъншир го делеяха петдесет мили, а до зазоряване оставаха по-малко от три часа. Нямаше време да спира в Уелингбъро и да крие откраднатите бижута. Трябваше да се отправи директно към Маркам, някак си да се опази от погледите на тълпата от слуги, докато скрие дрехите и плячката, а след това да се приготви за съдбоносното пътуване до Трагмор.

* * *

– Добро утро, мисис Фрейм.

С топла усмивка на лицето, Дафни влезе в кухнята, възбудена и развеселена, сякаш навън не беше все още тъмно.

Без да се изненада, пълната готвачка отвърна на усмивката на младата жена, като даде знак на помощничките си да продължават работата си.

– Радвам се, че сте станали и че се появихте тук толкова рано, мис Дафни. Трябва да поговоря с вас.

– О, този разговор не може ли да почака? – възкликна младата жена, като оглеждаше плодовете и сладките, които приготвиха за сутрешната закуска. – Разполагам със съвсем малко време преди завръщането на татко от Лондон. Дойдох да взема храната, която сте успели да ми запазите, за да мога да отида до селото и да се върна преди неговото

пристигане.

– За съжаление, не, не може да чака. – Мисис Фрейм смутено избърса ръце в колосаната си престилка.

Този път тъжният ѝ тон успя да се промъкне до съзнанието на Дафни.

– Какво има, мисис Фрейм? Нещо не е ли наред?

– Страхувам се, че не е. – И готвачката поведе младата жена към един от ъглите, където никой не можеше да ги чуе. – Не исках да ви го казвам, но няма как да го избегна повече.

– Божичко! Какво има?

Мисис Фрейм си пое дълбоко въздух, като да събере сили.

– Става въпрос за маркиза. Заплаши, че ще ме уволни.

– Какво? – пребледня Дафни.

– Каза ми го вечерта, преди да тръгнете за Гантри. Влезе вбесен в кухнята и ме обвини, че пиляя храната. Беше доста конкретен както в своите обвинения, така и ултиматума, който ми даде. Ако не съм вършела по-добре работата си и не съм правела икономии, щял да наеме друга готвачка, а мен да ме изхвърли на улицата. – Очите на мисис Фрейм се навлажниха. – Съжалявам, мис Дафни, но имам нужда от работата си.

– О, Боже – стисна треперещите ръце на готвачката тя. – Грешката е моя. Аз исках да правите допълнителни порции, така че да остава храна, която да нося при викария.

– Знам. Но не съм казала и думичка на баща ви, кълна се. Не мога да върша повече това, мис Дафни. През последните дни се опитвах да измисля друг начин, за да ви помагам, но не...

– Не – прекъсна я младата жена. – Дори не си мислете да опитате да надхитрите баща ми. Това е невъзможно. Той ще разбере какво сте замислила и гневът му ще се стовари върху вас. Не бих могла да се примира с това. Моля ви, мисис Фрейм, не излагайте на риск работата си тук.

„Както и самата себе си“ – добави наум тя.

– Съжалявам, миледи – закърши ръце готвачката. – Сега как ще помагате на онези бедни дечица?

– Ще намеря друг начин – прегърна я импулсивно младата жена. – Радвам се, че се обърнахте към мен. Не знам какво щях да правя, ако ви бях изгубила. А сега не се тревожете повече. Ще измисля нещо.

Озовала се сама в стаята си, Дафни седна на ръба на леглото, изпълнена с желанието наистина да бъде така уверена, както и звучеше. Какво

можеше да предложи на децата, след като вече не разполагаше и с храната? Откъде щяха да се снабдяват с достатъчно за ядене? Кой щеше да помага на викария да се грижи за тях?

Пиърс.

Дафни веднага се вкопчи в тази идея. Не се съмняваше и за миг, че ще ѝ помогне, ако го помоли. Същевременно обаче чувстваше, че няма право да го моли. Не му беше съпруга – поне засега.

Не, засега трябваше да разчита единствено на себе си.

Освен ако...

Изпълнена с нерешителност, младата жена се замисли върху последната си възможност – майка си.

Подобно на Пиърс, Елизабет не би се поколебала да предложи всичко, което можеше. Но на каква цена? Дафни потръпна, като си представи какво би сторил баща ѝ, ако откриеше че жена му е пристъпила отдавна забранената граница.

Ако откриеше.

Младата жена скочи на крака. Баща ѝ беше все още в Лондон. Може би, ако действаше бързо, щеше да получи помощта на майка си. Задно можеха да направят доста неща, без маркизът да разбере.

Дафни изхвъркна в коридора и се спусна към стаята на майка си.

– Да? – отвърна на чуването ѝ сънливият глас на маркизата.

– Майко? – отвори вратата младата жена. – Извинявай, че те будя толкова рано, но трябва да поговоря с теб.

Елизабет се изправи изплашена в леглото си.

– Добре ли си?

– Да, добре съм. – Дафни прекоси стаята, запали лампата на нощното шкафче и седна до майка си. – Но имам нужда от помощта ти.

– Разбира се – погледна я въпросително Елизабет. Дъщеря ѝ рядко споделяше с нея и със сигурност – никога преди зори. – Какво има, скъпа?

Младата жена си пое дълбоко въздух и изложи ситуацията, в която се бе озовала.

– Няма към кого друго да се обърна – рече в заключение тя, като наблюдаваше как изражението на майка ѝ се смекчава съчувствено. – Нито пък знам кога ще се върне татко, иначе нямаше да те будя толкова рано. Страхувах се, че ако изчакам до по-късно, той би могъл да чуе разговора ни. Мамо – потрепна гласът на Дафни, – трябва да направя нещо.

Елизабет бавно поклати глава, стиснала решително брадичка – нещо рядко за нея.

– Да, трябва. Както и аз.

Дъщеря й трепна.

– Ами ако татко...

– Според съобщението, което получих от баща ти, щял да се върне най-рано днес привечер. – Докато говореше, маркизата се присегна, отвори чекмеджето на нощното си шкафче и започна да рови из него. – Следователно, ако действаме бързо, той няма да разбере нищо. – С триумфиращ блясък в очите измъкна малка кутийка за бижута. – Това ще свърши добра работа. – Отвори я и измъкна от нея една голяма гротескна брошка от рубини и сапфири. – За това ще получиш прилична сума, предостатъчна, за да нахраниш децата в енорията.

От устните на Дафни се изтръгна сподавено възклицание.

– Не си спомням да съм виждала някога тази брошка.

– Рядко я слагам – усмихна се криво Елизабет. – Отвратителна е, нали?

– Но, не разбирам. Защо Бандитът не я е взел през нощта на грабежа?

– Бях услужила с нея на леля Едит за известно време. Според нея, тя е рядко красива, но то си е нейно мнение, не мое. Във всеки случай, тя ми я върна вчера. – Маркизата повъртя бижута в дланта си и въздъхна. – Честно казано, надявах се, че ще забрави да го стори. Може да е наследствена, но въпреки това я мразя. Както и Харуик. Дори не забеляза отсъствието й. – Очите на Елизабет блеснаха, когато протегна ръка към дъщеря си. – Но сега, при това стечение на обстоятелствата, се радвам, че тази чудовищна брошка е отново при мен. Тя ще осигури дрехи и храна за онези, които имат нужда от тях.

– Мамо.

– Вземи я, Дафни. Знаеш не по-зле от мен, че някога аз също като теб се бях посветила на бедните. И двете знаем също така защо престанах да им помагам. Единственият начин, по който мога да правя това сега, е чрез тебе. Затова вземи бижута и намери златар, който да плати добре за него. После занеси парите на викария. Свърши всичко още днес, преди Харуик да се е върнал.

Очите на младата жена се изпълниха със сълзи на благодарност.

– Благодаря ти, мамо – прошепна тя.

Елизабет разтвори ръце.

– Толкова се гордея с теб, Дафни. Но се осмелявам да го кажа само когато сме сами. Наистина се гордея.

Младата жена се отпусна в обятията на майка си, задавена от

вълнение.

– Всичко ще бъде добре, мамо – обеща тя. – Ще видиш.

Маркизата наруши настъпилото мълчание, като се изкашля.

– В първия миг, когато поиска да говориш с мен, помислих, че е нещо, свързано с мистър Торнт... херцог Маркам – поправи се тя.

Дафни се отдръпна смяяна.

– Ти знаеш?

– Какво да знам? Че той те привлича ли? Че между вас има нещо, може би по-голямо, отколкото подозирам? Загубих младостта си, Дафни, но не и интуицията. Все още съм жена и си спомням какво значи да бъдеш влюбен. – Очите ѝ се замъглиха от далечен спомен за една вече несъществуваща жена и една любов, на която не ѝ беше писано да просъществува.

Загледана в лицето на майка си, Дафни внезапно разбра и бе изумена, че досега не бе се досетила.

– По начина, по който го казваш... в живота ти е имало някой друг, нали, мамо? Преди татко?

Маркизата сведе поглед.

– Оттогава минаха толкова години, а и любовта ни си беше обречена от самото начало. Няма смисъл да възкръсваме миналото. Вместо това – обхвана тя с двете си ръце дланта на дъщеря си, – предпочитам да чуя нещо повече за вас с херцога.

– Не си ли шокирана?

– Защо да съм шокирана? Той е красив, очарователен и, както установих още на конните надбягвания, умен и пълен с ентузиазъм. Да не говорим, че не сваляше погледа си от теб.

– Мамо – облиза устните си Дафни. – Пиърс и татко...

– Са бизнес партньори – помогна ѝ да довърши Елизабет. – Забелязах, че херцогът вече на няколко пъти идва в Трагмор, за да се среща с Харуик. Освен това видях, че излиза от къщата, но не и от имението. Предполагам, че е търсел теб.

– Да, точно така. Мамо – направи нов опит младата жена, – знам, че баща ми има вземане-даване с Пиърс. Но това не означава, че ще го приеме като мой ухажор.

Маркизата кимна примирено.

– Не претендирам, че мнението ми във връзка с класовите различия съвпада с това на баща ти. Този случай обаче е по-особен. Вярно, миналата седмица твоят Пиърс нямаше нищо общо с аристокрацията. Но сега положението се промени. Той е херцог. И дори Харуик не би имал какво

да възрази по повод връзката ти с джентълмен, намиращ се толкова високо в обществената йерархия.

Дафни прехапа език, като изгаряше от желание да може да сподели истината, да каже, че майка ѝ се лъже, че враждата между баща ѝ и Пиърс беше много по-дълбока, от различията в общественото положение.

– Харесваш го много, нали? – настоя меко Елизабет.

– Говориш като мистър Чеймбърс.

Лека усмивка.

– Така ли?

– Да. Той ми зададе същия въпрос.

– И какъв беше твоят отговор?

– Отговорът ми бе, да, Пиърс ми харесва. И толкова много, че направо се задъхвам. Кара ме да се чувствам в безопасност, защитена и, нещо наистина изключително, ценена. Не знам как по друг начин да го изразя.

– Обясни го чудесно. А сега ми кажи какво мислиш да правиш с тези твои прекрасни чувства.

Младата жена си пое дълбоко въздух.

– Пиърс ми предложи да се оженим, мамо.

По бузите на Елизабет се плъзнаха две сълзи и тя нетърпеливо ги избърса.

– Не обръщай внимание на глупавите ми майчини сълзи. Много се вълнувам за теб, мила. И се радвам, истински.

– Не мисля, че татко ще сподели радостта ти – предупреди я Дафни, като избираше предпазливо всяка своя дума. – Пиърс може да е херцог, но е израснал на улицата, а баща ми надали е предвиждал за мен съпруг с такова минало.

– Предложението ти е направено от херцога, не от баща ти – изненада я с отговора си маркизата. – Твоите чувства... и на Пиърс, са единственото, което е от значение в случая. Не позволявай нищо да ви раздели.

Младата жена изглежда въпросително майка си, учудена от необичайно страстния за нея тон, като се питаше, дали реакцията ѝ не се дължеше на онази обречена любов. С усилие на волята се съдържа да не пита нищо повече, тъй като чувстваше, че майка ѝ още не беше готова да сподели тази част от живота си.

– Още не съм отговорила на Пиърс.

– Защо?

– Всичко стана така бързо. Трябваше ми време, за да помисля.

Елизабет погали дъщеря си по косата.

– Дафни, послушай сърцето си. В противен случай ще съжаляваш до края на живота си. Повярвай ми, говоря ти от собствен опит. – Онова особено изражение се появи отново и след малко изчезна. – Така, кога ще дойде херцогът, за да получи отговора си?

– Днес.

Маркизата пхна брошката в ръката на дъщеря си.

– Тогава предлагам да побързаш и да привършиш по-бързо с това отблъскващо украшение. Дай парите на викария и тичай обратно насам, за да посрещнеш Пиърс.

Младата жена целуна майка си по бузата.

– Благодаря ти, мамо. Благодаря за всичко.

* * *

– Още е много рано, Ваше Височество. И, повтарям, не мога да ви помогна.

Икономът на Трагмор говореше високомерно и с явно неодобрение, като препречваше пътя му към къщата.

– Уточних вече три пъти, че лорд Трагмор е в Лондон.

– А аз уточних три пъти, че в такъв случай настоявам да се видя с лейди Дафни. – Пиърс започваше да губи търпение. Едва бе имал време да се изкъпе и преоблече, преди да се спусне към Трагмор. Не беше в настроение да спори с този вироглав слуга, който очевидно бе решил на всяка цена да му попречи да се види с Дафни.

– Изглежда лейди Дафни също е излязла.

– Излязла ли? – едва не се задави младият мъж. – Толкова рано?

– Не мога да кажа нищо повече, Ваше Височество.

– Мога ли да помогна с нещо – долетя откъм вестибула колебливият глас на Елизабет. – Аз ще говоря с херцога.

Икономът се сепна, а след това се извъртя, за да погледне към маркизата.

– Добре, мадам – поклони се той. Погледна надменно за последен път към Пиърс и се оттегли.

– Добро утро, Ваше Височество – усмихна се Елизабет, докато се приближаваше.

– Лейди Трагмор, благодаря ви, че ме приехте. Извинете, че пристигам в такъв ранен час. Надявам се, че не съм прекъснал съня ви.

– Ни най-малко. Както виждате, вече съм на крак и съм облечена. – Маркизата застана на входа. – Простете, че не ви каня вътре. Честно

казано, просто съм голяма страхливка.

– Разбирам. – Младият мъж кимна сериозно, обхванат отново от съжаление за тази мила, пречупена жена, която бе принудена да изтърпява какво ли не. – Предполагам, че маркизът не е тук?

– Не, в противен случай не бих поела такъв риск. Трябва да се прибере най-рано привечер.

– Разбирам.

– Но вие не сте тук заради Харуик, нали? Дошъл сте за Дафни.

Пиърс трепна и се вгледа внимателно в лицето на своята домакиня. Какво ѝ беше казала Дафни?

– Тя каза, че ви очаква днес – рече маркизата, сякаш бе прочела мислите му. – Но не мислех, че ви очаква толкова рано. Иначе щеше да си остане вкъщи, за да ви посрещне.

– Значи наистина е излязла?

– Да. Замина от Трагмор преди около час.

– Преди зазоряване? Защо?

Елизабет бе забила поглед в земята и изучаваше сложните шарки по мраморния под.

– Не знам дали имам право да обсъждам действията на Дафни с вас, сър. Мога да ви уверя само, че намеренията ѝ са сериозни.

– Тя е добре, нали?

При тези думи маркизата повдигна глава.

– Да. – Очите им се срещнаха. – Жива и здрава. Ще можете сам да се убедите по-късно днес.

– Да, така е – кимна младият мъж, убеден, че майката на Дафни казва истината. – Бихте ли ѝ предали нещо от мое име? Кажете ѝ, че ще се върна, за да пия чай с вас и да получа отговор а ѝ.

– Добре.

– И още едно нещо.

– Да?

– Ако съпругът ви се върне, кажете му за предстоящото ми посещение. Искам да ме чака.

За момент изражението на Елизабет се помрачи от страх.

– Ще се постарая Харуик да научи за визитата ви, Ваше Височество. – Тя се огледа нервно назад във вестибюла. – А сега аз искам да ви кажа нещо. – Тя се наклони към Пиърс. – Осигурете безопасността на Дафни – прошепна тя. – И я направете щастлива. Моля ви.

За миг двамата се почувстваха свързани от една и съща цел.

– Така и ще сторя, мадам – отговори тържествено младият мъж. –

Имате думата ми.

* * *

Наближаваше дванайсет по обяд и в „Ковънт Гардън“ кипеше оживление.

Дафни пристъпи от крак на крак, като се намръщи от болка и се питаше къде да открие бижутера, който ще плати най-високата цена за брошката на майка ѝ. През изминалите няколко часа след пристигането си в Лондон, тя се бе движила предпазливо из улиците, като се свиваше всеки път, когато някой ѝ заприличваше дори и най-слабо на баща ѝ. Беше поела огромен риск и знаеше това. Но високата цена, която възнамеряваше да получи за брошката, не можеше да бъде открита в малкото им село. Беше се обадила на викария и използвала единствения довод, който, знаеше добре това, можеше да има успех – децата и нуждата им от тези пари. Мърморейки под носа си страстни молитви за нейната сигурност, мистър Чеймбърс бе намерил карета и сега Дафни скиташе по лондонските улици.

Намерението ѝ беше да свърши работата си за по-малко от час и да си тръгне. Колко по детски наивна се бе оказала тази идея.

Видните бижутери в Уест Енд познаваха баща ѝ и да отиде при тях бе равносилно на самоубийство. Потреперваше само като си помислеше какво би станало, ако някой от тях му подшушне дори една думичка за случилото се. Затова се бе ограничила да ходи при по-малко известните, по-скромни златари, но скоро се убеди, че на много малко от тях можеше да има доверие.

„Ковън Гардън“ бе последната ѝ надежда.

Собственикът на кръчмата две пресечки по-горе, до когото се бе допитала, ѝ бе споменал за някакъв си мистър Томпсън, който бил известен с това, че плащал добре и не задавал въпроси.

Сега оставаше само да го открие.

* * *

– Добра работа си свършил, приятелю.

Смръщил чело в размисъл, Томпсън държеше един смарагд от последната крещяща огърлица и започна да го оглежда внимателно от всички страни.

– Всяко едно от бижутата, които ми донесе, струва хубави пари. Сега разбирам защо си ходил чак до Мансфийлд, за да ги вземеш.

Пиърс кимна и протегна далече пред себе си крака.

– Предполагам, че ще стигнеш до това заключение, щом видиш снощната ми плячка. А сега ми кажи колко струват?

– Трябват ми още няколко минути, за да пресметна цялата сума. – Томпсън остави камъка и очите му светнаха от любопитство. – Това, което не мога да разбера, е защо снощи не дойде направо тук, след като си свърши работата? Знаеш, че не обичам да се занимавам с подобни работи през деня.

– Имах своите причини. А именно поради твоите притеснения се срещаме тук, в задната стая. Ако внезапно се струпат ненаситни клиенти... – сарказмът на Пиърс показваше недвусмислено, че подобна вероятност не съществуваше, – можеш веднага да изтичаш отпред и да им покажеш стоката си. И никой няма да разбере, че аз те чакам отзад.

Като предизвикателство на подигравката на Пиърс, звънчето на входната врата пропя, показвайки, че някой е влязъл в магазина.

– Какво каза? – попита триумфиращо Томпсън и приглади износеното си сако. – Изглежда имам клиент.

– Така изглежда. Побързай, преди да е разбрал колко си западнал и да е побягнал обратно натам, откъдето е дошъл. – Засмя се при вида на убийствения поглед на златаря и кръстоса ръце зад главата си. – Ще изчакам търпеливо да се върнеш. И не лъжи чак толкова бедния човечец.

Томпсън изруга под носа си, след което се усмихна гостоприемно и излезе от стаята.

– Мога ли за ви помогна, госпожо?

Която и да беше клиентката му, гласът на Томпсън прозвуча доста изненадано. Може би беше отрупана с безвкусни бижута или гримирана до ушите, с несъмнено лековат характер. Пиърс се усмихна и се заслуша.

– Така се надявам – отвърна женски глас. – Разбрах, че купувате скъпоценности. Какво можете да ми предложите за тази пищна брошка?

Усмивката на Пиърс изчезна и той скочи на крака като ужилен. Това беше гласът на Дафни.

Той направи две крачки към магазина, но се спря на време. Какво, по дяволите, правеше тук тя? Трябваше да разбере това, преди да се покаже и да я измъкне от непочтените ръчички на Томпсън.

– Хм – казваше в този момент златарят. – Брошката е добре изработена, богато орнаментирана. Имате ли вече определена цена за нея?

– Надявах се вие да ми кажете.

– Разбирам. – Пиърс имаше чувството, че чува как се въртят добре

смазаните колелца в мозъка на Томпсън. – Така, нека да я огледам по-добре. А, не забелязах това в началото.

– Какво?

– Камъните са леко замъглени. А качеството на гравираното злато? – Дълбока въздишка. – Може да се каже, че в най-добрия случай минава. – Пауза. – Ще бъде възможно най-щедър, добра ми лейди. Ще ви дам хиляда лири.

Дафни зяпна изумено.

– Хиляда лири? Но брошката струва поне три пъти тази сума.

– Така ли? Нима наистина ви предложиха подобна сума?

Мълчание.

– Струват ми се разумна млада жена. И освен това, очевидно желаете, поради причини, които не ме засягат, да продадете брошката тук, а не в някой по-модерен бижутерски магазин в „Уест Енд“. Ще пренебрегна първоначалната си оценка, макар да е правилна, и ще увеличи първоначалното си предложение. Ще ви дам хиляда и петстотин лири за брошката. – Златарят въздъхна сърцераздирателно. – Ще загубя доста, но винаги съм се държал като глупак, когато видя красива дама в нужда.

– Вие ме ограбвате. Съзнавам го прекрасно. Но нямам никакви...

Това беше достатъчно.

Пиърс вдигна стола си и го стовари силно върху стената и то не веднъж, а два пъти.

– Няма ли да проверите какво става там? – попита Дафни. В гласа ѝ се усещаше напрежение и тревога от решението, което трябваше да вземе.

– Не. Сигурен съм, че няма нищо.

Пиърс взе една празна бирена бутилка и я разби в стената.

– Може би някой се е промъкнал в магазина ви! – възкликна младата жена.

Томпсън не можеше да отклони с лека ръка съмненията ѝ, без да предизвика подозрения.

– Това сигурно е някоя улична котка, промъкнала се, за да търси нещо за ядене – измърмори той. – Ще проверя. Почакайте ме тук.

Миг по-късно вече беше в задната стая.

– Какво, по дяволите, правиш? – прошепна гневно на Пиърс той.

– Призовавам те тук. – Очите на младия мъж горяха. – А сега е мой ред да попитам какво правиш.

– Върша си работата!

– Крадеш парите на младата жена.

Томпсън премигна невярващо.

– Наистина е смешно да чуя подобни думи от теб.

– Изобщо не ги намирам за смешни. Моите мишени са алчни джентълмени, а не безпомощни жени. – Едно мускулче на стиснатите му челюсти потрепна. – Предложи й пет хиляди лири.

– Какво?

– Чу ме добре. Излез оттук и й предложи пет хиляди лири за проклетата брошка.

– Полудял ли си? Не бих могъл да продам бижутото за...

– Аз ще го купя.

Последва дълга пауза.

– Ти ще го купиш? – облещи се златарят. – Защо?

– Това си е моя работа.

– Дори не си го видял.

– То изобщо не ме интересува. Просто направи каквото ти казах.

Незабавно.

Томпсън поклати смаяно глава.

– Ти си напълно откачен, Торнтън, знаеш ли? Напълно откачен. И какво да й кажа сега? Че внезапно съм си променил мнението и съм разбрал, че брошката струва цяло състояние?

– Измисли нещо. Бива те за това.

Бижутерът изръмжа възмутено, завъртя се на токовете си и излезе от стаята.

– Наред ли е всичко? – долетя до ушите на Пиърс гласът на Дафни.

– Хм? О, да, всичко е наред. Някакви кутии паднали и съборили една бутилка на пода. Станала е малка бъркотия, но не е нещо сериозно.

– Радвам се. – Младата жена си пое дълбоко въздух. – Мистър Томпсън...

– Докато събирах счупените стъкла, внезапно си спомних за една особена своя клиентка, една ексцентрична стара дама, която си пада страшно много по сапфири и рубини. Доколкото си спомням, тя беше готова да плати цяло състояние за бижу, изработено изцяло само от тези два скъпоценни камъка. Ще изпадне в екстаз като види брошката ви. И несъмнено ще я купи веднага, каквато и да е цената й. – Той направи пауза за по-голям ефект. – Така че, след като няма да бъда на загуба, ще се проявя като джентълмен и ви предлагам пет хиляди лири.

– Пет хиляди! – едва успя да повтори Дафни. – Но вие казахте, че брошката не струва дори половината от тази сума.

– „Струва“ е доста относителен термин. Аз съм справедлив човек.

Щом печеля аз, печелите и вие. Е, какво ще кажете? Пет хиляди лири повече ли е от това, което си мислехте?

– Сигурен ли сте, че тази жена ще ви плати достатъчно, за да ви върне парите? Не бих искала...

– Сигурен съм.

Младата жена дори не се опита да скрие облекчението си.

– Това е чудесно. Смятайте брошката за ваша. И много, много ви благодаря.

След като камбанката, известяваща тръгването на Дафни звънна, Томпсън се върна в задната стая.

– Божичко! – възкликна той. – Вместо да грабне абсурдната сума и да се изпари преди да съм размислил, тя започна да се притеснява за моята печалба. Побъркана е също като теб. Не може ли да разпознае кога й правят подарък?

– А може би има и съвест.

Бижутерът изгледа подозрително Пиърс.

– Ами ти? Ти просто така плати пет хиляди лири за това. – И той му подхвърли брошката. – А сега ще ми кажеш ли защо?

– Не. – Пиърс се наведе напред, взе смарагда, който Томпсън бе отделил от откраднатата огърлица и го пхна в джоба си заедно с брошката. – Това е мое. А това – той измъкна пет хиляди лири и ги подаде на бижутера, – е твое.

Златарят поклати глава, поемайки парите.

– Все още мисля, че си откачил. Но това си е твой проблем. Във всеки случай сметките ни са уредени, като се изключат парите, които ти дължа за впечатляващата пачка, която донесе днес.

– Задръж бижутата. И парите, които изкараш от тях.

– Защо?

Пиърс се усмихна вече почти от вратата.

– Не можеш ли да разбереш кога ти правят подарък?

И излезе, преди Томпсън да успее да отговори.

13

Трагмор бе във вихъра на яростта си, когато нахлу в дома си в средата на следобед, все още ядосан заради непродуктивната си двудневна разходка до Лондон. Писмото на Холингсби го бе накарало да помисли, че застраховката за откраднатите бижута най-после бе излязла, а се оказа, че причината била в това, че адвокатът имал нужда от подписа му на още няколко документа.

Ако не жадуваше да избегне още една среща с Торнтън, щеше веднага да прати Холингсби по дяволите и да си тръгне. При създадената ситуация обаче, той остана и подписа проклетите книжа, без така и да разбере точно за какво служеха, и се задържа в Лондон, като се надяваше, противно на всякакъв здрав разум, че плащането на щетите му щеше да бъде ускорено.

Но нищо не се получи.

– Къде са маркизата и лейди Дафни? – изляя той, втренчил поглед в иконома.

– Маркизата ви очакваше едва след още няколко часа, милорд – отговори слугата. – Но мисля, че е в стаите си. Лейди Дафни още не се е върнала в Трагмор.

– Върнала ли? Откъде да се е върнала?

– Не знам, сър. Както казах и на херцога, тя не ми обясни къде отива, нито пък видях кога е излязла. Било е доста рано.

– Херцогът ли? – Вената на слепоочието му запулсира по-учестено.

– Херцог Маркам, милорд. Беше тук призори и пита и за вас, и за лейди Дафни.

– Защо, по дяволите, е искал да се види с дъщеря ми? – Маркизът не изчака да получи отговор. Вече бързаше из вестибюла и се насочи към стълбището. Вземайки стъпалата две по две, той премина като вихрушка по площадката на втория етаж и влетя в стаята на съпругата си.

– Харуик! – скочи Елизабет с ръкоделие в ръка, а на лицето ѝ се изписа изненада и страх. – Прибрал си се по-рано, отколкото те очаквах.

– Очевидно – затвори вратата след себе си той. – Къде е Дафни?

Маркизата облиза устни с върха на езика си.

– Казах ѝ, че ще се прибереш най-рано надвечер. Сигурна съм, че иначе тя щеше...

– Не те попитах защо не е тук? – прекъсна я той. – Попитах къде е.

Мълчание.

– Пак ли е отишла при онзи окаян викарий?

– Не знам точно къде е – призна Елизабет.

– Така ли? Тогава ще отида в селото и съм сигурен, че ще я открия.

– Той е единственият ѝ приятел, Харуик – погледна го умолително

тя. – Какво лошо има в това да прекарва по няколко часа в църквата?

Трагмор мигновено пламна от гняв.

– Излязла е още на зазоряване. Като знам патетично мекото ѝ сърце, досега Чеймбърс несъмнено вече я е убедил да го придружи при някоя от богохулните му обиколки сред бедните. Е, предупреждавах я многократно, даже прекалено много пъти. – Той се завъртя на токовете си. – Този път е последният.

– Харуик, почакай! – сграбчи го за ръката маркизата. – Моля те, недей!

Той я блъсна настрана.

– Махни се от пътя ми!

– За Бога, остави я да бъде такава, каквато си е – рече умолително тя, опитвайки се да запази равновесие. – Дай ѝ възможност да бъде щастлива.

Нещо в тона ѝ го накара да спре. Той се обърна и огледа с присвити очи лицето на жена си.

– Щастлива ли? Какво значи това?

Елизабет разбра веднага, че е направила грешка.

– Само това, че Дафни в продължение на двайсет години е изпълнявала всичко, което си искал. Време е да я оставим да живее собствения си живот.

– Собствения си живот? – Яростта му се смекчи от зародилите се подозрения. – Тя се измъква тайно, за да ходи при онзи слабоумен викарий от дете. Защо тези посещения ще изменят изведнъж живота ѝ? – Харуик се хвърли отгоре ѝ внезапно като светкавица и я стисна за гърлото. – Кажи ми, Елизабет? Какво планират Дафни и викарият?

– Нямах предвид викария – отвърна Елизабет с разширени от ужас очи. – Говорех за... – Тя не довърши изречението си.

– Кого? – Пръстите му я стиснаха още по-силно. – С кого друго би могла да се вижда Дафни? – Отговорът го осени изведнъж. – Торнтън? – Не му беше нужно друго потвърждение – ускореният пулс на маркизата говореше достатъчно красноречиво. – Торнтън е, нали? Значи затова е питал за Дафни днес сутринта, когато нахлул в дома ми, а?

Елизабет си пое с усилие въздух.

– Херцогът дойде да те търси. Възнамерява да се върне в Трагмор по-късно днес следобед. Помоли ме да те предупредя.

– Така ли? И кого ще посещава, Дафни или мен?

Отново мълчание.

– Защо е искал да види дъщеря ни? – Бузата му потрепна. – Да не би това копеле да е включило и нея в опитите си да ме унищожи? А? – Палецът му се заби в гърлото на Елизабет.

– Харуик, моля те. Задушаваш ме. – Тя го хвана за ръката и опита да се освободи.

Трагмор я блъсна грубо към стената, като наблюдаваше безсърдечно как жена му се строполи на пода.

– Ще стане много по-лошо, ако си я окуражавала да ме мами. – И той се устреми към вратата. – По-добре се моли подозренията ми да се окажат неверни, Елизабет. В противен случай животът ти няма да струва и пукнат грош.

– Къде отиваш? – попита безсилно тя.

Маркизът се обърна – чертите на лицето му бяха обезобразени от гняв.

– Да науча дъщеря ни на урока, който ще помни цял живот.

* * *

– Тя е толкова красива, колкото изглеждаше и от витрината на магазина – заяви Дафни, докато показваше куклата с лепеноруси коси на викария. – Не си ли съгласен?

– Мисля, че ще направиш малката Прудънс по-щастлива, отколкото някога е предполагала, че може да бъде – отвърна той, докато се движеше към училището.

– Знам какво може да означава една кукла за едно момиченце – прошепна младата жена, изживявайки за кой ли път онзи отдавнашен миг в „Дома на вечната надежда“. Виждаше незабравимия поглед на детето така ясно, като че то стоеше пред нея в момента. – Не можех да понася Прудънс да бъде лишена от тази радост.

– Разбирам. – Повървяха известно време в мълчание. – Притесних се до смърт за теб, Кокиче – произнесе най-последно викарият. – Забави се няколко часа.

– Съжалявам. Очаквах, че ще се върна много по-рано. Но се оказа много по-трудно, отколкото си мислех, да намеря купувач за брошката на мама.

Викарият повдигна изненадано вежди.

– А аз си мислех, че веднага ще я грабнат. На мен тя ми се стори пишна и реших, че всеки бижутер би имал изгода да я вземе.

– Така е. Златарите се изпълваха с ентузиазъм при вида ѝ. За нещастие моралът им беше много по-малко от ентузиазма. Трябваше ми доста време, докато открия техен колега, който беше поне донякъде почтен.

– Разбирам.

– В крайна сметка все пак открих един бижутер, който, по известни само нему причини, реши да не ме ограбва.

Внезапно Чеймбърс си припомни нещо, което Дафни не знаеше.

– Като говорим за ограбване, се сетих. Твоят Бандит снощи изглежда да е направил поредния си удар.

Младата жена се спря напред улицата.

– Така ли? Къде? Какво е станало?

– Доколкото разбрах, нападнал имението на граф Елбърт Мансфийлд, откъдето се сдобил с прилично количество бижута, сребро и пари. По някакво съвпадение – усмихна се викарият, – няколко часа по-късно директорът на приюта в Мансфийлд бил така щастлив да открие на бюрото си три хиляди и петстотин лири.

– Никой ли не го е видял?

– Не. С изключение на теб, Кокиче, никой друг не го е виждал.

– В такъв случай той е в безопасност. – Дафни вдигна очи към небето, изпълнена с по-голяма благодарност от когато и да било в живота си. – Слава Богу. – И тя тръгна отново.

– Виждам, че все още си пленена от твоя алтруистичен герой – рече Чеймбърс, като я погледна скришом. – Мислех си, че това ще се промени, като имах предвид чувствата ти към Пиърс Торнтън.

– Едното няма нищо общо с другото. Пиърс е прекрасен, неустоим човек. Бандитът е... – Гласът ѝ секна.

– Да?

– Канех се да кажа, че Бандитът е спасител. Но такъв е и Пиърс по свой начин. Разликата е, че първият спасява много хора, а вторият – само мен.

– И двете роли са много необходими.

Младата жена се усмихна.

– Благодаря. – Загледа се разсеяно в куклата, която призори бе измъкнала предпазливо от гардероба си и донесла в църквата, като галеше розовата ѝ атлазена рокличка. – Трябва да побързаме, господин викарий – сепна се внезапно тя и ускори крачка. – Най-вероятно вече сме

изпуснали по-големите деца. Те сигурно вече са се прибрали по домовете си, за да изпълняват задълженията си. Но искам много да заварим поне малките.

Миг по-късно мис Редмънд отвори вратата и на лицето ѝ се изписа изненада.

– Господин викарий, лейди Дафни. Не ви очаквах днес. – Тя погледна набързо назад през рамото си и сбърчи вежди. – Привършихме с ученето за днес. Половината от децата вече си тръгнаха.

– Малките тук ли са още? – попита с надежда младата жена. – Тими? Уилям? Прудънс? Извинявам се, защото идваме толкова късно и без предупреждение, но наистина няха друга възможност, а толкова исках да ги видя. Няма да стоим повече от пет-шест минути, обещавам.

– Бихте постъпили разумно, ако се съгласите, мис Редмънд – добави авторитетно мистър Чеймбърс. – Лейди Дафни е донесла приказен подарък.

– Подарък ли? – Изучаващият поглед на учителката падна върху куклата в ръцете на младата жена. – Добре тогава – повдигна рамене тя, очевидно без да се впечатли от това, което виждаше. – Влезте.

– Дафни! – Тими буквално литна към вратата с изпълнени с възторг очи. – Виждаш ли, Уилям? Казах ти, чи ши съ върне.

– Разбира се, че се връщам – погали разбърканите коси на Тими тя. – Съмняваше ли се в това?

– Е, казахте, чи ши дойдете пак по-скоро и Уилям помисли, чи може би не сте нъ харесали.

– Извинявам се за закъснението – рече тържествено Дафни, а погледът ѝ се срещна с този на Уилям. – Но вкъщи имаха нужда от мен и не можех да изляза. Освен това изгубих доста време в опити да примамя Ръсет да дойде с мен.

– Доведохте ли го? – прекъсна я Тими и се огледа възбудено наоколо.

– Не, страхувам се, че не – въздъхна младата жена. – Както, сигурна съм, вече си открил покрай твоя гушер, намеренията на животните често се различават от нашите.

– Да – кимна разбиращо Тими. – Хенри ни ще да стои в леглото, което му напрайх, мъкър да сложих много мека трева и буболечки в него. Нощем все изпълзвава оттам. Оня ден, когат' мама започнъ да пере, гу открила в легена. Мале, направо побесня.

Дафни се опита да вдържи усмивката си.

– Благодаря ти за разбирането. Обещавам да продължавам с

опитите си да убедя Ръсет.

– Вярно ли й, чи съ във ограбили? Че Бандитът на тенекиената чаша й бил във ваш'та къща? – интересува се Тими.

Младата жена се спогледа с викария.

– Да, вярно е.

– Разкажете ни – настоя Уилям, чиято сдържаност се изпари само за миг.

– Няма кой знае какво за разказване. Стана през същата нощ, след последното ми посещение тук. Взел е всичките ни скъпоценности, а парите очевидно е дарил на приюта в Лестър.

– Ау! Вий видяхте ли го? Говорихте ли с него? Той...

– Мисля, че лейди Дафни ни е донесла нещо – намеси се мис Редмънд, като без да иска спаси посетителката си от провокационните въпроси на Тими.

– Да, точно така. Първото от нещата е за Прудънс. – Младата жена се усмихна и протегна ръка към момиченцето, което се криеше зад Уилям, вперило поглед в куклата. – Виждам, че носиш хубавата си нова рокля – окуражи я Дафни, когато детето пристъпи колебливо към нея. – Досети ли се, че ще ви посетя точно днес?

– Не. – Отговорът на Прудънс бе едва чут шепот. – Просто я нося всеки ден... и съ надявам.

Гърлото на младата жена се сви от вълнение.

– Е, твоите надежди май са били вълшебни. Защото с тяхна помощ аз се появих днес. И дори ти донесох нова приятелка. – Тя протегна ръце. – Това е самотната кукла, за която ти споменах. Тя се почувства страшно щастлива, когато й казах, че вече ще си има дом и някой, който да я обича.

– Куклите не могат да говорят – възпротиви се Тими. – Оу! – И той погледна Уилям, докато търкаше ребрата си там, където съученикът му ги беше сръгал.

– Говорят само на онези, които ги слушат – поправи го Дафни и наигна заговорнически на Прудънс. – Права ли съм?

Момиченцето кимна и като хипнотизирано се приближи и докосна роклята на куклата.

– Толкова е красива – прошепна тя. Огромните й очи бяха пълни с надежда. – Наистина ли е моя?

– Наистина. – Младата жена постави играчката в ръцете на детето. – Сега вече ти трябва да я обичаш. И, разбира се, да й дадеш някакво име. Измисли ли го вече?

Прудънс поклати глава.

– Е, тогава си помисли на спокойствие. Името трябва да ѝ приляга.

– Както на вас ви приляга името „Кокиче“ ли? – усмихна се сrameжливо момиченцето.

– Да, както на мен ми приляга името „Кокиче“ – съгласи се Дафни и усети, как сърцето ѝ се изпълва с топлина. – Е, а сега моят подарък и за останалите. Надявах се да мога да ви донеса кошници с храна и дрехи за зимата. За съжаление засега това се оказа невъзможно. Но – и тя измъкна пачката банкноти от джоба си, – искам всеки от вас да вземе своята част от тези пари и да ги занесе на родителите си. Ще оставя достатъчно на мис Редмънд, за да ги разпредели утре и сред другите ученици. Остатъкът ще бъде използван за поправка на покрива на училището и за нови учебници и плочи за писане. Как ви се струва?

Очите на учителката едва не изскочиха от орбитите си при вида на огромната сума.

– Божичко! Тук сигурно има...

– Пет хиляди лири – помогна ѝ викарият. – Всеки пенс от които лейди Дафни дарява на училището и неговите ученици.

– Разбирам – присви очи мис Редмънд. – Защо? – откъсна се от устата ѝ.

Младата жена трепна и заглуши протеста на мистър Чеймбърс, като го докосна леко по ръката.

– Защото те са ми приятели – отвърна простичко тя. – А приятелите си помагат едни на други. – След това сведе очи и започна да брои парите.

– Туй са страшно много пари, Дафни – рече Тими, а луничавото ми лице беше едновременно очаровано и смаяно. – Откъде ги взехте?

– Това е моята малка тайна.

– Като Бандита на тенекиената чаша!

На устните на Дафни заигра усмивка.

– В известна степен – да. Макар, че не е така вълнуващо и тайнствено. – И тя започна да се приближава подред до всяко дете, като внимателно слагаше в дланта му банкнота от няколкостотин лири. – Внимайте да не ги загубете и не забравяйте да ги дадете на родителите си.

В отговор десетина глави закимаха усърдно.

– Лейди Дафни прави доста щедро дарение – сподели с викария мис Редмънд.

– Да, така е.

– Какво мисли маркизът по този въпрос?

Чеймбърс се обърна и я изгледа сериозно.

– Струва ми се, че знаете отговора. Лорд Трагмор дори не подозира, че Дафни дава тези пари. Знаете също, че, ако разбере за това, той ще връхлети отгоре ни и ще си вземе и последния шилинг. Да не говорим какво ще направи с дъщеря си. Тя поема огромен риск, да благослови Бог доброто й сърце, и не иска нищо в замяна. Затова ви препоръчвам горещо да забравите източника на дарението. Завинаги. Ясен ли съм, мис Редмънд?

– Абсолютно, господин викарий – изчерви се от неудобство учителката. – Не исках да изглеждам неблагодарна.

– Възможно е. Но не би било зле да отворите малко сърцето си, поне колкото да можете да разпознаете истинската доброта, когато ви гледа в очите. – С тези думи той се приближи до своята приятелка. – Става късно, Кокиче. Трябва да тръгваме.

– Знаем – кимна неохотно Дафни.

– Вече? – възпротиви се Тими. – Но вий едва дойдохте.

– Слънцето се готви да залязва, Тими – намеси се мис Редмънд. – А всички искаме лейди Дафни да се прибере безпроблемно у дома, нали? В такъв случай тя също ще бъде по-склонна да продължи да ни посещава.

Младата жена вдигна изненадана поглед, тъй като топчестите бузи на учителката се разтегнаха в нещо подобно на усмивка.

– Е, добре тогаз – задъвка устната си Тими. – Дафни, мислите ли, чи Ръсет ши дойди следващия път?

– Надявам се – усмихна се широко младата жена. – Но не забравяй, лисиците могат да бъдат не по-малко трудни от гущерите. Нали ме разбра?

– Със сигурност – изправи гръб момчето.

Прудънс дръпна Дафни за полата, като притискаше лененорусата кукла към гърдите си.

– Благодаря – рече едва чуто тя.

Младата жена я прегърна.

– И не забравяй, Прудънс, трябва да я обичаш с цялото си сърце и да й избереш най-подходящото име. Нали?

Широко отворени очи и кимване.

– Добре. И тогава следващия път ще можеш да ни запознаеш. – Училищният звънец заби и усмивката на Дафни изчезна. – Трябва да се прибирам.

– Да, крайно време е – побутна я към вратата Чеймбърс. – Приятен

ден, деца, мис Редмънд.

– Приятен ден. – Учителката ги последва навън. Видът ѝ показваше, че иска да каже още нещо. – Господ да ви благослови, лейди Дафни – рече неочаквано тя. – Господ да благослови и двамата ви. – И се пхна обратно в училищната стая с пламнало лице.

Двамата приятели се спогледаха и се засмяха.

– Струва ми се, че успя да опитомиш дори мис Редмънд – продължи да се смее той и я поведе към патя. – И като си помисля за хората, които твърдят, че чудеса не ставали.

Едва бяха излезли на пътя, когато се появи бясно препускаща карета и спря рязко пред тях.

Дафни пребледня като платно, когато от нея изскочи баща ѝ.

– Защо не съм изненадан да те открия тук?

– Татко. Аз... аз...

– Отново си посещавала тези мръсни деца, нали? Макар изрично да го забраних.

– Харуик... – опита се да се намеси викарият.

– Млъквай! – завъртя глава Трагмор, а очите му горяха яростно. – Как смееш да окуражаваш дъщеря ми да не ми се подчинява? Ти, който наричаш себе си духовник? Ако зависи от мен, ще загубиш своята енория, дом и репутация.

– Татко, не! – разтърси глава младата жена. – Викарият не е сторил нищо. Идеята да посетим децата беше моя, не негова.

– Влизай в каретата – процеди през стиснатите си зъби маркизът. – С викария ще се разправам по-късно.

Цялото тяло на Дафни започна да трепери.

– Чу ли ме? Влизай в каретата! – Сграбчи ръката ѝ и я изви силно, като я задърпа към екипажа.

От устните ѝ се отскубна болезнен вик.

– Пусни я, Трагмор.

Гласът на Пиърс разцепи въздуха.

– Пиърс! – изви глава Дафни и го изгледа изумена.

– А, Ваше Височество, защо не съм изненадан, че откривам и вас тук? – Маркизът не направи дори опит да пусне жертвата си.

– Изглежда не ме чу. – Пиърс тръгна към него, вперил хищнически в Трагмор пълния си с омраза поглед. – Казах, махни си мръсните ръце от Дафни.

– Нахално копеле – озъби се маркизът. – Как смееш да се намесваш? Това тук – и той изви ръката ѝ, което стана причина от устните ѝ

да се изтръгне още един болезнен вик, – е дъщеря ми. Ще се разправя с нея по начина, който прецени за подходящ.

Подобно на навита на кълбо усойница младият мъж се спусна към съперника си и юмрукът му се стовари върху челостта му.

– Не, вече не.

– Пиърс, недей! – Дафни се отскубна от ръцете на баща си и възвърна равновесието си точно на време, за го да види, как се опитва да отвърне със същото. Нахвърли се върху нейния любим и замахна към челостта му.

Но не улучи целта си.

Пиърс хвана ръката му, като в същото време го удари с другия си юмрук по корема – един, два, три пъти. Пое си въздух и погледна към маркиза, чиито колене се подгънаха.

– Ставай, кучи сине! Изправи се, за да видиш какво може да прави едно улично нищожество!

– Пиърс! – препречи пътя му Дафни, като го гледаше умолително. – Не прави това!

Без да я забелязва, младият мъж стоеше изправен напрегнато, вгледан в съперника си в очакване на следващата му атака. Потъмнелите му от омраза гористозелени очи бяха станали почти черни, но кой знае защо Дафни не се изплаши от вида му. Беше разбрала инстинктивно, че Пиърс не беше тук, а някъде другаде и че зависеше от нея да го върне.

– Пиърс! – Сграбчи го за реверите и го раздруса. – Моля те – добави почти шепнешком тя.

Той бавно сведе очи към нея, сякаш я виждаше за пръв път.

– Дафни. – Протегна ръка и я докосна. – Добре ли си?

Този контакт като че подкладе още повече яростта на маркиза. Той се изправи вбесен.

– Не смей да докосваш и с един от мръсните си пръсти дъщеря ми. – И той изблъска младата жена встрани, като се приготви за следващия си удар.

– Спри, татко – застана между тях Дафни.

– Стой настрани, Дафни – изръмжа той.

– Не.

Очите на Трагмор за малко не изскочиха от орбитите си.

– И смееш да ми противоречиш? – прогърмя гласът му.

– Да – вирна брадичка тя. – Осмелявам се да ти противореча.

– Ах, ти, нахална...

– Само я удари и смятай, че си мъртъв, Трагмор. – Гласът на

младия мъж прозвуча убийствено спокойно. – И не само сега, предупреждението важи завинаги. Тъй като от днес нататък Дафни не е повече нито твоя грижа, нито твоя жертва.

– Аз съм й баща, мръсно копеле такова.

– А аз съм й съпруг.

Заявлението изтрещя като гръмотевица и бе последвано от гробно мълчание.

– Лъжеш – изсъска най-после маркизът.

– Не, Харуик, не лъже. Ожених ги днес. В моята църква.

Невярната декларация на викария прониза Дафни и тя го изгледа смаяна.

Той обаче продължи да говори с Трагмор, без да губи присъствие на духа.

– Затова престани веднага с насилието. Няма да ти послужи за нищо.

– Оженил си ги... – Трагмор все още не можеше да възприеме тази мисъл. – Кой още присъства на този фарс?

Поредно мълчание.

– Елизабет – отговори внезапно сам на въпроса си той. – Ето значи какво се е опитвала да скрие от мен невярната ми съпруга, дяволите да я вземат. Е, тогава ще се разправа първо с нея. А след това ще анулирам този проклет брак.

– Не, татко, няма да го анулираш – проговори за своя изненада Дафни. – Решението си беше лично мое, никой не ми е повлиял. И никакви заплахи или насилия няма да променят този факт.

Юмруците на Трагмор се свиваха и отпускаха нервно.

– Ще видим тази работа – процеди през стиснатите си зъби той. Внезапно се обърна, скочи в каретата си и изчезна сред облак прах.

– Мама – прошепна младата жена и сграбчи уплашена ръкава на любимия си.

– Ще я докарам от имението, преди Трагмор да се е прибрал.

– Но той вече тръгна.

– Аз съм по-бърз, повярвай ми.

Дафни вдигна към него объркания си поглед.

– Все още не мога да проумея какво точно се случи току-що.

Опънатите от гнева черти на младия мъж се смекчиха и едното гълъче на устата му се повдигна лекичко.

– Мисля, че ти току-що прие предложението ми за женитба.

– Очевидно. – Дафни се обърна към викария. – А ти излъга.

Безсрамно. Никога преди не си го правил.

– Както не съм го сторил и сега. Просто казах на Харуик, че съм те омъжил за херцога в моята църква днес. Което и възнамерявам да сторя веднага, след като херцогът се върне от Трагмор с майка ти. – Чеймбърс смръщи чело. – Ако Харуик се добере пръв до Елизабет...

– Няма да го направи – раздвижи се отново младият мъж. – Конят ми е ей зад онези дървета. Ще пресека гората, без изобщо да минавам през селото и ще скъся пътя си, като се движа по права линия. Ще изпреваря Трагмор с цели петнайсет минути. Ще се срещнем в църквата заедно с маркизата. Да вървим. – И той изчезна зад букета от дървета.

Само след миг до ушите на Дафни достигна звукът от препускащи копита, а после настана тишина.

– Струва ми се, че го нарече твой спасител. Абсолютно вярно определение – кимна доволно викарият. – Той е прекрасен човек, Кокиче. Избрала си го добре.

– Моят съпруг – поклати объркано глава Дафни. – Нима всичко това е действителност?

– Абсолютна действителност. И предлагам да не губим време, а да побързаме да отидем в църквата, за да приготвим каквото можем. Въпреки, че – потупа я нежно по бузата той, – каквото и да правим, ти пак ще бъдеш най-красивата булка. – Чеймбърс погледна тревожно към гората. – Моля Бога само твоят Пиърс да пристигне при Елизабет, преди да е станало късно.

– Ще пристигне. – На устните ѝ се появи усмивка, изпълнена с безкрайно учудване. – Пиърс винаги изпълнява молбите.

14

Последните слънчеви лъчи се готвеха да се скрият, когато вратата на църквата се отвори с трясък.

– Дафни. – Елизабет се спусна към дъщеря си, която крачеше самотно из празната църква и я прегърна.

– Мамо, добре ли си?

– Да, сега вече да, след като те видях. – Маркизата тревожно оглеждаше лицето на младата жена. – Толкова се притеснявах.

Погледът на Дафни срещна този на Пиърс, който тъкмо влизаше.

– Благодаря.

Той кимна сериозно.

– Пак заповядай.

– Разкажи какво се случи – помоли Елизабет. Баща ти беше като полудял от гняв, когато се спусна да те търси. Мистър Торнтън... просетете, Негова Светлост каза, че се стигнало до размяна на удари. Освен това каза, че си искала да дойда при теб и че двамата сте щели да се жените.

– Шокирана ли си?

– Заради сватбата ли? Не. Само от спешността, с която се действа. – Въпреки, че беше объркана, маркизата се усмихна. – Ако си спомняш, вече знаех какъв ще бъде отговорът ти.

Щом чу това, младият мъж повдигна вежди и се усмихна доволно.

– Щастлив съм, че си решила в моя полза.

– Съмняваше ли се в това? – попита тихо Дафни.

– На моменти – да.

Елизабет отмести поглед от дъщеря си към Пиърс и попита:

– Къде ви откри Харуик и какво изобщо се случи?

– По-добре да седнеш, мамо – отвърна Дафни. И тя придърпа майка си към една пейка и се настани до нея. – Татко мисли, че с Пиърс вече сме женени.

Елизабет трепна.

– Защо мисли така?

– Вероятно защото аз му го казах – отговори младият мъж.

– Но защо? – Очите на маркизата се разшириха от ужас. – Да не би да ви е открил двамата заедно?

– По-лошо от това – промърмори дъщеря ѝ. – Завари ме в

училището. Точно се бях върнала след изпълнението на мисията, която обсъждахме. – И тя погледна многозначително към майка си. – Спрях в селото първо при викария, а след това отидохме в училището. Вече се готвех да се връщам в Трагмор, когато баща ми се появи вбесен. Пиърс се намеси. Събитията започнаха да следват едно след друго и... – Тя се прекъсна и наклони въпросително глава към младия мъж. – Как така се озова там точно в решителния момент?

– Проследих те.

– От църквата ли?

– От Лондон.

– От Лондон? – възкликна Дафни. – А откъде знаеше?

– Бях в Трагмор призори, както ти обещах. Майка ти каза, че си излязла. Върнах се в града, за да свърша някои работи с намерението да се върна в имението на баща ти по-късно днес. Случайно те видях, когато каретата ти напускаше Лондон в посока към Нортамптън. Както знаеш, изгрях от нетърпение да узная какъв е отговорът ти на моето предложение. Така че те проследих. Пристигнах в църквата точно когато двамата с викария излизахте. Тъй като знаех отношението ти към селските деца, не беше трудно да се досетя къде отивате. Воден от инстинкта си тръгнах към училището. За щастие инстинктът ми не ме подведе.

Очите на Дафни светнаха, изпълнени с топлина.

– Както винаги, нали?

– Както почти винаги.

– Дафни – намеси се Елизабет, – какво накара херцога да излъже баща ти? Какво ти направи Харуик?

Дафни потръпна.

– Не това, което ми направи, а което възнамеряваше да ми направи. Никога не съм го виждала толкова ядосан. А после, след като Пиърс го информира, че вече сме женени, той направо обезумя. Изглежда реши, че всички участваме в някакъв заговор. Той се спусна към Трагмор... с намерението да те пребие и да анулира брака ни.

– Сега разбирам защо ме измъкнахте от къщи с такава скорост – произнесе на глас мислите си Елизабет, като насочи към младия мъж пълния си с благодарност и ужас поглед. – Благодаря ви, сър. Но в крайна сметка все пак ще трябва да се върна при съпруга си и неговия гняв.

– Не, няма да е нужно – поклати глава Пиърс. – Заедно с титлата си наследих и пет огромни, понастоящем необитаеми имения. Изберете което желаете. От вас се иска само да се преместите в него. Останалото е моя работа.

В очите ѝ проблесна надежда, но почти веднага изгасна.

– Харуик ще ме открие.

– Несъмнено. Но няма да успее да премине охраната, която ще сложа да пази избраното от вас имение. – Устните на младия мъж потрепнаха. – Има известно предимство в това да израснеш на улицата. Така човек се среща с всевъзможни хора.

– Но според закона...

– И се научава да не обръща внимание на закона, когато се наложи.

– Аз... Благодаря ви, Ваше Височество.

– Пиърс – поправи я той. – В крайна сметка само след час ще бъдем едно семейство. Мисля, че няма да има нищо нередно да не бъдем чак толкова официални един към друг.

Вратата откъм олтара се отвори.

– Кокиче, разрешителното е готово. Освен това успех да събера доста диви цветя за букета ти и да намеря достатъчно свещи, за да осветим църквата както се полага за такъв случай. – Викарият спря рязко. – Елизабет. – Спусна се към нея. – Добре ли си?

Този път усмивката на маркизата достигна дори до очите ѝ.

– Прекрасно е, че те виждам, Алфред. Да, добре съм. Благодарение на херцога... на Пиърс.

– И на Бога – измърмори викарият, без да отделя погледа си от Елизабет, сякаш искаше да се увери, че наистина е жива и здрава. Най-после си пое дълбоко въздух и погледна към двамата млади. – Ами в такъв случай да започваме с венчавката, какво ще кажете?

И той отвори с артистичен жест книгата си.

– Скъпи възлюблени...

Неостаряващи думи, вечни и трогателни.

Дафни усещаше, че ръцете ѝ треперят и чу несигурния си глас, който повтаряше обета ѝ. Внезапно я обзе порой от емоции: благоговение, недоверие, възбуда, учудване.

Но не и съмнение. И страх.

Не и когато ставаше дума за Пиърс.

Когато достигна момента от церемонията, свързан с размяната на халките, викарият направи пауза.

– За малко да забравя – промърмори под носа си той. Бръкна в джоба си и извади оттам красива сребърна панделка, на която висяха завързани заедно за веки веков две тесни халки. – Тези пръстени означават много за мен. – Той се изкашля. – Пазих ги в продължение на години, сякаш ли съм знаел, че един ден ще свършат добра работа. И този ден

дойде. – Подаде халката на Пиърс. – Заповядайте. За мен би било истинско удоволствие, не, привилегия, ако скрепите обета си, като поставите този пръстен на ръката на Дафни.

Видимо развълнуван, младоженецът прие подаръка на свещеника.

– Благодаря, господин викарий – прошепна Дафни и избърса сълзите от бузите си. Като през мъгла видя, че майка ѝ също плачеше. – Халките са не само красиви. Стойността им е неизмерима, тъй като идват от вас. – Тя се обърна към Пиърс, сложи дланта си в неговата и загледа как той постави пръстена на безименния ѝ пръст. После бавно вдигна поглед, за да срещне този на съпруга си.

– Обявявам ви за съпруг и съпруга – чу гласа на викария тя.

В църквата настъпи гробна тишина.

Пиърс обхвана нежно лицето на Дафни в дланите си и тя бе смаяна от откритието, че неговите ръце също трепереха, когато се надвеси да я целуне.

– Сега вече си моя, Снежно пламъче – прошепна едва чуто той. – Никой повече няма да ти причини нищо лошо. – После се изправи и протегна ръка към викария. – Благодаря ви. Вие сте наистина такъв, какъвто ви представяше Дафни и дори нещо повече.

– Връщам ви комплимента – стисна топло протегнатата ръка Чеймбърс. – Пожелавам ви живот, изпълнен с радост. – След това целуна Дафни по върха на главата. – Бъди щастлива, Кокиче.

Младата жена прегърна първо неа, а след това и майка си, като се чувстваше замаяна и объркана.

– Върви – рече Чеймбърс, забелязал замъгления ѝ поглед. – Двамата с новия ти съпруг имате нужда да останете насаме.

– Мамо? – обърна се към майка си младоженката.

– Ще вземем майка ти в Маркам – отвърна Пиърс. – Докато уредя необходимото, тя ще бъде в най-голяма безопасност там.

– О, не – поклати глава Елизабет, като продължаваше да бърше очите си. – Няма да се натрапвам. Не и тази нощ. Вашата първа брачна нощ.

Младият мъж се усмихна широко.

– Няма опасност да се натрапите. Ще ви оставя в сърчните ръце на прислугата, като им дам строги указания да отговарят на всички евентуални посетители, че ни няма вкъщи и да не приемат никого. А след това двамата с Дафни ще отидем в моя дом в Уелингбъро.

– В такъв случай приемам.

– Прекрасно. Тогава нека да тръгваме, преди маркизът да започне

да претърсва Нортамптъншир, за да ви открие. – Пиърс се намръщи. – Не искам да се движим по главния път, за да не налетим на него.

– В младостта си яздех доста добре – рече Елизабет. – И, макар през последните години да нямах възможност да практикувам, сигурна съм, че все още мога да пресека гората с убийствена скорост на гърба на кон. Възседнала коня, не с дамско седло. – И тя погледна дяволито младия мъж. – Това разрешава ли нашия проблем?

– Започвам да разбирам на кого прилича Дафни – усмихна се той. – Всъщност, моля се да не ни оставите с Дафни далече зад вас.

– Ще го имам предвид. – Елизабет се обърна към викария и усмивката ѝ се стопи. – Благодаря ти, Алфред – произнесе тихо тя. – Мисля че знаеш, какво означават за мен любовта и грижите, които полагаш за Дафни.

– Може би Дафни не е единствената, която сега ще може да започне отново живота си – отвърна Чеймбърс. – Може би е дошло и твоето време.

– Възможно е. – Маркизата стисна ръцете му. – Господ да те благослови – прошепна тя.

– Благодаря ви, господин викарий – повтори тържествено Пиърс. – Вратите на Маркам и на Уелингбъро ще бъдат винаги отворени за вас.

– Идвай да ни видиш – настоя Дафни, като прегърна за последно викария. – Моля те.

– Не би и могла да ме спреш. – Погледна часовника си и ги побутна към вратата. – А сега тръгвайте.

* * *

Два часа по-късно младоженците влязоха в жилището на Пиърс в Уелингбъро. Младият мъж слезе от коня си, вдигна Дафни от седлото и я постави на земята.

– Вече сме си вкъщи – рече простичко той.

Дафни се усмихна и погледна с очевидно одобрение семплата постройка.

– Радвам се. Думата „дом“ е нещо ново за мен. Никога не съм живяла в истински дом. Само в къща.

Очите на Пиърс потъмняха от вълнение.

– Хайде да влизаме.

Младата жена влезе в дневната и погълна с поглед и очевидно удоволствие съдържаната мебелировка.

– Прекрасно. И толкова прилича на теб: солидно, непретенциозно и

изумително мъжествено.

– И това е само дневната – подразни я пресипнало Пиърс, като се приближи зад гърба ѝ.

Дафни затвори очи и се облегна назад, търсейки сигурност в силата, която се излъчваше от него.

– Чувствам се нервна. Не е ли смешно? В продължение на години издържах да живея с жесток и непредвидим баща, поемах глупави рискове, които имаха печални резултати и се омъжих за човек, когото познавам едва от две седмици, без да се предам на нервни пристъпи. А сега, когато ми предстои нощта, за която съм мечтала, за която съм копняла, сърцето ми бие до пръсване, а стомахът ми се е свил на топка. Абсурдно, нали?

– Не. – Пиърс я обхвана през кръста и покри шията ѝ с целувки. – Бих казал – напълно разбираемо, и красиво, и честно. – Обърна я към себе си, без да я изпуска от обятията си. – Няма да ти причиня болка, Снежно пламъче – прошепна той, като погали устните ѝ със своите.

– Знам. – Младата жена въздъхна блажено. – Просто се питах дали няма да се събудя и да открия, че всичко е било сън, че последните няколко часа никога не са били действителност.

– Не сънуваш – увери я той и вдигна ръцете ѝ така, че да обгърнат врата му. – Обещавам ти. Всичко е напълно реално и както трябва да бъде.

Тя вдигна очи към него. Вярата, която видя в тях, бе толкова абсолютна, че гърдите му се свиха от възлнение.

– Знам, че всичко е както трябва – прошепна тя. – Кой знае как, но винаги съм го знаела. Просто не искам да те разочаровам.

– Не би могла – отвърна на честността ѝ с честност младият мъж. – Би ли се почувствала по-спокойна, ако знаеш, че аз също се притеснявам.

Дафни премигна изумена.

– Ти ли? Но защо?

– Защото нищо досега не е било от такова значение за мен. Защото никоя жена не е означавала толкова много за мен. – Той спря да говори, след което произнесе следващите няколко думи така, като че изричаше смъртна присъда. – Защото има неща, които трябва да споделя с теб, преди да те отведе в леглото си. Неща, които биха могли да променят отношението ти към тази нощ.

Младата жена замислено се вгледа в лицето му.

– Ще попълниш липсващите части и ще ми кажеш истинската

причина за прибързаната ни женитба ли?

– Не – поправи я той и поклати буйно глава. – Ще попълня липсващата част. Но това няма нищо общо с желанието ми да бъдеш моя жена, нито пък с прибързаната ни церемония. Нямах намерение да ти давам зор да застанеш така скоро пред олтара. Това е дело единствено на баща ти. Колкото до желанието ми за теб, – погали деликатната извивка на кръста ѝ той, – мисля, че знаеш колко силно те искам под моя покрив, под моя закрила, – очите му се присвиха, – и под мен.

По тялото ѝ премина тръпка.

– Но това не е всичко. Почувствах го от мига, в който ми направи предложение.

– Покойният херцог Маркам... – Той се поколеба за миг. – Баща ми поставил няколко условия към завещанието. Две от тях са свързани с наследяването на неговите титла и богатство. Първо, трябва да поема не само титлата на херцог Маркам, а и всички свързани с това отговорности за период от две години. И второ, през този период трябва да създам законен наследник за титлата. Ако изпълня двете условия, ще мога да продължа да си живея както преди като обикновен гражданин, а не като аристократ и въпреки това да запазя правата си на имението Маркам.

– А ако не ги изпълниш?

– Губя всичко.

– Разбирам. – Дафни сведе поглед и дългите мигли докоснаха бузите ѝ.

– Проклетата титла не ми трябва. Струва ми се, че трябва да го знаеш. Но имам нужда от него – поради причини, които не мога да ти обясня напълно. – Погледна сведената ѝ глава и стисна безпомощно зъби. – Мога да си представя какво си мислиш. Дадох ти неоспоримо основание да се съмняваш във всичките ми уверения в любов. Няма земна причина, която да те накара да ми вярваш и въпреки това те моля да го сториш. Разбираш ли сега защо се опасявах да споделя с теб всичко това?

Дафни повдигна ресниците си и младият мъж бе смяян от сълзите, които блестяха в очите ѝ.

– Да. – Тя постави ръката си на челюстта му и цялото му напрежение като че се изтече по пръстите ѝ. – Не си искал да ми кажеш, защото си се страхувал да не ме загубиш. И въпреки това ми го каза – и то преди консумирането на нашата връзка – макар да си тръпнел от притеснение как ще реагирам. – На устните ѝ се появи трепетна усмивка. – Поел си този риск не в твоя полза – нещо немислимо за един добър комарджия. И защо? Заради чувствата ти към мен. Любов и уважение. Никои

досега не ме дарявал с такъв ценен подарък. Благодаря ти, Пиърс.

От гърдите му се изтръгна стенание.

– Дафни. – Притисна я към себе си, заровил устни в косите ѝ. – Господи, колко си ми нужна.

– Ти също си ми нужен – прошепна едновременно срамежливо и страстно младата жена. – Само ми кажи какво да правя.

Цялото му тяло се стегна, докато се бореше със следващото си предложение.

– Снежно пламъче. Това, което трябва да се случи между нас... винаги има начин да променим нещо.

Тя се отдръпна леко и го погледна озадачена.

– Какво означава това?

– Ти си рядка и безценна скъпоценност, към която са се отнасяли извънредно жестоко и едва сега ще има възможност да разбере какво значи да бъде обичана и ценена. Ако имаш нужда от време, има начини...

– Да не би да искаш да кажеш, че не възнамеряваш да ме любиш тази нощ?

Пиърс трепна.

– Дали искам да кажа... Не. Не, определено не искам да кажа нищо такова. – Неспokoйният му поглед я обгърна от глава до пети, а чертите на лицето му се изостриха от желание. – Страхувам се, че подобна благородна постъпка не е по силите ми.

– Какво тогава имаше предвид?

– Имах предвид, че за мен ти си много повече от съд за смето ми. Ако не се чувстваш готова да имаш дете, има начини да го избегнем.

Дафни наклони въпросително глава.

– Как?

– Мога да внимавам, за да не изпусна спермата си в теб.

– Как така? – Младата жена изглеждаше по-скоро озадачена, отколкото смутена. – Това няма ли да намали удоволствието ти?

– Ще го преживея. Правя го от години.

– Не мога да разбера.

Той се усмихна горчиво.

– Аз съм копеле, Дафни. Израснах на улицата, без да знам нито кой е баща ми, нито кога ще мога да ям отново. Заклех се пред себе си никога да не причиня подобно нещо на друго човешко същество.

– И няма да го причиниш – отвърна нежно Дафни. – Ние сме законно женени. Ако сега зачена, нашето дете няма да бъде копеле.

– Причината за въздържанието ми е различна в нашия случай, но не и по-малко важна. Ако, и когато имаме дете, искам решението да бъде взето и от двамата, а не само от мен, и още по-малко от завещанието на покойния ми родител.

– Разбирам – кимна младата жена и започна да разкопчава горното копче на ризата му. – Е, в такъв случай, ако този разговор най-после е приключил, – тя се бореше със следващото копче, като се усмихваше неустойимо на съпруга си, – струва ми се, че говорихме предостатъчно през първата си брачна нощ. – Тя прокара пръсти под ризата, за да усети топлината на кожата му. – А сега, ако обичаш, ще ме любиш ли?

Невинният въпрос и колебливото ѝ докосване изпълниха с истински огън слабините му и унищожиха и последните останки от иначе желязната му самодисциплина.

– Боже! – Сля устните си с нейните и потъна в сладостта, която му предлагаше устата ѝ с нетърпението на удавник. Разкопча последните копчета, а после хвана ръката ѝ, постави я върху твърдите си, покрити с косъмчета гърди и я поведе по тях с галещо движение. – Желая те толкова много, че всеки момент ще се пръсна.

– Покажи ми как да ти доставям удоволствие – промълви тя, докато галеше леко като с перо горещата му кожа.

Това вече беше прекалено силно.

– По-късно. – Пиърс я вдигна на ръце и пресече стаята само с няколко големи крачки. – Много по-късно. А сега няма да издържа дори да отидем до леглото.

Спря пред дивана и се наведе да вземе брокатените възглавници, които нареди една по една върху пода. После постави Дафни върху това импровизирано ложе и легна да нея, като я покри с тялото си.

– Ще те любя, докато и двамата останем без дъх – обеща той, без да се отделя от устните ѝ. Повдигна главата ѝ и разпротря светлокестенявите ѝ плитки като златно ветрило. Прокара пръстите си надолу по страничната извивка на шията и раменете, като поглъщаше всяко леко потрепване с диво задоволство, нещо така ново за него, както и треската, която го изгаряше. Устата му се отдели от нейната, за да започне да прави огнена дيريا надолу по шията и гърдите ѝ. Мушна ръка под тялото ѝ, без да спира да я целува, разкопча копчетата, докато най-накрая от съровището, за което изгаряше, го делеше единствено долната ѝ риза.

Справи се бързо с това препятствие, като издърпа надолу едновременно роклята и бельото. Освободи първо едната, а после и другата ръка на Дафни, а след това кръстоса дланите ѝ зад врата си.

– Колко си красива – прошепна младият мъж, докато разголваше гърдите ѝ за погледа и докосването си. – Страшно, несравнимо красива. – Видя, че дишането ѝ се учести и връхчетата на гърдите ѝ настръхнаха под изгарящия му поглед. Бавно, много бавно сведе глава, обхвана едно зърно в устата си и започна да го гали с език.

Дафни извика и изви неволно гръбнак, а пръстите ѝ се впиха в копринените му коси.

Пиърс я гали и целува, докато буквално подивя. Бе обсебен от вкуса и уханието ѝ. Повдигна задъхан глава и погледна порумениялото ѝ лице и учудването в очите ѝ.

– Не спирай! – Младата жена се размърда неспокойно и несъзнателно се изпъчи, предлагайки му другата си гърда.

Той удовлетвори молбата ѝ на секундата. Внезапно тези ласки вече не бяха достатъчни и за двамата.

Пиърс се изправи, изрита обувките от краката си и изхлузи самото и разтворената риза със същата хищническа грациозност, която съпътстваше всяко негово движение. После се отпусна на колене и измъкна роклята на Дафни, заедно с долната риза, фустите и чорапите.

След миг тя беше напълно гола и лежеше пред него като прекрасна, неземна богиня.

Младата жена се протегна нервно, смутена от изгарящия поглед, с който я поглъщаше, разкъсвана между желанието да прикрие голотата си и не по-слабата жажда да се хвърли в обятията му.

Очите им се срещнаха.

– Вие сте безупречна, мисис Торнтън – рече прегракнало Пиърс. Усетил несигурността ѝ, той се протегна и взе дланите ѝ в своите. – Видяш ли как треперя? – промълви той, като я остави да почувства трепета, породен от силното му желание. – Чувствам се като неопитен ученик. Ето така ми действаш – целуна дланите ѝ той. – Не се отдръпвай от мен, Снежно пламъче. Ако не те взема, ще умра.

– О, Пиърс. – Младата жена освободи ръцете си и ги плъзна по гърдите до раменете му. – Аз пък се чувствам така, сякаш в момента умирам. Така копнея за теб.

– Наистина ли? – Той се отпусна на пода до нея и я притисна в обятията си, като умишлено потъркваше гърди в чувствителните ѝ връхчета и се опиваше от стенанията и потръпванията ѝ. – Боже, колко харесвам начина, по който отвърщаш на ласките ми. – Целуна я отново. Двамата сякаш езиците и дъха си и не след дълго вече не бяха на себе си.

Пиърс поглъщаше любимата си с ръце, галеше с огнени милувки

краката и вътрешната страна на бедрата ѝ, а самоконтролът му се люлееше във въздуха само на една тънка нишка.

Дафни несъзнателно я изтъняваше все повече, като инстинктивно разтваряше бедра. Пръстите му намериха това, което му предлагаше. Беше топла и влажна и напълно готова за него. Това го накара да обезумее. Пъхна единия си пръст в нея и изохка, усетил съпротива.

– Толкова си стегната – рече дрезгаво той и пъхна и другия си пръст, за да я подготви. – Толкова мъчително стегната, и гореща, и... – Младият мъж прекъсна, неспособен да говори повече.

– Това лошо ли е? – попита Дафни и несъзнателно стегна мускулите си около пръстите му в нея. – Защото то не зависи от мен...

– Боже! – Пиърс се отдели за момент от нея само колкото да махне последните останали по него дрехи. – Не, не е лошо. Прекрасно е! Ти си прекрасна! – Вече се наместваше между бедрата ѝ. – Нужно ти е повече време, по-дълга подготовка. А аз не мога да ти ги дам. – Подпря се на ръце и допря слабините си в гостоприемната ѝ топлина. – Дафни, сега ще вляза в теб. Ще... – Отметна назад глава и изохка, усетил как мускулите ѝ се разтягат. – Ще ти причиня болка, Снежно пламъче. А се заклек никога да не го правя. – Проникна малко по-дълбоко, докато бедрата му се движеха ритмично независимо от волята му. – Поеми ме сега! Господи, съжалявам! Дафни... – И той натисна безжалостно, усети, как девствената ѝ ципа не издържа напора му и той влезе докрай в нея.

Дафни извика. Кратката остра болка се превърна в усещане за изпълване и тя осъзна, че Пиърс беше в нея.

Силните пламенни емоции заличиха и последните следи от безпокойство и се превърнаха в учудване, когато любимият ѝ започна да се движи в нея. Мускулестото му тяло се движеше с бързи силни тласъци напред-назад.

– Движи се с мен – произнесе дрезгаво той и повдигна краката ѝ около кръста си. – Боже, Дафни, не мога да спра.

Увлечена от страстта на съпруга си, от неговата сила, младата жена се надигна, за да се срещне с него, като се притисна силно. С всяко следващо движение го придърпваше все по-дълбоко в себе си и скоро изпита силно физическо удоволствие, от което ѝ се стори, че ще умре.

– Да – изръмжа в ухото ѝ Пиърс, сграбчи я за хълбоците и я притисна здраво към тялото си, докато тя не извика името му. – Точно така. Пак! Да, така! Ах, Боже, Дафни!

В главата му избухна някакво червено сияние, което разруши всички защитни стени, с които се бе обградил и го лиши от всякакво

подобие на самоконтрол. Изгарящ от желание, той проникваше дълбоко в съпругата си, мълвейки името ѝ, докато водеше и двамата все по-близо и по-близо към кулминацията.

– Пиърс! – Младата жена заби нокти в гърба му, обзета от непознато усещане, което се надигаше в нея и като че ли заплашваше да я разкъса. – Аз...

– Да. – Усетил напрежението, обхванало тялото на Дафни и стягането ѝ около него, Пиърс разбра много по-добре от самата нея, че се намираше съвсем близо до бясната вихрушка, към която се бяха устремили. Издигна се по-високо и умишлено се отмести леко, така че при следващия тласък да се докосне до нея и отвън, и отвътре. Без да отделя поглед от трескавото ѝ изражение, той проникна рязко в нея, като я разпъна силно и същевременно се потърка в най-чувствителното ѝ място.

Целият свят избухна.

Младата жена извика и тялото ѝ се разтърси от серия спазми, които я изпълниха с еуфорични усещания, прекалено остри, за да ги понесе. И които стиснаха Пиърс с огнени пръсти, прекалено убийствени, за да издържи.

Немислимо беше да се отдръпне.

С диво ръмжене младият мъж проникна дълбоко в нея с усещането, че ще се пръсне, а семето му премина от неговото в нейното тяло като бурен поток. Притисна Дафни към себе си и ѝ се отдаде напълно, отвърщайки на всяка нейна контракция с огън, изливайки цялата си душа в утробата ѝ.

След това настъпи тишина. Единственият звук в стаята беше учестеното им дишане.

Пиърс дойде на себе си пръв.

– По дяволите – промърмори задъхано той, смаян от безпрецедентната си пълна загуба на контрол. С малкото сила, която му бе останала, надигна глава: – Снежно пламъче, добре ли си?

Дафни се усмихна, затвори очи.

– Ти трябва да ми кажеш. Добра ли съм?

Обхвана го задоволство, непознато както силната страст, която изпитваше. Той се търкулна върху възглавниците, като увлече и младата жена със себе си.

– Не – прошепна Пиърс, като я полюляваше в обятията си. – Не си добра. Ти си великолепна.

– Връщам ти комплимента – зарови нос във врата му тя. – Точно както очаквах – истински рай.

Чувството за вина бе изместено от нежност.

– Възнамерявах да се отделя от теб преди...

– Аз обаче не възнамерявах да те пусна – усмихна се, завряна плътно до влажната му кожа, тя. – Беше прекалено хубаво, за да го изживея сама. Искях да бъдеш с мен.

– Никога не съм губил контрол до такава степен – промърмори по-скоро на себе си той. – Дявол да го вземе, нямаше да мога да изляза от теб, дори да бяха опрели пистолет в главата ми.

– С мен можеш да губиш контрол, Пиърс – прошепна тя. – Знам, че никога преди не си поемал подобен риск. С мен обаче не рискуваш нищо. Аз никога не бих ти причинила мъка или болка.

Единствено стягането на мускулите му й даде да разбере, че я беше чул.

– Трябва да поспим – рече най-после той. – Утре ще отидем в Трагмор, за да вземем нещата ти.

Тя потръпна от страх.

– Ще отидем?

– Да, двамата.

– Но татко...

– Аз ще се разправам с него. – Той се присегна, взе сакото си и го използва като завивка. – Няма да те оставя тук, да бъдеш готова жертва за евентуалната му атака. В Трагмор поне ще бъда до теб, ако реши да напада. И, можеш да ми вярваш, Дафни – устата на младия мъж се разтегна в тънка усмивка, – маркизът няма да прекрачи определени граници, щом съм там.

– Той се страхува много от теб.

– Би трябвало. Аз го притежавам.

Дафни премигна учудено.

– Какво означава това?

– Това означава, че полиците му с просрочено плащане надминават доста богатствата му. Т.е., всичко, което притежава, принадлежи на оня, който ги е откупил. А този някой съм аз. – Усмивката на Пиърс не достигна до очите му. – Това означава, че аз съм паякът, а той – мухата.

– Разбира се – кимна младата жена и лицето й се озари от разбиране. – Това обяснява всичко: паричните затруднения на баща ми, грубостта му с прислугата и изключителния страх и омраза, които изпитваш към теб. Възнамеряваш ли да го разориш? – Тя сякаш изпитваше по-голямо любопитство, отколкото тревога.

– Това би ли те разстроило.

– Зависи как го направиш. И защо.

– Предостатъчна причина би бил дори само начинът, по който го видях днес да се отнася към теб.

На лицето ѝ отново се появи смаяното изражение от преди малко.

– Не съм си и представяла, че бих могла да се чувствам така сигурна и спокойна, или пък че някой би бил толкова загрижен за мен, че да ми осигури това.

Младият мъж прокара пръсти в косите ѝ и я целуна нежно.

– Както ти казах, Снежно пламъче, никой повече няма да ти причини болка. – Извърна поглед, като се опитваше да не се засмее. – Звучи комично в моята уста, нали? Като се има предвид, че само преди десет минути точно аз ти причиних болка.

– Не, не си ми причинил болка. Ти предизвика в мен прекалено хубави усещания, за да мога да ги опиша. Тази мигновена болка бе прекалено ниска цена за великолепните изживявания, към които беше прелюдия.

Лицето на Пиърс отново се озари от нежност.

– Следващия път ще удължа удоволствието ти, така че ще ти бъде още по-хубаво, обещавам.

– Не би могло да бъде по-хубаво от това, което вече изживях. – Тя обви ръце около врата му. – Но, като заговорихме за обещания, си припомних обета ти да ме научиш как да ти доставям удоволствие. И освен това стана въпрос, че си ще ме любиш, докато и двамата останем без дъх. – Усмивката ѝ беше наистина ослепителна. – Е, доколкото виждам, май и двамата си дишаме, а?

Младият мъж я придърпа върху себе си, като едновременно ръмжеше и се смееше, и покри устата, която го предизвикваше, със своята.

– Не за дълго, Снежно пламъче. Не за дълго.

15

Дафни спеше като доволно дете, сгушена в прегръдките на съпруга си.

Пиърс галеше косите ѝ, загледан замислено в тавана.

Днешният ден бе изключителен, поредица от събития, експлодирала едно след друго, без да му дадат възможност и време за преценка.

Беше започнал деня с твърдото намерение да направи Дафни своя годеница. Вместо това я бе направил своя съпруга.

Последвалите събития му бяха донесли истинско облекчение. Беше я измъкнал от отровните лапи на Трагмор и бе поел напълно законно отговорността за нейната защита и безопасност. Бе направил нужното, за да я има и телом, и духом, до края на живота си.

Проблемът беше там, че, тъй като се бяха оженили прекалено бързо, а не както бе предвиждал, той не се бе подготвил в някои особено важни области. Например, как щеше да отговаря на въпросите на Дафни, свързани с плановете му за баща ѝ? Каква част щеше да сподели от ролята, която бе изиграл Трагмор в миналото му?

И, последен, но най-важен, бе въпросът за двойствения му живот. Как щеше да съчетае среднощната дейност на Бандита на тенекиената чаша с брака си с една много умна и любопитна млада жена?

Пиърс се усмихна, сетил се за героичните представи на съпругата си, свързани с Бандита. Несъмнено тя щеше да се почувства поласкана, че е омъжена за маскирания мародер на богатите, че двамата мъже, които я бяха привлекли, бяха всъщност един и същ човек. Не, той беше абсолютно сигурен, че няма защо да се опасява от неодобрението на Дафни, ако откриеше истината. Нито пък от нелоялност от нейна страна. Тя щеше да запази безусловно и гордо тайната му и да го аплодира всеки път, когато Бандитът предприемеше поредната си среднощна разходка.

Въпреки това не можеше – и нямаше – да сподели това с нея. Той по-добре от всеки друг знаеше риска, който поема всеки път, когато влизаше с взлом в дома на някой аристократ. Този риск обаче си заслужаваше да бъде поет, разсъждаваше той с абсолютното безстрашие, придобито в резултат на факта, че беше живял в ада и въпреки това бе оцелял. Но беше съвсем различно той да предизвиква закона и опасностите и някой ден неминуемо да загуби. И съвсем друго – Дафни. Не и Дафни.

Макар невинната му съпруга да се бе показала доста изобретателна за една непрофесионалистка, размишляваше Пиърс. Потисна смеха си при спомена за сцената в магазина на Томпсън. Беше успяла да открие точно бижутера, който ѝ бе нужен – с донякъде съмнителна репутация, но плащаш добре. А след това решително бе държала да получи действителната цена за своята брошка.

И всичко това, за да може да нахрани енорийските деца.

Усмивката на младия мъж изчезна и почувства, че се задушава от силните си емоции. Преди да срещне Дафни никога не бе виждал подобна себеотрицателност, не бе предполагал, че е възможно да съществува. Но тя съществуваше. И той държеше доказателството в обятията си.

Боже, чувствата, които изпитваше, бяха много по-силни от това, което бе очаквал, мислеше си Пиърс, докато гледаше спящата си съпруга. Беше прозрял цялото духовно богатство и страстта, които се криеха в нея още в мига, в който я беше видял, но не бе предполагал колко силно щяха да го засегнат те, особено в леглото.

Легло ли? Ама че смешно! Та те така и не бяха успели да стигнат по-далеч от дневната.

Беше я любил от свечеряване до зори, потапяйки се в неизтощима страст, която ги понасяше само като се докоснеха, беше му принадлежала отново и отново, докато изтощението не ги бе принудило да заспят. Дори и при това положение само след час нейният допир и уханье го бяха събудили. Тялото му бе възбудено до болка още преди да бе отворил очи.

Всичко това беше дяволски объркващо.

И в най-дивите си мечти Пиърс не си бе представял нито зашеметяващия начин, по който се бяха любили, нито пък, че ще загуби до такава степен контрол над себе си. И при това, припомни си мрачно той, така и не бе възвърнал въпросния контрол през всичките бурни часове, които бяха прекарвали заедно. Всъщност се бе отказал напълно да излиза от нея в последния момент. Да се изпразва в Дафни за него бе едновременно празник и непреодолим импулс, така естествен и нужен, както и самото дишане.

Зарови устни в косите ѝ, загледан в розовеещото небе. След малко трябваше да я събуди. Имаха да вършат твърде много неща днес: да се преместят в Маркам, да осигури сигурно местожителство за майката на Дафни, да се срещне с Трагмор и да установи такива правила, които копелето не би нарушило.

Определянето на тези правила и решението каква част от миналото

си да разкаже на съпругата си бяха най-големите му проблеми в момента.

Проблеми, които трябваше да разреши възможно най-бързо.

* * *

Дафни се протегна и смръщи чело, учудена от грапавостта на завивката си. Размърда се, търсейки по-меко местенце и внезапно отвори широко очи, смутена от болката в мускулите си.

Спомените нахлуха в съзнанието ѝ като фойерверки.

Младата жена се надигна на лакът, отметна назад косите си и огледа стаята сънено и неориентирано, търсейки Пиърс.

Откри го на три метра от себе си, облечен само с панталон, загледан през прозореца.

– Пиърс?

Той се обърна и очите му се изпълниха с нежност.

– Добро утро, Снежно пламъче. Точно се готвех да те събудям.

– Откога си станал? – попита Дафни и опита да се увие в самото му.

– Преди малко. – Младият мъж се приближи и ѝ подаде ризата си. –

Мисля, че това ще ти бъде по-удобно.

– Благодаря. – Дафни навлече дрехата, изправи се и застана зад съпруга си, докато се закопчаваше. – Добре ли си?

Едното ъгълче на устните му се повдигна и той погали разрошената ѝ коса.

– Мисля, че аз трябва да ти задам този въпрос.

Младата жена се изчерви.

– Чувствам се прекрасно. Като се изключи лекото смъдене, съм в чудесна форма. – Усмихна се свенливо. – Дори повече от това.

– Радвам се. – Обхвана лицето ѝ в дланите си и я целуна нежно. – Макар да се страхувам, че първата ни брачна нощ бе толкова нетрадиционна, колкото и нашата венчавка. Извинявам се. Най-малкото, което можех да сторя, бе да те отнеса до леглото си.

– Предпочитам нашето импровизирано легло... и нетърпението, което ни попречи да стигнем по-нататък – призна младата жена.

Очите на съпруга ѝ потъмняха.

– Желая те отново. Всъщност, още от мига, в който отворих очи.

– Тогава защо...?

– Ти се нуждаеше от почивка. Тази нощ взех от бедното ти тяло повече, отколкото можеше да издържи.

– Не се оплаквам. Нито пък тялото ми има нещо против.

Младият мъж се засмя и я погали по бузите.

– Ще има и други нощи, Снежно пламъче. Безчет. Обещавам ти.

– Но днес трябва да погледнем действителността в лицето – завърши Дафни и стана незабавно сериозна, осъзнала истинския смисъл на думите, които бе произнесла вместо съпруга си.

– Да – съгласи се тържествено той. – Днес трябва да погледнем действителността в лицето.

– Пиърс – пое си дълбоко въздух тя, решила да не отлага този разговор, – трябва да обсъдим доста неща. Първо, опасявам се от нашето посещение в Трагмор. Баща ми е страшно ядосан. Страхувам се от това, което би могъл да направи.

– Заклех ти се, че той няма никога повече да ти стори нищо.

– Нямах предвид себе си. Не съм единствената, която е наранил.

– Ще осигурия безопасността и на майка ти.

– Не говорех и за майка си. Става дума за теб. – Усети, че съпругът ѝ се стегна цял, но въпреки това продължи. – Какво е сторил на теб, Пиърс? Защо го мразиш толкова?

– Темата е много сложна, Дафни, при това никога досега не съм я обсъждал. Честно казано, не съм и сигурен, че бих могъл.

– Трябва – постави колебливо длан върху гърдите му младата жена. – Непрекъснато повтаряш за неоспоримото чудо, което ни привлича един към друг. Помоли ме да ти вярвам и аз с радост приех. Поиска ръката ми и, макар да нямах възможност да приема както подобава предложението ти, с радост стях да го направя. Току-що ти станах съпруга – във всякакъв смисъл – и физическото ни съединяване беше дори по-красиво от всичко, което някога съм мечтала, да не говорим, че не съм и предполагала, че е възможно. Всичко това не е ли достатъчно силно, за да ми предложиш в замяна поне мъничко доверие? Пиърс – погали брадичката му тя и я притисна надолу, така че погледите им да се срещнат, – прекрасно ми е позната сърдечната студенина на баща ми. Моля те, кажи ми. Какво ти е сторил той?

– Едва не ме уби – изтръгна се от устата му. – Мен и още няколкостотин други трогателни деца, които нямаха нито как да се защитят, нито към кого да се обърнат за помощ.

– Как?

Някакви неизвестни чувства го накараха да продължи.

– Казах ти, че съм израснал в приют. Директорът беше отвратителен, алчен мръсник, който дължеше тази си позиция на познанствата си с представители на аристокрацията и по-точно на един от тях.

Споразумението беше просто. В замяна на службата, която получаваше, Барингс му осигуряваше тлъста порция от даренията за приюта. Богаташът просперираше, директорът господстваше, а децата гладуваха и бяха пребивани безмилостно от хора, според които най-добре бе хлапетата да са мъртви.

Дафни пребледня, но нито трепна, нито отмести поглед.

– Историята ти не ме изненадва. Викарият ми беше говорил за съществуването на подобни уговорки.

– Така ли? А казал ли ти е какво значи да те бият с камшик до кръв? Да гладуваш до загуба на съзнание? Да те измъчват до вцепеняване? Казал ли ти е какво значи да гледаш как умира майка ти и после дори да ѝ бъде отказано прилично погребение? И всичко това заради болните прищевки на някакъв благородник? Същият, който е откраднал парите ти и е причинил страданията ти, подкрепяйки Барингс?

– И искаш да кажеш, че този човек е баща ми? – попита премаляла Дафни.

– Да. Точно това искам да ти кажа.

– Колко пъти те е бил с камшик?

– Всеки път когато аз или което и да било от другите деца имаше нещастieto да се изпречи на пътя му. И даваше строги указания на Барингс да не ни дава мира в интервалите време между посещенията му, ако иска да запази мястото си.

– Значи баща ми знае причината за твоята омраза.

– Не.

– Не ли? Не може да е забравил всичко, което ти е причинил, когато си бил дете.

– Той така и не научи дори името ми. О, знае, че Пиърс Торнтън е израснал в приют. Открил този факт, когато започнал да прави проучвания за миналото ми. Но никога не е свързвал личността на нищожния си бизнес-сътрудник с едно от мършавите хлапета, които биеше до несвоят. Много е просто – той просто не правеше никаква разлика, за него всички деца в приюта бяха еднакви, безименни и ненужни.

– Разбирам.

– Така ли? – впери изпълнените си с горчивина очи в лицето ѝ Пиърс.

Младата жена бавно и примирено се завъртя, изхлузи ризата на съпруга си от раменете и стъпи на пътечката, образувана от слънчевите лъчи, които се промъкваха между дръпнатите пердета. После повдигна разошнените си коси и ги прибра на върха на главата си.

– Да, Пиърс, разбирам – повтори простичко тя.

В гърлото на младия мъж заседна буца. По голия гръб на любимата му имаше неоспорими доказателства за бруталността на Трагмор, доказателства, които не бе забелязал както поради тъмнината, така и заради силното си желание.

Десетки белези, някои почти изчезнали, други – пресни, покриваха деликатната ѝ атлазена кожа.

Никога досега Пиърс не се бе чувствал така близко до извършването на убийство, както в този момент.

– Мръсна гад. – Полудял от гняв, той инстинктивно взе в обятията си Дафни и я обгърна с тялото си, сякаш искаше да я предпази от болката, която вече бе изтърпяла. – Проклет, противен кучи син. – С безкрайна нежност прокара устни по тила ѝ. – Дълбоко в себе си знаех, че се е случило нещо подобно. Такова животно не би могло да не навреди на подобна безупречна красота. Но просто не можех да понесе мисълта, че той... Боже, извинявай. Толкова съжалявам, Снежно пламъче.

– Недей – обърна се в прегръдките му тя и притисна пръсти до устните му. – Ти ме спаси и никога вече няма да ми се налага да изтърпявам подобни побои. Просто исках да знаеш, че мога да разбера част от това, което си преживял.

– Той ти е причинявал болка и заради това искам да го убия. Но, Дафни, той така и не е успял да засегне красотата ти. Тя се намира дълбоко в теб, на място, което баща ти никога няма да може да достигне и още по-малко – да проумее. – Той целуна връхчетата на пръстите ѝ. – Никога не го забравяй.

Очите на младата жена се напълниха със сълзи.

– Ти си прекрасен човек – прошепна тя. – И си изтърпял толкова много. Видял си как умира майка ти... гладувал си из улиците. – По бузите ѝ се търкулнаха две сълзи. – Аз също го мразя, Пиърс.

Внезапно нейната мъка стана и негова.

– Недей – притисна я към гърдите си той. – Моля те, любима моя, не плачи заради мен.

– Не плача за теб – успя да промълви тя. – Плача за момченцето, което си бил, когато баща ми те е измъчвал.

Пиърс затвори очи и зарови лице в ухаещия облак на косите ѝ.

– Това момче вече го няма.

Дафни се отдръпна леко.

– Така ли? Не съм съгласна. Мисля, че е тук и че в голяма степен е отговорно за мъжа, който е израснал от него и за неговите действия.

Нищо чудно, че постъпваш така. И че не вярваш в молитви.

Молитви.

Младият мъж се усмихна при спомена за случаите, когато бяха обсъждали вратата си в молитвите: вечерта, когато бяха танцували валс в градината на Гантри и след това насаме в спалнята ѝ, когато Бандитът на тенекиената чаша бе ограбил дома ѝ.

– Моите преживявания са нищо в сравнение с твоите. – Без да си дава сметка за разнежените спомени на съпруга си, Дафни закопча отново дадената ѝ назаем риза. – Но болката от побоите на баща ми познах още като съвсем малка. Нещо повече, трябваше да изживявам дори още по-непоносима агония, като слушах риданията на майка си, когато я биеше. Господи, колко нощи съм запушвала ушите си с ръце, за да не чувам този звук!

– С всичко това вече е приключено.

Този път беше неин ред да поклати тъжно глава.

– Ти по-добре от който и да било друго знаеш, че с някои неща не може да се приключи току-така. Те са запечатани с огнено клеймо завинаги в паметта ни и можем само да се надяваме, че с годините ще ни спохождат все по-рядко. – Тя отмести поглед. – От деня на моето раждане, баща ми решил, че приличам прекалено много на майка си и че имам прекалено добро сърце, изпълнено със съчувствие. Когато станях на осем години, той реши, че само побоите не са достатъчни и че трябва да се убедя във всичко, което ми говореше, сама. С такава цел ме замъкна в един приют и ме накара насила да вляза вътре. Божичко, как само се съпротивлявах! Щом влязох там, разбрах, че животът ми никога вече няма да бъде същият. Но не защото изпитах отвращението, което очакваше от мен баща ми. Точно обратното. Чувствах, че няма да мога да забравя лицата и безнадеждната безпомощност на хората, които видях там. И се оказах права. След като баща ми насила ме вкара вътре, повече не бях същата. Нито пък успях да забравя.

– Ти ме смайваш – отвърна с леко потрепващ глас Пиърс. – Никога не си живяла там и в същото време говориш така, като че си.

– Спомням си всичко в подробности. Коленичилите жени, които търкаха пода и кашляха така, че целите им тела се тресяха. Миризмата на болести. Децата, които помпаха вода и особено едно момиченце с хлътнали очи и одърпана кукла – всичко. – Устните на младата жена потрепераха. – И подигравателния надпис, окачен на входа, истински антирезис на всичко, което видях. Вечна надежда ли? По-скоро „вечна безнадеждност“.

На Пиърс му се зави свят.

– Вечна надежда ли?

– Да – кимна тя. – Така се казва приютът – „Дом на вечната надежда“.

– По дяволите! – Едно мускулче на лицето му заигра.

– Виждал ли си го?

– Израснах там.

– Израснал си... – Пръстите на Дафни политнаха към устата ѝ и лицето ѝ пребледня. – Това е приютът, в който си живял! – прошепна тя. – Това ужасно място в Лестър, което току-що описах?

– И това, което описа съвсем не беше най-лошото – потвърди младият мъж, а в погледа му се четеше безкрайна мъка. – Стаята на мъртвите! Често ме заключваха в нея за наказание, сред разлагащи се трупове и мрак. И по-дълго всеки път, когато не се подчинях на нечовешките изисквания на директора. Освен нея съществуваше и заразното отделение, където измъчваните от сифилис жени викаха, агонизирайки върху леглата или по пода заедно със страдащите от неизлечими кожни болести, причинени от мръсотията, в която живееха. Нямахме никакво проветрение и миризмата се носеше навсякъде... – Гласът на младия мъж секна, а дишането му се учести.

Дафни безмълвно се приближи до него, като се бореше със сълзите на мъка и отвращение. Сега Пиърс имаше нужда от нея, но не от съжалението, а от силата ѝ. Тя го обгърна успокояващо с ръце през кръста и подпря глава на гърдите му.

– Всичко си има своя смисъл, дори когато не можем да го разберем. Бил си обречен на такъв живот поради някаква причина, може би същата, поради която си и оцелял. Боже мой, колко си силен. – Младата жена изви глава и докосна с устни голата му гърд.

Пиърс бавно се обърна към нея и я погледна как страда заедно с него при спомена за отминалия кошмар.

– Съжалявам, Снежно пламъче – рече прегракнало той и я приюти в обятията си. – Не трябваше да ти разказвам всички тези ужасни неща.

– Горда съм, тъй като ми имаш достатъчно доверие, за да споделяш с мен. – Младата жена се отдръпна леко, за да го погледне в очите. – Разкажи ми за майка си.

– Майка ми. – Погледът му беше изпълнен с тъга и примирение. – Беше красива... или поне на мен така ми се е струвало. – Повдигна рамене. – Това е без значение. След годините, прекарани в приюта, хубостта ѝ повехна, здравето ѝ се влоши и аз я изгубих.

– В приюта ли те е родила?

– Да. Била сервитьорка в някаква лондонска кръчма. Там и срещнала Маркам. Очевидно връзката им е била бурна, но, поне от негова гледна точка – временна. Нали разбираш, херцогът си имал истинска, благоприлична и законна херцогиня у дома. Чудно как забравил този факт, когато легнал с майка ми. А след това безчувствено я изгонил, щом разбрал, че носи неговото дете.

– Нищо ли не й дал?

– Първоначално – нищо. Ако се съди по писмото, което оставил на адвоката, след няколко месеца размислил и отишъл в кръчмата, за да види как е майка ми. Но било късно – нея отдавна я нямало. Собственикът на кръчмата я уволнил веднага, щом разбрал, че е бременна.

– Баща ти отказал ли се да я търси повече? – попита тихо Дафни.

– Изглежда не. Разбрах, че наел детективи, които ни открили с майка ми в приюта в Лестър и че възнамерявал да се откаже от бляскавия си живот и да ни вземе при себе си. – Младият мъж се изсмя сухо. – Това обаче не било писано да стане. Съпругата на херцога избрала точно този момент, за да направи онова, което не успявала да стори от години. Заченала детето му. Излишно е да казвам, че един законен наследник има предимство пред незаконния. Така херцогът си останал в Маркам, а ние – в ада. Майка ми издържа колкото можа. Но тя не беше особено силна. Умря, когато бях на седем години.

– Бил си толкова малък. Колко нещастен трябва да си бил!

– Тя единствена ми даваше някаква сигурност в живота. Не познавах баща си и го мразех за това, което бе сторил. Когато умря мама, за пръв път се почувствах напълно изоставен.

Дафни инстинктивно прокара пръсти по гръбнака му.

– Баща ти е платил скъпо за егоизма си. – Очите й се замъглиха от вълнение. – Той така и не е изпитал щастието да те познава.

– Очевидно не е гледал на това като на голяма загуба.

– Не можеш да бъдеш сигурен в това – възпротиви се тя.

– Така ли? Ако наистина е страдал чак толкова, защо не е пратил по дяволите протокола и не ме е признал? Не, Дафни. Не мисля, че отсъствието ми от живота на Маркам се е превърнало в агония за него.

– Но не е бил щастлив. Още повече, че доколкото знам, не е изгубил само теб. Другият му син се преби, падайки от коня си, в следствие на което херцогът се затвори и заживя в изгнание.

– Предполагам, че Трагмор ти го е казал.

– Да – кимна младата жена. – Мисля, че двамата с покойния херцог

бяха доста близки.

Още едно сухо изсмиване.

– Много близки. – Пръстите му се впиха в косите ѝ, като не откъсваше поглед от очите ѝ. – За да събира своя дял от даренията, Трагмор посещаваше често Барингс. Подслушвах всичките им срещи.

– Разбирам – премигна от рязката смяна на темата Дафни. – Предполагам, че баща ми не е открил присъствието ти?

– Не – поклати глава съпругът ѝ. – И досега няма представа, че съм бил свидетел на незаконните му деяния, нито че съм ги наблюдавал и двамата с неговия компаньон всеки път, когато идваха.

– Неговият компаньон ли?

– Трагмор не посещаваше сам приюта. Придружаваше го не кой да е, а самият херцог Маркам.

Дъхът на Дафни секна.

– Херцогът участвал ли е в замислите на баща ми?

– И да, и не.

– Какво означава това? Приемал ли е пари от Барингс или не?

– Никога, поне пред мен. А дали е вземал своя дял, когато е останел насаме с Трагмор, това вече не знам. Всъщност той се държеше резервирано и съдържано по време на срещите им и имаше по-скоро неспокоен, отколкото алчен вид. Присъствието му в приюта винаги ми се струваше много странно. В мига, в който привършеха разговора си, той започваше да се разхожда насам-натам, без да говори с никого и просто гледаше. Едва сега разбрах с каква цел.

По погледа на Дафни разбра, че тя също бе осъзнала истината.

– За да те види.

– Очевидно. Това е бил трогателният начин, по който наглеждал незаконния си син. Бил известен за смъртта на майка ми и това вероятно го е разстроило. Но не дотолкова, че да компрометира законния си наследник, като ме признае. Само колкото от време на време да посещава приюта, за да разбере дали съм жив.

– Той е бил слаб, Пиърс. Но очевидно те е обичал по свой начин.

– Обичал ли? – погледна я невярващо младият мъж. – Ако обичаше, нямаше да отритне майка ми, когато му каза, че носи детето му. Нито пък щеше да позволи да водим подобно ужасно съществуване. Не, Дафни, той не ни обичаше.

Съпругата му отвори уста, за да оспори мнението му, но след това реши, че е по-добре да не го прави. По-късно, когато бъдеше готов за това, тя щеше да се изправи лице в лице с неговата болка и, дай Боже,

щеше да му помогне да намери душевен покой. Но инстинктът ѝ я предупреди, че все още не беше дошло времето за това.

– Каза, че баща ми не те познавал по име. Това значи, че никога не е правил връзка между теб и посещенията на херцога в приюта.

– Тогава – не. Но сега вече, сигурен съм, започва да се досеща. Няма как да не го направи, подпомогнат от проучванията си за миналото ми и информацията, че родителят ми е Маркам.

– Питам се какво ли оправдание е дал херцогът на баща ми, когато го придружава при срещите му с директора?

– Предполагам, че Маркам се е преструвал на заинтересуван от получаването на финансова компенсация. Парите са единственият разбираем за баща ти мотив.

– Толкова съжалявам. – Гласът на Дафни секна, когато подпря чело на гърдите му. – Знам, че не нося отговорност за действията на баща си, но това не ми пречи да искам да ги поправа. Защото заради него тук на земята си познал ада.

– И възнамерявам да се погрижа сега той да заеме мястото ми там.

Младата жена вдигна брадичка. По ресниците ѝ блестяха сълзи.

– Ще ми кажеш ли какви са плановете ти? – попита тихо тя, без да е сигурна дали Пиърс ще изпълни молбата ѝ. – Защо прие титлата, която презираш и как това ще ти помогне да сразиш баща ми?

– Добре. – Твърдо решен да бъде максимално откровен със съпругата си, Пиърс започна да изяснява мотивите си, с надеждата, че тя нямаше да приеме всичко единствено като плод на омразата. – Приех титлата, тъй като тя ми осигурява две неща, които нямам като обикновен гражданин: голямо богатство и голяма власт. Ти си напълно права. Аз самият не давам и пукнат грош за тях. Но не трябва да мисля само за себе си. – И той развълнувано я сграбчи за раменете. – Дафни, всяка седмица от двете години като херцог Маркам ще получавам по десет хиляди лири. Ако изпълня двете условия на Маркам, след тези две години ще бъда свободен човек и ще притежавам имение, струващо повече от двама милиона лири. Имаш ли представа какво може да се купи с тези пари?

Тя го гледаше внимателно и започваше да разбира.

– Да, имам представа. Искаш да помагаш на приютите, нали?

Младият мъж кимна.

– Аз съвсем не съм беден. Но това, с което разполагам е само малка част от богатството на Маркам. Бих могъл да направя толкова много. Не само да давам дарения, а и да направя някои промени – по-добри

хигиенни условия, по-качествена храна, не така претъпкани приюти. Възможностите са безкрайни. Плюс, че ще имам влияние върху онези, от които зависят тези неща, влияние, което могат да дадат само богатството и титлата.

– А баща ми? Къде е неговото място във всичко това?

Пиърс си пое дълбоко въздух.

– Както ти казах, притежавам абсолютно всички просрочени полици на баща ти. Той живее в постоянен страх от мига, в който ще поискам да ми ги изплати. Единствената му утеха беше, че дори да предизвиках банкрута му, предвид социалното ми положение, нямаше как да вляза в неговия кръг за избраници и да злословя по негов адрес. Сега не може да го крепи даже тази мисъл. За една нощ се превърнах в аристократ, уважаван от цялото висше общество. Мога да се разхождам в сградата на правителството, да посещавам големите партита – възможностите са неограничени. За Трагмор ще се превърна в досаден трън, от който няма отърване. Съмнявам се дори, че някога ще може да заспи спокойно. – Младият мъж стисна челюсти в очакване на отговора на Дафни.

А той беше всичко друго, но не и това, което бе очаквал.

Тя отвърна с присъщата си невероятна проникателност, като определено не беше шокирана.

– Прекрасно знам що за човек си, Пиърс, каквато и да е омразата ти. Ти изобщо не възнамеряваш да си получиш дължимото за тези полици. Желаяш банкрута на баща ми не повече, отколкото парите му.

– Права си. Точно така е. Но не защото съм чак толкова добър. Искам да видя Трагмор да се гърчи, да го направя толкова безпомощен, както се отнасяше той със своите жертви през всичките тези години.

– Да. А сега довърши онова, което започна да казваш. Искаш да го направиш безпомощен не само, за да имаш възможност да злорадстваш, а и за да не може никога повече да причини на друг човек това, което е направил с теб, с мен и с мама.

Пиърс мълчаливо размисли върху думите на съпругата си. А след това кимна.

– Не бих могъл да оспоря казаното от теб. Въпреки това, Трагмор никога няма да узнае, че не искам друго, освен да държа неговите полици в ръцете си. Нека да живее в постоянен страх, че всеки момент мога да изискам плащането им. Той е уязвим и уплашен, а аз се наслаждавам и на двете. Затова не ме описвай като герой, Дафни. Но при положение, че изнудването е единственото оръжие, с което може да бъде сразено едно безсърдечно копеле като баща ти, аз го използвам без чувство на

вина или съжаление.

– Съгласна съм.

Младият мъж я изгледа.

– Съгласна ли си?

– Абсолютно. Баща ми трябва да бъде спрял. И заплахата срещу неговото богатство и социално положение е единственият начин да се направи това. – И Дафни подчерта заявлението си с тържествено поклащане на главата. – Така, а сега ми кажи с какво мога да помогна. Какво възнамеряваш да направиш днес, като отидем в Трагмор и как бих могла да ти бъда от полза?

По лицето на Пиърс се изписа смесица от гордост и облекчение и той завъртя глава учудено и невярващо.

– Ти си наистина една изключителна комбинация от противоречия, Снежно пламъче. Толкова деликатна и толкова силна.

– Огън и пламък, нали така беше казал? Неудържима страст и изключителен инстинкт.

– Точно така – засмя се той и нежно обхвана лицето ѝ между дланите си. – Хайде да се облечем. В каретата ще ти обясня плана си. А след това ще можем да пуснем в употреба изключителните ти инстинкти.

Усмивката на Дафни беше едновременно сияеща и дяволита.

– Прекрасно! А след като се върнем, ще можем ли да направим същото с неудържимата ми страст?

Пиърс отстъпи крачка, поклони се официално и приближи пръстите на Дафни до устните си.

– За мен ще бъде удоволствие, Ваше Височество.

Тя протегна ръка и го погали по лицето.

– Не, Ваше Височество. Удоволствието ще бъде и за двама ни.

Едва когато младата му съпруга се запъти към захвърлената си върху един стол рокля, Пиърс внезапно осъзна две неща.

Току-що бе изиграл безупречно ролята си на херцог и бе направил първите колебливи стъпки към установяване на взаимно доверие помежду им.

Може би все пак имаше кой да отвърне на човешките молитви.

16

Дафни скочи от каретата и се спря, загледана в гората около бащиното си имение.

– Пиърс, като приключим с татко... – Тя се спря напред думите си, тъй като не беше сигурна дали съпругът ѝ нямаше да се размее, като чуе молбата ѝ.

– Ще претърсим гората, преди да се отправим към Маркам – довърши заради нея младият мъж, а на лицето му вместо насмешка прочете нежност. – Сигурен съм, че ще успееш да убедиш приятеля си... как му беше името, Ръсет ли, да дойде с нас. Площта на Маркам е три пъти по-голяма от тази на Трагмор, в резултат на което той ще има три пъти по-голям избор за строеж на лисичите си дупки.

– Благодаря. – Сияйната ѝ усмивка припомни на съпруга ѝ колко рядко беше получавала подаръци и колко лесно бе да я зарадва човек.

Мислеше да промени първото и да ѝ доставя колкото се може често радост.

– Сигурна ли си, че искаш да направиш това? – попита тихо той. – Не е необходимо. Можеш да се качиш горе и да си приготвиш нещата, като оставиш баща си на мен.

– Сигурна съм. – Дафни прибра полите си и ги повдигна леко. – Приеми го като още една победа на неотдавна освободения ми дух. – И с тези думи тя се запъти към главния вход и почука.

Икономът пребледня, когато ги видя.

– Лейди Дафни. Не ме предупредиха, че мога да ви очаквам.

– Дойдох да взема нещата си. Но първо двамата с херцога искаме да се видим с баща ми.

– В-вашия баща? – По челото му избиха ситни капчици пот. – Той е... т.е., аз...

– Я виж, я виж – Трагмор се появи във вестибюла. Тъмните кръгове под очите му бяха единственият знак, че беше загубил съня си след вечерашните събития. – Това да не би да са своенравната ми дъщеря и набързо оженилият се за нея съпруг.

– Искаме да поговорим с теб, Трагмор – изкомандва Пиърс. – Насаме. Незабавно.

– Непременно. – В очите на маркиза проблесна неприязън. – Влезте в кабинета ми. – Освободи втрещения иконом с жест, после се завъртя и

се запъти нататък. – И двамата знаете пътя.

Младият мъж хвана съпругата си за лакътя и я поведе към кабинета на маркиза, а после затвори вратата след себе си.

– Роклята ти не изглежда много добре, дъще. – Трагмор отвратен огледа от глава до пети Дафни. – А, забравих за уличното възпитание на съпруга ти. Сигурно иска от теб да изпълняваш съпружеските си задължения в каретата, като набързо вдига полите ти, а?

Пиърс реагира преди младата жена да успее да отвори възмутено уста. Той застана пред нея, като даде ясно да се разбере, че възнамерява да я защитава от грубостта на баща ѝ.

– Нека да започнем с правило номер едно, Трагмор. Ще се обръщаш към съпругата ми с респекта, полагащ се на една херцогиня. Ако само се опиташ да я обидиш с нещо, ще довърша това, което започнах вчера. А още преди да си вдигнал ръката си, за да я удариш, ще те убия на място. Ясно ли е?

Маркизът присви очи.

– Противна улична измет. Парите ми не ти бяха достатъчни, титлата на Маркам не ти беше достатъчна. Не се успокои, докато не прелъсти дъщеря ми, за да се присъедини и тя към твоята игра на котка и мишка.

– Пиърс не ме е прелъстил, татко. – Изправила гордо рамене, Дафни излезе иззад гърба на съпруга си и застана редом с него. – Той ми предложи да се омъжа за него, докато ти беше в Лондон. Аз приех. И мисля, че съм голяма късметлийка. Пиърс ми даде сила и възможност да се освободя от твоята грубост, докато все още ми беше останало някакво самоуважение.

– Имаш ли представа, че уважаваният ти съпруг ме изнудва?

– Имам – усмихна се гордо младата жена. – И аз подкрепям усилията му. Всъщност дори предложих да му помогна с каквото мога. Моето лично мнение е, че ти заслужаваш да познаеш бедност и публично осмиване. Заради това, което причини на нас с мама се надявам Пиърс да поиска да изплатиш всички полици до последната.

Изумлението на маркиза от дързостта на дъщеря му изчезна, когато чу последните ѝ думи.

– Майка ти ли? И тя ли участва? Да те вземат дяволите, Торнтън, и нея ли замъкна в Маркам?

– Защо? – повдигна саркастично вежди младият мъж. – Да не би да не е оправдала доверието ти?

– Ах, ти, кучи...

– Внимавай, Трагмор, това подозрително прилича на обида.

Маркизът стисна треперещите си ръце в юмуци и кокалчетата му веднага побеляха.

– Значи ето защо снощи върнахте пратеника ми от Маркам. Мислех, че е защото си решил да не ме допускаш до дъщеря ми. В действителност работата била още по-страшна. Ти не само, че отвлече Дафни, ами грабна и Елизабет.

– Дафни е моя съпруга.

– А Елизабет – моя.

– Така ли, татко? – попита младата жена. – Тогава защо не се отнасяш с нея като с такава, поне с малко уважение? В действителност тя е твоя жертва, обект на твоето насилие. Нищо чудно, че така отчаяно се стреми да избяга от теб. – Очите ѝ пламнаха от гняв. – Пиърс не е отвлечал мама. Тя сама избра.

– Избра ли? – изрева маркизът. – Тя няма право на избор. Тя се отказва от това право и от всички други права в деня, в който се омъжи за мен. – И той избута Пиърс, за да мине. – Ще я измъкна оттам лично.

– Не, няма да я измъкнеш. – Младият мъж го хвана за ръката и го възпря.

Трагмор направи няколко неуспешни опита да се освободи.

– Заплахите ти са без значение за мен, Торнтън. Този път са без значение. Сега законът е на моя страна. Ако ми попречиш да вляза в Маркам, ще се свържа с адвокатата си и...

– Повтарям, че няма да направиш нищо такова. Защото в противен случай ще поискам да ми изплатиш толкова бързо полиците, че свят ще ти се завие.

– Така или иначе ще го направиш.

– Не се знае.

Маркизът престана да се съпротивлява. Бавно обърна глава и погледна зет си с присвити очи.

– Какво означава това?

– Означава, че имам да ти направя едно предложение.

– Слушам.

– Така и предполагам. – Пиърс пусна ръката му и го тласна като неприятно насекомо. – Възнамерявам да накарам Холингсби да оформи документ, който ще подпишем и двамата и който ще удостоверява, че няма да искам да ми платиш нито една от полиците си.

– В замяна на?

– В замяна договорът ще съдържа една специална клауза.

– Която е?

– Че няма да правиш никакъв опит да виждаш, да говориш или по какъвто и да било друг начин да влизаш в контакт с Дафни или маркизата.

– Какво?

– Чу ме.

– Колко дълго?

– Колкото дълго желаят дамите.

– Торн... Маркам – поправи се маркизът, като очевидно с усилие съдържаше гнева си, – готов съм да направя компромис. Но ти се държиш неразумно. Дафни е едно, а Елизабет – съвсем друго. Готов съм да оставя дъщеря си на теб. Независимо дали одобрявам или не това, вие вече сте женени. Но Елизабет... За Бога, Маркам, не може да не разбираш, че изискванията ти минават допустимите граници.

– Честно казано, не разбирам.

– Не разбираш? – Трагмор избърса челото си. – Как предлагаш да обясня пред света изчезването на съпругата си?

– Света ли? А, имаш предвид висшето общество?

– Добре, да, разбира се, че имам предвид висшето общество. Какво друго да имам предвид?

– Ако това е единственото, което те притеснява, то е лесно разрешимо – намеси се Дафни, неспособна да понесе миг по-дълго безчувствените тиради на баща си. – Обясни на висшето общество, че мама е дошла при мен, за да ми помогне да наглеждам прислугата, да се приспособя към новата си роля като херцогиня и изобщо към семейния живот. Това ще задуши клюките.

Трагмор се поколеба.

– Окончателното решение, разбира се, ще вземеш ти – повдигна рамене Пиърс и се обърна към съпругата си. – Имаш ли нужда от помощ, за да събереш вещите си?

– Не. Ще бъда готова само след няколко минути. – Младата жена поде ролята си и отвори вратата.

– Добре. Дотогава баща ти ще е взел решението си. Така ще знам и какво да посъветвам Холингсби – дали да оформи документа за споразумението или да състави съобщение за банкрута му, за да го пуснем в лондонския „Газет“.

– Ах, ти, мръсен...

Дафни затвори вратата зад себе си и затова не чу края на ругатните на баща си. Пиърс чудесно щеше да се справи с положението отсега нататък. Оставаше ѝ само да прибере малкото неща, които ѝ бяха скъпи,

да открие Ръсет и да напусне Трагмор завинаги.

Изкачи стъпалата, подпря се на затворената врата и няколко пъти си пое дълбоко въздух, за да се поуспокои. Сведе поглед към ръцете си и с изненада откри, че трепереха. Очевидно конфронтацията с баща ѝ се бе отразила много повече, отколкото предполагаше.

* * *

Дафни си наложи да огледа стаята си, като си повтаряше, че оставя зад себе си страховете и тъгата. Най-после всичко бе свършило. Оставаше ѝ само да вземе вещите си и да се сбогува със своето минало.

Приблужи се до тоалетката и взе гребена и четката, внезапно поразена от факта колко малко неща желаше истински да отнесе оттук. Дрехите ѝ включваха само няколко скромни дневни и вечерни рокли, личните ѝ вещи – единствено ръкоделието, което шиеше в момента и което ѝ бе помагало да изпълни с нещо безсънните си нощи, и няколко книги.

Както и двете ѝ най-скъпи притежания.

След като прибра всичко, което бе извадила до този момент, Дафни се насочи към леглото и измъкна изпод дюшека своята колекция от статии, в които се описваха кражбите на Бандита на тенекиената чаша. С нежна усмивка пусна папката в една от чантите, след което се обърна да вземе последното си богатство.

Джулиет.

Погледът на младата жена се смекчи, когато измъкна елегантната кукла която, поне според нея самата, беше толкова красива, колкото и през онази Коледа преди дванайсет години, когато майка ѝ я беше измъкнала пред очарованата Дафни. Нямаше значение, че роклята ѝ беше доста износена на места, че златните ѝ коси бяха изгубили отчасти блясъка си. Това беше Джулиет, драгоценната кукла, която бе попивала детските ѝ сълзи, бе ѝ правила търпеливо компания в нейните стракове и самота и ѝ бе дала постоянството и утехата, които съдбата ѝ беше отказала.

За хиляден път пред очите на Дафни изникна образът на момиченцето от приюта и както винаги предизвика познатата болезнена мъка. Най-неочаквано чувството на безнадеждност, което следваше обикновено в подобни случаи, не се появи. Вместо него тя внезапно си даде сметка за промяната в живота ѝ и бе обзета от вяра и надежда, вместо от отчаяние и безпомощност.

Тя вече не беше дъщеря на баща си, а съпруга на Пиърс.

Обзе я неимоверна радост при мисълта за нещата, които можеше да направи и хората, на които да помогне. Ами да, с влиянието, което имаше съпругът ѝ и решението, което бяха взел и заедно, възможностите бяха неограничени.

Изпълнена с новородената си надежда, младата жена пхна Джулиет при изрезките от вестниците, взе чантите и огледа за последен път стаята си. Без окраската на личните ѝ вещи тя имаше студен и строг вид, подобно на другите помещения в Трагмор и на техния притежател. Приликата не я изненада. Нито баща ѝ, нито неговото имение имаха душа.

Без да се обърне повече, Дафни се раздели с детството си.

– Холингсби ще ни уведоми, когато споразумението бъде готово да го подпишем – чу гласа на Пиърс тя, докато слизаше по стълбите.

Младият мъж вдигна поглед и щом я видя, веднага забърза към нея и взе багажа от ръцете ѝ с такъв собственически жест, който казваше на целия свят и на маркиза, че тя беше негова.

– С това взаимоотношенията ни приключват, Трагмор. – Пиърс поведе съпругата си към изхода. – Надявам се да не те видя скоро, като се изключи срещата в кантората на Холингсби – усмихна се подигравателно на маркиза той. – И, разбира се, на поредицата от Коледни партита следващия месец.

* * *

Дафни все още сияеше с новия си оптимизъм, когато, след половинчасови увещания, каретата им се отправи към Маркам.

– Твоят лисугер е изтощителен, Снежно пламъче – измърмори Пиърс, който се бе разположил срещу нея. – Вече си мислех, че никога няма да се съгласи да изостави своята територия.

– Малко е упорит – съгласи се младата жена, като галеше успокоително козината на Ръсет. – Да не говорим, че е голям скептик. Но вие и двамата притежавате тези качества.

– Да не би да ме сравняваш с една лисица?

– В известен смисъл – да. И двамата сте страшно независими и верни. – Тя се усмихна, наслаждавайки се на непознатото усещане на щастие. – Аз съм късметлийка.

Пиърс повдигна едното ъгълче на устата си.

– Няма да споря, тъй като аплодирам заключението ти.

Каретата зави по главния път и Дафни погледна за последен път към смаляващата се къща.

– От това, което успях да чуя, стигам до извода, че баща ми е приел

условието да остави мама на мира.

Усмивката на младия мъж изчезна.

– Съмняваше ли се в това? Та аз му предложих възможно най-хубавите за него условия – да се наслаждава на парите си, без да чувства около врата си моята примка.

Дафни кимна.

– Знам. Така и предполагах, че ще приеме финансовата сигурност дори пред възможността да накаже вироглавата си съпруга. – Тя спря за момент и сведе глава. – Прекарала съм целия си живот в тази къща и не изпитах абсолютно нищо, като я напуснах, даже и най-слабо съжаление.

– Това учуди ли те?

– Не. Нито пък има някакво значение. След като успяхме да измъкнем и Ръсет, вече няма нищо, което да ме свързва с Трагмор. И не възнамерявам да се върна някога тук.

Чуло името си, лисичето повдигна глава от скута на своята приятелка и огледа вътрешността на каретата. Очевидно доволно от видяното, то подви опашка около тялото си, сви се още повече в гънките на роклята на своята господарка и заспа.

– Твоето лисиче май приема доста добре пренасянето – отбеляза сухо младият мъж. – Вярно, в началото беше доста неспокойно, но сега като че ли вече всичко е наред.

– Свикнало е с катаклизмите. Било е изоставено съвсем малко – вероятно веднага след раждането – и е трябвало да се оправя само.

– Двамата с Ръсет ни свързват доста общи неща.

– Да, така е – усмихна се тъжно Дафни. – И двамата сте оцелели, въпреки всичко. Ръсет ще се окопоти за нула време, стига да съм край него.

– Доста общи неща – повтори дрезгаво Пиърс и протегна ръка, за да стисне дланта ѝ.

Погледите им се срещнаха, пръстите се докоснаха и сърцето на младата жена спря да бие за миг, когато видя нескрития копнеж, който гореше в очите на съпруга ѝ.

– Чудя се дали винаги ще се чувствам по този начин, когато ме погледнеш така – прошепна тя.

– Как „така“? – попита той, като целуваше пръстите ѝ един по един, а дъхът му беше като гореща ласка за чувствителната ѝ кожа.

– Както ме гледаш сега. Както ме гледаше снощи.

– А, снощи. – Пиърс стана от мястото си и се намести до нея, плъзна ръце от дланите ѝ до раменете и я притисна към себе си. – Все още те

чувствам, вкусам и усещам виковете ти от удоволствие, когато потръпваше под мен. – Пръстите му погалиха косите ѝ, а устните му се сляха с нейните. – Ах, Дафни, искам отново да вляза в теб.

Тя сграбчи реверите на самото му и изохка тихичко. Думите му бяха възкресили цялата възбуда, цялото чудо на първата им брачна нощ. Разтвори уста и езиците им се преплетоха. Ако Ръсет не беше в скута ѝ, щеше да се хвърли в обятията му и да се отдаде отново на тази магия още тук.

Пиърс почувства безпомощността ѝ, още повече, че той изпитваше същото.

– Щом пристигнем в Маркам, ще те запозная с прислугата – поне с първата вълна от нея – прошепна, без да се отделя от устните ѝ той. – А после ще поискам да ти приготвят гореща вана. Докато се къпеш, ще уредя последните предпазни мерки за майка ти – погали я по лицето той. – Предлагам да се концентрираш върху премахването на болката от мускулите си с помощта на топлата вода. Тъй като, Дафни – ухапа я лекичко по устната ѝ, – възнамерявам тази нощ отново да подложам на изпитание всеки един от тези красиви мускули, както и някои други, които все още не съм изтощил. – Погълна с цялото си тяло лекото ѝ потрепване. – Съгласна ли си?

– Д-да. Но, Пиърс?

– Хм?

– Мисля, че мускулите ми ще се възстановят доста преди да се е стъмнило.

– Пророчески думи, изпълнени с проникателност и страст. – Младият мъж прокара езика си по долната ѝ устна. – Добре тогава. Да речем привечер, какво ще кажеш?

– Късно следобед би било много по-добре.

Този път бе негов ред да потръпне.

– Продължавай да ме подмамваш така и ще започна да те любя още в каретата, въпреки присъствието на лисицата.

– Звучи доста интригуващо – погледна го с пламнали бузи Дафни, а очите ѝ проблеснаха дяволито.

За момент съпругът ѝ се изправи, сякаш бе глътнал бастун, но след миг се овладя.

– Не, мисис Торнтън. Следващия път, когато те имам, ще бъде в легло. В моето легло. Където ще можем да се насладим един на друг напълно и с абсолютно себеотдаване. Никакви седалки в карета или възглавници от диван, които да пречат на движенията ни и да потискат

удоволствието. Съгласна ли си?

– Съгласна. – Младата жена едва успяваше да говори.

– Добре. – Съпругът ѝ погледна нетърпеливо през прозореца на екипажа. – Внезапно започнах да горя от желание да стигнем по-скоро в Маркам.

* * *

Топлата вана действително ѝ се отразяваше чудесно, мислеше си с благодарност Дафни, потопена до шия във водата. Беше настояла да се изкъпе сама за разочарование на новата си камериерка, Лили, която бе избрала измежду огромната тълпа от слуги, с които се бе срещнала малко по-рано. Лили бе на средна възраст, миловидна и опитна, тъй като бе служила на покойната херцогиня Маркам в продължение на десетина години.

Имението се оказа не чак толкова страшно и лишено от душа, както бе очаквала. О, наистина беше огромно, от хиляди акра земя и къща със стотици стаи. Но във въздуха се носеше усещането за някаква скрита енергия, сякаш имението бе заспало и се нуждаеше само да бъде докоснато от когото трябва, за да се събуди.

Дафни се усмихна на фантазиите си. Чувстваше се отмаляла от топлата вода. Беше радостна, че бе видяла надеждата в очите на майка си, когато Пиърс бе изброил пред нея всичко, което притежаваше и различните си връзки, които щяха да осигурят безопасността ѝ. Сега Елизабет се готвеше за пътуването си до Рътланд. Там Пиърс притежаваше сравнително малко, но много красиво и живописно имение, което майка ѝ очакваше с нетърпение да превърне в свой дом.

Любимият ѝ беше изпълнил още една молитва.

– Спиш ли, Снежно пламъче?

Дълбокият глас на Пиърс извади младата жена от мечтанията ѝ. Тя трепна и отвори очи, за да види съпруга си надвесен над ваната, облечен само с панталон и разтворена риза.

– Пиърс. Мислех, че събираш хората си, за да осигуриш охраната на имението си в Рътланд.

– Всичко е готово. В момента тези, които трябва, получават посланията ми. Когато майка ти пристигне в Рътланд, той вече ще бъде охраняван както трябва.

– Ти си чудесен.

Той се усмихна, коленичи и започна да навива ръкавите си.

– А ти си красива. – Повдигна косите ѝ, за да я целуне по врата. –

Събудих ли те?

– Не спях. Просто си мечтаех.

– И за какво? – Ръцете му се потопиха във водата и после се плъзнаха нагоре по ръцете ѝ бавно и мързеливо и се показаха на повърхността, за да застанат на раменете ѝ.

– За теб – успя да промълви тя.

– Поласкан съм. – Пръстите му се гмурнаха отново и този път обхванаха кръста ѝ като започнаха да се движат нагоре-надолу по тялото ѝ, като се поспираха всеки път, преди да поемат нагоре и се спускаха надолу току преди да достигнат гърдите ѝ.

Младата жена затрепери силно – всичко в нея сякаш бе започнало да се разтапя. Стомахът ѝ се свиваше при всяко леко като дихание докосване, а зърната ѝ щръкнаха от желание.

– Пиърс...

Той я целуна отново по тила, след което се измести малко, за да премине надолу по шията ѝ.

– Пиърс. – Името му звучеше като молба. Струваше ѝ се, че ще се пръсне от напрежение.

Обхвана гърдите ѝ едновременно, с едно движение, и започна да върти бавно палците си около връхчетата им.

От устните на Дафни се изтръгна глух стон.

– Късно следобед е, прекрасна моя съпруго – прошепна той. – Готова ли си за мен?

Тя кимна безмълвно.

– Сигурна ли си? – Дланите му изоставиха гърдите ѝ, заслизаха надолу по гърдния ѝ кош и се мушнаха между бедрата ѝ.

Дафни прехапа устна, за да сподави вика, който заплашваше да излезе от гърлото ѝ.

– Сигурна ли си, любима? – Той продължаваше да я докосва там, високо между бедрата, като я разпъваше и милваше с палеца си. – Кажими.

– Да – почти проплака тя, чувствайки се разбита от интимните му ласки. – Пиърс!

Той се изправи, вдигна я на ръце и разплиска вода навсякъде, но това изобщо не го интересуваше. Стаите им бяха една до друга, свързани с врата. Той я пренесе до своята спалня, постави я върху леглото си и я последва.

– Ще ти измокря чаршафите – възпротиви се проформа тя, като в същото време го беше хванала за ризата и го дърпаше към себе си.

– Така ли? – От очите на младия мъж изскачаха живи искри. – Тогава да се заемем с този въпрос. – Наведе глава и започна да облизва капчиците вода от шията и от браздата между гърдите ѝ. – Така по-добре ли е? – попита задъхано той, отдели ръцете ѝ от ризата си, съблече я припрано и я захвърли на пода.

– Боже – затвори бавно очи Дафни. – И по-добре, и по-лошо.

– А! Още капчици вода. – Езикът му се завъртя около зърното ѝ веднъж, втори път, след което обхвана с устни кадифеното връхче и го всмукна дълбоко в устата си.

– Ще умра – промълви тя.

– Но единствено от удоволствие.

– Пиърс!

– Харесва ми как звучи името ми, когато го произнасяш ти. – Той се придвижи нагоре, за да я целуне и обгърна жадно устата ѝ със своята. – Имаш вкус на ухаещ дъжд. – Отпусна се отгоре ѝ, като смаза чувствителните ѝ гърди под твърдата стена на мускулестата си гърд. – Боже – изпъшка младият мъж, като се отъркваше в тялото ѝ. – Прекрасна си като рая.

Дафни се изви безпомощно под него, като усещаше в слабините си пулсирането на възбудения му член, от който я делеше само платът на панталоните му.

– Хайде, Пиърс, моля те. Хайде. – И тя задърпа материята, която ѝ пречеше.

Той се надигна на колене с изкривено от желание лице и горящ поглед. Младата жена затаи дъх в очакване да се върне при нея.

С пъргаво движение той вдигна краката ѝ върху раменете си и я разтвори напълно, за да я притежава. Преди Дафни да успее да протестира, той наведе глава и езикът му проникна дълбоко във влажното, чувствително място между бедрата ѝ.

Младата жена дочу заглушения си вик някъде отдалеч. След това целият свят изчезна за нея и тя престана да усеща друго освен устата на Пиърс, езика на Пиърс и екстаза, обзел сетивата ѝ. Усещането беше непоносимо и тя започна да се бори да се освободи, като същевременно го молеше да не спира. Внезапно цялото ѝ тяло се разтресе от конвулсии, след които тя се почувства безсилна и не съвсем на себе си. Неясно чу съпруга си да издава някакви нечленоразделни звуци. Усети как леглото хлътва от едната страна, когато той се изправи, за да се освободи от панталоните си.

– Дафни. – Гласът му прозвуча безкрайно нежно. Младата жена

отвори очи, когато усети, че съпругът ѝ отново ляга отгоре ѝ. Той разтвори краката ѝ, намести се между тях и замръзна на място за момент, подпрян на ръцете си. – Трябва да те имам.

Тя го посрещна всеотдайно, телом и духом. Протегна ръка да погали стегнатите мускули на раменете му, обви краката си около неговите и му даде единствения отговор, който той очакваше да чуе.

– Ти вече ме имаш, Пиърс. Завинаги.

Обезумял от страст, Пиърс проникна в нея с дълъг неумолим гласък, като обтегна чувствителната ѝ, все още потръпваща от ласките му плът.

Дафни почти хълцаше от удоволствие, погълната напълно от новото усещане. Тя го посрещна, като надигна леко таза си и се разтвори, за да го поеме толкова дълбоко, колкото позволяваше тялото ѝ.

Младият мъж замръзна на място, усетил съпротивлението на плътта ѝ.

– Снежно пламъче. – Дишаше с усилие, а говоренето беше почти непосилна задача. – Да не би да ти причинявам болка?

Съпругата му поклати буйно глава и го обгърна още по-силно с ръце и крака.

– Не. Не спирай!

Пиърс се повдигна на ръцете си, отдръпна се бавно и потръпна, вперил поглед в лицето на любимата си.

– Господ да ми е на помощ. Не мисля, че бих могъл. – Още преди да довърши думите си, той вече отново проникваше в нея. Изохка на глас, когато мускулите ѝ го обгърнаха здраво и сякаш го привлякоха по дълбоко в нея. – Боже, ти ме лишаваш от последните останки на самоконтрола ми. – Бедрата му като че ли се движеха сами, независимо от неговата воля. Триенето на стегнатата ѝ плът около възбудения му член беше повече, отколкото можеше да понесе. – Дафни, не мога да се движа по-бавно. Трябва да...

– Да – прошепна тя.

Хвана краката ѝ под колената и ги повдигна, за да я разтвори още повече за бясното желание, което го изгаряше. – Ако ти причиня болка...

– Няма да ми причиниш. – Тя прокара пръсти през влажните коси на тила му. Не изпитваше никакъв страх от него, така както беше сигурна в нуждата им един от друг. – Обичам те, Пиърс.

Целият свят избухна при това признание.

Тласъците му станаха диви, неспирни, изискващи цялата страст,

която Дафни можеше да му даде.

И тя му я даде докрай.

С всеотдайност, която не бе подозирала, че притежава, младата жена посрещаше тялото на съпруга си тласък след тласък, понесена от устрема му към получаване на крайното удовлетворение. Впи нокти в гърба му, като произнасяше името му при всяко движение надолу и стенейки го молеше за неща, които иначе щяха да я накарат да се изчерви.

– Дафни. – Всички мускули на тялото му се стегнаха и тялото му плувна в пот. Отметна назад глава, обхванат от усещания, които бяха прекалено силни, за да ги понесе и прекалено прекрасни, за да бъдат описани. – Вземи ме, Снежно пламъче – изръмжа той, като се притисна силно към слабините ѝ. – Смеси огъня си с моя.

Думите му завършиха с изохкване и той потрепера веднъж, два пъти. Краката му се движеха конвулсивно, а пръстите му се впиха в нежната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ.

Младата жена почувства първата вълна на топлата течност, която се изля в нея. Усещането беше толкова красиво, толкова неустойимо еротично, че тя получи оргазъм. Поглъщайки неговата кулминация, тя достигна до своята и контракциите на тялото ѝ, което го обгръщаше, го накараха да потрепери отново.

Пиърс се отпусна отгоре ѝ. Да усеща върху себе си тежестта на скъпия на сърцето ѝ мъж бе не по-малко прекрасно от страстта, която бяха изживели миг преди това.

Изпълнена с радост и доволство, Дафни прокара пръсти по силния му гръб, като чувстваше как мускулите му се свиват под нежното докосване.

– Снежно пламъче – промълви най-после той, заровил лице в косите ѝ. – Никога досега не...

– Знам. – Прокара разтворените си устни по рамото му и повтори признанието, което бе направила преди малко в разгара на страстта. – Обичам те, Пиърс!

По-скоро почувства, отколкото видя реакцията му – леко свиване на тялото му, притиснато към нейното.

– Боже, колко си ми нужна – произнесе едновременно невярващо и учудено той, като едва не се задави. – Направо ми прималява от страх, като си помисля колко се нуждая от теб.

– Знам, знам и двете – потърка буза в гърдите му тя. – Но, Пиърс?

Младият мъж вдигна глава и я погледна.

– Страховете ти ще изчезнат. Моята любов – не.

Пиърс се облегна на рамката на вратата към столовата, като се усмихваше нежно на красивата си съпруга. Подобна на лилава вихрушка, тя се спусна първо към бюфета, за да се убеди, че гарафата е пълна с бренди, после към масата, за да подреди отново сребърните прибори, след това пък към пердетата, за да допусне точно толкова от лунната светлина, колкото желаше. От време на време грабваше подноса от ръцете на някой от минаващите слуги, като го укоряваше, че носи прекалено тежко или пък мъмреше мисис Гейтс, че претоварва с работа и себе си, и прислугата.

Значи това било да имаш дом.

Преизпълнен с доволство, Пиърс се опиваше от новото за него чувство да принадлежи и да притежава – нещо, от което бе лишен в продължение на трийсет години. Сега, едва шест седмици след сватбата си с Дафни, започваше действително да усеща, че празните места в сърцето му се запълват благодарение на това рядко чудо, което беше неговата съпруга.

Той беше дяволски щастлив комарджия.

Бавно влезе в трапезарията, приближи се зад гърба на Дафни и, без да се смуцава, че не бяха сами, я прегърна през кръста.

– Изглади бръчките от красивото си челце. Всичко изглежда прекрасно.

Младата жена се стресна.

– Пиърс. Не те чух, като си се приближил.

Той целуна косите ѝ.

– Очевидно. Беше прекалено погълната с организирането на големия банкет.

Тя се освободи от ръцете му, като мъмрореше в знак на протест.

– Не бъди непочтителен. Това е първата ни официална вечеря.

Той се усмихна широко, изпълнен със снизхождение.

– Любима моя, очакваме само викария, а не тълпа непознати хора.

– Знам. – Дафни огледа тревожно стаята. – Все пак той е първият ни гост, откакто сме женени. Искам всичко да бъде безупречно.

Младият мъж се почувства странно трогнат от сантименталността, която се криеше зад притесненията на съпругата му.

– Така и ще бъде, Снежно пламъче. И как би могло да бъде

другояче, при положение, че ти ще стоиш на масата?

– Бе възнаграден с ослепителна усмивка.

– Ваше Височество? – появи се край лакътя на господарката си мисис Гейтс. – Извинявайте, че ви прекъснах, но, тъй като гостът ви трябва да пристигне всеки момент, бихте ли ми разрешили да започна да изпълнявам отново задълженията си? Почивах си, както настояхте, в продължение на четвърт час. Уверявам ви, чувствам се като нова. И искам да проверя дали готвачката се е справила с всичко.

– Разбира се – кимна бодро младата жена, като се питаше защо икономката изглеждаше толкова шашардисана от невинното предложение да си почине. – Но ме извикай, ако ти или готвачката имате нужда от помощ в кухнята.

Мисис Гейтс отвори и затвори уста няколко пъти.

– Да, Ваше Височество. – И тя се запъти навън не по-малко смаяна, отколкото, когато влезе.

Пиърс се разсмя от сърце.

– Защо се смееш? – попита Дафни. – И защо мисис Гейтс се държи така странно?

– Предполагам, че тя се пита същото за теб – отвърна младият мъж, като се опитваше отчаяно да стане сериозен.

– Аз ли? Какво странно съм направила? Просто предложих помощта си и предложението ми очевидно не ѝ се е сторило особено привлекателно. Толкова ли съм ужасна като домакиня?

– Не мисля, че причината е в твоите способности, скъпа. Кажете ми, кой се занимаваше с къщата и с кухнята в Трагмор?

– Мисис Фрейм вършеше и двете – усмихна се нежно младата жена. – Тя работи в Трагмор, откакто се помня и винаги е била незаменима. Ами да, всички слугини се отчитаха пред нея за свършеното. И напълно основателно. О, Пиърс, тя е чудесна. Не само, че е несравнима готвачка и икономка, ами е и прекрасна, състрадателна жена. Без нейна помощ... – Внезапно спря да говори.

Както обикновено погледът на Пиърс проникваше дълбоко в душата на съпругата му, до достижимо само от него място.

– Ако не беше тя, нямаше да можеш да носиш храна на селските деца – довърши вместо нея той, без да пропусне учудването, което се появи за момент на лицето ѝ. – Наблюдавах те, докато беше в училището през онзи ден. Видях как се раздаваш за децата. Не беше трудно да събера всички парчета от това, което знаех, на едно място, и да разбера какво правиш. Освен това те познавам добре, Снежна пламъче. Не само

красивото ти тяло, а и дори още по-красивата ти душа. Мислех, че вече си се досетила за това. – Нежно взе лицето ѝ в дланите си и започна да гали с палци бузите ѝ. – Мисис Фрейм изглежда забележителна личност. Почти толкова, колкото и младата жена, на която е помагала. – Пръстите му престанаха да се движат. – Не се страхувай никога да споделяш с мен каквото и да било, още по-малко за това, което си подарила на другите. Дните, когато са те наказвали за добротата ти, са отминали. Страшно се гордея с теб. Твоето себеотрицание, особено пък към тези деца, означава за мен много повече, отколкото бих могъл да обясня.

– Не е нужно да обясняваш – прошепна Дафни и се надигна, за да целуне съпруга си по брадичката. – Тъй като, нали разбираш, точно както ти ме познаваш, така те познавам и аз.

– Да, вярно е.

За миг помежду им се възцари мълчание.

– Защо попита за мисис Фрейм? – заинтересува се младата жена, вгледана в неразгадаемото изражение на съпруга си, сякаш се опитваше да разгадае причината. – И какво общо има тя със странното поведение на мисис Гейтс?

Замислеността на Пиърс изчезна и се замести от широка усмивка.

– Предполагам, че покойните херцог и херцогиня Маркам са се държали по възможно най-традиционен начин. Следователно мисис Гейтс, както и всички останали слуги, не са свикнали с, да го наречем, неофициалното ни отношение към тях.

– О-о! – Дафни размисли върху тази възможност. – Искаш да кажеш, че предложението ми да помогна в кухнята не е било уместно?

– Искам да кажа, че предложението ти беше напълно неуместно и не по-малко чудесно. Никога не се променяй, Дафни. Твоята любезност и липса на арогантност са прекалено непретенциозни. Дори за мен. – Очите на младия мъж светнаха. – Нещо повече, ако мисис Гейтс се чувства объркана от твоето поведение, представи си какво говорят за мен Лангли и Бедрик? Ами да, бедният Лангли все още стиска зад гърба обвитите си в ръкавици ръце, щом ме види, че приближавам, ужасен, че може да пожелае да повтори опита си да се ръкувам с него. А Бедрик продължава, верен на дълга си, да се появява всяка сутрин в спалнята ми, като се надява отчаяно, че ще размисля и ще го оставя да ме облече и избърсне, макар всекидневно да му повтарям да се откаже. Съмнявам се, че който и да е от тях някога ще бъде отново същият.

Дафни се засмя, като оправяше краищата на вратовръзката му.

– Сега, след като ми обърна внимание върху това, разбирам, че

действително се държим малко смушаващо за тях.

Така, както гледаше блясъка в очите ѝ и чувстваше малката ѝ деликатна ръка върху гърдите си, Пиърс бе обзет от пристъп на сладострастие, подсилен от сложни и много по-силни емоции, толкова силни, че едва не го накараха да коленичи.

– Какво има? – реагира незабавно Дафни на стягането, което усети в мускулите на съпруга си.

Младият мъж я погледна. Чувстваше се странно неуравновесен и уязвим поради невъзможността си да се пребори с това. Буйно сграбчи пръстите ѝ в своите и допря дланите ѝ до устните си, като търсеше думи да обясни необяснимото.

– Твоето докосване – рече пресипнало той, имайки предвид само най-малко сложната част от тази лудост – своята страст. – В мига, в който ме докоснеш, пламвам. Това е причината. – И младият мъж целуна пулсиращата веничка на китката ѝ и прокара език по бледосинята ѝ дупка. – Ако викарият не трябваше да пристигне всеки момент, щях да заключа проклетата врата, да те просна на килима и да те любя, докато започнеш да ме молиш да спра.

Дафни издаде тих звук на задоволство и се надигна на пръсти, за да целуне съпруга си по устните.

– Ако молбата ми да спреш е нужното условие, за да приемаме гости, то тогава, страхувам се, в Маркам няма да има никакви посетители.

Пиърс изръмжа и я притисна в обятията си.

– Предизвикваш ме неразумно.

– Това не е предизвикателство – отвърна, не по-малко възбудена от него, младата жена. – Това е просто залагане на нещо, за което съм сигурна, че ще спечеля.

– По дяволите. – Ръцете на Пиърс се плъзнаха по задника ѝ, като я надигнаха така, че да усети увеличените размери на една особена част в долната част на корема му. – Викарият закъснява ли по принцип?

– Никога. – Дафни се притисна по-силно, усещайки, че лицето ѝ пламти. – Ще бъде тук само след няколко секунди.

– В състоянието, в което се намирам, няма да ми трябва много повече време от това. – И младият мъж жадно покри устата ѝ със своята.

– Мистър Чеймбърс.

Съобщението на Лангли сякаш поля с леденостудена вода разгорещените съпрузи. Те припряно се отделиха един от друг, за да се изправят лице в лице с покурсения си иконом и очаквания гост.

– И-извинете, Ваше Височество – заекна Лангли. – Казахте ми да

придружа викария направо в трапезарията.

– Точно така, Лангли. – Както обикновено младият мъж възвърна незабавно хладнокръвието си. – Благодаря ти, че придружи викария до тук. А сега можеш да ни оставиш.

Дафни беше потресена не по-малко от оттеглилия се иконом. Тя се изчерви силно и се запъти да посрещне своя приятел.

– Господин викарий, не знам какво да кажа. Мога да си представя какво си мислиш. Сигурно изглеждах като някоя разпътна жена.

– Да ти кажа ли как изглеждаше, Кокиче? – усмихна се свещеникът и придърпа Дафни в прегръдките си. Повдигна леко с показалец брадичката ѝ, изумен от промяната, станала само за шест седмици. – Изглеждаше щастлива. Щастлива и напълно освободена от миналото. А аз си помислих колко хубаво е най-послед да те видя изпълнена с радост и със светещи от любов очи.

Със замъглен от сълзи поглед, младата жена прегърна стария си приятел.

– Толкова се радвам, че си тук.

– Аз също.

– Позволи ми да ти наляя от брентито, преди да се разкисна окончателно като някоя глупачка. – И, като се бореше със сълзите си, тя се спусна към бюфета.

Изражението на викария свидетелстваше за дълбоко задоволство, когато се обърна към Пиърс.

– Благодаря, че ме поканихте.

Пиърс поклати глава.

– Ти си се грижил за съпругата ми в продължение на двайсет години, утешавал си я, когато е нямало към кого друго да се обърне и ни венча, без да задаваш въпроси или да ни критикуваш, въпреки хаоса, който предшествах достатъчно нетрадиционната ни брачна церемония. Аз съм този, който трябва да ти благодаря.

– Ти обичаш Дафни – отвърна тихо с типичната си проникателност викарият. – Това са единствените благодарности, от които се нуждая.

След тези прости думи, той отиде да вземе брентито си. Младият мъж остана още малко на мястото си, като се чувстваше така, като че го бяха ударили. Все още беше развълнуван от размяната на чувства с Дафни отпреди малко и изнервен от силата на емоциите си. В това състояние декларацията на Чеймбърс му бе дошла прекалено много.

Пиърс си пое дълбоко въздух, като се опитваше да възвърне самообладанието и способността си да размишлява трезво. Въпросът не

беше в това, че заключението на викария бе погрешно или пък че беше кой знае какво откритие. Беше си дал сметка за любовта си към Дафни още преди седмици, а може би и месеци. Но да чуе тези съдбоносни думи произнесени на глас и то не от неговата любима, когато потръпваше в обятията му или се сгушваше до него, а от трето лице, което на всичкото отгоре споменаваше не за чувствата на Дафни към съпруга ѝ, а за неговите към нея. Боже, ударът беше зашеметяващ.

– Пиърс, ще пиеш ли бренди?

Озадаченият тон на младата жена говореше, че не му задаваше за първи път този въпрос.

– Да, с удоволствие бих пийнал бренди точно сега. – Пиърс се приближи до бюфета, пое предложената му чаша, пресуши я на един дъх и си наля още една.

– Добре ли си? – попита Дафни.

– Не съм се чувствал по-добре. – Той изгълта и втората доза и си наля отново.

– Мисля, че съпругът ти е просто нервен – рече, видимо развеселен, Чеймбърс. – Може би посещението ми се е оказало по-голямо изпитание, отколкото е очаквал.

– Действително – загледа се мрачно в чашата си младият мъж.

– За какво, за Бога, говорите вие двамата? – заинтересува се Дафни.

– Нищо не може да изнерви Пиърс, а камо ли една вечеря с приятели?

– Може би това е било вярно някога, но вече не е. – Викарият отпи от своето бренди. – Не и откакто му стана съпруга, Кокиче. Сега всичко, което засяга теб, засяга и твоя мъж. И точно така би трябвало да бъде. Той ще се грижи за теб и ти ще бъдеш в безопасност.

Пиърс вдигна очи.

– В безопасност ли? Да не би Трагмор...?

– Не, нищо подобно. – Чеймбърс подкрепи думите си с енергично движение на главата. – Говорех по принцип. Не съм виждал Харуик, откакто двамата подписахте споразумението си. Нямах намерение да ви тревожа.

– Сигурен ли си, че не си го виждал? Дори в Рътланд?

– При нито едно от посещенията ми.

Младата жена огледа подред и двамата мъже.

– Ходил си в Рътланд? – обърна се най-после към викария тя.

– Исках да се уверя, че майка ти е добре – усмихна се той. – И тя действително се чувства добре, както сама знаеш.

– Бяхме при мама миналата седмица. – После наклони глава към

съпруга си. – Значи си знаел за посещенията на викария?

– Да, пазачите на имението ми казаха.

– Не си споменавал нищо. – Дафни повдигна вежди. – Както, впрочем, и мама.

Младият мъж изви нагоре единия край на устата си.

– Макар да съм израснал на улицата, мисля, че майката надзирава децата, а не обратното.

– Съгласна съм. Въпреки това, тя можеше да спомене за това.

– Да не говорим пък колко кратко беше посещението ни – премигна дяволито Пиърс. – Двете едва бяхте отворили уста да побъбрите и каретата вече ни носеше обратно към Маркам. Едва имахме време за чая, а какво остава за приказки. Изглежда двамата с теб изненадващо силно сме се привързали към това имение. Само си подадохме носа извън него и едвам издържахме до завръщането си. Интересен поврат на съдбата.

– Нека да напълня пак чашата ти, господин викарий – побърза да предложи Дафни, а очарователната червенина по бузите ѝ говореше на съпруга ѝ по-ясно от всичко друго, че бе разбрала какво искаше да каже.

– Имам още бренди в чашата си – отвърна Чеймбърс, който сякаш едвам се въздържаше да не се разсмее. – Но затова пък съм порядъчно гладен – добави той, като великодушно даде възможност на своята любимка да отвлече вниманието си. – Не знам какво е приготвила вашата готвачка, но ухае превъзходно.

– Прекрасно! – посочи развълнувана към масата младата жена. – Моля, заповядайте. Ще отида в кухнята да проверя, дали е готово първото блюдо.

И тя се изнесе от трапезарията горе-долу така скорострелно, както и Лангли.

Ухилен до уши, Пиърс наблюдаваше бягството на съпругата си, като си мислеше колко дяволски възбуждаща беше нейната невинност, колко опияняваща бе за него всяка нова страна от характера ѝ, която откриваше. Толкова срамежлива пред хората и толкова страстна в леглото. Неговото красиво, невероятно Снежно пламъче.

– Няма нищо срамно в това един мъж да обича съпругата си – промълви викарият, вперил пронизателния си поглед в своя домакин.

– Не, няма. – Настръхнал, Пиърс се приближи до масата и се отпусна в стола си. – Не става въпрос за срам, а за риск.

– Риск ли? – Чеймбърс се намръщи, настани се до младия мъж и незабавно се съсредоточи върху задачата да развие салфетката си. – Странно, но си спомних думите на Дафни, че си бил изключителен

комарджия, човек на риска. И пак според нея, акциите на Маркам започнали да се покачват, откакто си приел титлата.

– Има право. Аз съм изключителен комарджия. А това означава и да знаеш какво искаш да заложиш и какво – не. Понякога рискът е просто прекалено голям.

– А понякога изобщо няма такъв.

Едно мускулче на челюстта на Пиърс се раздвижи.

– Дафни е дълбоко влюбена в теб. Ти си щастливец, който няма нищо за губене, а вместо това може да спечели всичко.

– Нищо за губене ли? Позволявам си да не се съглася с теб, господин викарий. Целият съм потънал в неизвестни води и съм заложил нещо, което никога не съм предполагал, че притежавам и което не мога дори да си представя да загубя. Накратко, аз съм ужасен. – Младият мъж изви глава. – Каза, че съм бил щастливец. Е, аз пък никога не съм разчитал на късмета, нито пък той някога ми е бил съюзник. През целия си живот съм се борил за това, което ми е било нужно: храна, пари, оцеляване. Всяка битка съм печелил със собствената си кръв и пот. А сега ми е предложен рядък и безценен дар, от който се нуждая много повече, отколкото от всички останали неща взети заедно. – Той си пое рязко и дълбоко въздух. – И аз непрекъснато съм в очакване да ми го отнемат.

– Ти си един прекрасен, състрадателен човек, Пиърс. А никога ли не ти е минало през ума, че този Божи дар няма да ти бъде отнет? Че може би, след живота, който описваш, си го заслужил напълно? – изкашля се свещеникът. – Не съм запознат с всички подробности около твоето минало. Но съм свидетел на твоето настояще и надявам се, на бъдещето ти. И повтарям, ти наистина си късметлия. Любовта на Дафни принадлежи единствено на теб и това е наистина безценен дар, който не може да се купи с пари. Но Дафни е не по-малко щастлива. Защото, независимо дали си даваш сметка за това или не, твоята любов пък е предназначена единствено за нея.

Сякаш за да потвърди този факт, откъм килера долетя смехът на младата жена и, подобно на топъл летен ветреца, проникна чак до сърцето на съпруга ѝ. Той кимна предпазливо.

– Няма да оспорвам онова, което сам знам, че е вярно. Въпреки това, истината е смайваща. В продължение на трийсет години разчитах единствено на себе си. Трябва ми време, за да свикна с това.

– Доколкото си спомням, разполагате с цялото време, което ви остава, „докато смъртта ви раздели“.

– Така е. – Младият мъж потъна за дълго в мълчание. А после

вдигна очи и погледите им се срещнаха. – Сега вече разбирам защо те обича толкова много Дафни. Ти наистина си изключителен човек.

– Връщам комплимента.

Ново мълчание.

– Имаш нещо друго наум – рече тихо Чеймбърс. – Чувствай се свободен да го споделиш с мен.

– Добре. Ти познаваш отдавна бащата на Дафни. Мислиш ли, че ще изпълни нашата уговорка?

– Виждам, че си притеснен.

– И основателно.

– Очевидно познаваш Харуик не по-зле от мен.

– Прекалено добре – гласеше горчивият отговор. – И фактът, че се е спотаил така, ме кара да се чувствам нервен.

– Може би за него е достатъчно отмъщение да има свободен достъп до парите си.

Пиърс се изсмя сухо.

– Едва ли. За него отмъщението означава да ме види да се гърча в ада.

– В такъв случай ще бъде горчиво разочарован. Твоят ад е останал в миналото.

Лека усмивка, която беше овладяна почти незабавно.

– Господин викарий, доколкото разбирам познаваш отдавна и маркизата, нали?

– Елизабет? Да, от много години.

– Тогава може би ще ме осветиш и по един друг въпрос, който ме тревожи. Мислиш ли, че майката на Дафни би намерила нужната сила, за да се разведе?

Погледът на Чеймбърс бе по-скоро тъжен, отколкото изненадан.

– Някога отговорът ми може би щеше да бъде „да“. Но сега? След двамайсет и една години тормоз? Сериозно се съмнявам. – Той впери очи в покривката на масата. – Трябва ли от това да си направя извода, че възнамеряваш да помогнеш на Елизабет да се освободи от брака си с Харуик?

– Точно така.

– А на каква основа? Изключителна жестокост от страна на съпруга ли?

– Като се има предвид физическото насилие, което е трябвало да изтърпява, да, несъмнено. Но не мисля да приключа само с църквата. Ще поискам издаването на законодателен акт, който да гарантира

развода на маркизата.

Този път викарият трепна.

– Първоначално предположих, че имаш предвид развод a mensa et a thoro – гарантирана от църквата раздяла, с цел да предпази Елизабет от жестокостта на Харуик. Но законен развод? Това е нещо нечувано.

– Необичайно, господин викарий – стисна решително челюсти младият мъж. – Раздялата, за която спомена, има изисквания, с които не съм съгласен. Елизабет ще бъде в безопасност, вярно е, но също така ще трябва да остане сама до края на живота си, без възможност да се омъжи отново. Нещо още по-лошо – Дафни ще бъде обявена за незаконно дете.

– Ще трябва да представиш искането си пред Горната камара.

– Пред съда и пред Горната камара – поправи го Пиърс. – Готов съм и за двете. И сигурно можеш да разбереш защо. Преживях какво ли не през тези трийсет години, през които бях копеле. По-скоро бих продал душата си, отколкото да позволя Дафни да бъде дамгосана като незаконно дете. Единственият начин да избягна това, е да осигуря за майка ѝ както църковен, така и законен развод.

Викарият си пое бавно и дълбоко въздух.

– Надали някой повече от мен желае щастието на Елизабет. Но това, което искаш, може да бъде дадено извънредно рядко дори на мъж. Елизабет е жена. Това прави намеренията ти почти невъзможни, даже да разполагаш с неограничено богатство и влияние.

– Както вече ти казах, аз съм изключително голям комарджия, който се е захващал с много по-рисковани и странни неща от това, и винаги е успявал. Колкото до богатство и влияние, имам предостатъчно и от двете. Мога да осъществя този развод, уверявам те. Но само при условие, че майката на Дафни го пожелае истински, толкова силно, че да ми позволи да се боря за свободата ѝ.

– Тя ще бъде отлъчена от обществото, от всичките си познати.

– Възможно е. Мислиш ли, че това би била достатъчна причина, за да се откаже?

– Не – отвърна замислено свещеникът, очевидно потънал в спомените си. – Дълбоко в Елизабет се крие същото независимо и силно момиче, което познавах в младостта си.

– Съгласен съм. Аз сам забелязах следи от това момиче.

Погледите на двамата мъже се срещнаха.

Чеймбърс се изкашля.

– С какво бих могъл да помогна?

– Да поговориш с нея. Струва ми се и двамата знаем, че теб ще те

послуша.

– Добре тогава, Пиърс. Ще се опитам.

– Готвачката се върти над първото блюдо, за да изпипа всичко до съвършенство – обяви Дафни, когато в този момент влезе в трапезарията. – Опитах го лично и мога да ви уверя, че е божествено. Тя обаче като че ли не е чак толкова уверена. В резултат на това целият персонал, и лакеите, и слугините, които сервират храната, се опитват да я убедят да остави творението си в опитните им ръце. Кой ще надделее, ще разберам всеки момент. – Внезапно младата жена спря да говори и погледът ѝ пробягна от лицето на съпруга ѝ към това на викария. – Какво обсъждахте така разгорещено?

– Теб – отвърна Пиърс и се изправи. – Викарият току-що ми припомни за големия ми късмет и за прекрасния ми вкус при избора на съпруга.

– И мнението на мъжа ти съвпаднаше с моето – добави Чеймбърс.

Дафни се изчерви.

– И двамата сте пристрастни. Освен това, ако има някой късметлия, то това съм аз. Колко жени могат да се похвалят, че вечерят с двама толкова героични мъже едновременно. – Тя се усмихна на съпруга си, докато се настаняваше на масата. – Като говорим за героичност – обърна се към госта си тя, – Пиърс каза ли ти, че възнамерява да дари печалбата от последните си инвестиции – почти двацет хиляди лири – на енорийското училище? А с тази сума можем да осигурим не само нов покрив, а и цяла нова постройка, по-здрава, по-топла, може би дори тухлена, плюс новите плочи и учебници – проблеснаха очите на младата жена. – Дори по-голяма заплата за мис Редмънд. Ами да, нашата унила учителка може най-после да не издържи и да се усмихне, дори и да се засмее.

– Не, не го е споменал. – По лицето на викария преминаха хиляди емоции. – Господ да те благослови, Пиърс. Подобна щедрост надминава всякакви слова.

– Не е нужно. – Изражението на младия мъж стана непреклонно. – Децата се нуждаят и от любов, и от надежда, за да оцелеят. Аз имам средствата да им осигуря надеждата, а сърцето на Дафни е достатъчно голямо, за да ги дари с любов. Ако двамата с нея успеем, тези деца никога няма да узнаят, какво значи да бъдеш безпомощен и нежелан.

В очите на младата жена пламнаха радост и гордост, последвани от други, по-особени искрици.

– Господин викарий, какво ще кажеш ние с децата да помагаме при строежа на новото училище? Знаем, че нямаме нужните умения –

побърза да добави тя, забелязала изненаданото изражение на госта. – Може би няма да успеем да правим друго, освен да подаваме инструментите на строителите. Помисли си само колко съпричастни биха се почувствали децата, за прекрасното усещане да работим един до друг, за да създадем нещо важно за всички ни. Ами да, ще бъдем като едно семейство. Това няма ли да ги научи на един от най-важните уроци в живота: че уважението, сътрудничеството и упоритият труд водят до успех? Няма ли да ги изпълни с чувство за добре изпълнен дълг? Или съпричастност? Или гордост?

– Достатъчно – засмя се викарият. – Не се наедем да споря с теб, Кокиче. Нито пък се сещам за някаква причина да не участваме в реставрацията на училището.

– Пиърс? – обърна се Дафни към съпруга си, в очакване на неговия отговор.

Той повдигна крайчеца на устата си.

– Декември е, скъпа моя. Времето не е особено подходящо за подобни работи.

– Но покривът е стар и прогнил. Няма да издържи до пролетта. – Младата жена изправи рязко гръбнак, осенена от нова идея. – А какво ще кажете, ако поправим покрива веднага, а оставим строежа за пролетта? Така ще имаме достатъчно време да наедем архитект, който пък ще разполага с цели три месеца, за да създаде възможно най-добрия и подходящ за новото училище проект. Ще се захванем с тази работа непосредствено след разтопяването на снеговете. И ще имаме пред себе си цялото лято и есента, за да я завършим.

Пиърс се разсмя от сърце.

– Как бих могъл да споря с подобен необуздан ентузиазъм? Планът ти е прекрасен. Още утре ще се свържа с нужните работници. Можем да смятаме, че новият покрив вече е готов.

– О, Пиърс, благодаря ти – обърна се импулсивно към съпруга си Дафни и го прегърна. – Кога ще можем да съобщим това на децата? Срещите с тях ми липсват, а и толкова ми се иска да се запознаете. А може би ще успеем най-после да убедим и Ръсет да дойде с нас.

– Господин викарий? – обърна се към госта си младият мъж. – За кога предвиждаш следващото си посещение в училището? Тримата с моята съпруга и нейната лисица бихме желали да дойдем с теб.

– През следващите няколко дни ще бъда зает от важни дела – отвърна Чеймбърс, като изгледа многозначително своя домакин. – Какво ще кажете за следващата седмица?

– Прекрасно – съгласи се веднага Пиърс.

– Не, не е прекрасно. – Видът на Дафни беше определено недоволен. – За другата седмица сме приели първата си празнична покана. Виконт Бенчли дава коледно парти в имението си в провинцията. Съгласихме се да отидем още преди няколко седмици.

– Бихме могли да се извиним – предложи съпругът ѝ.

– Не я изкушавай – рече предано викарият. – Ако трябва да избира между елегантния бал и следобедът в училището, Дафни несъмнено би се спряла върху второто. – Вече със сериозен вид, той взе ръката на своята любимка. – Искам да отидеш, Кокиче. Малко забавления няма да ти се отразят зле. Освен това радостта, която двамата със съпруга ти изпитвате, когато сте заедно, е заразителна. Може да повлияете и на другите.

– Но децата?

– Кога започва партито?

– Тръгваме за Бенчли в сряда.

– Прекрасно. Значи ще посетим училището в понеделник. Как ви се струва?

– Ще бъде чудесно – стисна ръката на приятеля си Дафни. – Благодаря ти, господин викарий. – После погледна към стройното момиче, което влезе в трапезарията с поднос с три димящи купи със супа от ангинар. – Най-после! Първото пристигна. Поздравления, Джейн. Страхувах се, че никога няма да успеем да убедим готвачката да даде супата си. А сега побързай да се върнеш и си сипи една купичка и за теб, както и за останалите от прислугата. Готвачката е направила достатъчно за цяла армия.

– Да, мадам, много е направила – заклати глава слугинята, а лицето ѝ се озари от искрена усмивка. – Благодаря, мадам. – И тя излезе от трапезарията.

– Само почакай да опиташ това – обърна се гордо към викария младата жена. – Нищо чудно да решиш изобщо да не си ходиш.

Два часа по-късно, преял с печен фазан, задушени гъби, йоркширски пудинг и лимонов пай, Чеймбърс бе съгласен с думите на своята приятелка.

Той побутна настрани чинията си и изпъшка:

– Беше права, Кокиче. Не се само, че не искам да стана от подобна, отрупана с лакомства маса, ами се опасявам, че не бих могъл да го стора, дори да желяех това. Погълнах такова количество храна, че няма да мога да стоя прав, камо ли да ходя.

Дафни се засмя и стана.

– Защо не отидем в гостната? Сигурна съм, че като побъбрим и изпием по още една чашка бордо... – Тя прекъсна наред думите си, олюлю се и се опита да се хване за някакъв несъществуващ предмет.

Пиърс я подхвана непосредствено преди да падне.

– Тя припадна – съобщи с изопнати черти на лицето викарият.

– Бяла е като платно – успя да изрече младият мъж, който беше не по-малко блед от съпругата си. Бързо я пренесе в гостната и я постави внимателно върху един от диваните. – Снежно пламъче? – погали я нежно по лицето той и прибра падналите върху челото ѝ коси. Тъй като тя не се обади, той се обърна парализиран към викария. – Какво да правя?

Чеймбърс веднага прецени ситуацията. Пиърс беше на ръба на паниката.

– Иди в спалнята на Дафни. Сигурен съм, че ще намериш там шишенце с амонияк.

Младият мъж присви очи.

– Това и преди ли се е случвало?

– При определени случаи – да.

Притесненията му видимо намаляха.

– Когато мръсното копеле я е било.

– Отивай за амонияка, Пиърс – инструктира го спокойно викарият. – Дафни ще се оправя.

Този път младият мъж се подчини, изкачи стъпалата две по две и нахлу в спалнята на съпругата си като обезумял.

– Лили! – изрева той и без да чака отговор, започна да рови из нещата върху тоалетката на Дафни, като търсеше трескаво въпросното шишенце.

Нищо.

Нощното ѝ шкафче.

Изви се бясно, прекоси стаята и отвори чекмеджето на нощното ѝ шкафче. Шишенцето беше точно насреща му, първото нещо, което забеляза. Грабна го и се спусна към гостната, където викарият, заобиколен от десетина притеснени слуги, слагаше студени компреси на челото на съпругата му.

– Направете ми път – нареди Пиърс. Слугите се подчиниха незабавно. Той коленичи до Дафни и размаха шишенцето пред носа ѝ. – Моля те, любима. Отвори очи. По дяволите, господин викарий, в безсъзнание е вече повече от четвърт час!

– Минаха едва две минути, Пиърс. Виждаш ли? Ето, започва да идва на себе си.

Младата жена размърда глава, бавно отвори очи и премигна.

– Пиърс? – Побутна флакона с амоняк и попипа студения компрес на челото си. – Какво стана? Защо всички ме гледате така?

– Ти припадна, Снежно пламъче. Изкара ми акъла. Добре ли си?

– Да, чувствам се чудесно. Странно. Никога не съм припадала, когато татко... – Видя убийствения поглед в очите на съпруга си и млъкна.

– Добре ли е вече херцогинята, милорд? – попита Лангли.

– Очевидно – да. Въпреки това, ще си легне веднага. – С тези думи младият мъж вдигна Дафни на ръце и се изправи. – Господин викарий, нали ще ни извиниш? Искам Дафни да си почине.

– Разбира се.

– Не се нуждая от почивка – възпротиви се херцогинята.

– Въпреки това, ще си починеш. – Пиърс вече бе прекосил наполовина стаята.

– Господин викарий, не забравяй за посещението ни в училището в понеделник – извика през рамото на съпруга си тя.

– Няма. А междуременно се грижи добре за себе си.

– Пиърс, това наистина е смешно – възпротиви се Дафни.

По здраво стиснатите му челюсти обаче разбра, че си губеше напразно времето.

– Къде, по дяволите, е Лили? – попита Пиърс, когато я сложи в леглото ѝ.

– Пуснах я да излезе тази вечер.

– Прекрасно. В такъв случай аз ще бъда твоята камериерка.

Младата жена не успя да сдържи усмивката си. С високата си силна фигура и напушено изражение съпругът ѝ приличаше на камериерка почти толкова, колкото и някой отмъстителен гръцки бог.

– Как се справяш с плетенето на плитки?

– Много забавно – започна да разкопчава роклята ѝ той.

– Пиърс, наистина се чувствам чудесно – рече тихо тя и го погали по ръката.

– И ще се почувстваш още по-чудесно, след като си починеш. – Разсъблече я методично, докато остана само по долна риза, след което я уви в одеялата. – Мистър Чеймбърс не изглеждаше учуден от припадъка ти. Всъщност, той дори знаеше, че си имаш шишенце с амоняк. Каква е причината за това?

Дафни въздъхна примирено и заобяснява:

– Защото нещо подобно се случва вече два-три пъти и преди, след някой особено разгорещен сблъсък с баща ми.

– Сблъсък? – повтори горчиво Пиърс. – Искаш да кажеш „побой“. От казаното оставам с впечатление, че викарият е бил запознат с всички подробности около бруталността на баща ти.

– Не – поклати развълнувано глава съпругата му. – Викарият знае само, че баща ми ме удря, когато се разгневи особено много. Но не и за постоянните побои и за белезите по гърба ми. Единствен ти знаеш за това. – И тя сграбчи здраво ръката му. – Ако викарият знаеше цялата истина, това щеше да го убие. Не само за мен, а и за мама.

В себе си Пиърс не се съгласи с твърдението на Дафни – вече познаваше добре проникателността на Чеймбърс. Може би наистина не беше виждал белезите на Дафни и Елизабет, но тревогата, изписана по лицето му, когато говореше за тормоза на Елизабет, примирените нотки в гласа му... Не, Пиърс бе убеден, че свещеникът разбираше прекалено добре какво е ставало в дома на Трагмор. И тази проникателност, както и неговата безпомощност и неспособност да направи нещо, го разкъсваха.

– Пиърс? – възкликна тревожно младата жена. – Нали няма да му кажеш?

– Не, Снежно пламъче – увери я той. – Няма да товаря викария с повече информация от тази, която вече има. Това, което ти сподели с мен и ми показа, ще си остане между нас. Въпреки това, сега се чувствам напълно объркан. Току-що ми каза, че предишните ти припадъци са били причинявани от епизодите с баща ти. Същевременно предполагам, че за да запазиш истината в тайна от викария, не си тичала право към църквата след побоите на Харуик, а си изчаквала първо да се поуспокоиш. В такъв случай, как Чеймбърс е бил с теб, когато си губела съзнание?

Дафни подръпваше завивките си, като се опитваше да обясни това, което бе почти невъзможно да се изрази с думи.

– Не се успокоявах. Пристигах в църквата обхваната от истерия.

– Не мога да разбера.

– Знам. Но мисля, че ти би могъл да ме разбереш по-добре от когото и да било друго. Тъй като най-ужасните мигове за мен бяха резултат не на физическата, а на емоционалната болка. Имах най-голяма нужда от утехата, която ми даваше викарият в случаите, когато положението ставаше особено непоносимо, но не непосредствено след побоите, а най-често когато бяха изминали дни без насилие. – Тя потрепера. – Не мога да опиша непрестанно нарастващия си страх, докато лежах будна нощ след нощ, без да знам в кой момент вратата на стаята ми ще се

отвори с трясък и баща ми ще нахлуе през нея с горящи от гняв очи и здраво стисната в ръка пръчка.

– Не е нужно да ми описваш това чувство – рече Пиърс, обзет от черни спомени от детството си.

Младата жена кимна и с трепет си пое бавно въздух.

– И аз така мисля. Във всеки случай, понякога това очакване ставаше непоносимо. Не смеех да отида при мама – последствията щяха да бъдат ужасни. Затова тичах в църквата и при викария. Той беше всичко, което имах, докато не се появи ти. И, за да отговоря на въпроса ти, той не ми искаше никакви обяснения, нито пък аз възнамерявах да му дам някакви разяснения. Плачех, а той държеше ръцете ми и ме даряваше със своите молитви и приятелство. На няколко пъти това се оказа недостатъчно. Комбинацията от опънатите ми нерви и бясното препускане до селото поддронваха силите ми до такава степен, че тялото ми ме предаваше.

– И ти припадеше.

– Да.

Обзет от изпълнена с болка нежност, Пиърс прегърна Дафни и притисна главата ѝ към рамото си.

– Никога повече – рече с пресипнал от вълнение глас той. – Никога повече няма да оставаш без нужната ти сила. Когато твоята собствена се изчерпи, ще я замести моята. – И я целуна по косата. – Но защо и тази вечер, Снежно пламъче? – прошепна той. – Беше толкова щастлива. И си далеч от Трагмор и бащиния си гняв. Кое причини припадъка ти?

Младата жена се усмихна леко и с явно неодобрение към самата себе, и се облегна на съпруга си.

– Глупост. Примесена с възбуда. Бях толкова погълната от тазвечерните приготовления и посрещането на нашия гост, че прескочих и закуската, и обяда. Виното, което изпих на вечеря, трябва да се е качило право в главата ми.

– Имаш право – отвърна Пиърс, почти отмалял от облекчение. – Наистина е било глупаво. А сега заспивай. И никога повече не ме плаши така.

Дафни се засмя, но не се заблуди от бабаитството на съпруга си.

– Ставаш все по-героичен с напредването на деня. Може би малко мъчен, нетрадиционен и със сигурност – героичен. – Тя се прозя и се намести обратно върху възглавницата си. – Не се чувствам ни най-малко изморена. – Миглите ѝ потрепнаха и се затвориха.

И само след няколко секунди тя вече спеше.

Пиърс остана дълго време на мястото си, като се опиваше от невестоятната, чиста хубост на своята съпруга, не само тази, която можеше да се види, а и другата, която трябваше да се почувства. Как само защитаваше онези, които обичаше, дори с риск за собствената си безопасност. А моралните ѝ стойности бяха неопетнени и безценни като невиността, с която бе дарила единствено него. Вечерята в чест само на един гост и грижата около поправката на изгърбушения покрив на училището я вълнуваха много повече от поредица елегантни балове и каси с бижута. Сърцето ѝ беше пълно – с любов, със съчувствие, със способността да се учудва от новооткритото. И, по някакво чудо, това несравнимо сърце принадлежеше нему.

Както неговото – на нея.

Младият мъж се изправи и се заразхожда безцелно из стаята. Никога не беше произнасял думите „обичам те“ на глас, дори не беше предполагал, че е способен да изпитва нещо подобно. Но всичко, което някога бе умряло в него, се бе възродило през онзи съдбоносен ден на конните надбягвания, когато в живота му се появи Дафни. И независимо дали ги произнасяше или не, думите бяха в него.

Развълнуван от тези странни, нови за него чувства, Пиърс погледна към леглото и се усмихна, когато видя колко дълбоко спеше „неуморената“ му съпруга. Върна се до нощното шкафче с намерението да изгаси лампата. Забелязал хаоса, който бе създал в чекмеджето ѝ, той започна да подрежда нещата, които бе разхвърлял в бързината, за да открие шишенцето с амоняк. Готвеше се вече да затвори чекмеджето, когато погледът му бе привлечен от лист хартия. Заглавието „Бандитът на тенекиената чаша отново се измъква от властите“ го накара незабавно, без да се замисли да измъкне хартията. Докато се опитваше да го направи, той откри че листът беше само част от цяла връзка подобни нему. Любопитството му беше разбудено. Младият мъж измъкна цялото тесте листи и започна да преглежда съдържанието им.

„Бандитът успява – приютите просперират!“ – беше първото заглавие, което попадна пред погледа му. Позна веднага статията. Беше една от първите, публикувани в лондонския „Таймс“, когато Бандитът бе направил дебюта си сред висшето общество.

Повдигнал объркано вежди, Пиърс обърна веднъж, два пъти, три пъти страницата. Всяка следваща страница беше подобна на предишната: статия, разказваща за поредното престъпление на Бандита и така до последната му кражба в имението на Селбърт Мансфийлд и за безсилието на властите да хванат мистериозния призрак, който ограбваше

богатите и раздаваше на нуждаещите се.

Пиърс държеше в ръцете си нещо като биография на Бандита на текиената чаша.

Младият мъж върна папката обратно в чекмеджето и почувства, че го обзема неразумна, лишена от всякаква логика ревност, която подпали кръвта му. В същото време бе отвратен от абсурдната си реакция. От кого, по дяволите, ревнуваше? Та нали той самият беше Бандита? Да не говорим пък, че Бандитът всъщност не беше човешко същество, а легенда, плод на богатата фантазия на Дафни.

Но той не беше само легенда, дявол да го вземе. Беше мъж от плът и кръв, когото Дафни бе срещнала в интимната обстановка на спалнята си. Дватама бяха стояли възбуждащо близо един до друг, помежду им бяха прехвъркнали искри, а реакцията ѝ на докосването му съвсем не беше плод на неговото въображение. Бандитът също беше мъж и беше желал Дафни Уиндам с всяка своя клетка.

Нещо повече, жената в Дафни също го беше желала.

„Не беше, не може да го бе разпознала“ – спореше сам със себе си за кой ли път той. Беше прекалено наивна.

И все пак го беше гледала с пъстрите си очи, които го хипнотизираха и бяха пълни с обожание. Съзнателно или не, но не беше останала безразлична към него. И досега той я бе извинявал с факта, че за първи път се намираще така близо до някой мъж и следователно бе твърде неопитна, за да разбере какво точно ставаше или да го свърже с нещо реално – с това, което изпитваше в обятията на Пиърс.

Но сега вече беше омъжена жена. И знаеше дяволски добре какво представлява страстта. По дяволите, не просто страст! Експлозивна, поглъщаща всичко друго страст, която се усилваше още повече от факта, че беше влюбен. Тя му принадлежеше и телом, и духом. Какво прaxe тогава тези проклетни статии в новия ѝ живот като негова съпруга?

Не. Както и да го разглеждаше, резултатът беше един и същ. Неговата жена, макар и влюбена в него, беше увлечена и по друг мъж.

Още докато през главата му мина тази мисъл, Пиърс поклати с укор глава. Боже, та той се държеше така, като че ли Дафни му беше изневерила?

А не беше ли?

Не. Да. В известен смисъл.

Младият мъж изруга под носа си. Разсъжденията му бяха истинска лудост и той го съзнаваше добре, но това само още повече усилваше гнева му. Предателството на Дафни, ако изобщо можеше да се нарече

така, беше само в мислите ѝ, а не в действителност. Въпреки това беше непоносимо. Особено тази нощ, когато най-после бе признал пред себе си, че я обича, когато бе особено уязвим поради факта, че подобни емоции бяха нещо съвсем ново за него, той искаше с цялото си сърце тя да бъде завинаги само негова.

Пиърс решително се разположи на ръба на един стол и започна среднощното си бдение. Щеше да чака събуждането ѝ.

И тогава щеше да ѝ се наложи да му обяснява доста неща.

* * *

Мъжът със здраво телосложение пристигна в Трагмор точно в уречения час. След като го въведоха в кабинета на маркиза, той извади от джоба на палтото си сгънат лист хартия и запристъпя смутено от крак на крак.

– Имаш ли да ми кажеш нещо? – попита Трагмор и отпи от брендито си.

– Да, сър. Но това, което открих, е по-скоро разочаровашо.

– Нека аз сам да преценя това.

– Както желаете. – Мъжът се изкашля. – Лейди Трагмор прие едва трима посетители в Рътланд.

– Така ли? И кого по-точно?

– Първо – дъщеря ви. В компанията на съпруга си.

Маркизът махна нетърпеливо с ръка.

– А третият гост?

Меките бузи на мъжа увиснаха сякаш още повече.

– Викарият от вашата църква.

Чашата на Трагмор се стовари върху масата.

– Чеймбърс? – Очите му светнаха. – Сигурен ли си?

Кимване.

– Сигурен съм. Това от значение ли е?

– Не ти плащам, за да задаваш въпроси, Ларсън, а да отговаряш на тях. – Маркизът се отправи към бюрото си. – И колко пъти викарият е ходил при съпругата ми?

– Два пъти.

– А колко дълго стоя при нея?

Ларсън хвърли поглед към записките в ръката си.

– Около четвърт час първия път, малко повече – втория.

– Дай да видя това. – Маркизът грабна листа и се вторачи в него с огромен интерес.

– Копието е за вас, сър.

– Прекрасно. – И той постави хартията с широк жест върху бюрото си. – Точно това, което се надявах да видя. – Бръкна в джоба си и извади оттам банкнота от сто лири. – Това е за усърдието ти, Ларсън. А сега продължавай да действаш в същия дух.

Детективът премигна и прие банкнотата, а на лицето му се изписаха едновременно удоволствие и объркване.

– Да продължавам ли...? Мислех, че повече няма да имате нужда от моите услуги. Искам да кажа, при положение, че съпругата ви не е сторила нищо недискретно.

– Позволявам си да имам друго мнение. – Устните на Трагмор се разтеглиха от неприятна усмивка. – Сега се нуждая от услугите ти повече от всякога. Затова се връщай на поста си. Очаквам да ми докладваш пак следващата седмица.

Ларсън повдигна рамене.

– Както кажете, сър.

– Добре. Значи се разбираме един с друг. Лека нощ, Ларсън.

– Лека нощ, милорд. – Ларсън се сбогува, стиснал алчно банкнотата, след което я пусна в джоба си.

От гърдите на Трагмор се изтръгна груб смях. Глупакът беше получил своите сто лири. Ако нещата обаче продължаха да се развиват според плановете му, тази сума щеше да изглежда жалка пред възнаграждението, което щеше да получи.

Да, не след дълго маркиз Трагмор щеше да има толкова пари, че щеше да може да пали пуриите си с тях.

18

Дафни отвори очи непосредствено след полунощ.

За да види мрачния поглед на Пиърс, вторачен в лицето ѝ.

– Пиърс? – Тя се изправи до седнало положение, като сънено се питаше, защо съпругът ѝ изглеждаше толкова ядосан. – Колко е часът?

– Дванайсет и пет. Спиш почти от три часа.

– Три часа? Явно съм била по-уморена, отколкото мислех. – Тя наклони въпросително глава. – Нещо не е ли наред?

– Да не е наред ли? Да. – Младият мъж скочи на крака, взе вестника от нощното шкафче и ѝ го подаде. – Това не е наред.

Дафни хвърли поглед на вестника. После отново го насочи към съпруга си.

– Това са статиите, посветени на триумфа на Бандита на тенеканата чаша.

– Знам какво е – отрязва я той. – Това, което не знам е, защо ги пазиш?

Младата жена го погледна объркана.

– Събирах ги.

– Очевидно. Но защо?

Тя премигна.

– Защото се възхищавам много от него. Защото е герой. Според мен той е един от най-големите герои на нашето време, въпреки неортодоксалните си методи.

– Колко трогателно. – Пиърс захвърли вестника, като се бореше с новия, изгарящ пристъп на ревност.

– Не разбирам защо това те ядосва. – Дафни стана от леглото, без да отделя напълно объркания си поглед от лицето му. – Не може да ме обвиняваш, че одобрявам действията на човека, който взема от богатите и алчните и раздава на нуждаещите се.

– Не, защото го одобряваш. Но това – и той посочи към вестниците, – не е одобрение, а прекалено голямо внимание.

Младата жена се разкъсваше между желанието си да се разсмее и раздражението си.

– Този разговор е смешен.

– Защо? Защото се вълнувам от факта, че съпругата ми засвидетелства подобна нарастваща привързаност към друг мъж ли?

– Друг мъж?! Единствената ми връзка с този бандит са тези статии, Пиърс. В никакъв случай не бих определила това като скандална връзка. Едва съм говорила с... – Тя не довърши мисълта си и се изчерви силно.

– Едва си говорила с него?! – хвана се незабавно за думите ѝ Пиърс.
– Значи си се срещала с този несравним бандит!

– Само веднъж – отвърна глава Дафни. – През нощта, в която ограби Трагмор. Събудих се по време на кражбата. Разменихме по няколко думи, нищо повече.

– И къде го завари? В библиотеката? В дневната?

– Не – отвърна едва чуто тя. – В моята спалня.

– В твоята спалня? – повтори съпругът ѝ.

– Да. Беше влязъл, за да вземе бижутата ми. Събудих се и му помогнах. – Тя си пое дълбоко въздух и повдигна гордо глава. – Помолих го да дари нощната си плячка на приюта „Дом на вечната надежда“. Той се съгласи. А после поставих тенекиената му чаша и бижутото в нея върху възглавницата на баща ми.

Едно мускулче на бузата му потрепера.

– Имаш ли представа какво щеше да направи с теб баща ти, ако бе открил какво си сторила?

– Разбира се. Но тогава това не ме разубеди. И сега не би ме разубедило. Бих постъпила по същия начин, ако се наложи. Както и ти.

Пиърс не можеше да оспорва подобна логика. Но и не можеше да се пребори с болезненото чувство, че е предаден, пък дори и да беше абсурдно.

– Разкажи ми за него?

– За Бандита? Няма нищо за разказване. Както казах, говорихме съвсем малко. Ако имаш предвид външността му, не успях да видя почти нищо от нея. Беше целият в черно, от главата до петите. Напълно скрит. Преправяше и гласа си, говореше с нещо подобно на ръмжене. – Дафни вдигна рамене. – Това е всичко.

– Той докосна ли те? – изненада се от въпроса си съпругът ѝ.

– Да ме докосне ли? – Цветът се бе върнал на бузите ѝ. – Струва ми се, че докосна косите ми.

– Струва ти се?

– Добре де, да, докосна косите ми. Това несъмнено беше жест на признание. Не направи никакви неприлични аванси, ако имаш това предвид.

– А би ли разбрала, ако беше направил?

Очите ѝ се разшириха.

– Моля?

– Ти беше толкова невинна. Как би разбрала, ако някой ти прави аванси?

Дафни присви устни.

– Доколкото си спомням разпознах твоите аванси, въпреки липсата на опит. – Обви ръце около кръста му. – Държиш се неразумно, знаеш ли.

– Мислиш ли, че може да бъде другояче? – отвърна младият мъж, като я придърпа към себе си и вплете пръсти в косите ѝ. – Луд съм, от както открих тези вестници и едва не изгорях, докато чаках да се събудиш и да ми обясниш. И наистина си давам сметка за всяка безумна дума, която изскача от устата ми. Говоря като побъркан, създавам го, но не мога да се възпра. Аз, съвършеният комарджия, невъзмутимият, уравновесеният, олицетворението на разума. Аз ревнувам от някакъв призрак! Нощен мародер, който съществува по-скоро във въображението на хората, отколкото в действителност. Дявол да го вземе! – Той поклати смаяно глава, поразен от абсурдността на цялата ситуация. Какво ли щеше да каже съпругата му, ако разбереше, че мъжът, от когото я ревнуваше, беше не друг, а той самият? – Изглежда съм си загубил разума.

– Не – рече Дафни и потърка буза в ризата му. – Сърцето може би, но не и разума. Колкото до твърдението ти, че говориш като побъркан, смея да не се съглася с теб. При дадените обстоятелства и двете са напълно разбираеми. – И тя положи длан от лявата страна на гърдите му. – Уязвимостта ще намалее, щом приемеш веднъж истината: че рискът, от който се страхуваш, е неоснователен и несъществуващ.

– Дафни! – Очите му проникваха дълбоко в нейните, името ѝ излезе сякаш дълбоко от гърдите му.

– Обичам те! – промълви тя. Думите ѝ бяха като лек за измъчената му душа. – Само теб! Винаги теб!

Затворът, който носеше в себе си, най-после капитулира под изпълнените с нежност опити на съпругата му да събори здравите стени. Безсмислената ревност, която бе доминирала сред чувствата му само допреди малко, отстъпи под напора на нещо много по-силно и на съзнанието, че, след като веднъж бе изрекъл на глас думите, кръгът щеше да се затвори и никой, дори и Бандитът, не би могъл да унищожи връзката помежду им.

Пиърс повдигна дланите ѝ към устните си, решил по-твърдо от когато и да било, да произнесе на глас това, което знаеше, че съществува

наистина и по този начин да излезе от емоционалната изолация, в която някога умишлено се бе потопил.

– Искам да ти кажа тези думи – започна той.

Съпругата му го накара да замълчи, като постави леко пръсти върху устните му.

– Вече го направи. Не е нужно да ги казваш.

– Напротив, нужно е. Нещо повече, аз искам да ги изрека. – Младият мъж целуна деликатните венички по китките ѝ, ухаещата кожа на ръцете и раменете. Пръстите му бавно очертаха дантелените контури на нощницата там, където слизаха към гърдите ѝ. – Но искам да ги кажа по свой начин.

Дафни бе вторачила поглед в ръката му, а дишането ѝ бе започнало да се учестява.

– По твой начин ли?

– Ъхъ. – Видя как бузите ѝ порозовяха и собственото му тяло също се развълнува. – Трийсет години чаках да кажа тези скъпоценни думи, чиито смисъл мислех, че никога няма да узная. Затова, моля те, прости ми, че имам малко егоистично желание във връзка с обстановката, в която да ги кажа.

– Как искаш да...

Въпросът на младата жена заседна в гърлото ѝ, когато Пиърс хвана долния край на нощницата ѝ и я вдигна над главата ѝ.

– В леглото – отвърна той, като се опиваше от безупречната ѝ голо-та, а огненият му поглед я накара да потрепери. – Когато съм дълбоко в теб. Когато мога да наблюдавам лицето ти, всяко негово изражение, когато мога да видя, да вкуся, да се наслажда на всяка твоя реакция, докато ти го казвам, да ти го покажа как е на усещане. Съгласна ли си?

Дафни кимна замаяна – думите на съпруга ѝ я подлудяваха.

– Може ли веднага? – попита шепнешком тя. – Не мисля, че ще мога да чакам.

– И аз чаках прекалено дълго вече. – Младият мъж смъкна припряно дрехите си, разхвърля ги в безпорядък из стаята и последва Дафни върху леглото. – Никакви задръжки, моя красива съпруго – промълви той и обхвана устата ѝ в своята. – Само ние двамата – и това.

Дафни заскимтя и отвърна веднага на изискванията на устните на Пиърс. Страстта избухна в мига, в който езиците им се докоснаха, целувките им станаха трескави, ненаситни, изпълнени с трогателни открития и болезнено учудване.

Младият мъж освободи съзнанието си от всички демони на

миналото и се отдаде на своята съпруга така, както не беше го правил никога досега, за да ѝ покаже, че не само тя принадлежеше нему, а и той – на нея.

– Докосвай ме – нареди той и хвана ръката ѝ, за да я постави върху гърдите си. – Докосвай ме навсякъде и чувствай ефекта, който имаш върху мен, колко силно те желая, как се нуждая от теб.

Дафни веднага разбра какво имаше предвид съпругът ѝ и незабавно прие подаръка му. Пръстите ѝ без колебание се плъзнаха по нежните косъмчета на гърдата му и твърдите мускули на раменете и ръцете. С любов погали гърба и очерта линия надолу към кръста, като погълна с цялото си тяло потрепването му, когато мина по хълбоците и здравите му бедра. Въздъхна тихичко и мина към корема. Пиърс изскърца със зъби, когато пръстите ѝ заслизаха надолу и все по-надолу.

Беше напълно неподготвен за ефекта от нейното докосване. Когато леките като перце пръсти на любимата му докоснаха възбуждения му член, а после продължиха да се движат по цялата му дължина, от гърдите му се изтръгна стенание и той затвори очи, като се бореше да овладее огъня, който изгаряше слабините му.

Дафни замръзна на място.

– Да не ти причиних болка? – прошепна тя.

Младият мъж се усмихна, въпреки почти непоносимия пристъп на страст, който заплашваше да го разкъса.

– Не ми причиняваш болка. Убиваш ме. Боже. – Той се раздвижи под ръката ѝ и изохка отново.

– Да спра ли?

– В никакъв случай. В никакъв случай, Снежно пламъче.

– Но...

Пиърс отвори очи и се опита да се овладее поне дотолкова, че да изтрие притеснението от лицето ѝ.

– Когато викаш името ми и ме молиш да спра, искаш ли го наистина?

В лешниковите ѝ очи проблесна искрица на разбиране.

– Не.

– Тогава дори не си мисли да прекратиш мъченията ми. Това е едновременно ад и рай.

Колемливо младата жена го погали отново. Когато се спря на кади-фената главичка, съпругът ѝ изохка дрезгаво и стисна китката ѝ.

– Добре ли е така?

Той не можеше да ѝ отговори.

Тя повтори ласката, смаяна от топлите капчици, които се появиха в резултат на докосването ѝ, изпълнена с благоговение пред тази течност, която беше на Пиърс.

– Мъжете и жените си приличат доста повече, отколкото си мислех – промълви тя повече на себе си, отколкото на него. – Питам се дали това, което се харесва на мен, би допаднало и на теб?

Той може би кимна. Не знаеше, нито пък го интересуваше. Защото в същия момент Дафни наведе глава, а копнинените ѝ коси се разпиляха по бедрата му, когато го пое в устата си и позна вкуса му, както той бе познал нейния.

И останалият свят престана да съществува.

Още първият прекрасен контакт, първото докосване на езика ѝ по пулсиращата му плът го подлудиха. Чу сякаш някъде отстрани собствения си вик и усети, че и тялото, и умът му вече не бяха под негов контрол. Не съществуваше нищо друго, освен допирът на Дафни, непоносимият екстаз да бъде притежаван от нейните ръце, уста, дъх. Сплете пръсти в косите ѝ, като я привличаше по-близо до себе си, като я умоляваше да се притисне още по-силно към него.

След секунда вече щеше да бъде късно.

Внезапно поклати глава и я отбутна с последната останала му сила.

– Не – простена той. – Не този път. Не по този начин. – И той се търкулна върху любимата си, преди тя да успее да довърши протестите си. – Дафни. – Всяко мускулче на тялото му бе стегнато до болка от усилията да съдържи напирания оргазъм.

– Чувстваш ли го? – попита той, като си поемаше шумно въздух. – Чувстваш ли го, Снежно пламъче?

– Да – промълви тя и се разтвори за него, като го галеше по трепещите ръце. – О, да!

Пиърс я хвана за китките, вдигна ръцете ѝ над главата и преплете пръстите си с нейните, без да отделя очите си от нейните.

– Обичам те! – В същия момент проникна в нея и стисна по-силно пръстите ѝ от усилие да се овладее. – Обичам те! – повтори дрезгаво той и се притисна дотолкова, че двамата се превърнаха в едно цяло.

По бузите на Дафни се търкулнаха две сълзи.

Младият мъж замръзна на място.

– Да не ти причинявам болка?

Съпругата ме се усмихна през сълзи и повтори същите думи, които той бе използвал малко преди това.

– Не ми причиняваш болка. Убиваш ме. Но дори не си и мисли да

прекратиш мъченията ми.

Пиърс се разсмя – примитивен дрезгав звук на чисто мъжко задоволство.

– В никакъв случай, красива ми съпруго, в никакъв случай.

Последните му думи завършиха с агонизиращо стенание, когато Дафни повдигна бедра и го придърпа по-дълбоко в себе си. И с цялото му същество стана нещо невъобразимо.

Той отметна назад глава и тласъците му станаха още по-необуздани.

– Не мога. – По челото му изби пот. – Дафни, не мога да чакам.

Някъде отдалеч до ушите му достигна трескавия ѝ вик. Като през мъгла усети как краката ѝ се обвиха около кръста му и дланите ѝ се свиха, когато посрещна дивия му напор. Кулминацията, която бе забавил вече предостатъчно, избухна само след секунда, като разкъса слабините му и подпали всичките му нервни окончания. Оргазмът, подобен на ураган, премина от него в Дафни. Той извика името ѝ, неспособен да спре движението на бедрата си и продължаваше тласъците, докато изливаше цялото си същество в нея.

Усети как тялото на съпругата му се напрегна и се изви като тетива с приближаването на кулминацията, която я разтърси с не по-малка сила от него самия. Тя извика веднъж, два пъти, после отпусна глава върху възглавниците, като се извиваше, обхваната от спазми, по-силни от когато и да било до този момент.

Отпуснал глава в извивката на рамото ѝ, Пиърс потръпна, развълнуван от нейния оргазъм и се отдаде на усещането, причинено от силните контракции на мускулите ѝ около възбудения му член. Беше смаян, тъй като заедно с потрепването на неговата любима, от слабините му се изтръгна още един спазъм.

Обезсилени, изтощени до край, те се отпуснаха като безжизнени в обятията си, неспособни както да помръднат, така и да проговорят.

Пиърс почувства сълзите на младата жена.

– Не плачи, Снежно пламъче – прошепна той, заврял лице в рошава облак, образуван от косите ѝ. – Моля те, не плачи.

– Никога не съм предполагала, че съществува подобна радост – промълви Дафни. – Благодаря ти, Пиърс. Ти току-що ми даде най-прекрасния подарък.

В гърлото на младия мъж заседна буца, прекалено голяма, за да може да бъде премахната с думи, дори със словата, които преди малко бе произнесъл за първи път. Според Дафни любовта му беше дар и

наистина беше така. Само че този дар съществуваше единствено чрез нея, благодарение на безусловната ѝ любов и вяра и, най-големият подарък от всички – на факта, че го беше научила да стори същото.

Потънал в мисли, Пиърс притисна още по-силно в обятията си своята съпруга, като все още не можеше да проумее станалото с него чудо. По-ревностно от всякога си даде обещание да не допусне Дафни да бъде наранена никога повече от нищо и от никого.

Нито от омразата на баща си.

Нито от подвизите на Бандита на тенекиената чаша.

* * *

– Как ти се струва Пиърс? Добре ли е? – обърна се тревожно към викария Дафни.

Приятелят ѝ премигна изненадано и погледна към другия край на класната стая, където младият мъж стоеше сред пискащите от възторг деца, вторачени в Ръсет, който беше разпрострял като ветрило червеникавата си опашка.

– Ами да, изглежда прекрасно. Децата са очаровани. Вашето съдържано лисиче се е сприятелило с него. Дори мис Редмънд, на която трудно може да се достави удоволствие, се усмихва. Според мен появата на съпруга ти е доста успешна – обясняваше свещеникът, без да отделя очи от смръщените вежди на младата жена. – Какво те притеснява, Кокиче?

Тя повдигна неуверено рамене.

– Не съм сигурна. Пиърс беше толкова загрижен напоследък. Като че ли нещо го тревожи, но е решил да не го споделя с мен.

– Не забелязах подобно нещо, когато бях в Маркам миналата седмица.

– Положението се влоши оттогава.

– Питала ли си го?

– Разбира се. Но той така и не ми отговори. Нито пък отрече, че е разтревожен. Просто променя темата на разговор. – Тя наклони озадачено глава. – Би ли поговорил с него, господин викарий?

– Какво точно искаш да му кажа?

– Убеди го, че не трябва да пази за себе си своите затруднения. Напомни му, че любовта не означава само нежност и страст. Тя включва и приятелство, и доверие. Той те уважава, господин викарий. Ако някой изобщо може да го убеди да споделя с мен, то това си ти.

В очите на Чеймбърс проблеснаха разбиращи искрици.

– Знаеш точно какво тревожи съпруга ти, нали?

– Да, имам своите подозрения. Но това е без значение. В този случай Пиърс трябва да дойде при мен, не аз при него. Моля те, ще поговориш ли с него?

– Добре, Кокиче. Както излиза, днес двамата ще трябва да обсъдим още един проблем.

– Благодаря – стисна ръката му младата жена. – Вече се чувствам по-добре.

– Дафни? – повика я Пиърс. – Би ли дошла да обясниш на децата нашия проект?

Тя се усмихна и отиде при съпруга си, като пътъм се спря да вдигне изтощеното лисиче от пода.

– С огромно удоволствие.

– Какъв проект? – попита Тими.

– Как ви се струва идеята да ни помогнете при слагането на новия покрив на училището?

– Ний да ви помогнем? – Очите на Уилям едва не изскочиха от орбитите си. – Ама ний ни знаем как съ строи!

– Нито пък ние – усмихна се Дафни. – Затова наехме работници, които да се заемат с тази задача. Търпеливи и изпълнени с разбиране работници, които няма да имат нищо против да им помагаме.

– Ура!

– И това не е всичко – наклони гордо глава към съпруга си тя. – Изглежда вече разполагаме с достатъчно средства, за да построим ново училище напролет. Не е ли прекрасно това, мис Редмънд?

– Хм? – Учителката се бе вторачила в Пиърс с глуповато изражение на лицето. – Да, чудесно.

– Чухте ли к'во каза Дафни, мис Редмънд? – попита Тими, вперил поглед в своята учителка. – Шъ си имаме ново училище! Имам много пари.

Мис Редмънд премигна. Този път вниманието ѝ беше действително насочено към тях.

– Ново училище? Но откъде, за Бога...?

– Бас държа, чи за него шъ плати херцогът – възкликна Уилям.

– Наистина ли сте херцог? – заинтересува се едно от по-големите деца.

Младият мъж повдигна крайчеца на устата си.

– Да, така изглежда.

– Хей, Дафни, та тогаз ти си херцогиня – информира я Тими.

– Да, точно така – съгласи се тя.

– А сега вече можем ли да погалим Ръсет? – Очевидно благоговението на Тими към новопридобитата титла на Дафни бледнееше пред вълнението, породено от нейното лисиче.

– Само, ако го галите един по един, и докато го държа. Ръсет малко се страхува от непознати. Фактът, че разпери така опашката си обаче е добър знак. – Тя погали копринената козина на животното, като му шепнеше нещо гальовно, докато то не повдигна глава и не потърка с любов муцуна в косите на господарката си. – Мисля, че вече е готов – обяви тя. – Тими, би ли дошъл пръв, тъй като идеята беше твоя?

Докато децата се отдаваха на насладата от контакта си с Ръсет, викарият се приближи до Пиърс.

– Може ли да поговорим за малко насаме? – попита шепнешком той.

Младият мъж се отдели от групата, убеден, че вниманието на учениците бе прекалено погълнато от горския обитател, за да забележат неговото отсъствие.

– Какво ти дойде наум, господин викарий?

– Пазачите ти със сигурност са те уведомили, че още на другия ден след вечерта, която прекарах с вас в Маркам, аз отидох в Рътланд.

– Говори ли с Елизабет?

– Да – въздъхна Чеймбърс. – В началото тя се шокира доста. Струваше й се невероятно, че би могла да получи граждански развод. Но аз й предадох всичко, което ми каза ти, Пиърс, и в крайна сметка тя се съгласи да остави бъдещето си в твои ръце. – Изражението на свещеника се смекчи, а в очите му блесна особена, изпълнена с нежност светлинка, очевидно причинена от някакъв спомен. – Явно Елизабет е успяла да съхрани в себе си онази искрица, която помня от времето на младостта й. И благодаря на Бога за това.

– Веднага ще се свържа с адвокатата си и ще го помоля да наеме най-добрия, най-дръзкия специалист по бракоразводните дела в Англия – започна да крои на глас плановете си Пиърс. – А после, непосредствено след партито в Бенчли, ще отида в Лондон, за да се срещна с двамата. – Устните му се разтегнаха в крива усмивка. – Бедният Холингсби. През последните седмици превърнах в истински хаос подредения му живот. Сега, все така покрай мен, ще му се наложи да присъства на още една уникална правна процедура. Но подозирам, че той по свой начин ще изпита удоволствие от това предизвикателство. С нетърпение очаквам развитието на нещата. – Погледите на двамата мъже се срещнаха. Проницателността се примесваше с признателност. – Благодаря ти.

– За какво?

– Задето разговаря с Елизабет. Струва ми се, че и двамата си даваме прекрасно сметка доколко решението ѝ е повлияно от твоето окуражаване.

Разговорът им бе прекъснат от гръмък смях.

Пиърс се обърна и се засмя при вида на Дафни, която се опитваше да свали Ръсет от мястото, което очевидно му се бе сторило най-безопасно – главата ѝ.

– Явно на животното му стига за днес.

– Твоята любов към Дафни. Ти я прие и я приюти в сърцето си.

Младият мъж повдигна вежди при неочакваните думи на викария.

– Това не би трябвало да те изненадва. Не и след последния разговор миналата седмица.

– Не ме изненадва. Но може би трябва да подсилиш този факт, не заради мен, а заради самия себе си.

– Защо?

– Защото любовта има много лица, някои от които е лесно и естествено да бъдат проучени, а други – не. Красотата на най-трудно поддаващите се от тях е такава, че разбереш ли веднъж дълбините им, имаш пред себе си целия живот, за да се радваш и възхищаваш на блясъка, който сам си изкопал от недрата.

– Кои трудно поддаващи се на проучване лица имаш предвид?

Чеймбърс се изкашля.

– Напълно естествено е когато две човешки същества се обичат да искат да споделят не само сърцата и телата си, а и това, което е в съзнанието им. Тайните, пък дори и да са най-добронамерени, само могат да създадат напрежение и да издълбаят пропаст помежду им. Запомни, Пиърс, никога не смесвай покровителстване с изключване. Първото подхранва, а второто руши.

– Говорил си с Дафни.

– Тя се тревожи за теб.

– Знам. – Младият мъж уморено потърка тила си. – Но не е нужно. Просто трябва да разреши още нещо от моето минало. Непременно трябва да го направя и то колкото се може по-скоро.

– А сам ли трябва да го направиш? Дафни те обича с цялата си душа и е много по-силна, отколкото си мислиш. Дай ѝ възможност да сподели твоите тревоги, Пиърс.

Младият мъж въздъхна неспокойно и рече:

– Ценя съветите ти, господин викарий. Аз по-добре от всеки друг

знам колко силна е Дафни. Но тук не става дума за сила, а за безопасност. А безопасността на Дафни има предимство пред всичко друго, дори пред доверието помежду ни. – Пиърс преглътна, а гласът му стана дрезгав от вълнение. – Разбираш ли, господин викарий, стигнах до извода, че съпругата ми значи за мен повече от всичко друго: моето минало, бъркотията в моя живот, даже от самия ми живот.

– Разбирам – кимна сериозно свещеникът. – Съзнавам също, че дилемата ти не е лесна за разрешаване. Въпреки това, позволи ми да добавя още нещо. Макар да се познаваме съвсем отскоро, изпитвам към теб най-хубави чувства – възхищавам ти се и те уважавам. С две думи, гледам на теб като на приятел. Ако някога имаш нужда от човек, с когото да споделиш това, което те вълнува, аз винаги и с удоволствие ще бъда настреща.

– Това означава страшно много за мен. – Младият мъж хвърли поглед към своята съпруга и децата и добави: – За нещастие това е една задрънена улица и аз трябва сам да се измъкна от нея.

– В такъв случай дано Бог ти помогне.

Пиърс замислено се приближи до младата жена. Толкова му се искаше да може да постъпи както бе предложил викарият: да сподели своя проблем с любимата си и да ѝ каже какво решение бе взел. Бе избягвал темата в продължение на седмици и бе погребвал противоречивите си емоции в рая, с който го даряваше тялото на Дафни. Но това не можеше да продължава вечно. Трябваше да вземе някакво решение.

Бандитът на тенекиената чаша имаше ли някакво бъдеще?

Свил ръце в юруци от двете страни на тялото си, той почувства, че отново го обземат обичайните противоречиви чувства и почти неустойчивото желание да сподели тревогите си със своята съпруга. Веднага се смърми наум и реши, че трябва да бъде твърд в първоначалното си решение да не въвлеча любимата си в тази история и да не ѝ казва истината за двойната си самоличност. Ако някога го идентифицираха, щяха да го осъдят и най-вероятно – да го обесят заради престъпленията му. А ако Дафни знаеше за неговите деяния, тя също щеше да пострада. Не. Тази тема беше действително много опасна.

Решението му беше взето. Лабиринтът, пред който бе застанал, трябваше да бъде пресечен от него самия и от никой друг.

– Дафни, мислиш ли, чи Бандитът на тенекиената чаша ще открие новия ти дом тъй лесно, както откри и стария? – Без да иска, Тими бе навлязъл точно в територията, която Пиърс възнамеряваше да избегне. – Защото в противен случай няма да го видиш повече.

– Той няма да я ограби отново, глупчо – отвърна раздражено Уилям, – той никогаж не краде два пъти от един и същ човек. Освен това защо да я ограбва сега? Та нали й омъжина за Пиърс. А Пиърс дава парити си за нас, не за бижута и сребро.

Дафни погледна крадешком съпруга си.

– Не мисля, че има значение къде ще бъде следващият удар на бандита – заключи припряно тя. – Стига да продължава да се грижи за онези, които имат нужда от него.

– Амин – съгласи се викарият.

Младият мъж усети, как вътрешностите му се свиват на топка. Огромният проблем, пред който се бе изправил, се възраждаше с пълна сила.

Какво щеше да прави?

Загледа се през прозореца, като избягваше замисления поглед на своята съпруга и се опитваше да проумее мотивите, които бяха накарали Бандита да стане такъв.

Първо и най-силно бе жаждата му за отмъщение, нуждата и несправедливостта, наложена от богатите и изтърпявана от бедните. Към това се прибавяха и неспокойната му душа и отчаяната необходимост да промени нещо и да даде на пропадналия си живот някакъв смисъл и някаква цел на празното си сърце.

Бандитът на тенекиената чаша се бе родил в резултат на това.

Постепенно тези опасни грабежи бяха започнали да го изпълват с луда радост и с непрекъснато засилваща се увереност, че може да се изправи пред всеки риск и да го превъзмогне. Всеки път се опиваше от победата, отдаваше се на невероятната тръпка от нея, особено като се има предвид, че в този случай потърпевшите бяха представители на омразната му аристокрация.

Така беше тогава.

Но трябваше да помисли за сега.

Сега съществуваше Дафни.

Дафни, която изпълваше сърцето му с любов, без да оставя място за отмъщение, и изтриваше неспокойството от душата му. Любовта ѝ му носеше покой, много по-дълбок от безразсъдната му радост и бе посяла семената за едно бъдеще, на каквото никога не бе смял дори да се надява. Досега не рискуваше нищо. Внезапно рискът бе станала огромен.

А в такъв случай оставаше само чувството му за справедливост.

Е, но тази нужда вече беше презадоволена и то със законни средства, без да излага на риск както своята безопасност, така и Дафни.

В крайна сметка като новия херцог Маркам той имаше повече пари, отколкото му бяха нужни. С всеки банков чек, който пишеше, с всяко дарение, което правеше, той възстановяваше справедливостта, като осигуряваше по-добър живот за бедните и гладните.

Не можеше да има две мнения по въпроса.

Тогава какво го възпираше? Защо просто да не обрече Бандита на тенекиената чаша на анализите на историята?

Защото истината имаше още един аспект, който също не можеше да остави без внимание.

„Трябва да ви предам нещо.“ – Струваше му се, че отново вижда лицето на Дафни и чува гласа ѝ през онази нощ в спалнята ѝ. – „Децата от селското училище ме помолиха, ако някога ви срещна, да ви кажа, че сте техният герой. А това, като се има предвид огромния потенциал на любящите им сърца, е невероятна привилегия.“

Тими, Уилям, Прудънс и всички останали Тимевци и Уилямовци вярваха в Бандита на тенекиената чаша и разчитаха на героичните му подвизи.

Как би могъл да предаде децата? Той, който от собствен опит знаеше какво значи да няма на кого да разчиташ и в какво да вярваш. Как би могъл да им отнеме единствената личност, която им даваше възможност да се надяват?

Не можеше да направи подобно нещо.

Пиърс затвори очи, а едно мускулче на челюстта му затрепери.

– Не се ядосвай – рече тихо Дафни.

Той премигна и я погледна недоумяващо.

– Какво?

– Не се ядосвай. Те са само деца. В техните представи Бандитът е герой.

Пиърс осъзна, че съпругата му бе изтъкувала мрачното му мълчание като нов пристъп на ревност.

– Не съм ядосан.

Тя го погали по брадичката.

– Обичам те.

Младият мъж стисна китката ѝ и буйно притисна устни към ръката ѝ.

– Знам. И не съм ядосан. – Той се огледа и едва сега осъзна, че мис Редмънд бе накарала децата да седнат, за да продължат заниманията си, а викарият ги чакаше търпеливо край вратата. – Май съм потънал прекалено дълбоко в мислите си.

– Така изглежда. – Дафни намести Ръсет в обятията си, като замислено наблюдаваше развълнуваното лице на съпруга си. – Ще тръгваме ли?

Пиърс кимна и погледна към насядалите ученици.

– Да – съгласи се глухо той. – Направихме всичко за днес.

* * *

– Ако не съпровождах най-красивата жена в салона, щях незабавно да напусна този смешен бал – прошепна Пиърс в ухото на своята съпруга, докато се въртяха из претъпканата бална зала в Бенчли.

Младата жена присви устни.

– Не знам дали трябва да се чувствам поласкана или обидена.

– Нито едното, нито другото. И двете са абсолютна истина. Мразя тези претенциозни празненства, а ти си така прекрасна, че едвам се съдържам да не заключа вратата на нашата спалня и да не те освободя от тоалета, за чието обличане хвърли такива усилия.

Този път Дафни не можа да съдържи смеха си.

– Шокирате ме, Ваше Височество.

– Кой знае защо се съмнявам в това – отговори сухо младият мъж. – Вече ме познаваш достатъчно добре.

– Да, познавам те – усмихна се тя. – И знам, че дойде в Бенчли заради мен. Благодаря ти. – Обгърна с поглед празничната украса на залата. – По принцип също като теб не обичам подобни партита. Но вече е почти Коледа. А аз за първи път в живота си разбирам какво значи предколедното настроение. Толкова съм щастлива. Може да звучи глупаво, но искам да се зарея с всичката тази радост и да я споделя с целия свят поне веднъж.

Пиърс вдигна обвитата ѝ в ръкавица ръка до устните си.

– Не звучи глупаво. А порозовелите ти бузи ме карат да приема на драго сърце цялото това неприятно събитие.

– Цялото ли? Дори двучасовата обиколка из къщата, по време на която лорд Бенчли възнамерява да ни покаже всички нововъведения в дома си? – подразни го младата жена.

– Надуто магаре – завъртя очи съпругът ѝ. – Като че ли е първият човек, който използва камината, за да затопли спалнята си.

– Но също така и първият, поставил седем тоалетни с течаща вода и три бани с вана в главната сграда, всичките с позлатени умивалници, кани и легени. И всичко това само за него и за лейди Бенчли – добави Дафни и поклати тъжно глава. – Какво прахосничество.

– Опитай се да го кажеш на виконта. Или на скучната му съпруга. Ами да, дрънкулките, които тя носи по себе си тази вечер, биха могли да изхранят цяло едно село в продължение на година.

– Не забелязах. – Младата жена смръщи чело и се вторачи във виконтесата, която точно в този момент порицаваше гръмогласно някакво уплашено слугинче. – Но не мога да понасям жестокото ѝ отношение към прислугата. Това бедно дете там сигурно няма още двайсет години. Да не говорим, че подносът, който носи, сигурно тежи повече от нея самата.

Пиърс завъртя съпругата си така, че да види въпросната сцена. Измъченото младо момиче кимаше усърдно на ядосаната тирада на своята господарка.

– А сега върви в кухнята и донеси шампанско за гостите – нареди виконтесата. – И никакво пипкане! Или няма да получиш и пени от допълнителното възнаграждение, за което ме помоли.

– Да, мадам. – Слугинята се обърна и се понесе бързо на треперещите си крака, като буквално жонглираше с купчините мръсни чинии върху подноса в ръцете си.

– Ама че кучка – процеди Дафни. – Няма ли капка съжаление?

– Очевидно не.

– Е, Маркам. – Виконт Бенчли избра точно този миг, за да се приближи до тях. – Как се чувствате на първия си официален бал като член на аристокрацията?

Пиърс преглътна с усилие отговора, който напираше да излезе от устата му и вместо това рече:

– Наслаждавам се на рядката възможност да танцувам със съпругата си.

– И не ви упреквам за това. – Похотливият поглед на Бенчли обгърна младата жена от главата до петите. – Съпругата ви е очарователна. Трудно ми е да повярвам, че това е дъщеричката на Трагмор.

– Вече съм пораснала, милорд – отвърна Дафни, усещайки надигашата се буря. – Вече съм омъжена жена.

– Да, да, така е – поглади краищата на мустаците си той. – Как е баща ти? Оправи ли се след грабежа на всеизвестния бандит?

– Баща ми е доста жилив и вече възвърна напълно равновесието си.

– Радвам се да го чуя. – Виконтът обгърна с широк жест балната зала. – Аз обаче изобщо не се страхувам от този бандит и мошеник. Никой не може да проникне в дома ми. Специално съм се погрижил за това. Всяка една от ключалките е направена и сложена от най-добрите

ключачи на Англия, а имението се охранява от най-умелите пазачи, които могат да се намерят – засмя се остро той. – Искан ми се да видя как този престъпник ще се опита да влезе в Бенчли. Набързо ще научи какво означава думата „поражение“. Ами да, дори само при мисълта, че граби почтените хора, за да раздава парите им на някакви никому ненужни хлапета и улични нищожества, които пръскат полученото по жени и алкохол... – Той не довърши думите си. – Извинявай, Дафни. Не исках да казвам това в твоё присъствие. – После се поклони. – Продължавайте да се наслаждавате на вечерта.

Пиърс бе стиснал така силно челюсти, че съпругата му се опасяваше да не си счупи някой зъб. Усети несъзнателното му движение към техния домакин.

– Пиърс, недей. Той не го заслужава. Той е един безмозъчен, арогантен глупак.

– Тръгваме си.

Младата жена кимна, а лицето ѝ бе изпълнено с нежност и съчувствие.

– Чудесно. На мен също ми дойде много.

– Сгрешихме, че дойдохме. Аз определено не принадлежа на това място. И не желая да принадлежа.

– И двамата не го искаме – Дафни и постави дланта върху ръката на съпруга си. – Ние принадлежим един на друг. – И тя бавно се измъкна от обятията му. – Съжалявам, че настоях да дойдем. Беше глупаво от моя страна да се надявам, че можем да изпълним с радост сърцата на безсърдечните. Ще се престоря, че ме боли глава. После ще си съберем багажа и ще си бъдем у дома преди зазоряване.

– Снежно пламъче. – Макар да бе разгневен, младият мъж изпитваше известни угризения. – Не исках да разбивам мечтите ти.

Съпругата му се усмихна.

– И не би могъл. Моята мечта си ти. Просто ще променя плановете си и ще се наслажда на празничната атмосфера в Маркам, където без това се чувствам най-щастлива. И вместо да показвам повишеното си настроение пред целия свят, който в по-голямата си част ни най-малко не заслужава това, аз ще споделя радостта си с най-достойния човек, когото познавам – с моя съпруг.

И като повдигна полите си, тя започна да си проправя път през балната зала, стоплена от любовта, която бе видяла да затъмнява гористозелените очи на Пиърс. Тя наистина беше най-щастливата жена на света.

Вече беше във вестибюла, когато заплашително ръмжение и грозен

трясък върнаха Дафни към действителността. Замръзна на място и видя, този път току пред килера, същата млада слугиня, застанала смаяна пред купчина строшени чаши, които плуваха в разлятото шампанско в краката ѝ. Бе закрила с длан уста и в първия момент херцогинята помисли, че го е направила от ужас от станалото. Миг по-късно разбра, че е сгрешила, тъй като осъзна кой беше източникът на ръмженето.

Оголило зъби, към момичето пристъпваше черно куче. После се спусна върху ѝ, захапа единия край на роклята и я задърпа, докато я разкъса. Слугинята не издържа и се разпищя.

– Ама че глупачка!

От балната зала се появи виконтесата, без очевидно да забелязва друго, освен бъркотията и неприятната глъчка.

– Виж какво направи, невнимателно създание такова! Знаех си, че не трябва да се поддавам на молбите ти да те оставя на работа. Трябваше отдавна да те уволня. Не само че си слаба и проста, ами си и несръчна и негодна за нищо.

Кучето, чуло ядосания глас на своята господарка, без да губи време, пусна роклята на младата жена и се завря в килера.

– Но, мадам... – Момичето показа с ръка към изчезващата фигура на животното, но дори в този момент съзнаваше, че беше прекалено късно. Белята беше сторена. Тя примирено отпусна ръце и зачака наказанието си.

Същото стори и Дафни, притаила се, незабелязана от никого, в една ниша във вестибюла и сдържа дъха си в очакване на присъдата.

Тя се оказа много по-сурова, отколкото си беше мислила.

– Опаковай си веднага нещата. Искам да напуснеш дома ми незабавно.

Момичето вдигна глава.

– От дома ви? Но, миледи...

– Не искам да чувам нито дума повече. Решението ми е окончателно. – И виконтесата пристъпи с явно отвращение покрай момичето. – Ще повикам някой от лакеите, за да уреди проблема с почистването на тази бъркотия. А когато се върна, очаквам да не те видя тук.

Дафни видя как пръстите на слугинята мачкаха нервно ръба на роклята ѝ.

– Ами надницата ми, мадам? – Тя сякаш едва успя да изрече този въпрос.

– Надницата ти ли? – вирна брадичка виконтесата. – Не само че няма да ти платя нищо, ами едвам се сдържа да не те удари. Имаш

късмет, че съм дама и следователно ще се съдържа.

– Работих цяла седмица, лейди Бенчли.

Момичето смело поддържаше своето, но гласът ѝ потрепера и сърцето на Дафни се сви заради унижението, което слугинчето бе принудено да преживее.

– Храната, която получаваше беше щедра компенсация за жалките ти опити да работиш. А сега си тръгвай, преди да съм наредила да те изхвърлят. – И виконтесата вдигна полите си и се запъти нанякъде.

Дълго време момичето не каза нищо, просто стоеше неподвижно и безмълвно като замръзнало на мястото си. Беше прекалено далеч от Дафни, за да може да види изражението ѝ, но треперещите ѝ рамене не оставяха съмнение, че плаче.

След малко успя да се овладее и се запъти към слугинското отделение, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

Без да се поколебае за миг, младата жена тръгна след нея, развълнувана до дъното на душата си.

Някъде по средата на коридора момичето се обърна и изчезна в една от миниатюрните стаички.

Дафни я последва без да се замисли.

– Добре ли сте? – избъбра тя.

Слугинята се обърна, за да я погледне, а очите ѝ се разшириха от изненада.

– Коя сте вие?

Младата жена не отвърна. Не можеше. Единственото, което успя да стори, бе да гледа втренчено, сърцето ѝ се вледени, тъй като отново се изправи пред агонизиращия призрак от своето детство. Тези очи – тъмни, бездънни, изразителни. Бяха я преследвали в продължение на дванайсет години.

– Коя сте вие? – повтори въпроса си момичето и отстъпи крачка назад.

Със стегнато от болка гърло Дафни се опита да намери както нужните думи, така и гласа си. И може би щеше да успее, ако точно в този момент очите ѝ не бяха попаднали върху простото шкафче до леглото на момичето.

След което всякакви опити да говори бяха забравени.

А там, с немигащ и абсолютно непроменен след тези дванайсет години поглед, стоеше раздърпаният, незаличим спомен от детството на Дафни.

Куклата от „Дома на вечната надежда“.

19

– Мадам, моля ви? Коя сте вие? Защо сте тук?

Дафни дочу въпроса ѝ като през някаква парализираща я мъгла. Наложи си да отговори и да отвлече вниманието си от онзи съдбоносен ден, променил живота ѝ завинаги.

– Казвам се Дафни Торнтън. – Гласът ѝ звучеше странно, напрегнато. – Аз... – Тя облиза устни. – Видях несправедливия начин, по който се отнесе към вас лейди Бенчли. Простете, но исках да се уверя, че сте добре.

Момичето сведе ресници и се обърна да събира вещите си.

– Свикнала съм с подобно отношение. Работата е там, че се нуждам страшно много от тази работа, сега, при положение, че... – Устата ѝ се затвори. – Много мило от ваша страна да проверите, мадам. Но ви уверявам, че се чувствам чудесно. – Тя сгъна две износени рокли, после прибра четката и гребена. – По-добре да тръгвам.

– Къде ще отидете?

В очите ѝ прочете същата онази безпомощност.

– Още не съм мислила за това. Всъщност – добави едва чуто тя, – не съм сигурна, че това има някакво значение.

Дафни препречи пътя ѝ.

– За мен има значение. – Никога досега не беше изпитвала толкова отчаяно желание да помогне. – Как се казвате?

– Сара.

– А фамилното ви име?

– Кук. – Момичето взе чантата си и погледна предпазливо към непознатата си доброжелателка. – Мадам, не бих искала да ви се сторя невъзпитана, но защо ви интересува името ми? Както и самата аз?

„Може би боговете ми дават още един шанс“ – помисли си Дафни и тази прекрасна перспектива изпълни сърцето ѝ с радост и надежда. Преди дванайсет години тя бе само едно дете, затворничка на баща си, и не бе могла да се доближи до момиченцето, което ги наблюдаваше с неодоление и ужас в огромните си очи, притиснало куклата към себе си така, като че от това зависеше животът ѝ.

Но сега вече Дафни беше свободна.

А с помощта на съдбата – и на Пиърс – Сара също щеше да бъде свободна.

– С вас не се срещаме за първи път – започна да обяснява предпазливо младата жена, като се молеше да намери верните думи, тъй като знаеше, че нямаше да има друга възможност да подаде ръка.

Сара наклони глава.

– Сигурно се бъркате. Вие сте дама, а аз – слугиня. Освен това съм в Бенчли само от два месеца.

– А преди това?

– Преди това работех в кръчма. Съмнявам се, че я знаете. Надали ходите из източните покрайнини на Лондон.

– Сара. – Дафни затвори вратата и се облегна на нея. – Нямаме много време, така че ще бъда пряма. Съпругът ми е херцог Маркам.

В очите на слугинята заинтригувано проблеснаха искрици.

– Виждам, че и до вас са достигнали някои от клюките – продължи младата жена. – Всъщност, в това няма нищо чудно, при положение, че работите в дома на лорд и лейди Бенчли. Значи знаете, че Пиърс получи съвсем наскоро своята титла?

– Чух само, че бил богат, но без титла, а сега е още по-богат, и то херцог – отвърна предпазливо Сара.

– Без титла и без баща – уточни младата херцогиня.

– Да.

– Детството му е било истински кошмар, Сара. Ад на земята, който вероятно никой в тази бална зала не би разбрал.

– Защо ми казвате всичко това?

– Защото вие бихте могли да го разберете.

– Аз ли? Защо? Защото и двамата сме израснали без привилегиите, които дават титлите и богатството?

– Не. Защото и двамата сте израснали в „Дома на вечната надежда“.

Мълчание.

Слугинята бавно се отпусна върху леглото и притисна треперещите си ръце към лицето си.

– Откъде знаете това? – прошепна тя.

– Защото точно там сме се срещали двете с вас. Преди дванайсет години. – Дафни си пое дълбоко въздух. – Баща ми е безчувствен човек, който мисли, че всички деца без семейства трябва да бъдат изхвърлени на улицата, а тези, които им помагат да бъдат пребивани, докато се научат на покорство. Уви, и тогава, и сега, бях обявена за опозиционерка. Когато станах на осем години, той реши да промени убежденията ми, като ме насили да се убедя лично в ужаса, наречен приют. Приютът, който избра, беше „Домът на вечната надежда“. – Мълчителна пауза. –

Първо ви видях как помпахте вода в градината, а после отново, когато си тръгнахме. Вдигнах от земята куклата ви. – И младата жена посочи към нощното шкафче, върху което бе останала последната все още неприбрана вещ на слугинята. – Баща ми я захвърли на пода. Вие се спуснахте, за да я спасите... – Тя не довърши изречението си, като с усилие се бореше с напирашите сълзи. – Не очаквам да си спомняте. Но аз никога не забравих този случай.

Сара стоеше пребледняла, а устните ѝ потрепваха от вълнение.

– Не мога да разпозная лицето ви. Но инцидентът? Него си го спомням. И как да не го помня? Никога дотогава не бях виждала някой като вас, освен в сънищата си. Спомням си, че си мислех колко елегантно бяхте облечена, колко красива изглеждахте... и колко щастлива.

– Щастлива – повтори с горчива ирония младата жена. – Тогава – не. Но сега? Да, и то много. Съдбата ми се промени из основи благодарение на Пиърс. Той ми даде радост, надежда, бъдеще. – Тя постави колебливо длан върху рамото на Сара. – А, ако ни позволите, бихме могли да сторим същото и за вас.

– И всичко това само заради някакъв епизод от детството ви?

– Епизод, който ме преследва от осемгодишната ми възраст. Без да говорим за удоволствието, което ще изпита съпругът ми, ако ви помогне да заживеете по-добре.

– Как? – попита очевидно изпълнена със скептицизъм Сара.

– Точно се готвехме да се извиним и да си тръгнем от Бенчли. Елате с нас в Маркам.

– Да не би да ми предлагате работа?

– Стига да искате.

– Както видяхте току-що, не съм особено силна. Поради същата тази причина ме изгониха и от кръчмата. Особено сега, когато... – Гласът ѝ секна.

– Маркам е огромен. Сигурна съм, че ще намерим нещо не така изтощително за вас, каквото е носенето на огромни подноси. – На Дафни ѝ се искаше най-вече Сара да дойде в дома ѝ не като член на прислугата, а като гостенка. Инстинктът ѝ обаче я предупреждаваше, че гордостта на момичето нямаше да ѝ позволи да приеме нещо, което в нейните очи щеше да изглежда като милостиня. Тя трескаво се опитваше да се сети за някаква физически ненатоварваща служба, която можеше да предложи на Сара.

– Говорите изключително добре – избъбра тя.

На устните на момичето се появи лека усмивка.

– За едно израснало на улицата дете, имате предвид.

– За човек, който никога не е имал възможност да учи както трябва.

– Учех се сама. Четях всяка книга, до която успеях да се добера – философия, поезия, романи – всичко.

– Също като Пиърс. За нещастие малко хора притежават вашата способност и предприемчивост. – Докато говореше, в главата ѝ започна да се оформя идеята, която търсеше. – Сара, какво бихте казали да преподавате?

– Да преподавам ли?

– Да. Да преподавате английски в Маркам. Не знам защо не се сетих веднага за това.

– Не ви разбирам, мадам.

– Сара – стисна ръцете ѝ Дафни. – Маркам се е намирал в летаргия в продължение на години. Едва сега започваме да го пробуждаме. И за това ми е нужна помощта ви. Имаме цяла армия от слуги и, благодарение на ревностните усилия на Пиърс – стотици арендатори. Следователно понастоящем в Маркам живеят орди от прекрасни деца, които биха могли да се възползват от вашите знания и опит, без дори да им се налага да излизат от имението.

– В селото има ли училище?

– Да, но много малко деца имат възможност да го посещават. Родителите им просто не могат без тяхната помощ. А така няма да им се налага да се лишават от помощта им. Ще организираме вечерно училище, или такова, което започва рано призори, в зависимост от нуждите. И заниманията ще се водят поотделно, тъй като не можем да очакваме от петгодишните да учат едно и също с тринайсетгодишните.

– Но аз нямам нужната квалификация – запротестира Сара.

– Позволявам си да не се съглася с вас – отвърна младата жена. Вие сте необичайно квалифицирана. Можете да предложите на тези деца не само знания, а и младост и ентузиазъм. И най-важното – надежда, живото доказателство, че могат да очакват нещо повече и да успеят. – В очите ѝ проблесна радост. – Помислете за това, Сара. Помислете за промените, които бихте могли да направите.

Момичето наблюдаваше изпитателно лицето на Дафни.

– Сериозно ли говорите?

– Абсолютно сериозно. Ще помислите ли върху предложението ми?

Нова едва забележима усмивка.

– Не е ли по-добре първо да обсъдите това с херцога? Може би той

няма да сподели ентузиазма ви.

– Няма за какво да се притеснявам в това отношение. – И младата жена наклони въпросително глава. – Вашият отговор?

– Моят отговор ли? – повтори очевидно смаяна слугинята. – Простете за дързостта ми, мадам, но ме питате така, сякаш имам къде другаде да отида.

– Имате. Ако чувствате, че тази работа не е подходяща за вас или пък, след като видите Маркам, решите, че не бихте могли да го приемете като свой дом, тогава с Пиърс ще се погрижим да се установите някъде другаде.

– Просто така?

– Просто така.

Сара преглътна с усилие.

– Не знам как да ви благодаря.

– Не искам благодарностите ви. Искам вашата компания. Ще дойдете ли в Маркам с нас?

За част от секундата Сара сякаш се поколеба, разкъсвана от някакъв вътрешен конфликт, но след това кимна.

– С удоволствие, мадам.

– Прекрасно! – засия младата жена. – Трябват ми няколко минути да приготвя багажа си. И след това можем да тръгваме. – Обърна се, но погледът ѝ падна върху парцаливата кукла. Тя се усмихна и я вдигна нежно. – Цели дванайсет години се чудех как се казва.

Пълен с мъка поглед.

– Тилда. По-точно Матилда. Така се казваше майка ми.

– Тилда – повтори тихо Дафни. – Красиво име.

– Мама ми я даде същата сутрин, когато ме остави на стълбите на приюта. – Гласът на Сара звучеше задавено. – Тогава я видях за последен път. Намериха тялото ѝ на другия ден в Темза.

Дафни я прегърна силно, като се закле наум да направи всичко възможно това крехко и в същото време смело момиче отсега нататък да не познае друго, освен щастие.

– Хайде – успя да каже най-после тя. – Елате да приберем моите неща. Ще си говорим, докато събираме багажа. Вече реших коя ще бъде вашата стая в Маркам. Има прекрасна гледка към градината, а первазът на прозореца е достатъчно широк, така че Тилда да може да стои върху него.

– Почакайте. – Внезапно Сара я хвана за ръката и я дръпна. – Не мога да ви причиня това, не и след като се държахте към мен така мило,

както никой досега не се е държал. – Тя сведе ресници, за да скрие мъката, причинена от отказа ѝ. – Не мога да дойда с вас, Ваше Височество. Искам – повече, отколкото дори можете да си представите – но не мога.

– Защо? – Дафни бе смаяна от този внезапен обрат. – Защо не можете да дойдете?

Мълчание.

– Можете да ми се доверите, Сара – промълви тя. – Кажете ми за какво става дума.

– Бременна съм. – Това бе излагане на фактите, но в никакъв случай не показ на срам или угризения. – Точно заради това се чувствах непрекъснато замаяна и безсилна. И пак заради това не мога да приема предложението ви, колкото и да ми се иска. Да ви затруднявам с моето положение, а след това и с детето си, би означавало да постъпя нечестно и несправедливо към вас, към херцога и към децата, които ще уча.

– А бащата на бебето?

– Не проявява интерес да се слобие с дете и съпруга – довърши вместо нея Сара. А след това вирна гордо и предизвикателно брадичка. – Ще излъжа, ако не призная, че Джеймс не ми даде да разбера ясно това още от самото начало. Но то не промени нищо. Нито любовта ми към него, нито болезненото желание да имам дете от него. Аз искам това бебе, Ваше Височество, искам го повече от всичко друго на земята. И не само заради Джеймс, а и защото копнея за шанса да дам на моето дете онова, което аз самата никога не съм имала: майка, която да го обича достатъчно, за да не го изостави. – И слугинята постави покровителствено ръка върху все още плоския си корем. – Можете ли да ме разберете?

– Да. Много по-добре, отколкото предполагате. – Бузите на Дафни блестяха от сълзи. – И високо ценя вашата откровеност. А сега вече готова ли сте да тръгнем?

Сара зяпна.

– Все още ли ме искате?

– По-силно от преди – отвърна убедено младата жена. – Този, който може да говори с такава нежност за децата, е идеалният кандидат за учител. Освен това ще имате нужда от подходящи условия за вас и бебето. Ще се погрижим да ги получите. – Дафни отвори вратата и вдигна чантата на Сара. – Струва ми се, че вече можем да потегляме към Маркам.

* * *

Пиърс крачеше дълбоко замислен пред чакащата карета. Тази

вечер, в резултата на презрителните забележки и арогантни хвалби на Бенчли, чашата на търпението му бе преляла. Повече не можеше да се прави, че не чува вътрешния си глас, който го подтикваше да действа.

Въпреки конфликта в душата му, Бандитът на тенекиената чаша отново щеше да се появи на сцената.

Пиърс бе започнал несъзнателно да обмисля подробностите.

Беше почти приключил, когато след трийсетина минути Дафни се появи от къщата, придружена от слугинята, която лейди Бенчли бе смъмрила малко по-рано.

– Бихте ли натоварили и това? – Младата жена се спря пред лакея и му подаде куфара на прислужницата.

– Разбира се, Ваше Височество.

Дафни се обърна към съпруга си, а очите ѝ говореха много по-красноречиво от думите.

– Пиърс, това е Сара Кук. Тя току-що прие да стане учителка в Маркам, което ще реши всичките ни проблеми във връзка с децата. Въсъщност, тя дори има възможност да тръгне веднага с нас. Сара, моят съпруг, Пиърс Торнтън. – Намигване. – Известният херцог Маркам.

– Ваше Височество – направи реверанс момичето.

– Щастливи сме да ви приемем при нас, Сара. – Макар и да не разбираше точно какво става, младият мъж сяпало поде инициативата на жената си. – Известен ли? – усмихна се той.

– Точно така. – Дафни се наклони със заговорнически вид към него. – Очевидно колоритният начин, по който се издигна, се е превърнал в тема за разговор сред представителите на висшето общество.

– Поласкан съм. – Устремният брътвеж на съпругата му не можеше да го заблуди. Вперил поглед в лицето ѝ, той прочете нямата ѝ молба и не я остави безответна. – Вече се извиних от името на двама ни. – И той отвори вратичката на каретата и направи път на дамите. – Ще тръгваме ли?

Каретата се запъти към железния портал на имението Бенчли. От проникателните му очи не се изплъзна начинът, по който Сара сви нервно длани в диплите на полата си в очакване обясненията на Дафни.

Тя от своя страна мълча, само докато излязоха на главния път. Тогава, след като къщата се скри от погледите им, тя се обърна към Сара и се намръщи, щом забележа безпокойството ѝ.

– Няма причина за тревога. Свършено е с предишния ви живот. А сега се отдайте с цялото си сърце на новия. – Дафни погледна за момент многозначително към съпруга си, преди да продължи. – Утре сутринта

започваме да правим учебните планове за децата в Маркам. Естествено ще се посъветваме и с родителите им, за да изберем такива часове, които няма да пречат на работата им. Ами да, надявам се, че с известни усилия ще можете да започнете да ги учите още другата седмица.

Пиърс кимна едва забележимо, за да даде знак на съпругата си, че е разбрал. Сара прехапа устна и се обърна към младия мъж.

– Сър, мисля, че трябва да знаете това – нямам опит с обучаването на деца. Нямам нужната квалификация за това.

Очите му проблеснаха развеселено.

– Явно моята съпруга не мисли така. И, тъй като вече съм се убедил в безпогрешността на инстинктите ѝ, ще си отбележа само колко сте откровена, а на твърдението ви няма да обърна внимание.

– Аз... Благодаря ви, сър.

– Няма защо.

Сигурен, че ще узнае подробностите по-късно от жена си, Пиърс се върна към предишните си размишления. Въртеше се, без да може да си намери място и поглеждаше часовника си.

– Надявам се дамите да нямат нищо против, че помолих кочияша да спрем за малко.

– Разбира се, че нямаме – увери го Дафни, макар веждите ѝ да се вдигнаха въпросително. – Къде ще спираме?

– В Уелингбъро. – Познаваше достатъчно добре съпругата си, за да не бъде заблуден от безгрижния ѝ тон. Точно така, както бе прозряла вътрешния му конфликт, сега чувстваше безпокойството му. А той не можеше да стори нищо, за да я успокои, сега, след като вече бе взел това решение. – Трябва да взема някои документи, които ще са необходими за срещите ми в Лондон през идната седмица. Няма да ми отнеме повече от няколко минути. Уелингбъро ни е на път.

– Разбира се – преплете пръсти Дафни. – Двете със Сара ще използваме времето, за да се опознаем по-добре.

Настана мълчание, което се проточи чак докато каретата спря пред дома на Пиърс в Уелингбъро.

– Връщам се веднага – увери ги той, скочи пъргаво от екипажа и закричи по алеята.

Къщата беше потънала в мрак и той запали свещ, за да освети вестибюла. Странно колко студено и запуснато му се стори всичко, мислеше си той, като оглеждаше стените. А съвсем неотдавна това бе неговият дом. Сега обаче бе просто една къща.

Домът му беше при Дафни.

Той се зае пъргаво с работата си. Вдигна една дъска от пода, бръкна под нея и извади оттам някакъв дребен предмет. Беше го скрил на следващата сутрин след сватбата си, докато съпругата му още спеше блажено.

Смарагда от имението на граф Селбърт Мансфийлд.

Пусна скъпоценния камък в джоба си и бръкна отново под дъската, за да измъкне маската, която носеше при похожденията си като Бандита на тенекиената чаша. След като пъкна и нея в джоба си, той пусна дъската на мястото ѝ и огледа пода, за да се увери, че няма никакви следи, издаващи скривалището му. После се изправи, поспря само за миг, за да вземе някакви ненужни документи, с които да оправдае спирането тук. Изгаси свещта и излезе.

* * *

Сънят не идваше.

Пиърс глътна на екс брeндито си и се загледа през прозореца на дневната. Искаше му се Дафни да не се бе посветила така буйно на задачата да настани Сара. Тази нощ имаше особено голяма нужда от нея, от нежното докосване на нейното тяло, от лековитата топлина на нейната любов.

Може би така беше по-добре.

Напълни отново чашата си, като си даде сметка каква малка част от онова, което го вълнуваше, можеше да сподели с Дафни. Не се отказваше от твърдото си намерение да я предпази от евентуална опасност, като не ѝ каже за престъпната част от живота си. И въпреки това продължаваше егоистично да желае присъствието ѝ, па макар само, за да се притисне до него и да му каже, че го обича.

Небето на хоризонта започна да розовее. Младият мъж започна да масажира слепоочията си, докато доуточняваше последните подробности от плана си. Щеше да изпрати съобщение на Холингсби, за да уреди среща на двамата с адвоката, когото бе избрал да се заеме с развода на маркизата. Това щеше да му послужи като оправдание да отиде в Лондон. Ако извършеше грабежа тази нощ, а след това се отправеше директно към столицата, можеше да се отбие и до бижутерския магазин на Томпсън, и до приюта „Вярно сърце“ в източните лондонски покрайнини, преди да се е съмнало.

Което означаваше, че разполага само с днешния ден.

Само днешния ден, за да уведоми Дафни за пътуването си и да си почине достатъчно, така че да бъде във форма, когато нахлуе в

недостъпния дом на онова арогантно копеле Бенчли.

Пиърс уморено заизкачва стълбите, за да си легне.

Стаята му все още тънеше в мрак. Изпод спуснатите пердета се провираше само една тъничка ивица светлина. Захвърли халата на един стол и се обърна към леглото.

Дафни.

Красивата му съпруга лежеше върху разбърканите завивки. Семплата ѝ нощница я обгръщаше от врата до глезените, а косата ѝ се бе разпиляла върху възглавницата му. Очевидно след като беше настанила Сара, бе отишла не в своята, а в неговата спалня.

Трогнат до дъното на душата си, младият мъж се усмихна на прекрасната гледка, която представляваше тя, чувствайки се невероятно горд, че тя принадлежеше нему.

– Снежно пламъче? – Той се плъзна върху леглото до нея и обви топлото ѝ тяло с ръцете си.

– Пиърс? – Имаше сънен и неориентиран вид и изглеждаше много по-еротична, отколкото бе способен да понесе.

– Тук съм. – Съблече нощницата ѝ и започна да гали сатенената ѝ кожа.

– Трябва да поговорим.

– По-късно – покри устата ѝ с целувки той. – По-късно ще обсъдим новонаетото при нас момиче.

– Не става въпрос за Сара – възпротиви се младата жена, подпря длани на гърдите му и го побутна настоятелно. – Става дума за...

– По-късно – отговори трескаво съпругът ѝ, като се отъркваше в нея, докато зърната на гърдите ѝ настръхнаха.

– Пиърс. – Дафни поклати глава, като се опитваше да се пребори със сладострастните вълни, които започваха да пробягват по тялото ѝ. – Аз...

– Се чувстваш като на седмото небе – довърши вместо нея той, докато устните му очертаваха огнена пътека към гърдите ѝ. – И имаш вкуса на седмото небе – добави дрезгаво той и лапна едното чувствително връхче.

Младата жена внезапно омекна, обви ръце около врата му и започна да шепне името му по онзи прелъстителен начин, от който кръвта му кипваше, а тялото му се втвърдяваше.

– Имам нужда от теб, Снежно пламъче. Страшно много се нуждая от теб. – Ръцете на Пиърс трепереха, когато разтвори краката ѝ, върховете на пръстите му започнаха да се опиват от контакта с вътрешната

страна на бедрата ѝ. – Кажи, че ме обичаш.

– Обичам те, Пиърс – промълви тя.

– Не спирай да го повтаряш. – Пръстите му проникнаха в нея.

– Обичам те. – Младата жена се изви под дланта му, а бедрата ѝ се повдигаха и слизаха надолу като безмълвна покана.

– Кажи го пак, когато вляза в теб. – Намести се отгоре ѝ, а изражението му беше не по-малко сурово от командата му. – Моля те, Снежно пламъче, нужно ми е да го знам.

Дафни притисна устните си към неговите, за да го накара да замълчи. Бавно плъзна ръка по цялата дължина на тялото му и обхвана възбудения му член.

– Обичам те, Пиърс – прошепна с благоговение тя, като повдигна лекичко пламналото си лице, за да срещне очите му. Погледите им се впиха един в друг, докато го насочваше към себе си. – Обичам те, сега и завинаги.

Оргазъмът му последва незабавно. Нейните думи, изражението на лицето ѝ, усещането за стегнатите мускули, които го обгърнаха, беше повече, отколкото можеше да понесе. Безпомощно се изпразни в нея, като потръпваше с всяка следваща вълна на своята кулминация.

Нещо в него обаче отказваше да достигне рая сам, желаше отчаяно Дафни да бъде с него. Мушна ръката си между двете тела, откри разпнатата ѝ от члена му кадифена плът, която като че ли очакваше само неговото докосване, и започна да я гали.

Младата жена достигна незабавно до оргазъм, като повтаряше трескаво името му, разтърсена от спазми, които сякаш го придърпваха още по-дълбоко, вероятно с намерението да не го пусне да излезе никога повече.

Той и нямаше подобни намерения.

– Обичам те – рече задъхано той, като си поемаше големи глътки въздух. – Боже, колко те обичам.

Младият мъж затвори очи, разкъсван от съмнения.

Дали да ѝ каже истината?

Помежду им винаги бе съществувало взаимно доверие. Не ѝ ли дължеше това, да ѝ каже истината? А не беше ли негово задължение да я предпази от нея?

И най-вече, наистина ли ѝ дължеше – по-точно, дали беше длъжен и пред двамата – да изостави бандитската кауза?

Ръцете му се свиха в юмруци и се забиха във възглавницата. Беше напълно объркан, той, който винаги беше знаел какво точно иска да

прави. Какъв, по дяволите беше отговорът?

Равномерното дишане на Дафни свидетелстваше, че беше заспала. Надигна се на лакти, махна падналите върху лицето ѝ кичурчета коса и я целуна лекичко, преди да се отдели от очарователната топлина на тялото ѝ.

Наметна халата си и започна да крачи из стаята като затворен в клетка тигър, тъй като знаеше прекрасно, че се намира в задънена улица и не вижда никакъв изход.

Пиърс се приближи към нощното си шкафче, издърпа чекмеджето и протегна ръка, за да вземе смарагда, който бе поставил по-рано там, като че ли ако го стиснеше в дланта си, това автоматично щеше да разреши проблемите му.

Скъпоценният камък го нямаше.

Младият мъж гледа невярващо в продължение на цяла минута към мястото, където го беше оставил. След това започна методично да вади цялото съдържание на чекмеджето, едно по едно. И пак не откри това, което търсеше.

Трескаво започна да търси някакво обяснение на тази загадка.

– Той е при вратовръзките ти.

Пиърс се завъртя на пети и погледна смяян съпругата си.

Младата жена посочи към скрина с големите чекмеджета.

– Ето там. Разбрах, че скривалището ти е само временно. Но си спомних колко лесно откри шишенцето ми с амоняк и статиите. Рисквано е да остане в чекмедженцето на нощното шкафче, дори само за няколко часа. Затова и преместих смарагда. Не е нужно да изпадаш в паника. Той е на сигурно място.

– Ти... – Устата му се отвори и затвори на няколко пъти. – Как го откри? – попита глулаво той.

– Точно идвах да поговоря с теб, когато видях как пхаш камъка в нощното си шкафче, а после слезе да размишляваш в дневната. Имах предостатъчно време да открия по-подходящо скривалище, тъй като възнамерявах да те дочакам на всяка цена, дори и цяла нощ, ако се наложи – въздъхна тя. – Бог ми е свидетел, че и без това вече чаках предостатъчно и понасях страданията ти прекалено дълго. Очевидно ти никога нямаше да дойдеш сам при мен. Следователно нямах друг избор, освен аз да дойда при теб.

Онемал от изумление, Пиърс се приближи до скрина и отвори чекмеджето, където стояха вратовръзките му.

– В десния край отзад – инструктира го Дафни.

Най-последно ръката му се появи и в нея проблесна смарагдът на Селбърт.

Той започна да върти блестящия камък из дланите си, като наблюдаваше как пречупва светлината в полутъмната стая.

– Значи си знаела?

– Да.

– Откога? – попита той, а гласът му прозвуча убийствено спокойно.
– Дявол да го вземе. Откога знаеш?

– От нощта, в която обра Трагмор.

– От нощта... – Той се обърна с невярващ вид. – Бях облечен целият в черно, от главата до петите, а маската покриваше лицето ми. Преправях дори гласа си.

Младата жена се усмихна.

– Никой друг не се движи като теб, Пиърс. Ти си като пантера, която полага усилия да се съдържа, но въпреки това е готова да нападне във всеки миг, гъвкава, опасна. Оказваш върху ми влияние, което никога не ми е оказвал нито пък ще ми окаже друг мъж. А и очите ти – не само неповторимият им цвят, а и тяхната сила, която блести дори на светлината на една единствена свещ. Нали ти сам каза, че инстинктите ми са непогрешими. Как тогава можа да предположиш, че няма да те позная?

Той поклати смаяно глава.

– И през цялото това време... Когато открих статиите и се държах ревниво като безумец, ти не каза нищо, а ме остави да си продължавам все така.

– Чаках ти да ми кажеш. – Дафни подпря брадичка на коленете си и наклони любопитно глава. – Кога все пак възнамеряваше да го сториш?

Пръстите на младия мъж стиснаха скъпоценния камък толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

– Днес. Тази вечер. Никога. Не знам. – Той се приближи до леглото и седна до нея.

– Като се имат предвид многобройните възможности, които ти предоставих, отговорът очевидно е „никога“. – Дафни си пое несигурно въздух, а изражението ѝ стана болезнено. – Защо, Пиърс? Защо избра да не ми кажеш? Ти ме обичаш. Мислех, че ми вярваш, каквото и да е било миналото ти.

– И действително ти вярвам – повдигна брадичката ѝ той, за да срещне погледа ѝ. – Дори нямаш представа колко много ми се искаше да споделя това с теб.

– Защо тогава не го стори?

– Дафни, това, което правя, е незаконно. Може да увисна на въжето заради него, както и ти, ако властите дори заподозрат, че си ми помагала по някакъв начин. – Палецът му погали устните ѝ. – Заклех се да не допусна да ти се случи нищо лошо. И възнамерявам да удържа на думата си.

– А какво ще кажеш за теб самия?

– За мен самия ли?

– Аз искам и на теб да не ти се случи нищо лошо. – Младата жена се наклони към съпруга си със сериозно изражение на лице и се вкопчи в раменете му. – Обичам те. Само при мисълта, че мога да те загубя... – Устните ѝ потрепераха. – Не бих могла да го понеса.

– Ето това точно е и моята дилема. – Той стисна челюсти. – Преди да се появиш ти, Снежно пламъче, аз нямаше какво да губя, нямаше за какво да живея. А сега имам и двете. Но ти сама ми каза, че съм бил герой в очите на бедните деца. Кого друго си имат те? В кого друго биха могли да вярват?

– Има и други начини.

– Да не би да мислиш, че не знам това? – Пиърс се изправи и прокара пръсти през косите си. – И аз почти бях решил да им помагам единствено чрез тези други начини.

– Почти – повтори Дафни. – Докато нахалното държане на виконт Бенчли не те накара да промениш решението си.

Погледите им се срещнаха.

– Да. Докато Бенчли не започна да говори за бедните като за някакъв боклук.

– Това ли е причината? Или предизвикателството, което той ти отправя без да иска с хвалбите си, че имението му е непристъпно.

Младият мъж не извърна поглед.

– Познаваш ме добре.

– Изключително добре. И така, кой беше решаващият фактор, жестокостта или надутостта?

– Комбинацията от двете.

Дафни преглътна с усилие, а в очите ѝ се четеше страх и примирение.

– Кога? – прошепна тя. – Кога възнамеряваш да проникнеш у Бенчли?

– Тази нощ.

– Тази нощ? Но там все още е пълно с гости, които не са си тръгнали след коледното парти.

– Точно така. Което само прави предизвикателството още по-голямо. – Сърцето на Пиърс се сви от болка заради покрусения вид на съпругата му. – Снежно пламъче, не очаквам да ме разбереш.

– Тогава ми помогни да разбера.

Младият мъж трепна.

– Как?

– Тези деца ме интересуват не по-малко, отколкото вълнуват теб – вирна брадичката си съпругата му. – И също като теб ненавиждам всичко, което олицетворяват хора като баща ми и лорд Бенчли. Затова разбирам както гнева ти, така и твоето състрадание. Онова, което не разбирам, са твоето вълнение и трепета, предизвикани от предизвикателството.

– Това е нещо, което не бих могъл да обясня.

– С думи не, но с действия можеш.

– Което означава?

– Взemi me c теб.

– Какво?

В очите на Дафни проблеснаха искри.

– Взemi me в Бенчли. Нека да бъде съучастничката на Бандита на тенекиената чаша.

20

– Да не си си изгубила ума? – беснееше Пиърс.

– Ни най-малко. Ти изброи твоите причини. А сега ми позволи да ги видя лично.

– Дафни. – Бореше се да се овладее. – Ти не разсъждаваш. Това не е разходка из гората. Нито пък е някоя от статийките, които изрязваш от „Таймс“. Това е...

– Хитрост, ловкост, инстинкт – довърши вместо него съпругата му. – Научих се от теб и на хитрост, и на ловкост. Колкото до инстинкта, ти сам нееднократно си го възхвалявал като несравним. – Тя му се усмихна дяволито, с поруменели от вълнение бузи. – Освен това си възпявал често великолепните ми, макар и скрити, ум, огън и страст. Честно казано, мисля, че през последните седмици те излязоха от нелегалност.

Дъхът на младия мъж секна. За първи път си даде сметка за невероятните изменения, която бракът им бе предизвикал у Дафни. Беше погълнат до такава степен от собствената си метаморфоза, че не бе забелязал доколко основна бе промяната, станала с нея.

По някое време през изминалите шест седмици, неговата нежна гъсеничка се бе превърнала в пеперуда.

– Пиърс? – Съпругата му се изправи и тръгна към него, забравила за голотата си. – Знаем, че ще мога да се справя. И искам да го направя. Позволи ми да го направя.

В сърцето на младия мъж се сблъскаха противоречиви емоции, всяка една от които сама по себе си беше изумителна. Нежеланието да стори това и желанието да я предпази от всякакви евентуални опасности бяха нещо познато, именно те не му бяха позволили да каже истината на своята любима. Но сега се беше появил и нов, неизвестен, но не по-малко мощен копнеж. Възбудата Дафни да бъде рамо до рамо с него беше невероятна, а нуждата да сподели с нея вълнението и радостта от грабежа и неговите резултати – неустоима. Никога не бе очаквал, че някой ден ще изпита подобни чувства.

Но не можеше да отрече, че те бяха тук.

Младата жена веднага усети нерешителността му.

– Ще сложа тъмновиолетовата си рокля. Цветът ѝ е толкова тъмен, че ще се слее с нощта. Ще прибера косите си и ще покрия главата си с маска. Единствената разлика помежду ни ще бъде само по-ниският ми

ръст.

Последното твърдение накара съпруга ѝ да се засмее, вперил поглед в толкова женствените ѝ и така голи форми.

– Точно този аргумент няма да ти помогне, скъпа моя. Уверявам те, на никой няма да му е трудно да ни различи.

Дафни почервения.

– Ще бъда облечена и ще нося къса черна пелерина. Освен това няма да изглеждаш така подозрителен, ако съм с теб. При нужда ще можем просто да махнем маските си и да се престорим, че сме двама от гостите на Бенчли.

В очите на младия мъж проблеснаха заинтригувани светлинки, които изчезнаха почти веднага заедно с усмивката му.

– Снежно пламъче – притисна я в обятията си той. – Имаш ли представа какво означавах за мен?

– Тогава го направи заради мен – настоя тя и притисна устни към гърдите му. – Вземи ме с теб! Дай ми възможност да разбере какво чувстваш, когато ограбваш някой мръсник като Бенчли. И да споделя радостта ти, когато децата от някой приют се възползват от твоите умения. Пиърс – вдигна поглед към него тя, – моля те!

– Трябва да съм полудял – промълви той, като пълнеше шепите си с косите ѝ.

Очите на Дафни светнаха победоносно.

– Благодаря ти – прошепна тя.

* * *

– А сега запомни. След като оставим каретата в онази горичка пред железните порти...

– Запомних – прекъсна го Дафни и стисна маската в скута си, когато конете приближиха имението на Бенчли. Тя потръпна от възбуда и се уви по-плътно с наметалото си. – Отиваме пеш дотам, без да произнасяме нито дума. Инструментите и pistolетът са в твоя джоб, а торбата е пришита към подплатата на шлифера ти. Заобикаляме къщата и се приближаваме към задната ѝ част, далеч от крилото, където спят собствениците, гостите и прислугата. Избираме подходящия прозорец – най-вероятно на гърба на зимната градина – след което изрязваш стъклото и се промъкваш вътре. После ми помагаш да вляза на свой ред. От зимната градина отиваме направо в килера, а след това към библиотеката и кабинета. Най-накрая се качваме по стълбите към спалните.

– Не се качваме – поправи я през стиснати зъби Пиърс, – а се

качам. Сам. Недей да спориш, Дафни – пресече я той. – Истинско предзвикателство е дори човек да се приближи до къщата, като се има предвид колко умели са пазачите, с които се хвалеше Бенчли. Цялата сграда е препълнена със спящи гости. Най-малкият шум би могъл да ги разбуди. Работата на долния етаж ще свършим заедно. След това ти ще останеш да пазиш, докато аз освободя виконтесата от кутията ѝ с бижута и оставя smaragda на възглавницата на съпруга ѝ.

– Какво ще кажеш за гостите? Ако съдя по изложбата от всевъзможни бижута, които видях на бала, дамите явно са дошли тук с пълни кутии със скъпоценности.

Младият мъж повдигна ъгълчето на устата си.

– Доста си дръзка, а? Страхувам се, че съм създал чудовище. Много добре, Снежно пламъче. Ако изпълним безпроблемно всичко, за което говорихме, ще посетим и крилото за гостите. Ти ще останеш в началото на коридора, докато аз си присвоя всички дрънкулки, до които успея да се добера.

– Превъзходно.

– Само като си помисля колко се тревожех заради чувствата ти към Бандита. Та ти буквално живееше чрез него.

– Все още – поправи го Дафни, като го галеше по ръката. – Живеех чрез него и тогава, и сега. – Палава усмивка. – Много авторитетен вид имаш в черно.

– Ще запомня това. – Младият мъж стана отново сериозен и премести юздите в едната си ръка, за да прегърне съпругата си през кръста с другата. – Изпълнявай всичко точно както го правя аз. Следвай ме, в случай, че се наложи да променим някои подробности от нашия план. И, Снежно пламъче, най-вече бъди предпазлива. Това не е игра, колкото и вълуващо да е. Това е нещо напълно реално. И изключително опасно.

– Знам това. И няма да те разочаровам. Бог ми е свидетел, ти също никога не си ме разочаровал. – Собствените ѝ думи я накараха да се сети за още нещо. – А, като стана дума, искам да ти благодаря, макар сега да не е най-подходящият момент, че се съгласи да вземем Сара. То значи страшно много за мен.

– Успях да разбера – погледна скришом към съпругата си той. – Струва ми се, че симпатията ти към нея е породена от нещо по-дълбоко и по-силно от просто съчувствие към нейните неудачи.

– Точно така. И скоро ще се убедиш, че и за теб ще може да се каже същото – вперил поглед в суровия му профил Дафни. – Двете със Сара сме се срещали и преди. Първоначално не си дадох сметка за това,

осъзнах го едва след като влязох в стаята ѝ. – Тъй като Пиърс повдигна въпросително вежди, тя продължи с обясненията си. – Когато излязох от балната зала, станах свидетелка на една грозна сцена между Сара и лейди Бенчли, в резултат на което момичето бе уволнено. Сърцето ме заболя заради нея.

– И я последва, за да я утетиши – предположи, изпълнен с нежност, съпругът ѝ.

– Да. Тогава я видях отблизо – същите онези очи... – преглътна развълнувано Дафни. – Пиърс, това беше момичето, за което ти бях говорила, същото, което се бе вкопчило в парцаливата си кукла, когато бях осемгодишна и баща ми ме замъкна в приюта.

Младият мъж изви рязко глава.

– Искаш да кажеш, че Сара е израснала в „Дома на вечната надежда“?

– Да. Майка ѝ я изоставила там и после се самоубила. През целия си живот Сара не е имала на кого да се опре. Това беше моят шанс. Моят и твоят.

– Несъмнено. Постъпила си правилно.

– Искаше ми се да я покания като наш гост, но тя е прекалено горда, за да приеме милостиня. Затова се сетих, че след като сама се е научила да говори на правилен английски, би могла да направи същото и за децата в Маркам. Помисли само какъв пример би било за останалите това, каква надежда би посяло в душите им.

Пиърс целуна съпругата си по главата.

– Моето красиво, жалостиво Снежно пламъче.

– Възнамерявах да ти обясня всичко това веднага след като приключихме с планирането на тазвечерната кражба, но... – И тя се изчерви.

– Но забравихме за всички останали, погълнати един от друг – заключи той с пресипнал от спомена за интимните мигове помежду им глас.

– Да – отвърна Дафни, като си играеше с маската. – Пиърс, разказах на Сара за теб, за „Дома на вечната надежда“. При дадените обстоятелства това ѝ помогна да се пребори с отчаянието си. Ядосан ли си?

Той повдигна рамене.

– Никога не съм пазил в тайна миналото си. Единственият човек, с когото умишлено се пазех да обсъждам подробностите около него, беше баща ти и ти знаеш добре каква е причината за това.

Младата жена кимна и наведе глава напред.

– Има още нещо, което трябва да знаеш. Сара е бременна.

Секунда мълчание.

– Разбирам. Казала ли е на бащата?

– Той очевидно не иска да има нищо общо нито с нея, нито с бебето.

– Интересно защо това не ме изненадва – промърмори Пиърс, а в гърдите му се пробудиха горчиви спомени.

– Но, също както е било с майка ти, Сара желае това дете. Много го желае. Твърдо е решила да го дари с всичкото постоянство и преданост, на които самата тя не е могла да се порадва.

– И точно така и ще направи. – Младият мъж подкара конете към завоя, който щеше да ги отведе в Бенчли. – Ще направим всичко, което можем, за да ѝ помогнем.

– Знаеш, че ще кажеш това. – Дафни въздъхна с облекчение и облегна глава върху рамото на съпруга си. Усети почти незабележимото напрегане на тялото му. – Пристигнахме – рече на глас тя.

– Да. – Пиърс подкара екипажа в една закътана горичка. След като направи това, той се обърна към жена си. – Снежно пламъче, напълно ли си сигурна, че желаеш да направиш това? Все още имаш възможност да промениш намерението си.

– Абсолютно съм сигурна – целуна го леко по брадичката тя. – Още повече, че Бандитът на тенекиената чаша не може да изпълни удара си тази нощ без мен. – Дафни се потупа по джоба. – Смарагдът е в джоба ми, не забравяй. Както виждаш, промяната в намеренията ми не е правилното решение. Нито за теб, нито за мен. Така, а сега предлагам да свършим по-бързо с превземането на непревземаната крепост на Бенчли.

Очите на младия мъж се изпълниха с възхищение.

– Много добре, госпожо Бандит. – Сложи черните си ръкавици и надяна маската на главата си, като я намести така, че да може да вижда. Взе маската на своята съпруга, изчака я да сложи ръкавиците си и да прибере косите на тила си, и надяна маската върху нейната глава, а след това ѝ помогна да я постави възможно най-удобно. След това я уви в черното наметало, така че да прикрие женствените ѝ форми.

След това я огледа, като се стараше да бъде максимално обективен, за да се увери, че никой не би разпознал в обвитата в черно фигура неговата съпруга.

– Как изглеждам? – прошепна Дафни, като умишлено преправи гласа си.

Пиърс се усмихна под маската си.

– По-добре, отколкото очаквах. – Скочи леко на земята, обхвана съпругата си през кръста и я свали от каретата. – Да вървим.

Тръгнаха между дърветата, като внимаваха да не се движат по пътеката, водеща към главния вход – не искаха да оставят и най-слаби следи от обувките си по нея.

Двама едри пазачи се бяха облегли на железната порта. Младият мъж спря и даде знак на Дафни да изчака зад гърба му. После вдигна един едър камък и хвърли с всичка сила.

Той падна на земята в далечния край на оградата.

– Какво, по дяволите, беше това? – изръмжа единият от пазачите и бръкна в джоба си, за да извади пистолета.

– По-добре да отидем да проверим.

Пиърс извика на помощ несравнимия си усет за избиране на най-подходящия момент. Използва мига, в който охраната се бе отдалечила достатъчно от поста си, за да не може да ги забележи, но не и толкова далеч, че да решат да се връщат.

Напрегнатият слух му казваше, че съпругата му го следваше. Изчака я, за да ѝ помогне да се промъкне между железните колони.

Пред очите им се разкри обширното имение, осветено от пълната луна.

Младият мъж поведе Дафни към къщата, като избираше местата, където имаше повече дървета. Приведени двамата се движеха ниско над цветните лехи, като от време на време спираха, за да се ослушат дали бдителните пазачи не ги преследваха.

Опитът бе научил Пиърс да се спуска напред почти в мига, в който охраната е минала край него, тъй като точно тогава тя беше най-уверена и спокойна за района, който току-що беше огледала. Въоръжен с тези знания, той определяше безпогрешно всяко тяхно придвижване, като така се приближаваха все по-близо и по-близо до заспалата сграда.

Най-после достигнаха тъмната смълчана цел.

Той стисна ръката на съпругата си и посочи към зимната градина. След това се запъти крадешком към нея.

Напрегната и нетърпелива, Дафни го последва.

Както бе предрекъл любимият ѝ, прозорците на оранжерията бяха широки. Всеки един от тях бе подсилен със специални резета в краищата си. Младият мъж спря само за момент, за да се увери, че няма никой наоколо, извади ножа си и само след десетина секунди вече бе отрязал достатъчно голямо парче стъкло, за да промуши ръката си през отвора. Присегна се, дръпна резетата в двата края и миг по-късно скочи леко на

пода в зимната градина.

След това се обърна и помогна на Дафни да влезе.

Двамата мълчаливо събуха обувките си и замряха за момент, за да се ослушат за някакви подозрителни звуци.

Нищо.

Запалиха една свещ и се запътиха на пръсти към килера. Посрещна ги блестящото сребро. Младият мъж кимна доволно и посочи към по-дребните и ценните предмети, които имаше смисъл да отнесат със себе си.

Следващата им цел беше библиотеката. Дафни издърпа чекмеджето на бюрото, извади касата и се готвеше да я пхне обратно, когато съпругът ѝ я хвана за китката, за да я спре. Като омагьосана го наблюдаваше как отваря някакво скрито отделение на бюрото, извади оттам дебела пачка банкноти и златна кутийка за емфие, пусна ги в торбата си и тръгна към вратата.

Вестибюлт беше нереално тих. Дълбоката тишина се нарушаваше само от камбанката на стария стенен часовник, отмерващ часа.

Пиърс остави младата жена в една ниша край стълбището. Хвана я за раменете и я погледна многозначително, за да ѝ припомни, че трябва да го чака тук. Тя кимна рязко и измъкна смарагда от джоба си.

Съпругът ѝ взе скъпоценния камък, обърна се и се заизкачва бавно по стълбите, като стъпваше в единия край на стъпалата, за да избегне дори най-слабото пропукване. Гъвките му движения отново извикаха в представите на Дафни образа на силна грациозна пантера.

След пет минути той отново бе при нея. Потупа лекичко кутията с бижута в торбата, за да покаже на любимата си свършената от него работа.

Младата жена проточи въпросително шия към крилото със стайте за гостите и той кимна в знак на съгласие.

Пред всяка една от спалните Пиърс се ослушваше за някакви звуци, идващи отвътре. Влизаха само в онези от тях, равномерното дишане на чиито обитатели ги уверяваше, че са заспали, и чиито врати бяха или отключени, или можеха да бъдат отключени с бързо завъртане на ножа му.

Когато двамата напуснаха крилото за гостите, торбата им прашеше от кутийки с бижута, сребърни прибори и банкноти.

Готвеха се да напуснат сградата, когато Дафни откри нещо като малък салон, който се намираше по-встрани от останалите стаи в едно уединено коридорче край зимната градина. Тя стисна ръката на съпруга си и посочи с глава към богато орнаментираната заключалка на дървената

врата на салона.

Младият мъж се приближи и се намръщи под маската си. Никога досега не бе виждал нещо подобно: ключалката беше направена от тежка метална плоча, която заемаше доста голяма част от повърхността на вратата. Върху нея бе закрепена напълно облечена човешка фигура, стиснала оръжие в ръцете си. Никъде обаче не се виждаше дупката на ключалката.

Дафни се надигна на пръсти, за да достигне до ухото на любимия си и проговори за първи път откакто бяха преминали оградата.

– Толкова сложна ключалка. Какво ли може да се крие зад нея?

Пиърс, очевидно заинтригуван, кимна, наведе се и се вторачи в човешката фигурка. Някъде под нея бе единственото логично място. Но къде по-точно? Прокара изпитателно пръсти по металната плоча.

Съругата му гледаше с огромен интерес. Присегна се импулсивно към статуйката и натисна първо ръката ѝ, след това оръжието и най-накрая – крака.

Усети, как той помръдна под ръката ѝ.

Отново натисна ботушчето, този път по-силно.

Очевидно някаква пружина се освободи, фигурката вдигна крака си и разкри ключалката.

Младият мъж обърна глава и Дафни едва не се засмя на глас, когато видя изумлението в очите му.

След като дойде на себе си, той извади ножа си, пхна го в ключалката и отвори вратата.

Съругата му му подаде свещта, за да може да влезе пръв в тъмната стая. Мебелировката не ги впечатли – две канапенца, фотьойл, масичка за чай и бюфет – най-обикновен салон.

Пиърс озадачено се приближи до масата за чай и прокара по повърхността ѝ облечените си в ръкавици ръце, за да провери дали няма нещо по-особено по нея. Изправи се, поклати глава. Без да обръща внимание на другите мебели, той се отправи към бюфета и повтори същата процедура.

Внезапно се отвори някакво чекмедже. Младата жена прехапа устни, за да не извика.

Насреща им проблясваше голяма касичка за бижута с размерите на книга, украсена с безчет многоцветни скъпоценни камъни, всеки един от които сякаш бе по-голям от предишния. Стойността ѝ беше неопценима.

Пиърс триумфиращо повдигна съкровището от мястото му и

внимателно затвори чекмеджето, преди да пусне плячката в торбата и да даде знак на съпругата си да излизат.

Кракът на фигурката веднага се поддаде на натиска, но езичето на ключалката не влезе на мястото си.

Объркан, младият мъж се опита да натисне ботушчето в противоположната посока. После, тъй като този опит също завърши неуспешно, бутна и другото ботушче. Отново нищо.

Внезапно Дафни бе обзета от предчувствие за надвиснала опасност. Тя се огледа страхливо наоколо, но не видя друго, освен мрак, не чу друго, освен тишина.

Въпреки това, тревогата не я напускаше.

– Да вървим – прошепна тя и дръпна любимия си.

Той кимна, като в същото време натисна шапката на фигурката.

Втората пружина се отпусна, в резултат на което шапката падна върху очите на статуйката, а резето влезе на мястото си.

До ушите им достигна заплашително ръмжене.

– Кучето. – Младата жена си припомни с ужас отвратителното животно, което бе разкъсало роклята на Сара предишната вечер.

– Хайде. Да вървим. – Пръстите на Пиърс се впиха в ръката ѝ и той я помъкна към зимната градина.

Избухна ожесточен лай, последван от звука на тичащи по мраморния под лапи.

– Дувър? Какво има? – дочу се откъм площадката на втория етаж сънният глас на виконт Бенчли.

– Побързай – изкомандва Пиърс, когато достигнаха целта си.

– Кой е там? – Бенчли очевидно бе чул бягащите им стъпки, защото той на свой ред също се спусна към тях.

– Бягай – нареди шепнешком младият мъж, като почти едновременно вдигна обувките им от пода и вдигна любимата си да излезе през прозореца. – Чакай ме край пътя.

– Не – поклати буйно глава тя, разбрала намерението му да се жертва заради нея. – Няма да тръгна без теб.

– Идвам веднага. А сега върви.

Секунда по-късно Дафни усети студения нощен въздух по бузите си и земята под краката си.

– Бягай, дявол да го вземе – процеди през стиснатите си зъби съпругът ѝ, докато на свой ред се измъкваше през отворения прозорец.

Точно застана до нея, когато прозвуча изстрелът.

Пиърс се хвана за рамото, а от устните му се отрони сподадено

стенание.

– Къде си, проклето копеле? – беснееше виконтът и се надвеси навън, за да огледа района. – Няма да избягаш. Не и този път.

С цялата сила, на която бе способна, младата жена притисна и себе си, и любимия си към стената и затаи дъх в очакване.

В мига, в който главата на Бенчли се скри вътре, тя хвана ръката на съпруга си.

– Добре ли си?

– Трябва да се измъкнем от имението – успя да изрече той, а по пръстите му закапа кръв. – Преди Бенчли да успее да предупреди охраната.

– Но ти си...

– Нямаме време. – Още не беше довършил думите си и цялата къща се оживи, а нощният покой бе нарушен от гласове и светлини. – Да вървим. – Борейки се с острата болка в рамото, Пиърс хвана любимата си за ръката и я помъкна към края на сградата.

От безопасността ги делиа цели акри ширнала се равна земя.

– Никога няма да успеем да се промъкнем покрай всички тези хора – рече задъхана Дафни, като оглеждаше ужасено огромната градина, осветена от пълната луна.

– Имам идея – промърмори съпругът ѝ. – Това, което ти предложи малко по-рано. – С едно единствено сръчно движение свали маската си и направи същото с маската на младата жена. Бързо ги напъха в джоба на шлифера си, след което развърза кестенявите плитки на своята любима и ги пусна свободно по раменете ѝ.

– Пиърс, ти си ранен. Да не си си изгубил ума? – зяпна от изумление тя.

– Вероятно. – Разкопча наметалото ѝ с болезнена гримаса и го омота около двама им, така че те се озоваха в нещо като любовен пашкул. – Петната от кръвта не се виждат вече, нали?

– Да, но...

– Добре. Същото се отнася и за нетрадиционното ми облекло и тазвечерната ни плячка. А сега си сложи обувките. – И той пъргаво обу първо нея, а след това и себе си. Веднага след това младият мъж излезе от сянката, като помъкна и съпругата си. – Прави каквото правя аз. Върви.

– Пиърс...

– Снежно пламъче – впери поглед в обърканите ѝ лешникови очи той, а по тялото му пробяга болезнен спазъм, – имай ми доверие.

Тя кимна немощно и тръгна редом с него, чувствайки се на косъм от истерията.

Откъм градината се дочуха викове и към тях се понесе бежешком група от охраната, като се приближаваше все повече и повече.

– Отпусни се – прошепна в косите на съпругата си Пиърс. Изчака, докато двама от пазачите се приближиха достатъчно, притисна я към тялото си и прилепи устните си към нейните.

– О, извинете, сър.

Младият мъж вдигна глава, явно ядосан.

– Да?

Часовоят запристъпва смутено от крак на крак.

– Съжалявам, че ви прекъсвам...

– Наистина. – Пиърс притисна покровителствено своята любима към натежалия си от скъпоценности шлифер. – Не би било зле да проявите малко по-голяма дискретност.

– Разбирам, сър – намеси се другият пазач, като междувременно на лицето му се смениха три нюанса на червеното. – Но лорд Бенчли токущо беше ограбен.

– Ограбен? – възкликна шокирано младият мъж. – Боже мили? И какво са взели?

– Още не знаем подробности, сър.

– А, в такъв случай е по-добре веднага да се върна в стаята си в крилото за гостите, за да се уверя, че нищо от вещите ми не липсва.

– Разбира се. Но първо... – прокашля се смутено човекът от охраната, – случайно да сте забелязали нещо или някой със съмнителен вид?

– Не, не мога да кажа, че съм видял. Ти видяла ли си, скъпа? – обърна се към Дафни той.

Кой знае откъде намери нужната сила, но все пак успя да отговори:

– Не. Но всъщност аз и не съм се оглеждала. – Направи пауза за по-голям ефект. – Моля ви, милорд, ще оценя високо жеста ви, ако ме върнете веднага в къщата. Ако съпругът ми открие отсъствието ми... – Тя деликатно не довърши изречението си.

– Разбира се, миличка. – Младият мъж изгледа многозначително пазачите. – Сигурен съм, че ще ни извините. Бих искал да съпроводя дамата до стаята ѝ, преди да е станало някакво непоправимо зло.

– На всяка цена, сър. Извинявайте, че ви задържахме.

И охраната се спусна нататък.

Десет минути по-късно Пиърс помогна на съпругата си да мине през главната порта, след което двамата се насочиха към пътя. По това

време той вече бе блед като платно и нищо не бе в състояние да скрие кървавите петна по шлифера му и стичащата се надолу по дланта му кръв.

– Охраната, която стоеше преди тук – рече той, като премигна, за да проясни зрението си, – сега трябва също да са вътре и да оглеждат всяко кътче от имението. – Пое си с усилие въздух и се облегна на едно дърво. – Всичко ще бъде... наред.

– Стой тук – нареди Дафни.

Без да изчака за отговор, тя се запъти бежешком към горичката, където бяха скрили каретата си. Само след няколко минути се върна, за да вземе съпруга си, чиито сили се топяха бързо.

– Каретата. Прекалено си я... приближила – запротестира младият мъж.

– Не ми пука – обви ръка около кръста му тя. – Колкото по-скоро се качиш в каретата, толкова по-скоро ще тръгнем. Хайде, помогни ми.

Пиърс успя да се довлече до предната седалка.

Дафни се качи след него, опъна юздите и конете ги понесоха из нощта.

– Ами ако слугите се събудят? – промърмори Пиърс, докато съпругата му отчасти го дърпаше, отчасти го мъкнеше нагоре по стълбите в Маркам.

– Трябва да се примирим с тази вероятност. – Тя го поведе към стълбищната площадка, като се молеше да се доберат без инциденти до неговата спалня. Пътуването до тук бе истински кошмар, тъй като любимият ѝ бе в някакво полусъзнание. Никога досега не се беше чувствала толкова благодарна, че е достигнала целта си, както тази нощ, когато влязоха в Маркам.

Със сила, за чието съществуване никога не бе подозирала, младата жена помъкна Пиърс по коридора. Щом влязоха в стаята му, тя заключи вратата зад тях. Стомахът ѝ се сви тревожно, когато той се отпусна безсилно върху леглото.

Приблужи се веднага до него, отметна напоеното с кръв наметало и предпазливо махна шлифера и ризата му. После донесе леген с вода и започна да почиства раната, като същевременно се опитваше да прецени сериозността ѝ.

– Повърхностна рана. – Болката и слабостта не попречиха на младия мъж да забележи паниката, изписана по лицето на неговата любима и се опита да я успокои. Обърна глава и се вгледа замаян в кървящото

си рамо. – Куршумът само ме е одраскал.

– Слава Богу. Но въпреки това загуби много кръв. – Дафни продължи почистването, твърдо решила да не издава тревогата си.

Ръцете ѝ затрепериха, когато изплакна парчето плат и водата почервения като кръв.

– Дафни – хвана я със здравата си ръка съпругът ѝ. – Нищо ми няма. Чувствам се само малко безсилен.

– Ще привързва засегнатото място – рече с треперлив глас тя, стана и се запъти към скрина. – Превръзката ще сложи край на кървенето. – Взе няколко чисти носни кърпи и се върна до леглото. Внимателно започна да превързва рамото му, като го стягаше с възможно най-голямата сила, която нямаше да причини ненужна болка на Пиърс.

Зави ѝ се свят. Опитвайки се да се овладее, младата жена отиде да налее чаша бренди.

– Това ще поуспокои болката – обясни тя.

Изпълнен с благодарност, младият мъж изпи на един дъх алкохола. Облекчението настъпи почти веднага.

– По-добре ли е така? – попита Дафни, като галеше бузата му с ледените си треперещи пръсти.

Той кимна и допря устни до дланта ѝ.

– Преживявал съм и по-лоши неща. – Погледът му падна върху захвърления шлифер. – Томпсън! Той ме очаква в Лондон.

– Томпсън ли? – смръщи чело младата жена. – Мистър Томпсън? Бижутерът?

Съпругът ѝ се усмихна.

– Ъхъ. Онзи, който купи брошката ти за неочаквано висока цена.

– Откъде знаеш...? – започна Дафни, но не довърши думите си, защото внезапно осъзна истината. – Бил си там!

– Нещо повече, аз съм гордият притежател на въпросната грозна брошка – засмя се той, макар да се чувстваше доста замаян. – Държа се забележително за новак.

– Томпсън – започна да разсъждава на глас младата жена. – Той купува откраднатите бижута, нали?

– Страстна, красива и умна.

– Ето как си разбрал, че ще дарявам парите на училището. – Всички парчета набързо отидоха на местата си. – Проследил си ме от магазина на мистър Томпсън. Откъде беше сигурен, че ще избира именно него, за да продам мамината брошка?

– Не бях сигурен – погали пръстите ѝ Пиърс. – Не беше дори опит

да улуча, а чиста, щастлива случайност.

– Кога те очаква мистър Томпсън?

– Преди зазоряване.

– А кой приют възнамеряваше да посетиш?

Мълчание.

– Пиърс, кажи ми.

– „Вярно сърце“ – беше неохотният отговор.

– В източния край на Лондон. Знам го – пое си дълбоко въздух Дафни. – Ще се измия и преоблека. След това ще взема плячката и още нещо към нея, ще отида в Лондон и ще свърша и двете. Ще се върна около обяд. – Потупа замислено брадичката си. – Ще кажа на прислугата, че си болен и имаш нужда от пълно усамотение и почивка. Така никой няма да те безпокои по време на отсъствието ми. Пропуснах ли нещо?

– Да – изправи се с усилие до седнало положение съпругът ѝ. – Нямам намерение да ти позволя да сториш това.

Младата жена се надвеси над него и го целуна по устните с най-нежната си целувка, като благодареше на Бога, че го бе пощадил.

– Героичният ми съпруг. – Измъкна ножа от джоба му, повдигна полите си и го напъха на безопасно място под фустите си. – Страхувам се, че нямаш избор.

* * *

Пиърс крачеше нестабилно из спалнята, когато Дафни влезе в стаята му малко след като бе ударил дванайсет часа.

– Какво правиш? – попита тя и затвори вратата зад себе си. – Раната ти...

– Е в чудесно състояние – довърши той и се запъти към нея. – Смених превръзката преди един час. Вече не кърви. Ще се оправя. Какво съм правел ли? Тревожех се за теб. – И той буйно я обгърна със здравата си ръка и я притисна към себе си. – Дълго те нямаше. Слава Богу, че си жива и здрава.

Съпругата му обви ръце около кръста му.

– Такива думи от човек, който не вярва в молитви? – промълви тя и допря бузата си до неговата.

– Томпсън опита ли се да направи нещо неетично? Да те изиграе например? Или да се усъмни в теб? Да те нарани по някакъв начин?

– Не. Всъщност бе доста развеселен от цялата ситуация. – Дафни извади ножа и го подаде на любимия си с дяволита усмивка. –

Всъщност, дори ми предложи работа.

– Много забавно. А как мина с приюта? Имаше ли някакви трудности?

– Не, не и не. – Тя докосна предпазливо превръзката му. – Каж ми, че си добре.

– Вече съм добре. – Младият мъж зарови устни в косите ѝ. – Боже, щях да полудея.

– Разбирам те. Аз се чувствах точно по същия начин.

Във въздуха увисна тежко мълчание.

– Пиърс, за малко да те убият.

Той стисна клепачи и преживя отново мига, когато бе решил, че са го хванали и когато бе неспособен да мисли за друго, освен за това, че ще изгуби Дафни.

Когато за първи път от трийсет години, животът му бе от по-голямо значение от каузата му.

И когато внезапно и ярко си бе дал сметка колко много имаше да губи.

– Чух изстрела – рече сподавено младата жена. – Видях, че са те улучили и единственото, за което можех да мисля, бе... – Тя прекъсна за момент, докато се овладее. – Не, няма да направя това. – Пое си дълбоко въздух. – Имам нужда от теб, Пиърс. Но освен това те и обичам. Не мога... няма да те моля да се откажеш от това. Знам колко силна е връзката ти с децата. Господ ми е свидетел, тяхното щастие е не по-малко важно за мен, отколкото за теб. Така че, каквото и решение да вземеш, аз ще го уважа и ще се осланям на Бога да те върне жив и здрав при мен. – И тя взе ръцете на съпруга си в своите. – Ето – завърши с болезнен шепот тя.

Младият мъж отвори очи на време, за да види как остави един голям сапфир в дланта му.

– Не уточни кой камък искаш да оставя – обясни тя. – Затова накарах мистър Томсън да извади това от касичката за бижута. Надявам се, че одобряваш избора ми.

Пиърс помисли, че ще се задуши от вълнение. Остана дълго неподвижен, вперил очи в блестящия камък, трогнат от всеотдайността на своята съпруга, впечатлен още по-силно от факта, че решението, което бе търсил така отчаяно, само го бе намерило.

– Изключително впечатляващ камък – отвърна той със странно зададен глас. – Ще го сложим в чекмеджето с моите вратовръзки като таен символ на нашето незабравимо общо извършено престъпление. –

Палците му избърсаха сълзите по бузите ѝ. – Време е – рече сериозно той. – Отсега нататък Бандитът на тенекиената чаша ще се придържа само към втората част на своя ритуал. Веднъж месечно ще оставям тенекиена чаша с пари в някой приют. Ако ме хванат, ще обясня странния начин, по който проявявам великодушието си с влиянието на всички вдъхновяващи статии за Бандита на тенекиената чаша, които съм прочел. Бандитът в оставка. Разликата с моя предшественик обаче ще бъде в това, че моите действия ще бъдат напълно законни. И не могат нито да ме застрелят, нито да ме обесят, задето раздавам собствените си средства, нали?

Дафни се засмя безмълвно през сълзи.

– Трябва ли да мисля, че одобряваш плана ми? – Забелязал въпроса в очите на съпругата си, Пиърс поклати глава. – Не правя това заради теб, Снежно пламъче. – Той хвърли сапфира върху леглото и протегна към нея празната си ръка, сякаш ѝ предлагаше тяхното бъдеще в нея. – Правя това, заради самия себе си.

– Не, Пиърс – възпротиви се нежно Дафни, хвана ръката му и я допря до корема си, за да сподели с него новото чудо в живота им. – Правиш това, заради нашето дете.

21

– Какво ново ми носиш, Ларсън?

Трагмор бе седнал пред бюрото си, присвил въпросително очи.

– Много малко, сър. Маркизата не излиза почти никъде. Ако ми позволите да кажа мнението си, не виждам доказателства за нещо нередно от нейна страна и определено нищо, което да говори, че съпругата ви не ви е била вярна.

– Това значи ли, че не е приемала никакви посетители в Рътланд?

– Никой, освен вашия свещеник, сър.

– Чеймбърс? – изправи гръб маркизът. – Пак ли е ходил при Елизабет? Сам ли е бил?

– Да, сър, както и при първите си две посещения. – Ларсън впери очи в записките си и вдигна рамене. – Пристигна малко преди четири следобед, очевидно за чая. Икономът го въведе в гостната, слугинята постави цветята в една ваза и...

– Цветя! – скокна при това откритие Трагмор. – Викарият е носил цветя?

Детективът трепна, очевидно изненадан от бурната реакция на маркиза.

– Чиста формалност, милорд – побърза да го увери той. – Нищо повече от онова, което би поднесъл който и да било на своята домакия.

– Нищо повече, а? Да не би случайно цветята да бяха жълти?

– Всъщност, да, наистина бяха жълти.

– Жълти рози – промърмори под носа си Трагмор, а в гласа му се долавяха едновременно горчивина и задоволство. – Колко мило.

– Милорд, ако намекувате, че между маркизата и викария е имало нещо недискретно, трябва да ви уверя, че...

– Не ти плащам да ме уверяваш, Ларсън – озъби се маркизът, – нито пък да тълкуваш пред мен поведението на съпругата ми. Нека да опресня паметта ти – плащам, за да ме информираш. Запомни го добре.

– Добре, милорд.

– Розите. Видя ли, че ѝ ги подари викарият?

Ларсън кимна.

– Видях. Както винаги се бях скрил в храстите точно под прозореца на салона. Не смея да се движа през деня. Херцогът е поставил доста пазачи, които непрестанно обикалят из имението.

Трагмор махна нетърпеливо, за да накара детектива да престане с обясненията си.

– Какво стана, след като Чеймбърс даде цветята на Елизабет?

– Тя го покани с жест да седне, което той и стори. Остана колкото да изпие чаша чай и си тръгна.

– До Елизабет ли седеше?

– Не, милорд. – Листът хартия в ръката му изшумоля. – Както отбелязах в доклада си, викарият седна на един фотьойл, а маркизата – на един диван. Не направиха никакъв опит за някакъв физически контакт. Просто бърбеха.

– Успя ли да чуеш какво говореха?

– Не, тъй като прозорците бяха затворени. Но, ако се съди по спокойното им изражение, бих казал, че викарият съветваше лейди Трагмор. Това е квалифицираното ми мнение, милорд, а не тълкувание – добави Ларсън.

Маркизът се наведе напред и хвана колената си.

– Искам да помислиш много внимателно, Ларсън. Присъстваше ли някой от слугите по време на престоя на викария?

Детективът премести тежестта на тялото си върху другия крак.

– Простете дързостта ми, сър, но аз съм много добър в професията си, което е и причината да ме наемете. Не е нужно да мисля внимателно, за да си припомня какво се случи. Всичко е записано тук. – И той посочи листа в ръцете си. – Така, а сега да отговоря на другия ви въпрос. Единственият освен иконома, който влезе в салона, беше слугинята.

– А тя остана ли през цялото време на престоя му?

– Не, сервира чай и кифлички и излезе.

– Значи са били сами. Прекрасно! – Възбуден, Трагмор скочи на крака. – Това точно е допълнителното доказателство, от което се нуждая. – И той напъха няколко банкноти в ръката на Ларсън. – Още две седмици ще бъдат достатъчни да постигна целта си.

– Това значи ли, че искате да продължа да наблюдавам имението, милорд?

– Точно това значи. И обърни особено внимание на появите на викария, колкото и невинни да изглеждат.

– Много добре. Парите са си ваши, сър.

– Да – светнаха очите на маркиза. – Мои са, нали така?

Детективът повдигна озадачено рамене и пъкна банкнотите в джоба си.

– Ще искате ли да ви докладвам другата седмица по това време?

- Непременно.
- Добре. Приятен ден, лорд Трагмор.
- Много приятен ден, Ларсън.

Маркизът едва изчака детективът да затвори вратата, за да прекоси стаята и да си налее едно за почерпка по повод случая. Нещата се развиваха дори по-добре, отколкото бе очаквал. О, знаеше си, че е само въпрос на време, преди сантименталният глупак да започне да посещава Елизабет, най-вероятно, за да се увери, че е добре. Но цветя? Жълти рози, и то след всички тези години? И посещения, на които не присъства трето лице? Безмозъчният свещеник улесняваше безкрайно работата му.

Трагмор вдигна чашата си и се усмихна злобно. Само още две седмици, помисли си той и пресуши брeндитo. И тогава всичко, което го интересуваше в живота, щеше да бъде негово: отмъщение, пари...

Ликуването му бе прекъснато от колебливо почукване по вратата.

– Да? Какво има?

– Простете, милорд – рече икономът, – но адвокатът ви е дошъл да ви види. Извинява се, че не е успял да си уреди среща с вас, но...

– Холингсби? – светна лицето на маркиза. – Точно на време. Показни го незабавно.

– Да, сър.

Икономът изчезна, за да въведе миг по-късно адвоката.

– Мистър Холингсби, сър.

– Холингсби, какво невероятно съвпадение. Тъкмо си мислех за вас – започна Трагмор.

Адвокатът не отвърна на усмивката му.

– Както казах на икономата ви, извинявам се, че пристигам без предварителна уговорка, но се налага да ви видя във връзка с няколко належащи въпроса. Тъй като имах работа в района, аз си позволих да се отбия.

Резервираното държане на Холингсби не остана незабелязано. Маркизът наклони озадачено глава.

– Добре. Ще пиете ли нещо?

– Не, благодаря. Не съм дошъл на гости. – Адвокатът умишлено остана прав, измъкна някакви документи и подаде първия от тях на своя домакин. – Това е официалното уведомление, че повече няма да представявам интересите ви.

Трагмор зяпна от удивление.

– Какво?

– Ще бъда откровен, Трагмор. Тези, които се възползват от

услугите ми, си плащат сметките. Страх ме е да си помисля колко много ми дължите. Въпреки това, бъдете сигурен, че възнамерявам да направя точна сметка на целия ви дълг към мен. И тогава ще направя нужното, за да възстановя загубите си.

– Това е обида! – заломоти маркизът. – Работим заедно от години.

– Да. Неплатена работа. Не желая повече да ме залъгвате с празните си обещания да ми платите.

– Правите голяма грешка, Холингсби. След по-малко от месец очаквам да...

– Не унижавайте и двамата ни, като се хвалите с някакво несъществуващо богатство, което уж ще придобие всеки момент – прекъсна го тихо адвокатът. – Решението ми е взето.

– Чудесно – присви устни Трагмор, предвкусвайки предстоящата си победа. – Глупакът сте вие, не аз. А когато съвсем реалното богатство, за което споменах, стане мое, ще наема един по-хитър и по-влиятелен адвокат, който да управлява делата ми. – Той се засмя, язвително и триумфиращо. – Да, струва ми се, че дори ще трябва незабавно да се заема с търсенето на идеалния кандидат.

Холингсби вдигна рамене.

– Това, разбира се, е ваше право. – И той подаде втория официално подготвен документ на своя домакин. – Има и друга причина да не мога повече да ви представям и този документ ще ви го обясни.

– Какво е това? – грабна листа той.

– Според мен е етично да ви уведомя, че вече представям интересите на вашата съпруга.

– На моята съпруга... – впери поглед в хартията маркизът, а лицето му пламна.

– Маркизата възнамерява да разтрогне брака ви. Аз наех добър адвокат, който се занимава с подобни въпроси.

– Елизабет се опитва да получи развод?

– Точно така.

– И на какво основание?

– Изключителна жестокост.

Трагмор се отпусна бавно в един стол, без да откъсва поглед от документа в ръката си.

– Знае ли какви ще бъдат последствията? За нея? За Дафни? Елизабет ще бъде отритната от обществото, а Дафни ще бъде обявена за незаконно родена.

– Не и ако получи законен развод.

Маркизът се изсмя безрадостно.

– Законен развод! Бил си по-голям глупак, отколкото си мислех, Холингсби. Елизабет е жена. Следователно не разполага нито с пари, нито с влияние, а и двете са крайно необходими, за да се стремиш към нещо така невероятно, като законния развод.

– Затова пък херцог Маркам разполага в предостатъчно количество и с двете.

Ледено мълчание.

– Маркам ли? Това презряно, нищожно...

– Същият – изви нагоре единия ъгъл на устата си адвокатът. – Ако съдя по вашите реакции, сътрудничеството ми с него е друго противоречие в нашите интереси.

– Давате ли си сметка кой е той? Какъв е той?

– Трябва да знаете, че прекрасно си давам сметка. В крайна сметка именно аз го уведомих за титлата, която наследяваше. И представлявах покойния му баща в продължение на десетилетия.

– И ще предпочетете да вярвате на неговата дума, вместо на моята? На думата на едно копеле, отраснало в приют?

Погледът на Холингсби беше смразяващ.

– Има най-различни видове копелета, Трагмор. Ако е съвместно като Торнтън, никога не бих се поколебал да работя с него. Още повече, – на устните му се появи хаплива усмивчица, – той си плаща сметките. Приятен ден.

Маркизът проследи с невидящ поглед отдалечаващата се фигура на адвоката, а кръвта пулсираше бясно в слепоочията му. Замъглените му очи се фокусираха върху документа, който държеше и който щеше да спомогне за окончателното унищожение на Торнтън.

Със сподавен стон на омраза и бяс той смачка листите и стисна юмруци. Копелето го беше предизвикало до крайност, беше минало всякакви граници: беше го лишило от парите му, семейството, а сега искаше да отнеме и достойнството му.

Но все още не беше постигнало окончателната си цел и имаше първа да види как поразява враговете си Трагмор.

Нека Холингсби да постъпи както си иска. Щеше да го остави на мира, така че той и неговият уличен нехранимайко да помислят, че са спечелили. Щеше да им подготви чудесна изненада. Беше притиснат в ъгъла и знаеше, че има само един изход. Един изход, който щеше да му даде възможност едновременно да победи и да накаже.

Маркизът отпусна юмруците си и пооправи смачканите листи. След

това бавно и прецизно ги скъса на две, а после – на четири части, приближи се до камината и ги хвърли в огъня.

* * *

– Дафни, недей!

Пиърс пресече стаята на пет големи крачки, хвана съпругата си през кръста и я свали от стола, върху който се бе повдигнала на пръсти, като се опитваше да достигне горната част на прозореца.

– Какво, по дяволите, правиш? – попита той, докато я поставяше на пода.

Младата жена го погледна изненадано, възвърна равновесието си и насочи объркания си поглед към рамото на Пиърс.

– Не трябваше да ме вдигаш. Рамото ти...

– Е излекувано и е така вече от една седмица. А сега отговори на въпроса ми. Какво, по дяволите, правиш?

– Оправям пердетата. – Дафни прибра измъкналият се кичур коса зад ухото си и огледа доволно класната стая, с чието приготвяне току-що бяха приключили. – Щом пристигнат плочите за писане и тебешира, класната стая вече ще може да се използва. – Тя озадачено изглежда съпруга си, който се намръщи недоволено. – Защо си ядосан?

– Защото можеше да паднеш, дявол да го вземе. Човек не трябва да се катери по столовете, когато е бременен.

Младата жена присви устни.

– Така ли? А ти колко пъти си бил бременен?

– Изобщо не ми е смешно.

– Но затова пък имаш изключително геройски вид – протегна ръка Дафни и постави длан върху челостта на съпруга си. – Не се страхувай. Ние с бебето сме добре. Полагам изключителни грижи и за двама ни.

– И това го казва жената, която се промъкна в имението Бенчли и изложи на риск както своя живот, така и живота на нашето дете, макар да знаеше, че е бременна.

Младата жена въздъхна примирено.

– Никога няма да ми го простиш, нали? Макар да ти повторих вече толкова пъти това: със сърцето си чувствах, че нито аз, нито нашето дете ще пострадаме. Ти не би го позволил.

Пиърс я притисна към себе си.

– Доверието ти е ужасяващо и може да накара всеки да се смири. Ами ако...

– Нямахте. Ти нямахте да го допуснеш. – Младата жена притисна

чело в твърдата стена на гърдния му кош и усети топлината на тялото му дори през ризата. – В Бенчли ти беше до мен. Двамата с бебето бяхме в безопасност. Толкова е просто.

Съпругът ѝ замислено я притисна в обятията си.

– Искрено го вярваш, нали?

– Абсолютно.

Той преглътна шумно.

– Снежно пламъче, недей да рискуваш повече, моля те. Заради мен.

– Добре. – Тя го целуна по врата. – Въпреки, че трябва да призная, неспокойни ми съпруге, бъдещото бащинство те е направило доста досаден и отегчителен.

Пиърс се усмихна, заровил лице в косите ѝ.

– Снощи не те чух да се оплакваш.

– Вярно. – Младата жена повдигна глава, а очите ѝ блеснаха развеселено. – Може би неотдавнашното отслабване на авантюристичния ти дух ще се прояви по друг, новаторски начин.

– Само кажи – прошепна младият мъж с пресипнал и пълен с чувствени обещания глас, – и няма да те пусна от леглото цяла седмица, за да ти демонстрирам несекващата си изобретателност.

– Ние и без това почти не сме излизали от стаите си през последната седмица.

– Това беше предпазна мярка. – Той я целуна леко по устните. – Рамото ми трябваше да оздравее, за да не се налага да обясняваме странното съвпадение между внезапното ми нараняване и факта, че Бандитът на тенекиената чаша според вестниците е бил ранен, преди да избяга от имението Бенчли.

– Прислугата мисли, че си бил болен. – Дафни потръпна, когато устните на любимия ѝ се спряха на пулсиращата вена на врата ѝ.

– Тогава кажи на слугите, че болестта ми се е върнала.

– Пиърс, не мога.

– Тогава не им казвай нищо. – Младият съпруг пусна съпругата си, прекоси помещението и заключи вратата. – Новата ни класна стая трябва да бъде осветена. – Той се завъртя на пети и тръгна към Дафни, а очите му проблясваха многозначително. – Избирай, Снежно пламъче. Дъбовото бюро или персийския килим.

Младата жена го изгледа смаяна, разбрала какво имаше предвид.

– Пиърс. – Лицето ѝ пламна. – Сигурно се шегуваш... Ами, ако някой...

– Отслабване на авантюристичния ми дух ли каза? – Пиърс свали

сакото си и го захвърли на пода, където бе последвано от ризата и вратовръзката. – Отегчителен? Досаден? – Ръцете му обгърнаха Дафни и започнаха пъргаво да разкопчават роклята ѝ. – Проявявам ли вече достатъчно новаторски дух, енергична ми съпруго? – прошепна той и миг покъсно устните му се сляха с нейните.

Скимтейки тихичко от удоволствие, младата жена обви ръце около врата на съпруга си. Кръвта ѝ започваше да се сгорещява.

– Избирай – нареди той, когато роклята и фустите ѝ се плъзнаха върху пода.

– Аз... – Тя не можеше да мисли, камо ли да избира.

– Килимът е по-мек. – Палците му галиха връхчетата на гърдите ѝ, докато щръкнат изпод долната риза. – Но на бюрото ще мога да влизам по-дълбоко в теб.

– О, Боже! – Коленете ѝ омекнаха и тя отстъпи назад, като се облегна на въпросната мебел. – Тук – успя да изрече младата жена и съблече долната си риза през главата.

Пиърс се беше втренчил в нея така, сякаш щеше да я погълне с поглед.

– Поздравявам те за избора, Снежно пламъче. – И той припряно се освободи от остатъка от дрехите си и повдигна Дафни върху ръба на бюрото. – Остави ме да те почувствам – прошепна развълнуван той. Все така прав се намести между бедрата ѝ, като с това движение я разтвори напълно, за да го приеме. – Желаш ли ме, скъпа? – Покри устата ѝ със своята, като в същото време плъзна пръсти в гостоприемната влага.

Младата жена изохка и го придърпа по-близо до себе си.

– О, Дафни! – Устните му изгаряха шията ѝ, пръстите му затанцуваха в непоносим ритъм и загоряха като факла в нея. – Облегни се назад върху ръцете си.

Тя се подчини веднага и затвори очи от удоволствие, като даде пълен достъп до тялото си.

Той посрещна с радост този дар. Сведе глава до гърдите ѝ, лапна едното от изгарящите от копнеж връхчета и го пусна едва след като Дафни извики, но само за да посвети цялото си внимание на другото.

– Боже, колко си красива – прошепна той, а устните му се движеха неуморно надолу по тялото ѝ. Спря и постави длан върху корема ѝ. – Моето дете расте в теб. Можеш ли да си представиш как ме кара да се чувствам този факт?

Тя облиза устни и се наклони да отговори.

Но така и не успя да го стори.

Езикът на съпруга ѝ проникна в нея, а пръстите му се плъзнаха нагоре по чувствителната вътрешна част на бедрата ѝ и ги разтвориха още повече, за да има по-голяма свобода на движенията си.

Младата жена не успя да сдържи вика си и се изви назад така, че усети хладното дърво в гърба си – лактите не бяха способни да я държат повече при подобна атака от страна на Пиърс. Удоволствието беше остро, почти непоносимо.

– Пиърс! – изхлипа тя и дори в мига на оргазма протегна ръце към него, за да го докосне.

Все още потрепваше, когато той проникна в нея с дълбок, неумолим тласък.

– Обвий краката си около кръста ми, Снежно пламъче – рече пресипнало той, поставил длани върху бедрата ѝ, без я пуска нито като влизахе, нито като се отдръпваше.

Дафни изскимтя, а спазмите ѝ станаха още по-силни, когато вдигна краката си и обхвана любимия си между тях, като се опиваше от охканята му.

– Невероятно – изръмжа той. – Боже, искам да го удължа, но... – Той отметна назад глава, разбрал, че е безсмислено да се бори с неизбежното. Тласъците му следваха един след друг до мига, в който достигна върховния момент и започна да се изпразва в съпругата си, като потрепваше с всяка струя.

Без да излиза от гостоприемната ѝ мекота, той я взе в обятията си и се обърна така, че да седне върху бюрото с Дафни в скута си.

– Всеки следващ път е по-хубаво – прошепна дрезгаво той и погали с трепереща ръка косите ѝ.

Единственият отговор бе лека въздишка и това възкреси тревогите му.

– Дафни, бебето. Опитах се да не се отпускам с цялата си тежест отгоре ти.

– И двамата с вашия наследник се чувстваме прекрасно, Ваше Вишочество – целуна го по потния врат младата жена. – И оттегляме незаслужената си забележка за загубата на авантюристичния ви дух.

– Радвам се, че успях да възвърна доброто си име – засмя се гърлено Пиърс, а след това погледна дяволито съпругата си. – Ей сега ще разберем кой е в действителност дръзкия, ти или аз. Всеки миг очаквам да осъзнаеш какво точно и къде сме го направили.

Още не беше довършил думите си и истината я порази като гръм.

– Божичко, Пиърс, току-що се любихме върху... в...

– Върху бюрото в новата ни класна стая – предложи й услужливо помощта си той. – Въпросът е, ще можеш ли някога да влезеш тук, докато Сара учи децата и да не се изчервиш?

– Никога. Всеки път, когато вляза, ще си спомням. – Младата жена отметна глава назад и го погледна невярващо. – Но ти няма да се чувстваш ни най-малко смутен, нали?

– Точно така – целуна браздата между веждите й той. – Но ще наблюдавам с наслаждение твоята реакция. Очарователна си, когато се изчервяваш. – Внимателно я изправи на крака. – Като стана дума за това, време е да се обличаме. Спомням си ясно, като ми каза, че всеки момент трябва да докарат тебешира и плочите за писане, а не мисля, че би ни било приятно да ни открият в това състояние.

Той се засмя, тъй като лицето на съпругата му стана яркочервено и тя буквално хукна към дрехите си.

Десет минути по-късно младият мъж отключи вратата.

– Вече сме в безопасност – пошегува се той, след като огледа празния коридор. – Не ни откриха. – Обърна се и срещна сериозния поглед на Дафни. – Снежно пламъче? Какво има?

– Имаш ли нещо против да затвориш вратата? Бих искала да поговорим.

– Разбира се – изпълни незабавно молбата й той, вдигнал озадачено вежди.

– Не сме разговаряли, искам да кажа – истински, от грабежа – започна съпругата му. – Емоциите бяха прекалено силни, откритието – прекалено ново. Но сега, особено след това, което току-що преживяхме заедно, трябва да знам. Все още ли си ми ядосан? Не само задето дойдох в Бенчли с теб, при положение, че съм бременна, а и задето скрих този факт?

По лицето на Пиърс премина сянка от вълнение. Наложил се да се овладее и изрече въпроса, който го измъчваше и който бе висял помежду им през цялата седмица.

– Откога знаеш?

– За първи път заподозрях нещо такова през онзи нощ, когато ни гостува викарият и когато припаднах. Първоначално не обърнах внимание на този факт. Но на следващата сутрин ми се гадеше, най-вече около времето за закуска. По време на краткия ни престой в Бенчли все така ми се виеше леко свят и се чувствах малко особено. Докато се обличах за бала, внезапно ми дойде наум, че не съм била неразположена отпреди сватбата ни. Точно тогава разбрах. – Дафни прекоси стаята и

сграбчи ръката на съпруга си. – Излиза, че съм крила от теб само два дни. И имах основателни причини за това. Моля те, не ми се сърди.

– Аз не се разсърдих – поклати глава той. – Бях зашеметен. Наранен. Дори се почувствах донякъде предаден, ако трябва да бъда честен. – Обхвана лицето ѝ в дланите си. – Почтеност. Къде беше тя, Дафни? Винаги досега тя беше неотстъпно с нас, още от самото начало.

– В известна степен – да – уточни тя. – Но, ако все още си спомняш, имаше няколко неща, като например твоята двойна идентичност, които ти се въздържаше да споделиш с мен.

– Само за да те предпазя.

– Точно така – постави дланите си върху ръцете му тя. – Точно това беше и моята причина.

Погледът на Пиърс проникна до сърцето ѝ.

– Как би могла да ме предпазиш, като ми отнемеш радостта да науча за нашето бебе? Не е възможно да не си отгатнала какво би означавало за мен едно дете, нашето дете. Не виждам друга причина да не ми кажеш, освен...

– Освен? – настоя тя.

– Че малка част от теб все още не е убедена напълно в дълбочината на чувствата ми към теб. Че бих искал да носиш детето ми, само за да изпълня условието от завещанието на баща ми.

– О, Пиърс – обви ръце около кръста му Дафни. – Това ли си помисли? За блестящ мъж като теб, се проявяваш като истински глупак. Никога не съм се съмнявала в чувствата ти. Господ ми е свидетел, че ги прозрях дълго преди да ги признаеш на глас пред мен. Нито пък съм се сетила за онова абсурдно завещание, откакто ми разкри неговото съществуване. Бъди сигурен – съмнението нямаше нищо общо с моето решение.

– Защо тогава?

– Ти очевидно се измъчваше от нещо – прошепна покрусена тя. – Нещо повече – разкъсваше се между двете възможности, от които трябваше да избереш едната. Ако ти бях казала за бебето, ти веднага щеше да се откажеш от каузата на Бандита, дори при друго положение да не би взел подобно решение. А тогава пък аз нямаше да мога да живея в мир със себе си. Затова изчаквах, като се надявах, че ще споделиш тайната си с мен и се молах да избереш онова, което щеше да те направи щастлив. – Тя се усмихна неуверено. – В мига, в който го направи, аз изпях своите новини, не само заради теб, а и заради себе си. – Младата жена надигна глава и докосна леко устните му със своите. – Много добре

знам колко много желаяш това дете. И защо. Аз го желая не по-малко. – Гласът ѝ потрепна. – Толкова те желяем.

– Преди теб – обгърна я в обятията си той, – нямах нищо на този свят.

– А сега имаш мен. Завинаги. Както и аз имам тебе. – В очите ѝ блеснаха сълзи. – Ще отдадем един на друг сърцата си... и тайните си.

– Имаш ли и други, за които не знам?

Тревогата в гласа му я накара да се засмее.

– Никакви. – После наклони глава. – А ти?

За нейна изненада той се поколеба.

– Не е тайна – отвърна най-после той. – А подозрение. И нещо, което трябва да обсъдя с теб.

Дафни незабавно стана сериозна.

– Какво е то?

– Първо искам да седнеш. Не защото това, за което ще говорим, ще те разстрои – побърза да добави той, – а защото искам да си почиваш – прокара пръст по бледата ѝ буза той. – Като се има предвид сериозността на нашия разговор и, преди това, неочакваното ни вълнуващо съединяване върху бюрото, – очите му светнаха, като видя, че тя се изчервява, – наистина злоупотребих със силите ти.

– Добре. – Младата жена седна върху един стол. – Казвай за какво става дума.

Съпругът ѝ я погледна замислено.

– Майка ти споделяла ли е някога с теб нещо от своето минало? От времето, преди да се омъжи за баща ти, искам да кажа.

Определено не беше очаквала това.

– Майка ми ли? Не разбирам.

– Споменавала ли е някога, че в живота ѝ е имало друг мъж? Някой, на когото е държала много?

Споменът ѝ връхлетя с такава сила, че беше като удар.

– Всъщност – да. Не директно, а по заобиколен начин. Това стана същата сутрин, когато ѝ казах за твоето предложение. Тя настоя да следвам сърцето си. Онова, което се разбираше от думите ѝ, бе че тя не бе послушала своето сърце и съжаляваше за това. Защо питаш?

– Защото мисля, че знам, на кого е принадлежало сърцето ѝ... и все още принадлежи – добави младият мъж. – И ти също би го разбрала, ако не беше така вътре в цялата ситуация.

– Кой е той?

– Мистър Чеймбърс. – Видя как очите ѝ се разшириха от изумление

и продължи да обяснява. – Помисли за това, Снежно пламъче. Вниманието и загрижеността им един за друг, невероятно покровителствения начин, по който той бди над нея и страда заедно с нея. И пръстена. – Той посочи към ръката на съпругата си. – Когато ни венча, той спомена от какво значение била тази халка за него.

– И в този момент мама се разплака – заразсъждава на глас Дафни, а младият мъж видя по очите ѝ, че започва да разбира. – Да, всичко сякаш започва да си идва на мястото. Той познава мама отдавна, тревожи се непрестанно заради бруталността на баща ми към мен, но най-вече към мама. И начина, по който се гледаха в църквата. Тогава си помислих, че това е просто приятелство, но е било много повече. – Тя погледна на учудено съпруга си. – Как отгатна?

– Както ти казах, в този случай мога да бъда по-обективен от теб. Стана благодарение на дочути фрази, случайни намеци. – Усмихна се само с ъгълчетата на устата си. – И заради моя непогрешим инстинкт.

Неговата любима не отвърна на усмивката му. Потънала в размисли, тя си играеше с плисетата на полата си.

– Това е ужасно. Не само някога, един Господ знае защо, им е било отнето правото да се обичат, ами и сега не могат да бъдат заедно, макар да спасихме мама от грубостите на баща ми.

– Грешиш.

– Греша ли? – трепна тя. – Мама е негова робиня, негова вещ, знаеш добре това. Как, за Бога, би могла да промени това положение? Да не говорим пък, че е прекалено етична, за да поддържа незаконна връзка. Това се отнася и за викария, който е най-етичният човек на земята.

– Ето тук идва ред на онова, което искам да обсъдя с теб.

– Нищо не разбирам.

Пиърс скръсти ръце пред гърдите си.

– Холингсби ме свърза с един адвокат, известен като експерт в тази област. Възнамерявам да помогна на майка ти да получи законен развод.

– Развод! – повтори думата Дафни, сякаш я чуваше за първи път. – Мама знае ли за това?

– Разбира се. Имам пълно съгласие и готовност за сътрудничество както от нейна страна, така и от викария.

Съпругата му се изправи бавно.

– Не може да се каже, че си стоял без работа. Значи развод. – Тя погледна въпросително любимия си. – Но това няма ли да попречи на мама да се омъжи отново?

– Не, ако разводът е одобрен от парламента. И възнамерявам да

направя нужното, за да бъде одобрен.

– Как?

Нова усмивка.

– Аз съм херцог Маркам, не забравяй. По-богат от най-лудите ни мечти, по-влиятелен от всичко, което можем да си представим. Прибави към това хитрост, ловкост и инстинкт, и успехът е гарантиран.

– Това дълго ли ще продължи?

– Ще отнеме известно време. Защо?

– Защото ми е неприятна мисълта, че мама и мистър Чеймбърс ще трябва все още да бъдат разделени. – Дафни прехапа устна. – Въпросът е: какво можем да сторим, за да им помогнем да се видят? – Лицето ѝ светна. – Сетих се! Ще изпратя съобщение на мама, за да ѝ кажа, че съм бременна, че не се чувствам добре и имам нужда от помощта ѝ. Тя незабавно ще пристигне в Маркам. – Лицето на Дафни помръкна също така светкавично, както се бе озарило. – Но как да повикам викария? Какво извинение да измисля?

– Не ти е нужно извинение. Просто му изпрати съобщение, че Елизабет идва в Маркам. Ще изразим загрижеността си за нейната сигурност, тъй като Трагмор със сигурност знае, че тя обитава Рътланд и ще помолим викария да я придружи. Той ще се отзове с не по-малка скорост от нея.

Лицето на младата жена отново засия.

– Казвала ли съм ти, че си чудесен?

– Така ми се струва. – Съпругът ѝ я придърпа по-близо до себе си. – А сега, след като разрешихме световните проблеми и разкрихме тайните си, искам да отидем в моята спалня, за да ти покажа колко чудесна...

Предложението на Пиърс бе прекъснато от почукване по вратата.

– Вероятно тебеширът е пристигнал – засмя се младата жена.

– Заедно с плочите за писане – добави печално съпругът ѝ. – Добре.

Ще усмиря ентузиазма си. Но само до довечера, когато...

Ново почукване, съпроводено от „Ваше Височество?“

– Да, Лангли. – Пиърс неохотно пусна любимата си. – Влизай.

Вратата се отвори и икономът огледа колебливо стаята.

– Простете, сър, но мистър Холинсби е дошъл да ви види.

– А, благодаря ти, Лангли. Покани го вътре.

Адвокатът влезе в класната стая с протегната за поздрав ръка.

– Здравей, Торнтън. Надявам се, че не идвам в неподходящ момент.

– Не, разбира се, че не. – Младият мъж запази самообладание, въпреки издайническата червенина, появила се по бузите на съпругата му. –

Скъпа моя, познаваш мистър Холингсби, нали?

– Разбира се, виждали сме се в Трагмор. Как сте, сър?

– Много добре, благодаря – поклони се адвокатът. – Поздравления за сватбата, Ваше Ви... мисис... – Той не довърши думите си, а на лицето му се появи озадачено изражение.

– С гордост – мисис Торнтън – помогна му Дафни. – Но формалностите са излишни. Дафни е достатъчно.

Холингсби повдигна едната си вежда.

– Съпругата ти е непочтителна като теб, Торнтън.

– С гордост се съгласявам с мнението ти – усмихна се Пиърс. – С какво мога да ти помогна?

– С нищо. Пристигам направо от... – Ново колебание.

– Дафни е запозната с плана ни във връзка с развода на майка й – информира го младият мъж. – Следователно, ако посещението ти е свързано с това, можеш да говориш.

– Чудесно. Идвам от Трагмор. Маркизът не беше особено доволен от нашия замисъл.

– Не съм и очаквал да бъде доволен.

Херцогинята си пое дълбоко въздух.

– Господа, бихте ли ме извинили. Ще трябва да се заема с писането на писмата, за които говорихме току-що.

Съпругът ѝ я хвана за лакътя.

– Добре ли си?

– Да. Но нямам нужда да слушам за гнева на баща си. Изпитвала съм го на гърба си. И освен това нямам търпение да се заема с осъществяването на нашия план.

– Прекрасно – кимна разбиращо младият мъж.

– Приятен ден, мистър Холингсби – повдигна полите си любимата му. – Много ми беше приятно да ви видя отново.

– Удоволствието беше взаимно, Дафни. – Адвокатът я проследи с поглед, докато излезе от стаята, след което се обърна към своя домакин.

– Надявам се, че не съм я нервирал.

– Не си. Но по-добре е да не я намесваме във всичко това. Не искам да тревожа Дафни, особено пък сега.

– Сега?

Лицето на Пиърс се озари от нежна усмивка.

– Дафни носи моето дете. – И внезапно, предусетил въпроса на Холингсби, добави припряно. – И само, ако си споменал за условията в проклетото завещание, ще накарам да те изхвърлят навън.

– Нямах намерение да го правя. – Очевидно изненадан, адвокатът изучаваше изражението на младия мъж. – Обичаш много съпругата си.

– Много.

– Очевидно и тя изпитва същото. Ти си щастливец, Торнтън.

– Голям щастливец. Любовта на Дафни е най-ценното в живота ми, а скоро ще имаме и дете и тогава ще стана още по-богат. Той ще бъде част от дома ни, ще има и майка, и баща, които го желаят. Никога няма да му се наложи да се бори за оцеляването си, нито пък ще узнае какво значи да бъдеш изоставен.

– А ако той се окаже тя?

Пиърс се усмихна.

– Тогава сигурно ще я разглезя най-безсрамно, особено, ако прилича на майка си.

– Щастлив съм за теб. Дай Боже бъдещето да ти даде всичко, от което те е лишило миналото.

– Само до преди няколко месеца щях да кажа, че това е невъзможно. Но сега, откакто в живота ми се появи Дафни – поклати невярващо глава той, – започвам да вярвам в утрешния ден, в щастието, дори в молитвите.

– Затова ли полагаш такива усилия да помогнеш на лейди Трагмор?

Усмивката на Пиърс изчезна мигновено.

– Не. В случая с Елизабет съм твърдо решен да я освободя от един човек, за когото знам със сигурност, че е чудовище.

– Трагмор те ненавижда не по-малко, отколкото ти – него. О, той буквално загуби ума и дума от яд, когато обях, че няма да работя повече с него. Да не говорим как се разбесня пък когато научи за развода. Позеленя, когато споменах името ти, макар да положи героични усилия да не се издаде. – Холингсби се засмя. – Наистина мисля, че едва се съдржаше да не ме удари.

– И аз очаквах нещо подобно.

– Имате май доста неща да уреждате помежду си, доколкото разбирам.

– Напълно прав си. – Младият мъж се изкашля. – Съжалявам, че не можах да се явя на срещата, която бе уредил миналата седмица. Имаш ли някаква информация за мен във връзка с развода?

Адвокатът се намръщи замислено.

– Когато получих съобщението ти, че си напуснал Бенчли непосредствено след бала и си се прибрал у дома, болен и прекалено зле, за да пътуваш до Лондон, аз се срещнах сам с Колби – адвоката, когото наех.

Той вече е напълно запознат с положението. Донесъл съм списък, където са изброени хонорарите, които трябва да му платиш и плана за действие, който ни предлага. – И той измъкна няколко листа от папката си и ги подаде на Пиърс. – Болестта ти явно е била краткотрайна – добави между другото той. – Изглеждаш напълно здрав.

– Хм? – Младият мъж преглеждаше документите. – О, чувствам се добре както винаги. Очевидно в Бенчли съм ял нещо, което разстрои цялата ми система. Бяха ми необходими няколко дни, за да се оправя. – Той повдигна глава. – Между другото, донесе ли чека за парите от миналата седмица?

– Да – извади желания документ Холингсби. – Да не би да си останал без средства?

Пиърс изви устни.

– Не се страхувай, приятелю. Както знаеш, вече увеличих парите, инвестирани от баща ми. Просто се нуждая от тази сума, за да платя на наетите от мен работници. Ще ги вложа в нещо, което е предприела Дафни.

– Доста добра награда за работници. Какво по-точно е предприела?

– Моята добросъщедечна съпруга възнамерява да поправи покрива на селското училище, така че да издържи до края на зимата. А с настъпването на пролетта планира да построи цяло ново училище. Както виждаш – и той обгърна с широк жест класната стая в Маркам, – за Дафни е много важно да даде възможност да учат на онези, които не могат да си го позволят. Причината, поради която се нуждая от въпросния чек, е тази – моята нетърпелива херцогиня е решила твърдо да започне поправката на покрива още тази седмица.

– Колко благородно от страна и на двама ви – погледна го замислено адвокатът. – Рядко може да се види подобно великодушие.

Младият мъж повдигна рамене и трепна от последвалата болка на раненото място, която му припомни, че трябва да бъде по-внимателен при движенията си.

– С удоволствие помагам на онези, които не могат да си помогнат сами. Това дава някакъв смисъл на ада, който преживях. – И той поднови четенето си.

– Нещо измъчва ли те?

– Моля?

– Попитах да не би нещо да те измъчва. Ръката ти май не е съвсем наред. – Холингсби посочи към рамото на Пиърс, което той потъркваше несъзнателно.

– О, не, няма нищо. Помогнах да внесем това голямо бюро – излъга той и посочи със здравата си ръка. – Сигурно съм си разтегнал някой мускул.

– Разбирам. – Холингсби изчака домакинът му отново да започне да чете документите и закрачи безгрижно из класната стая. – Както казах, великодушното ти е възхитително. Човек рядко може да види подобно поведение у някого, като се изключи, естествено, Бандита на тенекиената чаша. – Пауза. – Тъй като стана дума за това, случайно да си чел за последния грабеж на хитрия крадец? Измъкнал се с цяло състояние – бижутата и среброто на виконт Бенчли. И то точно наред коледното парти, което си напуснал. Но този път за малко не хванали неуморния крадец. Говори се, че бил улучен от куршум в рамото.

Пиърс свали страницата, която четеше.

– Да, спомням си, че четох за този инцидент, докато лежах.

– Лежал ли? А, докато си бил болен, искаш да кажеш.

– Холингсби – присви очи младият мъж. – За какво намекваш?

– Аз ли? За нищо. Защо? Само искам да си призная, че изпитах известно облекчение при вестта, че престъпникът избягал. Изглежда с възрастта започвам да се разнежвам.

– Явно.

Адвокатът прокара пръст по едно от пердетата, изучавайки сложните му шарки.

– Ако можех да дам съвет на Бандита, щях да му кажа, че предизвиква съдбата по най-глупав начин. И щях да му предложи да преразгледа инвестициите си. И не само финансовите. Дори бих му препоръчал да си даде сметка колко нещо притежава и да намери друг начин за постигане на целта си, без да излага на опасност своята свобода, а може би и живота си. И с малко късмет може би бих успял да се добера до него. – Холингсби въздъхна и пусна крайчеца на пердето. – Жалко, че не го познавам.

– Да, жалко. – По това време Пиърс вече бе изоставил всякакви опити да се преструва, че чете. – Холингсби...

– Знаеш ли, току-що си спомних за една среща, която имам в Лондон – прекъсна го адвокатът. Поклати глава с привидно недоволство, затвори папката си и се запъти към вратата. – Не знам какво става с паметта ми тези дни. Сякаш само след секунда забравям за какво е ставало дума преди това. – Спря се и погледна въпросително своя домакин. – Какво обсъждахме току-що? – Той повдигна рамене. – Виждаш ли? Вече не си спомням. А, добре, предполагам, че не е било нещо важно.

Прав ли съм, Торнтън? – И той изгледа дръзко Пиърс.

Устните на младия мъж бавно се разтегнаха в усмивка.

– Не, приятелю, не мисля, че беше важно.

– Добре – хвана дръжката на вратата Холингсби. – Между другото, прегледай внимателно документите. Ще уредя друга среща в началото на следващата седмица. – Весели искрици в очите. – Преди да сте погълнати напълно от разумната и великодушна задача около ремонта на покрива.

22

– Лангли, сигурен ли си, че никакви посетители не са пристигнали в Маркам тази сутрин?

– Никакви, Ваше Височество – увери икономът Дафни, стиснал зад гърба облечените си в ръкавици ръце.

Младата жена неспокойно прехапа устни.

– Изпратих съобщението на мама и на викария преди повече от четири дни. Днес е петият и вече е почти обяд. Къде, за Бога, се бавят още? – Тя наклони глава. – Може да не си чул каретата им?

– Напълно невероятно, мадам, като се има предвид, че не съм се отделил от входната врата, откакто се е съмнало.

Дафни премигна.

– И защо?

– С ваше позволение, Ваше Височество, нямах възможност. След като ме помолихте за първи път на зазоряване, наблюдавам алеята, която води към къщата.

– О, Лангли, извинявам се. – Младата жена се разкъсваше между смеха и смущението. – Безсрамно злоупотребих с теб. Моля ти се, иди да се насладиш на прекрасните кифлички на готвачката и на чаша чай. Аз ще те заместя.

– Разбира се, че няма да ме заместите, мадам – рече натъртено икономът. – Негово Височество даде строги нареждания, предвид деликатното ви здраве, да не ви оставяме да помагате на прислугата, както имате обичай да правите.

– Деликатното ми здраве ли? – повтори Дафни. – Аз съм бременна, Лангли, а не фатално болна.

Лангли почервения при директното споменаване на този факт.

– Аз само следвам нареждания, Ваше Височество.

– О, Боже – завъртя очи младата жена. – Добре. Ще кажа на готвачката да ти донесе нещо за хапване.

– Ще ви бъда много благодарен за това. А междувременно ще продължа да наблюдавам алеята, водеща към главния вход. Ако видя майка ви или викария, можете да бъдете сигурна, че ще ви известя незабавно.

– Благодаря, Лангли. – Дафни се усмихна признателно и се запъти към кухнята.

Готвачката се намръщи, когато я видя.

– О, Ваше Височество – смърти я тя, без да се церемони. – Херцогът даде строги нареждания.

– Знам, знам. Нямам намерение да повдигна дори кутрето си, предвид деликатното положение, в което се намирам – въздъхна тя. – Не се безпокой. Просто дойдох да помоля да дадеш нещо за хапване на Лангли. Бедният дебне на вратата вече повече от пет часа. Ако не сложи нещо в устата си, скоро ще припадне.

Щом разбра, че господарката ѝ няма намерение да оспорва нарежданията на съпруга си, готвачката се успокои, напълни една чиния с топли кифлички и се зае с чая.

– Би трябвало и вие да хапнете нещо от това, мадам. Едва се докоснахте до закуската си.

Стомахът на Дафни се сви.

– Не, благодаря.

– Трябва да поддържате силите си, пък и тези на бебето. Ето. – И тя ѝ подаде чиния с две от въпросните тестени изделия. – Изяжте поне това. – И без да слуша протестите ѝ, готвачката я изпеди от кухнята, след като се увери, че е взела чинията.

Докато се движеше из вестибюла, младата жена се оглеждаше за някое по-прикрито местенце, където да остави нежеланата ароматна закуска. В същото време се опитваше отчаяно да не си поема дълбоко въздух, за да не усеща уханието, тъй като в момента това можеше да има неприятни последици. С всяка следваща стъпка се убеждаваше, че ще изгуби борбата.

– О! Извинете, мадам. – Мери, най-малката дъщеря на главния градинар, изскочи от класната стая точно в мига, в който Дафни мина пред нея. Момиченцето спря рязко и само леко докосна широките поли на херцогинята. – Простете, Ваше Височество. Не ви видях.

Вълните, носещи желанието да повърне, следваха неумолимо една след друга.

– Мери, не са нужни извинения. – Тя преглътна с усилие.

Стеснителното дванайсетгодишно момиченце премигна при вида на явното неразположение на Дафни.

– Току-що свършихме часовете. Не знаех, че сте отпред. – Тя започна бавно да отстъпва. – Не исках да се блъсна във вас.

– Ти не се и блъсна. – Макар да не се чувстваше добре, разбираше, че трябва да намери начин да убеди Мери в нейната невинност. – Мери, заповядай. – И тя внезапно пхна чинията с кифличките под носа на смаяното дете. – Готвачката направи допълнително от тях. Хапни си.

– А... благодаря ви, мадам – усмихна се неуверено момиченцето. –
Аз...

Младата жена така и не чу края на думите ѝ. Спусна се като стрела към тоалетната до учебната стая, която бяха направили съвсем наскоро.

Не беше яла нищо днес, но тялото ѝ сякаш не знаеше за този факт и стомахът ѝ непрекъснато се надигаше в знак на протест. Най-после гаденето престана. Тя се отпусна безсилно на колене и подпря глава на студената стена.

– Опитай това. Ще ти помогне.

Сара ѝ подаде хладен компрес през отворената врата.

– Сложи го на челото си и постой неподвижно една-две минути.

Неприятното усещане ще премине.

Дафни с благодарност прие мокрото парче плат и го притисна до пламналото си лице.

– Така. А сега дишай дълбоко и се отпусни.

Гаденето изчезна така внезапно, както се бе появило.

Младата жена вдигна глава и премигна.

– Не чувствам нищо.

Сара се усмихна криво.

– Бъди спокойна, пак ще се появи. Вероятно още утре. – Тя протегна ръка и помогна на Дафни да се изправи. – Ела да седнеш в класната стая. Не си си изяла закуската, нали? – попита тя, докато я водеше от тоалетната към осветената от слънцето класна стая.

Дафни премигна от изненада и поклати глава.

– Така и предположих. Вероятността да ти стане лошо е много по-голяма, когато стомахът ти е празен. Яж прости храни, но никога не пропускай хранене, дори да не се чувстваш гладна – посъветва я Сара.

– Нима причината за неразположението ми е толкова очевидна? – попита херцогинята, като се разположи на един стол.

– Само за онези, които вече са преживели нещо подобно. Видях зеленикавия цвят на лицето ти, когато се спусна към тоалетната. Моят беше подобен през последните няколко седмици.

– Струва ми се, че в това има логика – прошепна Дафни, усетила нещо като разочарование.

– Защо? Да не би да искаш да пазиш в тайна състоянието си?

– О, не – усмихна се младата жена. – Не бих могла да го направя, дори да исках. Всички слуги вече са предупредени от неспокойния ми съпруг. Но за теб е друго – надявах се, да мога да ти го кажа сама.

– И защо? – попита заинтригувана Сара.

– Защото двете с теб сме свързани по някакъв необясним начин. Изглежда самата съдба е определила да се срещнем и да имаме общи моменти в живота си – първо в „Дома на вечната надежда“, после в Бенчли, а сега и двете носим по едно и също време първото си дете. Може би е глупаво, но си мисля, че ни е определено да се движим по паралелни пътища. Заради нас самите, и заради нашите деца – усмихна се Дафни. – Кой знае защо ми е много приятно да знам, че и двете ще създадем нов живот по едно и също време.

– Благодаря – отвърна Сара, видимо трогната. – Това е прекрасна мисъл.

– И напълно откровена – погледна я изпитателно херцогинята. – Чувстваш ли се щастлива в Маркам?

– О, да – проблеснаха очите на Сара. – Никога не съм предполагала какво удоволствие ще изпитвам като уча децата, докато двамата със съпруга ти не ми предоставихте тази възможност. Да имам този шанс, без да ме критикуват или да ми се подиграват... – Младата учителка спря да говори за момент. – Питам се дали можеш да си представиш какво означава това за мен.

– Мога и си го представям – наклони глава Дафни. – Но искам да осъзнаеш колко много даваш ти самата на другите в замяна на полученото. Не само на децата, които се оживиха невероятно още след първите дни от твоето обучение, а и на мен. – Свела поглед към своята рокля, чийто край мачкаше в ръцете си, младата жена добави: – Баща ми е ужасен човек, Сара, със сигурност си го спомняш. Никога не ми разреши да общувам с момичета на моята възраст. Забраняваше ми дори да посещавам местния викарий, който беше единственият ми приятел. Ако имах възможност да се смея с моя връстница, да бърбря, да споделям... щеше да бъде прекрасно. Как ти се струва подобно приятелство?

– Молиш ме да станем приятелки?!

– Какво толкова чудно има в това? – попита озадачена Дафни.

– Честно казано, Ваше Височество, нямаме нищо, което да ни свързва.

– Позволявам си да не се съглася с теб. Според мен имаме много общи неща. С изключение на общественото ни положение, което е чиста случайност. Предлагам да намериш поне още една разлика между нас.

Последва лъчезарна усмивка.

– Ти спечели. – Усмивката изчезна и Сара сведе глава, като внимателно премисляше всяка своя дума. – Искане ми се да бъда твоя

приятелка, наистина, много ми се иска. Но, честно казано, не съм сигурна, че знам как да го сторя. Никога не съм споделяла нито смеха си, нито тайните си с когото и да било.

– Може би просто досега не си срещнала човек, който да го е заслужавал.

Този път усмивката беше тъжна.

– Не допускам лесно хората до сърцето си. И, да си призная, никой още не ме е приел в своето.

– Дори и Джеймс ли? – попита тихо Дафни.

– Джеймс. – Очите на Сара се замъглиха от сълзи. – Струва ми се, че той беше изключение. Но в крайна сметка се оказа, че чувствата помежду ни не са били достатъчно силни.

– Сигурна ли си?

– Напълно. Той пребледня като платно, когато му казах, че съм бременна. После измърмори нещо от рода на това, че трябвало да размисли. От тогава не съм го виждала.

– Може да е бил смаян. Фактът, че ще става баща, особено ако не го е очаквал, сигурно го е обърнал.

– „Неочакван“! – повтори Сара. – Възможно е. Но, както ти казах още в Бенчли, той ми даде ясно да разбере какви са намеренията му още в самото начало. Неспокойният му дух не може да бъде опитомен, нито пък би позволил каквото и да било компромис със своята независимост.

– Обичаше ли те?

– По свой начин – да.

– Казал ли ти го е някога?

Отново по лицето ѝ пробягна тъжна сянка, предизвикана от спомените.

– Да, на няколко пъти.

– Сара – изправи се младата жена. – Джеймс знае ли къде да те намери?

Сара се обърна.

– Не разбираш ли, Ваше Височество. Той не желае да ме намери.

– Името ми е Дафни, а ти не отговори на въпроса ми.

– Не... Дафни. Няма представа къде да ме открие. Освен, разбира се, ако не попита в кръчмата, в която работех и където се запознахте. Когато станах камериерка в Бенчли, аз оставих новия си адрес на съдържателя на кръчмата.

– Разбирам. – Херцогинята я наблюдаваше замислено. Искеше ѝ се да зададе още въпроси, но усещаше нежеланието на своята

събеседничка. Въпреки това в главата ѝ започваше да се оформя една идея и вече нямаше търпение да открие Пиърс, за да я сподели с него. – Е, – изкашля се тя, – трябва да отида да се уверя, че Лангли е изял кифличките на готвачката. – Последва усмивка. – Сигурна съм, че реакцията му към тях е била доста по-добра от моята.

Сара излезе с усилие от размислите си.

– Първо иди в кухнята и си вземи чаша слаб чай и някакъв сладкиш. И го изяж. В противен случай ще прекараш и остатък от деня в гадене и повръщане.

– Убеди ме – засмя се младата жена. – И, Сара? Моля те, помисли за предложението ми. Ще бъда горда да те нарека моя приятелка.

Учителката кимна колебливо.

– Благодаря... Дафни.

Развълнувана, Дафни затвори вратата след себе си, твърдо решена да доведе до край изпълнението на плана си.

– Лангли! – Тя спря до главния вход.

Икономът въздъхна търпеливо.

– Още няма знак от тях, Ваше Височество.

– Нямах намерение да те отегчавам пак, Лангли – увери го младата жена. – Просто исках да се уверя, че си ял.

– Ядох. Три кифли и две чаши чай. Вече съм достатъчно подсилен, за да продължа да наблюдавам доста след пладне.

– Ти си истинско съкровище, Лангли. Благодаря ти.

– Няма защо, мадам.

– Имаш ли представа къде е Пиърс?

– Струва ми се, че херцогът е в кабинета си, Ваше Височество. Спомена, че ще пише последните инструкции за работниците.

– Прекрасно. Отивам да го потърся. – Дафни изкачи три стъпала, но се олюля и премигна, за да проясни главата си. – Лангли, би ли помолил готвачката да изпрати чаша слаб чай и парче лек сладкиш в кабинета на Пиърс?

– Ни най-малко. Веднага ще се погрижа за това. – Икономът смръщи вежди. – Но първо ще ви придружа до кабинета. Изглежда достатъчно отслабнала, за да се справите сама.

Този път младата жена не се възпротиви и с благодарност се облегна върху ръката на Лангли, докато вървяха по коридора.

– Влез – отвърна на почукването Пиърс.

– Простете, Ваше Височество – започна да обяснява Лангли. – Но херцогинята...

– Дафни... – Младият мъж скокна още преди икономът да бе свършил да говори, прекоси стаята и обви ръка около кръста на съпругата си. После тревожно огледа бледото ѝ лице. – Какво има?

– Нищо – увери го тя. – Просто постъпих глупаво, като пропуснах закуската. Лангли любезно ми предложи да предаде на готвачката да ми донесе нещо за хапване.

– Отивам, сър – побърза да излезе икономът.

Пиърс вдигна младата жена и я занесе до един мек, тапициран стол. В последния момент се отказа да я сложи върху него, обърна се внезапно, седна и я притисна към гърдите си.

– Сега мога да бъда сигурен, че ще останеш малко на едно място. Дявол да го вземе, Снежно пламъче, как да се оправя с теб?

– Отговорите на този въпрос са неограничени по брой – пошегува се тя и се сгуши в рамото му. – Ти сам ме научи на това. Добре съм – добави Дафни, за да заличи тревогата от лицето му. – Просто не съм яла.

– Аз сам ще те нахраня. След това ще те заведа в спалнята ти, за да поспиш. От зори не си спряла за момент да ходиш насам-натам.

– Нямам търпение да разбере дали нещо не се е случило между мама и викария.

– Дватама с Лангли ще изпратим да те повикат в мига, в който пристигнат. Нали, Лангли? – обърна се той многозначително към иконома, който току-що бе влязъл отново в кабинета с поднос в ръце.

– Без никакво съмнение, Ваше Височество. – Лангли се изчерви леко, когато видя своята господарка, седнала в скута на съпруга си, но не каза нищо повече, просто постави закуската върху близката маса. – Ще поръчате ли нещо друго, милорд?

– Не. Благодаря.

– Няма защо. А сега, ако ме извините, трябва да се върна на мястото си край входа. – В очите му проблеснаха весели искрици. – Един истински часовей никога не напуска поста си.

Вратата след него се затвори.

Изминаха няколко секунди, изпълнени с мълчание, преди младата жена да обърне невярващ поглед към своя любим.

– Как мислиш, да не би Лангли току-що да се пошегува?

Пиърс се засмя.

– Да, Снежно пламъче, и на мен така ми се стори. Освен това се позчерви, когато те видя в обятията ми. Лангли изглежда започва да се поотпуска. Надявам се след месец-два да спре да стиска ръцете зад гърба си, когато вляза в стаята. – Младият мъж се присегна и, все още

усмихнат, взе парче сладкиш от подноса. – Яж – нареди той и го приближи до устните на съпругата си.

– Да, Ваше Височество. – Тя отдаде шеговито чест и се подчини. – Пиърс, искам да обсъдя нещо с теб...

– Не преди поне две от тези парчета сладкиш да изчезнат от чинията – прекъсна я той. – И толкова чаши чай.

– Добре тогава. – Дафни задъвка покорно и откри смаяна, че Сара имаше право. Дори малко от подходящата храна правеше чудеса. – Чувствам се прекрасно – заяви четвърт час по-късно тя.

– Добре. Значи е време да поспиш.

– Чакай – хвана ръката на съпруга си тя. – Преди да ме отнесеш до леглото, обеща да изслушаш това, което исках да ти кажа.

– Да, вярно – въздъхна Пиърс и отново седна. – Добре, Снежно пламче, слушам те.

– Става дума за Сара. Пиърс, Джеймс ѝ липсва страшно много. А по начина, по който говори за него, се убеждавам, че и двамата са били истински влюбени един в друг.

– И все пак той я е изоставил, когато разбрал, че е бременна – стисна челюсти младият мъж. – Знаеш добре отношението ми към подобен род действия.

– Знам го. – Дафни го погали по тила. – Но помисли за момент: ами ако сърцето на Джеймс не е съгласно с първоначалното му решение? Ами ако е осъзнал колко безчувствено е постъпил и колко много му липсва Сара?

– За какво намекваш?

– Сара ми каза, че когато променила местоработата си, оставила в кръчмата, в която работила преди това, новия си адрес. Но този адрес вече не е валиден. Нито пък виконт Бенчли има представа, че понастоящем тя е при нас.

– Виконт Бенчли ли? – изсмя се сухо младият мъж. – Това копеле не би помогнало на Джеймс, дори да знаеше къде се намира Сара. Да даде информация на някакъв обикновен човек, не аристократ? Немислимо!

– Тогава значи ще ми помогнеш.

– За какво да ти помогна? Няма да принуждавам този мъж да признае детето си. Ако няма достатъчно достойнство да го стори сам, тогава Сара би била по-добре без него.

– Абсолютно си прав – съгласи се съпругата му. – И никога не бих искала от теб да направиш подобно нещо. Единственото, за което те

моля, е да изпратиш някой от твоите хора да оставят съобщение във въпросната кръчма къде се намира понастоящем Сара. В такъв случай, ако Джеймс има почтени намерения, той би могъл да ги осъществи.

– Напълно справедливо.

– И още едно нещо – вдигна умолително очи към любимия си Дафни. – Ако Джеймс се появи, бихме ли могли да намерим някаква работа за него тук, в Маркам? Сара е толкова щастлива тук. Децата я обожават, аз – също. Искам тя да остане при нас.

– Дадено – прокара свитите си пръсти по бузата ѝ Пиърс. – Как е възможно една толкова крехка жена да има такова огромно сърце?

Тя целуна връхчетата на пръстите му.

– Няма как да бъде другояче, ако иска да бъде достойна за твоята любов.

До ушите им достигна звукът от забързани стъпки, последвани от далечен тропот на копита.

– Ваше Височество – почука отвън Лангли. – Идва някаква карета.

Дафни скочи от коленете на съпруга си и се спусна да отвори вратата.

– Мама и викарият ли са това?

Икономът премигна.

– Не съм сигурен. Дотичах тук в мига, в който забелязах приближаващия се екипаж. Беше прекалено далеч, за да различа пътниците в него.

– Тогава да отидем да видим заедно. – Тя се обърна към Пиърс, който също бе станал и се бе приближил до тях. – Сънят ми ще трябва да почака.

– Но само за малко – съгласи се той.

Младата жена пристигна на входната врата точно на време, за да види как Чеймбърс помага на майка ѝ да слезе от каретата.

– Добре дошли. Най-последно.

Изпълнена с гордост, Елизабет се спусна да прегърне дъщеря си.

– О, Дафни, не мога да повярвам. Ще имаме бебе! – И тя обхвана лицето на дъщеря си, като я оглеждаше внимателно. – Изглеждаш прекрасно. Малко отслабнала, може би, но щастлива и сияеща.

– Ти също. – Дафни оглеждаше майка си с не по-малко внимание и бе смаяна да открие, че Елизабет изглеждаше с десетина години по-млада, отколкото само преди няколко седмици.

– В бележката си пишеше, че не се чувстваш добре – промърмори разтревожена маркизата. – Толкова ли е зле положението?

– От време на време. И най-неочаквано. Внезапно ми се завива свят и започва да ми се повръща, но изчезва също така бързо. А в останалото време се чувствам прекрасно.

– Е, радвам се, че ме повика. Че ни повика – добави тя, като се усмихна на викария.

– Кокиче – взе ръцете ѝ в своите Чеймбърс. – Много съм щастлив. Дай Боже детето ти да бъде благословено с добро здраве и радостни дни. То вече е благословено да има двама прекрасни родители, които ще го обичат с цялото си сърце.

– О, господин викарий, толкова се радвам, че и двамата сте тук – прегърна го младата жена. – От няколко дни очаквам пристигането ви.

– Трябваше да украся както трябва къщата в Рътланд преди да тръгна – обясни Елизабет. – След като ще посрещна Коледа с вас, исках да създам празнична обстановка за прислугата. Всички бяха толкова добри с мен – усмихна се тя. – Признавам, че пристигнахме в Маркам още преди около час, но ни задържа един ваш приятел.

– Приятел ли?

– Да. Наблюдаваше ни от безопасно разстояние как влизаме през главния вход, но очевидно ме позна и се приближи към пътя, като ме гледаше с надежда. Не можех да го разочаровам, особено когато имам толкова радостен повод за празнуване, какъвто е предстоящото раждане на моето първо внуче. Затова накарах Алфред да спрем дори преди да сме стигнали къщата. В момента твоят приятел си прави пиршество с дивите ягоди и къпини, които донесох от Рътланд и които бях предназначила за пай.

Дафни завъртя очи.

– Ръсет много добре знае кой ще го поглези, мамо. Несъмнено е развълнуван от идването ти.

– Ти като че ли не го глезиш – отбеляза сухо Пиърс. – Тази лисица яде повече от мен. – Целуна ръката на Елизабет. – Ние сме по-доволни дори от Ръсет да ви приемем в дома си.

– Но поради друга причина, надявам се – отвърна с шега на шегата му тя.

Лангли се плъзна незабелязано покрай тях, за да се заеме с внушителния брой чанти в колата.

– Мамо, сигурна съм, че си спомняш Лангли от първото си посещение тук. – И младата жена го побутна гордо напред. – Той е незаменим член на семейството.

– Как сте, Лангли?

Икономът преглътна няколко пъти, преди да отвърне:

– Добре, миледи.

После се поклони, но не преди Дафни да успее да забележи вълнението в очите му.

– Познаваш се и с мистър Чеймбърс – припомни любезно тя.

– Радвам се да ви видя пак, Лангли – рече викарият.

– Добре дошли, сър. – Нов поклон, след който икономът се изправи, възвърнал напълно хладнокръвието си. – Бихте ли ме извинили. Трябва да повикам няколко лакеи, за да пренесат багажа.

Викарият се загледа след отдалечаващата се фигура на Лангли.

– Отново си извършила едно от твоите вълшебства, Кокиче.

Младата жена повдигна тънките си вежди.

– Какво имаш предвид?

– Вълшебство, което става още по-красиво поради факта, че е неосъзнато и се предлага спонтанно – отбеляза Пиърс, като я гледаше, изпълнен с нежност.

– Точно така – съгласи се Чеймбърс.

– Какво си мърморите вие двамата? – попита Дафни.

– Нищо, Снежно пламъче. – И съпругът ѝ взе ръката ѝ и я сложи върху своята. – Ще разведем ли нашите гости из къщата? В известен смисъл това е първото им посещение в Маркам. Предишния път майка ти остана едва ден и половина, скрита в стаята си. Колкото до викария, едва бяхме привършили десерта, когато ти набързо сложи край на визитата му, като припадна. – Младият мъж се усмихна на Чеймбърс. – Както можеш да се досетиш, вече разбрахме причината за това неразположение.

– Да, вашият бъдещ наследник е съобщавал за своето създаване.

– Една обиколка звучи обещаващо. – Елизабет погледна разтревожена дъщеря си. – Сигурна ли си, че ще издържиш това, скъпа?

– Чувствам се прекрасно, мамо. Наистина.

– Дафни ще бъде с нас само през първите няколко минути – обяви Пиърс с нетърпящ възражения глас. – Ще започнем със стаята, с която Дафни се гордее най-много – новата ни класна стая. След това ще се качим на втория етаж, за да я придружим до спалнята ѝ, където тя ще поспи – нещо, от което има голяма нужда. Съгласна ли си, Снежно пламъче?

– Имам ли друг избор?

– Не.

* * *

Небето на запад бе засияло в оранжево, когато Елизабет внесе поднос в стаята на дъщеря си.

– Събуди ли се, скъпа? – попита тя, докато се приближаваше към леглото.

Младата жена се протегна и седна.

– Божичко! Колко е часът?

– Четири и половина. Беше изтощена. – Маркизата постави таблата върху ношното шкафче и седна на края на леглото. – А сега сигурно си гладна. Донесох ти бульон, малко пиле и прясно изпечен хляб.

– Звучи превъзходно. – Дафни подстави подноса върху коленете си и започна да се храни лакомо. – Не мога да си обясня защо съм толкова гладна – успя да изрече тя, докато дъвчеше.

– Защото сега ядеш за двама. Напълно естествено е да желаетш повече.

„Да желаетш повече“.

Думите на майка ѝ ѝ припомниха защо всъщност бе повикала майка си. Младата жена замислено остави вилицата.

– Мамо, спомняш ли си утрото, когато ти казах за предложението на Пиърс?

– Разбира се.

– Тогава ми каза някои неща... неща, от които ставаше ясно, че някога си била принудена да не послушаш сърцето си и сега съжаляваш за това решение. Спомняш ли си?

Елизабет сведе поглед и започна да си играе със завивките.

– Да, спомням си.

– Това не е моя работа, но въпреки това трябва да те попитам. Мис-тър Чеймбърс има ли нещо общо с това?

Смаяна, маркизата вдигна очи.

– Откъде знаеш това?

– Не го знам. Пиърс се досети. Той е невероятно прозорлив. – Дафни се приведе напред. – Обичаше ли го, мамо?

– Да, много – кимна, изпълнена с мъка, майка ѝ.

– И той те е обичал. – Нямаше нужда от потвърждение. – Какво стана? Защо се омъжи за баща ми? Как можа... – Тя не довърши думите си.

– Как съм могла да избира отвратителен мъж като баща ти пред прекрасен човек като Алфред ли? – въздъхна майка ѝ, вперила някъде в пространството невидящия си поглед. – Чудя се дали би могла да си

представиш колко пъти съм се питала същото през всички тези години. Може би Господ е искал да стане така, за да се родиш ти.

– Благодаря ти – прошепна младата жена. – Но това не е отговор. Когато си се омъжила за татко, ти си нямала представа колко и какви деца ще бъдат създадени от този брак. Така че, защо?

Елизабет се изправи бавно и се приближи до прозореца.

– Бях на петнайсет години, когато срещнах Алфред. Той беше на двацет и три. В нашето село се състоя малко тържество в чест на новата църква. Отидох и аз с родителите си. Той беше там, млад свещеник, посветил се на хората и Бога. Струва ми се, че се влюбихме един в друг още в мига, в който се видяхме. – Последва пауза. – За нещастие моите родители нямаха намерение да дадат единствената си дъщеря на някакъв беден викарий, чиито амбиции не бяха насочени към печелене на богатства, а към реализирането на чужди за тях идеали. Ако Алфред си беше поставил за цел да се изкачи сред редиците на висшето духовенство, тогава може би щяха да размислят. Но той нямаше такъв стремеж и те не искаха и да чуят за него. През следващото лято, по време на първото ми участие в лондонските балове, ми бе представен баща ти. Той беше богат, с титла и преуспяващ. Поиска ръката ми и баща ми му я даде.

– А викарият?

– Алфред ме прегръщаше, докато плачех и ме успокояваше, когато споделях пред него, че се страхувам да предизвикам родителите си. А след това ме пусна да си вървя. – Елизабет попи лекичко с кърпичката ъгълчетата на очите си, за да ги избърше от сълзите в тях. – Никога след това не съм виждала дотолкова лишена от себичност постъпка.

Дафни преглътна с усилие буцата, заседнала в гърлото ѝ.

– Двамата мислехте ли да се жените?

– Разбира се. Прекарвахме цели часове, в които си представяхме съвместния живот: дома, в който щяхме да живеем заедно, пълен с нашите деца; градините, които щяхме да засадим с жълти рози. Жълтите рози, – гласът на Елизабет потрепна, – бяха специалният подарък за мен от Алфред. Носеше ми ги винаги, когато ме посещаваше. Те се превърнаха в символ на красотата на нашата любов.

Внезапно, поразена от друго откритие, младата жена вдигна лявата си ръка и се вгледа в деликатната сребърна халка на четвъртия си пръст.

– Пръстенът, който ми даде викарият, за да можем двамата с Пиърс да скрепим брачния си обет...

Елизабет се усмихна, изпълнена с трепет.

– Това бе трогателният начин, по който Алфред предаде във ваши

ръце чудото на нашата любов. Молеше Господ да даде на двама ви с Пиърс това, което бе отказал на нас.

– О, мамо. Значи първоначално халката е била предназначена за теб.

– Да – отвърна задавено маркизата. – Дафни, обичах го с цялата си душа, както и той – мен. Но аз просто не можах... не бях достатъчно силна. – И тя завря лице в дланите си.

– Толкова съжалявам. – Дафни се измъкна от леглото и прегърна майка си, сякаш искаше да поеме част от болката ѝ.

– Не би трябвало да плача. Това бе толкова отдавна.

– Но ти все още го обичаш. Както и той – теб.

Мълчание. След малко Елизабет вдигна глава, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

– Някои чувства, струва ми се, никога не се променят, независимо, че така би било много по-добре. Абсолютно си права. Любовта и на двама ни с Алфред изобщо не е намаляла. Но това се отнася и за ограниченията, които от години ни разделят. Бях и продължавам да бъда съпруга на Харуик.

– Преди може би – напомни ѝ Дафни. – Но сега? Сега си съпруга на баща ми само по име. Дори вече не живееш в дома му.

– Това не променя факта, че двамата с него сме дали обет. И нито Алфред, нито аз бихме се съгласили да оскверним нашата любов, като нарушим този обет. В очите на Бог и на хората аз принадлежа на Харуик.

– Не и ако Пиърс успее в това, което е предприел.

Маркизата въздъхна.

– Виждам, че съпругът ти е споделил с теб невероятните си планове относно моето бъдеще.

– Бъди спокойна, мамо. Когато Пиърс се захване с нещо, всички прегради са преодолими. А той е твърдо решен да постигне този развод заради теб. Така че, моля те, не губи вяра.

В очите на Елизабет проблеснаха неуверени искрици надежда.

– Как бих могла? Пиърс не е единственият сигурен, че ще успее да извърши подобен невероятен подвиг. Алфред е не по-малко уверен. Когато си заобиколен с вярата на Пиърс в самия себе си и вярата на Алфред в Пиърс, е трудно да останеш скептик.

– А междувременно... – стисна ръцете на майка си младата жена. – Ти си щастлива, нали, мамо? Виждам го по лицето ти. Далеч си от баща ми, от неговата грубост, на сигурно място в Рътланд. – В очите ѝ

блеснаха дяволити светлинки. – Където, както разбирам, викарият те е посещавал.

Елизабет се изчерви като ученичка.

– Да, вярно. Оставаше само по няколко минути, през които само бърбехме. Но магията е все още тук. Изобщо не е изчезвала през всичките тези години. – Бузите ѝ отново порозовяха. – И всеки път ми носи букет от жълти рози.

– Колко романтично! Почти толкова романтично, колкото и фактът, че след повече от двайсет години, мистър Чеймбърс така и не е намерил друга жена, на която да дари сърцето си. Единствено ти – преди, сега и за в бъдеще.

Маркизата се усмихна на думите на дъщеря си.

– Никога не съм предполагала, че ще те чуя да възхваляваш красотата на любовта, при положение, че израсна в подобна атмосфера. Струва ми се най-големият ми страх беше, че никога няма да можеш да повярваш в един мъж дотолкова, че да си позволиш да го обикнеш. Но всичко това вече се промени, нали?

– Из основи.

– Радвам се – рече простичко Елизабет и обхвана брадичката на Дафни. – Прилича ти да бъдеш влюбена. Както и състоянието на бъдещата майка. Не е нужно да те питам дали Пиърс е във всички отношения това, което си се надявала да бъде.

– Дори повече от най-смелите ми мечти – отвърна младата жена и се усмихна вътрешно при спомена за всички радости, с които я бе дарил бракът ѝ, неща, които майка ѝ никога не би могла да проумее. Убийствената красота на начина, по който я любеше Пиърс, задъханата авантюристичност на факта, да бъдеш съпруга на Бандита на тенекиената чаша и, не можеше да не го признае, несравнимото вълнение да ограбва богатшки домове, заедно с него.

Всичко, което ѝ бе обещал в деня, в който ѝ бе направил предложение, беше изпълнено, осъзна внезапно Дафни. Беше обещал да я освободи от затвора, в който живееше, а то означаваше много повече от това да я измъкне от бруталните лапи на баща ѝ.

То означаваше... струваше ѝ се, че дори сега чува думите му, прошепнати с жар в гората в Трагмор, докато изброяваше всичките ѝ лица, които възнамерява да освободи: „Твоя прекрасен дух, твоя огън, твоята невинност. Цялата теб.“

Е, бе успял. Кой знае кога през последните два месеца Дафни Уиндам бе разцъфнала в Дафни Торнтън.

– Потъна в мисли – промърмори Елизабет и върна дъщеря си към действителността. – И с възможно най-очарователна усмивка на лицето. За какво размишляваш?

– За Пиърс – прошепна развълнувано Дафни. – Той ме освободи, мамо, точно, както ми бе обещал. – Несъзнателно допря длан до корема си. – И, с Божията помощ, двамата с бебето ще освободим на свой ред него.

23

– А сега си спомни обещанието, което измъкнах от теб миналата седмица – предупреди я Пиърс, докато закопчаваше ризата си.

– Обещания – намигна му Дафни. – И съм сигурна, че няма да ми позволиш да забравя нито едно от тях. – Тя прекоси стаята и протегна ръце, за да довърши работата на съпруга си. – Спомням си всяка дума – добави припряно тя, забелязала смръщения поглед на любимия си. – Ще стоя надалеч от училището, докато поправят покрива му, седнала на стол и ще те викам, ако имам нужда от нещо. Какво ще кажеш? – И тя приглади с преувеличен жест ризата му.

– Ризата е в отлично състояние. Искане ми се да съм толкова сигурен и в обещанията ти. Ако вече не бях казал, че ще дойдеш...

– Но ти каза. Освен това идеята децата да участват в ремонта, беше моя. Ще бъда съсипана, ако не ми позволиш да гледам. Моля ти се, Пиърс, няма да изложа ни риск нито себе си, нито бебето. Имаш думата ми. Няма да правя никакъв опит да помагам. Няма да се приближавам даже до колата със строителните материали. Просто ще си седя мирно отстрани и ще наблюдавам радостните лица на децата. Така добре ли е?

Въздишка.

– Добре. – Младият мъж облече сакото си. – Първо нека да закусим. Има още няколко часа до пристигането на работниците, а и няма да те оставя да излезеш от Маркам, ако не сложиш нещо в стомаха си.

– Изядох една препечена филия, преди да стана от леглото – опита се да протестира Дафни.

– Това беше преди четири часа. Посъветвах готвачката да приготви някаква лека закуска за средата на сутринта, подходяща за бъдещи майки. Затова да прекратим спора и да вървим в трапезарията.

– Добре – кимна неохотно младата жена. – Но ако закъснеем...

– Няма да закъснеем.

И Пиърс поведе съпругата си надолу по стълбите. Внезапно тя се спря, дръпна го за ръката и посочи към долния край на стълбището. Той проследи погледа ѝ и се усмихна, когато разбра за какво става въпрос.

В една от нишите на вестибюла, забравили за присъствието на прислугата, стояха Елизабет и Чеймбърс. Бяха погълнати от разговора си и от време на време се смееха тихичко. И макар да ги разделяше разстояние от около една крачка, любовта, която витаеше във въздуха

около тях бе дотолкова осезаема, че никакви разстояния не можеха да ѝ попречат.

– Трябва по-скоро да намеря време да отида в Лондон и да се срещна с Колби, адвоката, който нае Холингсби – прошепна в ухото на съпругата си младият мъж и се усмихна. – Непогрешимият ми инстинкт подсказва, че би било разумно да ускорим процедурите около развода.

– В този случай напразно пилееш възможностите на инстинкта си – отвърна развеселена Дафни. – Очите ти са достатъчни, за да разбереш това.

– Наистина. – Пиърс постави ръката ѝ върху своята. – Никак не ми се иска да преча на разговора им.

– Добро утро. – Елизабет избра точно този момент, за да вдигне поглед и им се усмихна топло. – Чакахме ви. Гласът на готвачката започва да се чува все по-силно и по-силно. Очевидно закуската ни изстива. Затова да побързаме. А след това ще можем да тръгнем веднага за училището.

– С нас ли ще дойдеш, мамо? – премигна учудено младата жена.

– Да, разбира се. – Маркизата срещна погледа на дъщеря си и Дафни видя в него духовен покой, който не бе виждала преди. – През изминалите години можех да ти предложа помощта си само по възможно най-прикрития начин. Твоята кауза означава за мен не по-малко, отколкото за теб. Много ме радва възможността да трансформирам чувствата си в нещо по-реално, нещо, което би помогнало на децата. Освен това – погледна развеселена към Пиърс тя, – кой би те наглеждал по-добре от мен дали се държиш както трябва?

– Мамо...

Чеймбърс сияеше.

– Не бих си и помислил да разубеждавам майка ти, Кокиче. Не съм я виждал толкова решителна от двайсет и две години.

– Нямам намерение да я разубеждавам – отвърна Дафни, смаяна от промяната у Елизабет. – Добре дошла, мамо – прегърна я тя и прошепна в ухото ѝ: – Очевидно не съм единствената от семейство Уиндам, освободена от затвора си.

– Очевидно не.

Младата жена стисна ръката на майка си.

– Ела. Внезапно почувствах страшен глад.

Петнайсетина минути по-късно почукване на входната врата прекъсна закуската им. Дафни погледна озадачено съпруга си.

– Очакваш ли някого?

– Не – захапа второто си парче кекс той. – Който и да е той, Лангли ще се справи с него.

Миг по-късно икономът влезе в трапезарията.

– Извинете, Ваше Височество. Неприятно ми е, че ви прекъсвам по време на хранене, но настояхте да ви предупредя, ако се появи някой си мистър Джеймс Чапман. Е, въпросният джентълмен е във вестибюла.

Лангли още не беше довършил думите си, а Дафни вече бе изоставила купата си с пресни малини. Изправи се като куршум.

– Джеймс? Това да не би да е Сариният...

– Да. – Пиърс също се изправи и се намръщи при вида на несдържаното вълнение на съпругата си. – Дафни, моля те, остави на мен тази работа. Все още не знаем защо точно е дошъл мистър Чапман е тук.

Младата жена се сдържа да не отговори, като си налагаше да не забравя каква е причината за суровото отношение на любимия ѝ към Джеймс. Тъй като сам бе изстрадал толкова много задето бе изоставен от баща си, Пиърс бе решил на всяка цена да предпази Сара от евентуални допълнителни огорчения.

– Какво каза мистър Чапман, Лангли? – попита той.

– Поиска да види мис Сара, сър.

– Така ли? – Младият мъж хвърли салфетката си върху масата и тръгна към вратата. – Първо обаче ще трябва да види мен. След което ще реша дали да казвам на Сара за пристигането му.

– Идвам с теб.

Дафни последва съпруга си и вирна брадичка, когато той се обърна, за да се противопостави.

– Знам мнението ти, че в този случай няма да бъде обективна – рече тихо тя. – И може би имаш право. Но, Пиърс, ти не си по-обективен от мен. И, тъй като мненията ни клонят в противоположни посоки, а и двамата се интересуваме живо от бъдещето на Сара и нейното бебе, мисля, че и двамата трябва да се срещнем с Джеймс и да чуем какво иска да ни каже.

Младият мъж се поколеба за момент.

– Ти създаде тази пряма съпруга – промълви Дафни. – Нали именно ти ме окуражаваше да се измъкна от задушаващия ме пашкул?

– Да, Снежно пламъче, имаш право – отстъпи любимият ѝ. – Добре тогава. – Той протегна ръка. – Отиваме ли да се срещнем с мистър Чапман?

Никога досега младата жена не се бе чувствала по-горда и по-обичана.

– Да. Веднага.

Джеймс кръстосваше вестибюла. Щом видя приближаващата се към него двойка, той спря и стисна нервно шапката си.

– Мистър Чапман? – започна Пиърс.

– Да, сър. Вие ли сте херцог Маркам?

Кимване.

– Аз съм Пиърс Торнтън. А това е съпругата ми, Дафни.

– Мистър Чапман – приветства го младата жена. Изглеждаше така, както си го бе представяла: висок, тъмнокос, с остри, интелигентни черти, не красив в класическия смисъл на думата, но неустойимо очарователен. – След като сте дошъл, предполагам, че собственикът на кръчмата, където е работила Сара, ви е съобщил местонахождението ѝ. – И тя зачака отговора му.

Реакцията му беше незабавна.

– Значи тя е тук?

– Да, тук е.

– Слава Богу – прокара пръсти през косите си Джеймс. – Прерових Лондон, за да я открия, спирах във всяка кръчма и кафене, край които минавах.

– Така ли? – потупа замислено брадичка Пиърс. – Какво ви накара да мислите, че е в Лондон?

– В началото не мислех така. Въпросният собственик на кръчмата ми даде адреса на някакво имение. Каза, че напуснала, за да започне работа при по-добри условия като прислужница. – Той смръщи вежди, като потъркваше замислено периферията на шапката си. – Е, отидох там – казваше се Бенчли – но виконтът затръшна вратата в лицето ми, като каза, че никаква Сара Кук никога не била работила в дома му.

Пиърс стисна челюсти, но не каза нищо.

– Помислих, че Сара умишлено е оставила неверен адрес в кръчмата, за да ме заблуди. Затова се върнах в Лондон и продължих моите издирвания.

– Защо би ви заблуждавала Сара? – попита Пиърс.

– Защото може да не желае да я откривам – извърна глава младият мъж. – Последния път, когато се видяхме, тя се ядоса страшно много. И с пълно право.

– Така ли? И каква беше причината?

Джеймс настръхна.

– Въпреки цялото ми уважение към вас, Ваше Височество, отношенията ни със Сара са си наша работа. Не искам да поставям на риск

службата ѝ, каквото и да работи за вас, но няма да стоя повече тук и да обсъждам с вас нашите спорове. Предполагам, че вие сте оставили онази бележка с местонахождението на Сара, за да мога да я открия. Е, ето ме. И, ако простите дързостта ми, бих искал да я видя веднага.

– Защо?

Дори Дафни трепна от острия тон на съпруга си.

– Защо ли? – повтори Джеймс.

– Точно така. Защо? Да не би заради новата ѝ, по-висока служба?

Джеймс зяпна.

– Дори нямам представа какво работи тя тук, дявол да го вземе!

– Тя обучава децата. И то дяволски добре. И условията във всяко едно отношение са много по-добри от тези в кръчмата.

– Това трябва ли да означава нещо за мен?

– Не знам. Трябва ли?

– Не. Не искам проклетите ѝ пари. Искам нея. – Младият мъж си пое развълнуван въздух. – Вижте, не знам какво ви е казала Сара. Но аз ще бъда откровен. Когато двамата се разделихме, аз не заслужавах нито нея, нито нейната любов. Но сега възнамерявам да променя това. Аз не съм беден, Ваше Височество, само неспокоен. В продължение на няколко години работих при няколко прекрасни адвокати и събрах порядъчна сума пари и чудесни препоръки. Възнамерявам да отворя собствена правна кантора в града, който избере Сара. А след това искам да се ожена за нея.

– Разбирам – изкашля се Пиърс. – Мистър Чапман, съзнавам, че бях груб и нахален. Съгласен съм, че отношенията ви със Сара са си лично ваша работа. Но Сара е скъп член на моето семейство. Следователно не исках някой да я нарани или разстрои.

– Нито пък аз искам подобно нещо. За Бога, та тя носи моето... – Той се спря насред изречението.

– Знаем за бебето, мистър Чапман – рече тихо Дафни. – Това е една от причините да се държим така покровителствено. – Изпълнена със съчувствие, младата жена не пропусна да забележи нито тъмните кръгове около очите му, нито линиите около устата му, доказващи неговото страдание. После се обърна към съпруга си. – Мисля, че трябва да изпратим да извикат Сара.

Пиърс наклони глава и сля погледа си с нейния.

– Моят изключителен инстинкт – рече простишко тя. – Моля те. Имай го предвид, особено този път.

Напрежението бавно започна да се изпарява от напрегнатата

фигура на Пиърс.

– Добре, Снежно пламъче – съгласи се той. След това се огледа и извика: – Лангли!

– Да, сър? – забърза към тях икономът.

– Моля те, повикай мис Сара. Кажй й, че има посетител.

– Добре, сър.

– Благодаря ви, Ваше Височество – рече, изпълнен с признателност, Джеймс. – Няма да съжалявате за това.

– Да, и аз мисля, че няма да съжалявам. Колкото до благодарности, благодари на съпругата ми. В крайна сметка се оказа, че тя е била по-обективната. – Той огледа замислено посетителя. – Ти си щастливец, Чапман. Съветвам те никога повече да не рискуваш подобно безценно съкровище, каквото е жената, която обичаш. – С тези думи Пиърс се запъти към трапезарията.

Дафни и Джеймс го проследиха с поглед. След това младата жена се обърна отново към своя гост.

– Аз също мисля така, мистър Чапман. Възползвайте се от тази възможност, да спечелите отново любовта на Сара. Друг шанс няма да имате.

– Дафни? – Гласът на Сара прекъсна думите на Джеймс, каквито и да бяха те. – Имам час. Има ли нещо... – Тя се спря и пребледня като платно. – Джеймс.

Херцогинята тактично се изправи.

– Бихте ли ме извинили, трябва да се върна при съпруга си, за да привършим със закуската. – И тя се усмихна успокояващо на Сара. – Ако имаш нужда от мен, знаеш къде да ме намериш.

– Ваше Височество?

Дафни беше прекосила вече наполовина вестибула, когато Джеймс я повика. Тя се спря и погледна през рамо.

– Да?

Беше стиснал здраво ръката на Сара в своята.

– Имате моите безкрайни благодарности – рече младият мъж. – Вие и вашият съпруг.

Дори от това разстояние Дафни видя радостта, потрепваща на устните на приятелката й.

– Бъдете щастливи, и двамата – отвърна топло тя. Устните й се разтеглиха в усмивка. – И тримата.

И младата херцогиня с леко сърце се отпрати към трапезарията.

– Мислиш ли, че мистър Холингсби може де има нужда от

помощник? – обърна се тя към съпруга си, който бе станал, за да намести стола ѝ.

Пиърс се засмя от сърце.

– Точно това си мислех и аз, Снежно пламъче. – След това стана сериозен. – Това означава ли, че Сара е доволна?

– Би било по-правилно да се каже, че е на седмото небе.

– И защо да не бъде? Нали е с мъжа, когото обича – намеси се Елизабет и отпи от чая си. Забелязала озадачения поглед на дъщеря си, тя добави: – Пиърс ни обясни за Джеймс и за деликатността на ситуацията. Аз лично мисля, че всичко е прекрасно.

Дафни стисна ръката на съпруга си.

– Аз също. – След това премести погледа си от маркизата върху викария. – Не е ли прекрасно, когато съдбата даде на онези, които го заслужават, втора възможност да бъдат щастливи?

– Да, Кокиче. Този път отговори Чеймбърс. – Това е истинско чудо.

Пиърс допря устни до пръстите на своята любима.

– Каж ми, мислиш ли, че неспокойната натура на Чапман би могла да бъде обуздана в добрия смисъл на думата? Той така и не е успял да се задържи на едно място достатъчно дълго, за да започне самостоятелна практика в своята професия.

– Определено. – Младата жена напъха няколко малини в устата си, а очите ѝ светнаха дяволито. – Бащинството има способността да предизвиква невероятни промени у мъжете, нали така?

Пиърс се усмихна топло.

– Наистина е така, Снежно пламъче. Наистина е така.

* * *

Всички бяха в прекрасно настроение, когато каретата пристигна пред училището два часа по-късно. Едва изчакала Пиърс да помогне на майка ѝ да слезе, Дафни буквално скочи на земята и заоглежда нетърпеливо суетнята наоколо.

Насам-натам бързаха работници, като си подвикваха едни на други, пренасяха материалите и организираха работата и любопитните, бликащи от енергия деца. Над всичко това се извисяваше строгият глас на мис Редмънд, която мъмреше учениците си и ги призоваваше да се държат както трябва.

Със същия успех би могла да заповядва на вятъра да спре да духа.

– По-добре да отида да помогна на мис Редмънд – реши Дафни, след като замени развеселени погледи с викария. – В противен случай

тя може да получи удар още преди започването на ремонта.

– Дафни!

Тими, който я бе забелязал, размахваше някаква малка кутия, като същевременно викаше с цяло гърло и тичаше към нея.

– Донесъх Хенри – обяви гордо той и пхна гущера под носа на младата жена. – Надявъх са вий да го наглеждати заради мен, докато работя.

– С най-голямо удоволствие. – Дафни се разкъсваше между желанието да се изкиска и да повърне, когато силната миризма на пръст и трева достигнаха до обонянието ѝ. Започна да диша през устата, за да може да се приближи още повече, така че да види нещо тъмнозелено, което се шумгна като стрела в накъсаната специално за него тръстика.

– Ей го! Видя ли го? Нали ѝ супер?

– Да, супер е. – И тя несъзнателно отстъпи назад. – Великолепен е. Само че от какво точно си му направил леглото?

– О, от разни неща, които намерих в плевника. И една особена трева, която гущерите обичат много, особено, когато ѝ мокра.

– Гущерите са също така забележително срамежливи – намеси се Пиърс, като полагаше големи усилия да не се разсмее. – Така че защо да не затворим отново кутията му с капака, за да му дадем възможност да остане насаме, а не да бъде заобиколен от толкова непознати.

– Прав си, Пиърс. – И Тими мигновено затвори животинката си. – Дафни каза, чи ши го държи, докато аз помагам на строителите.

– Умна идея. Така няма опасност Хенри да избяга и да си навлече неприятности. Един строеж е изключително опасно място за малки създания като гущера. – Младият мъж повиши глас, така че да го чуят всички. – Всъщност, един строеж е опасен за всички, които не следват указанията. Следователно всеки от нашите помощници, който не прави това, което му кажат, ще прекара остатъка от деня да наблюдава как Дафни наблюдава Хенри.

Последва всеобщ вопъл.

– Добре – усмихна се Пиърс. – Виждам, че се разбираме прекрасно. А сега да се съберем на едно място и да се приближим предпазливо до училището, така че да приличаме на група, а не на разпасана команда. Тогава и работниците ще могат да ни дадат своите указания.

Децата неохотно започнаха да се събират край младия мъж.

Мис Редмънд отправи сияещ поглед към него, а увисналите ѝ бузи се повдигнаха от пълна с обожание усмивка.

С кашлица, която подозрително приличаше на задавен смях,

Чеймбърс отмести глава и се вгледа упорито в строителите, които разтоварваха последните материали.

– Коя сте вий? – попита внезапно Уилям и вдигна глава към Елизабет.

– Аз съм майката на Дафни. Казвам се Елизабет.

– Дафни има майка? – погледна невярващо той. – Но тя е възрастна!

– Вярно – проблеснаха развеселено очите на маркизата. – Но напредналата ѝ възраст е скорошен факт. Съвсем неотдавна тя беше на твоите години. И затова няма нищо чудно, че има майка.

– Ти си хубава – заяви Прудънс, като прегръщаше новата си кукла. – Ти също ли си кокиче?

Погледите на Елизабет и Чеймбърс се срещнаха.

– Знаеш ли, мисля, че съм – докосна русата глава на куклата тя. – Как се казваш и коя е красивата ти приятелка?

– Аз съм Прудънс. А името на куклата ми е Дафни. – И момиченцето смръщи замислено искреното си лице. – Когато Дафни ми я донесе, тя ми каза да ѝ дам някое специално, скъпо за мен име. Тъй и сторих.

– О, Прудънс. – Дафни клекна до нея, а по ресниците ѝ блеснаха сълзи. – Това е може би най-хубавият подарък, който съм получавала. Поласкана съм. Благодаря ти.

– Аз ти дадох да подържиш гущера ми – запротестира Тими. – Туй също ѝ чест.

– Разбира се, че е. Прудънс просто е засвидетелствала по друг начин уважението си. Нали така, Прудънс? – И тя се усмихна заговорнически на момиченцето.

Той отвърна на усмивката ѝ.

– Така.

– Мистър Чеймбърс, шъ можем ли да вдигнем гредите и да заковем плочите? – попита Уилям.

– Да отидем да видим. – И викарият им даде знак да го последват.

– Ще изпратя да ви донесат нещо за сядане – обърна се към съпругата си Пиърс. – А след това ще помогна на работниците. – Очите му светнаха. – А вас, мили дами, оставям да се грижите за Хенри.

След час дъските, които щяха да служат вместо керемиди, вече можеха да влязат в употреба, а тежките дървени подпори, които щяха да подпират новия покрив, лежаха наредени една до друга върху земята. Доведоха два силни коня. Те поклащаха глави, докато един от работниците привърза края на дебело въже за хамута им, а другия – за първата

грета, която щяха да издигнат.

Пиърс издърпа Тими по-далеч от конете, а после потърси с очи Дафни.

Тя беше застанала няколко метра по-нататък и се засмя, когато погледите им се срещнаха.

– Ще ми се да не бях давала това глупаво обещание на Пиърс – оплака се на майка си тя. – Искам да помогна.

– О, няма да мине без нашата помощ. – Елизабет се облегна на пейката, която бяха пренесли специално за тях под няколко дървета. – Още един подобен инцидент и Тими ще се присъедини към Хенри. Инстинктът ми подсказва, че няма да бъде сам. Всъщност подозирам, че повечето от децата ще прекарат по-голямата част от времето като наблюдават лудориите на гущера, отколкото като помагат на строителите.

– Несъмнено. – Дафни се огледа. – Къде е викарият?

– Събира пирони за плочите. – Елизабет посочи с ръка. – Виждаш ли? Край сградата.

– А мис Редмънд? Мислех, че с най-голямо удоволствие ще поседне при нас.

– Мис Редмънд очевидно с много по-голямо удоволствие стои край училището и гледа, с изпълнени с обожание очи, съпруга ти – отвърна Елизабет, като погледна крадешком дъщеря си.

И двете избухнаха в смях.

Внезапно към мирната сцена се понесе някаква карета и спря рязко сред строителните материали.

Смехът на Дафни секна.

– Боже мой. – Стисна ръката на майка си и усети, че тя също се бе вледенила.

– Харуик. – Елизабет пребледня като лист хартия и започна да трепери неконтролируемо. – Какво, за Бога, търси тук?

– Торнтън!

Гласът на Трагмор прогърмя като изстрел. Запъти се към Пиърс с широка, решителна крачка, а целият му вид издаваше триумф.

Младият мъж се обърна бавно.

– Трагмор? Какво искаш?

– Съвсем малко – изсмя се маркизът. – Всъщност – всичко. Целият ми живот... и твоят.

– Махай се! – Пиърс инстинктивно се приближи до любимата си, сякаш искаше да я предпази от присъствието на баща ѝ. – Махай се, преди да те изхвърля аз!

Без да се смути ни най-малко, Трагмор погледна в посоката, в която се бе придвижил зет му.

– А, ето ги моята дъщеря-предателка и съпруга-прелюбодейка. Слугите ви не споменаха, че ще намеря и тях тук. А къде е лъжливият викарий? Мислех, че ще допълни приятната картинка.

– Можеш да прекратиш тирадите си, Харуик. – Викарият пусна пироните, които бе събрал и се приближи, за да застане до Пиърс. – Вече извърши предостатъчно зло за цял един човешки живот. Връщай се в Трагмор.

– А, ето те и теб, Чеймбърс. Уплаших се, че ще ме разочароваш. Колкото до връщането ми в Трагмор, точно това е и моето намерение. Но когато го сторя, вече ще бъда богат и влиятелен. – И маркизът отвори папката, която държеше, а очите му блеснаха злобно. – Или, ако не богат и влиятелен, то поне отмъстен както си се полага.

– Ти? Да бъде отмъстено за теб? – изсмя се сухо Пиърс. – Ти си този, който върши гадости, Трагмор, и на теб трябва да се отмъсти.

– Затова ли съпругата ми пуска в леглото си набожния свещеник?

Чеймбърс се наежи.

– Не мърси името на Елизабет, недостоен мошеник такъв! Не и в мое присъствие.

– Колко галантно! – изръкопляска Трагмор. – Нищо чудно, че Елизабет предпочита твоето легло пред моето. Кажете ми, Чеймбърс, в една стая ли си живуркате двамката по време на дългия ви престой в Маркам?

– Не си прави труда да даваш някакъв отговор на този злостен въпрос, господин викарий – проблеснаха от омраза очите на младия мъж.

– Ваше Височество? – извика колебливо бригадирът. – Да чакаме ли?

– Не е необходимо, Малор – отвърна Пиърс, без да отделя погледа си от новодошлия. – Маркизът си тръгва веднага. Започвайте да вдигате гредите. Мис Редмънд, наглеждайте децата.

– Разбира се, Ваше Височество – отзова се веднага учителката и събра около себе си учениците.

Шумовете, характерни за един строеж, се възобновиха.

– Е, Трагмор – рече младият мъж. – Изкара на показ кирливите си ризи, а сега можеш да си вървиш.

– Не още, Торнтън. – И той умишлено бавно извади няколко листа от папката си. – Както виждаш, въпреки огромния брой широкоплещести пазачи, с които си напълнил Рътланд, моят детектив успя да събере

внушително количество доказателства. Предостатъчно, за да се докаже, че тук има доста повече от „кирливите ми ризи“, както ги нарече. Всичките тези страници са изпълнени с факти. – Той се обърна към викария. – Искаш ли да ти разкажа за всяко едно от посещенията ти при Елизабет през изминалите два месеца? За дългите мигове, в които оставахте насаме, в закътаното имение, където я беше заврял Торнтън? Само вие двамката и романтичните жълти рози, които ѝ носеше всеки път. Да не говорим пък за неочакваното ви пътуване в уютната карета от Рътланд до Маркам, където живеете под един покрив и един Бог знае какво правите?

– Разговаряме, Харуик. Нещо, което ти можеш да вършиш само с юмруците си. – Чеймбърс едвам успяваше да говори, толкова беше вбесен. – Дори нечестният ти детектив не би могъл да изфабрикува грехове, които никога не са били извършени. И дълбоко в черното си сърце ти също знаеш много добре, че Елизабет не е способна на измама. Че дока-то носи твоето име, тя винаги ще ти бъде вярна.

– Да, но в момента тя се опитва да се освободи от моето име, нали така? Поне така ми каза Холингсби, когато се отби в Трагмор, за да ми съобщи, че повече няма да работи за мен.

– Да – сръза го Пиърс. – Точно това прави. И с пълно основание, и двамата го знаем много добре. Ти се отнасяше отвратително с нея, копеле, както и с моята съпруга.

– Аз? Копеле? – Горчив смях. – Мисля, че нещо си се объркал, Торнтън. Копелето си ти, а не аз. Ти си роден от една курва, която бяха изгонили на улицата, където ѝ беше мястото. Ако съдбата беше по-справедлива, тя трябваше да умре още там, докато ти беше в корема ѝ, вмес-то да прахосва парите на данъкоплатците в скапания приют в Лестър.

Нещо в Пиърс сякаш се скъса.

– Кучи син! – Юмрукът му изсвистя във въздуха и запрати надалеч маркиза.

– Недей, Пиърс – сграбчи го за ръкава викарият. – Той точно това се опитва да те накара да направиш. Не знам поради каква причина иска да се направи на мъченик. – И Чеймбърс посочи към гледащите ги строители и ученици.

– Напразно си хабиш думите, Чеймбърс. – Възвърнал равновесието си, Трагмор бе притиснал носа си с носна кърпичка. – Не можеш да го възпреш, той е като животно. То си му е в кръвта и е подсилено от годините, прекарани на улицата. Нека да покаже пред всички ни каква е истината – че, със или без титла, той си остава нищожеството от приюта.

Ако Маркам имаше грам мозък в главата си, той никога нямаше да признае за свой син копелето на Кара Торнтън.

– Млъкни, татко. – Дафни незабелязано бе станала от пейката и сега стоеше, с горящ поглед, до мъжете.

Този път Трагмор изглеждаше поразен.

– А, а, какво е станало с кротката ми малка Дафни?

– Спаси се от отровните ти лапи – срязва го младата жена. – Както и мама. А сега се махай, остави на мира семейството ми и никога повече не се връщай.

Маркизът замислено сви ръката си в юмрук.

– Само посмей и си мъртъв. – Гласът на Пиърс прозвуча убийствено спокойно. – И не ми пука, ако ще цялата Горна камара да дойде да гледа как ще те удуша.

– Не ти пука, така ли?

– Не. Аз съм нищожество от приют, нали не си забравил?

– Харуик. – Елизабет се приближи, чувствайки, че краката ѝ треперят. – Какво искаш? Защо си си направил труда да наемаш детектив? – Уплашеният ѝ поглед се премести от Дафни върху Пиърс и най-накрая се спря върху викария. – Ако завръщането ми в Трагмор е цената, която трябва да платя, за да спася любимите си хора, тогава... – Гласът ѝ я предаде за момент. – Тогава така да бъде.

Маркизът отметна назад глава и се засмя.

– Не се ласкай толкова, скъпа. Всичките ти атрибути са напълно заменими. Честно казано, изобщо не ми пука в чие легло лягаш. Разбира се не възнамерявам да призная това пред църквата или парламента. Онова, което ще им кажа е, че съм бил изоставен от любимата си съпруга, от жената, която съм обичал и за която съм се грижил в продължение на повече от двайсет години. Помисли си за възмущението им, когато прочетат моите документи и научат, че си избягала с твоя любовник от миналото... и, че си се приютила под покрива на един избухлив и нечестен човек. – Трагмор присви устни. – Колко бързичко ще ми дадат развод. И колко тъжно ще бъде това за теб и за Дафни. – И той вдигна триумфистичен поглед към Пиърс. – Не само, че няма да оставя на Елизабет никакъв шанс да започне този развод, ами и ще го получа такъв, че да задоволява собствените ми изисквания, а нея ще я оставя без стотинка.

– Мама не се нуждае от парите ти – срязва го Дафни.

– Така е. А от викария нуждае ли се? – отвърна меко той. – Защото никога няма да го има. Виждате ли, напълно съм съгласен с Чеймбърс – Елизабет е прекалено морална, за да легне с мъж, който не ѝ е съпруг. А

аз няма да ѝ оставя възможност да се омъжи отново. – Усмихна се злобно, преди да нанесе последния удар, насочен право в душата на Пиърс. – А Дафни? Дафни повече няма да ми бъде дъщеря. Всъщност, разводът ще анулира нейното съществуване. И тогава, Торнтън, жена ти ще стане копеле също като теб.

Една вена на слепоочието на младия мъж запулсира бясно.

– Колко?

Трагмор вдигна подигравателно вежди.

– Торнтън, да не би да намекваш, че желаяш да преговаряш с мен?

– Попитах „колко“? Достатъчно се позабавлява. А сега ми кажи какво всъщност искаш. Това определено не е твоята съпруга. Нито пък дъщеря ти. Става въпрос за пари. Така че колко ще ти бъдат нужни, за да изоставиш злобните си планове?

По лицето на маркиза не остана и следа от присмех.

– Искам всичките си полици, до една, с печат, че са платени, поставени върху дланта ми, а обидното споразумение, което състави Холингсби – разкъсано на парчета. И освен това искам една разумна месечна издръжка – да речем двайсет хиляди лири, за да си осигурите трайното оттегляне от живота на всички ви.

– А каква гаранция ще получа, че ако изпълня всичко, което желаяш, няма отново да решиш и да започнеш бракоразводното дело?

– Ще подпиша съответен документ. И ще ти предам всички доклади, които ми е написал моят детектив, за срещите на Елизабет с Чеймбърс.

– Ти за глупак ли ме мислиш, Трагмор? – попита Пиърс. – Проклетият ти помощник със сигурност има копия.

– Така е. Тях също ще ти ги дам. – И маркизът се усмихна подигравателно на младия мъж. – Нямах друг избор, освен да повярваш на думата ми, Торнтън. Вярно е, че рискуваш за моята част от споразумението. Но, също така знаеш, че, като се има предвид стимула, който ще бъдат за мен двайсетте хиляди лири месечно, това е доста малко вероятно. А какво би станало, ако откажеш да изпълниш исканията ми? Би ли могъл да понесеш последствията? Да живееш със съзнанието, че именно ти си обрекъл Дафни да бъде копеле?

Пиърс сви и отпусна юмруци встрани на тялото си.

– Как е да бъдеш притиснат в ъгъла, Торнтън? Да бъдеш заключен в килия, за която само аз имам ключ, да бъдеш измъчван така, както някога ти измъчваше мен?

Това преля чашата.

– Гаден мръсник. – Пиърс се спусна към маркиза и го сграбчи за гърлото. – Какво знаеш ти за затвор и мъчения? Аз просто те лиших от парите ти. А ти изгори душата ми. Моята и на всички останали деца, които измъчваше и пребиваше при всяка възможност.

– Какви деца? За какво, по дяволите, говориш? – изломоти Трагмор, като се опитваше да се освободи.

– „Домът на вечната надежда“. Спомняш ли си? Нали оправният ти детектив те беше информирал за моите корени? За теб беше голямо откритие, че копелето, което държеше твоите полици е наистина копеле и че е прекарал първите десетина години от живота си в приют. И то не в кой да е приют, можеш ли да си представиш, а в онзи, в който си направил безчет доходоносни посещения. Никога не ти е минавало през ума, че ще си спомня за теб, нали? Мислеше си, че си бил също толкова анонимен за мен, колкото аз – за теб. Но ти се лъжеше, Трагмор. Дяволски много се лъжеше. Спомням си те пределно ясно – твоите побои, твоята жестокост. – Пръстите на младия мъж се впиха в гърлото на маркиза. – И, разбира се, срещите ти с Барингс. Вашите комбинации, които си мислехте, че сте прикрили хитро. Парите, които слагаше в джоба си, за да оставиш онова чудовище да управлява приюта. Спомням си всичко, долен мошеник такъв. Всяка седмица ви наблюдавах как двамата с моя баща, изискания херцог Маркам, се промъкват в кабинета на Барингс, като си мислехте, че всичката измет в „Дома на вечната надежда“ си е в леглата. Всяка седмица виждах как Барингс ти подава парите. И всяка седмица се заклевах пред себе си да те накарам да платиш за жестокостта си.

Маркизът, разширил зеници, бе престанал да се бори.

– През цялото това време си знаел? Затова значи ме преследваше така, както хищникът преследва плячката си. – Възвърнал арогантността си, той отблъсна ръката на младия мъж. – Винаги си си мислел, че сделката ми с Барингс е истинско изобретение. Вярно, възможността се представи най-неочаквано, но след това доразвих всичко в блестяща схема. Изненадващ факт, като се има предвид, че ми бе внушена несъзнателно от Маркам.

Пиърс преглътна с усилие.

– Значи трябва да благодаря на баща си за дългогодишното царуване на Барингс.

Последва подобен на грачене смях.

– Не бъди глупав, Торнтън. Маркам не беше достатъчно нечестен, за да измисли подобен бляскав план. Той беше слаб човек, чиито сърце

и съвест бяха в непрекъснат конфликт с главата му. Неговото предложение беше само скелетът на окончателния вариант. Той предложи да ме възнагради царски, ако измисля някаква правдоподобна спекулация, която да изисква редовните му посещения на „Дома на вечната надежда“. Истинският му мотив за това уж бил да държи под око незаконния син на някакъв свой близък приятел. Скоро обаче си дадох сметка, че синът бил на самия Маркам. Ти – повдигна рамене Трагмор. – От самото начало подозирах, че не ми бе разказал цялата история, но, честно казано, това не ме интересуваше. Идеята да взимаме пари от Барингс беше моя, нещо, което, бях сигурен, моралът на Маркам никога не би позволил. Затова аз се заех с тази работа и точно това му и предложих да правим. Щях да придружавам Маркам при всичките му посещения и лично да уреждам мръсната работа с Барингс, и по този начин да давам възможност на херцога да изпълнява задължението си – да проверява дали незаконният син на приятеля му се чувства добре. Това вършеше чудесна работа на Маркам. При положение, че истинската причина за посещенията му оставаше в тайна, той не се интересуваше изобщо какво ми плаща Барингс, нито пък, че аз сучех от две майки – от него самия и от Барингс. В крайна сметка баща ти имаше повече пари, отколкото би могъл да похарчи за цял един живот. Следователно всеки от нас получи онова, което искаше.

– Да, всички вие получихте каквото искахте – изсъска Пиърс. – И в твоя случай това означаваше не само пари, а и кръв. Между посещенията заедно с Маркам, ти идваше и сам, заради удоволствието да ни биеш и измъчваш.

– Просто ви поставях там, където ви беше мястото – озъби се маркизът. – И когато баща ти забрави своето място, аз сторих същото. Само че по много по-изкусен начин.

– Какво, по дяволите, значи това?

– Да речем, че когато интересът на Маркам изчезна, аз започнах да го подклаждам, като му сочех предимствата на нашето сътрудничество.

Младият мъж разтегна в неприятна гримаса устни.

– Изнудвал си го.

– И трябва да признаеш, че го правя добре. – Подигравателните думи на Трагмор напомняха за настоящата ситуация. – Достатъчно – рече той и заглуши с жест въпроса, който Пиърс се готвеше да зададе. – Малкото ни събрани е към края си. Е, какъв е отговорът ти? Приемаш ли моите условия или да се свързвам с адвоката си и да започвам бракоразводната процедура, която ще превърне съпругата ти в копеле?

– Недей, Пиърс – рече тихо Дафни и застана до любимия си. – Той е достатъчно безчовечен, когато е лишен от власт. Представяш ли си живота на колко хора би разрушил, ако има пари и власт?

Младият мъж си пое бавно и дълбоко въздух и погледна подред към викария, Елизабет и своята съпруга.

– Ще се свържа с Холингсби още щом се върна тази вечер.

– Не! – сграбчи ръката му Дафни и заклати буйно глава. – Не прави това. Ще се чувствам много по-малко копеле, ако ме отрече, отколкото ако продължавам да бъда негова дъщеря. Не искам той да ми бъде баща.

Пиърс обърна глава и погледна разтревожената си съпруга.

– Заклех се да те пазя от всякакво зло. И възнамерявам да сторя точно това.

– Закле се също така да унищожиш и баща ми.

В очите на младия мъж проблеснаха иронични искрици.

– Тогава още не предполагаш, че той сам се е унищожил.

– Съгласна съм с Дафни – обади се внезапно Елизабет. Тя вирна брадичка, като черпеше сили от одобрителното кимване на викария. – Харуик не може да ми стори по-голямо зло от това, което вече ми направи. Но може да нарани други. Не позволявай това да стане, Пиърс.

Осъзнал искрените слова на Елизабет и пълната липса на себичност както у Дафни, така и у майка ѝ, младият мъж почувства, че го обзема прилив на гордост.

– Вземи всичките ми пари, Трагмор. Това е без значение, тъй като в крайна сметка победителят ще бъде пак аз.

– Какви глупости бръщолевииш? – попита маркизът. – Да не си променил мнението си? Да не би да отказваш да...

– Сър? – Прудънс, която се бе промъкнала незабелязано край тях, дръпна Трагмор за самото. – Не се ядосвайте. – Гласчето ѝ се загуби сред виковете на възрастните и шума от строежа.

– Какво? – извъртя се маркизът и изгледа момиченцето така, сякаш беше казала нещо неприлично.

– Не викайте – промълви Прудънс. – Особено пък на Дафни. Тя ѝ кокиче. – Малкото ѝ личице светна. – Може да подържите куклата ми – предложи тя и протегна русокосото си съкровище към него. – Шъ ви помогне да съ почувствате по-добре.

– Как смееш да се доближаваш до мен, мръсна хлапачке! – изкрещя Трагмор и бутна детето и куклата му. – Махни грозната си играчка от очите ми.

– Вий не разбирате – продължи да обяснява търпеливо Прудънс и

отново протегна напред любимата си кукла. – Тя шъ ви помогне да не съчувствате толкоз ядосан. Тя кара сестра ми да спре да плаче. Както и мен. Вземете я, сър.

Маркизът изрева ядосано и блъсна играчката от ръцете на момиченцето, като я запрати с лице в прахта.

– Моята Дафни! – изпищя детето и я вдигна светкавично от земята. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато Трагмор запристъпва към нея.

– Това ще те научи друг път да ми се подчиняваш веднага! – кресна той и я зашлеви толкова силно, че я запрати право към конете.

Животните изцвилиха в знак на протест, дръпнаха хамутите си и опънаха до край въжето.

Трагмор не обърна внимание на уплахата им. Единственото, което виждаше, бе проклетото дете, върху което възнамеряваше да изкара насъбралия се яд.

Той отново вдигна ръка.

– Не!

Дафни извика несъзнателно. Целият свят се бе събрал в една сцена: как баща ѝ удря куклата на Прудънс, а после и самата Прудънс. Времето се бе върнало с дванайсет години назад, в „Дома на вечната надежда“, а Прудънс беше Сара.

Тогава Дафни не бе могла да стори нищо.

Сега обаче можеше.

– Остави я! – Младата жена се спусна напред, грабна момиченцето в ръцете си и я отнесе на безопасно разстояние от лапите на баща си.

В този момент въжето се скъса.

– Пазете се! – извика някой от работниците.

Тежката дървена греда се стовари с пълна сила върху главата на Трагмор.

Той се строполи, без да издаде звук.

24

– Би трябвало да ми е мъчно за него. А не ми е мъчно.

Дафни гледаше към градината в Маркам, стиснала парапета на балкона към дневната.

– Не, скъпа моя, не би трябвало да ти е мъчно – прегърна я откъм гърба Пиърс. – Мъчно ни е само за онези, които заслужават. Трагмор беше чудовище. Смъртта не може да промени този факт.

Младата жена се завъртя с лице към съпруга си и затвори очи.

– Никога няма да забравя по какъв ужасен начин умря – прошепна тя. – Черепът му се спуска под гредата.

– Не, няма да забравиш – съгласи се любимият ѝ, благодарен, че бе успял да ѝ попречи да види обезобразеното тяло на баща си. Така споменът за ужасната му смърт щеше да отзвучи по-бързо и нямаше да я преследват кошмарни видения. – Няма да забравиш – промълви отново той, като я притисна към тялото си, – но оттогава е минала едва една седмица. С времето мъката от този спомен ще стане по-поносима. Повярвай ми. В живота си съм се сблъсквал с неща, които мислех, че никога няма да мога да преживея, но въпреки това оцелях.

Дафни отметна назад глава.

– Баща ми направи отвратителни признания през онзи ден, но вместо да се ядосаш, ти се държеше така, сякаш си си отмъстил. Като че ли у теб не бе останала вече и капчица гняв.

– Точно така беше – прокара пръсти през косите ѝ Пиърс, а в очите му просветна учудване. – Аз самият никога не бих повярвал в това. В продължение на години замислях и предвиждах вероятностите на това последно противопоставяне – деня, в който щях да разкрия пред Трагмор всичко, което знаех, и да го накарам да падне на колене. На ум преживявах сцената стотици, може би хиляди пъти. Ако тогава някой ме бе попитал за подобна възможност, щях да отвърна, че бих предпочел да умра, отколкото да отстъпя пред неговите изисквания. Но когато бленуваният ден най-после настъпи, когато отново се изправих с лице срещу моето минало, аз открих, че това вече е без значение за мен. Защото сега имам нещо много по-значимо от омразата, заради което да живея. И това нещо е тук, в обятията ми.

Дафни се надигна на пръсти, за да го целуне. Очите ѝ бяха пълни с любов и гордост.

– Безкрайната ти смелост вечно ми дава повод за учудване. От всички великолепни постъпки, които си извършил като Пиърс Торнтън и като Бандита на тенекиената чаша, мисля, че най-героичната е победа-та над твоето минало. – Младата жена постави длан върху долната му челюст. – Нашето бебе може би все още не си дава сметка за това, но баща му е изключителен човек.

По лицето на Пиърс премина сянка.

– Мислиш за баща си – рече наслуки съпругата му.

– Това е единственото от моето минало, с което все още не съм приключил, може би защото не го разбирам напълно – призна тихо той. – И след всичко, което ми каза миналата седмица Трагмор... – И той уморено потърка слепоочията си. – Не знам какво да мисля.

– Изглежда баща ти не е бил чудовището, за което го беше взел – каза Дафни.

– Но ми е обърнал гръб, дявол да го вземе!

– Това е признак за слабост, а не за жестокост. – Младата жена хвана любимия си за ръката, твърдо решена да доведе до край лечебния процес, който щеше да го дари с мечтания душевен покой. – Пиърс, ти сам ми каза, че покойният херцог изглеждал напълно незаинтересован всеки път, когато двамата с баща ми се срещали с Барингс и че прекарвал по-голямата част в обиколки из приюта, като „просто разглеждал“. Това бяха точните ти думи. Приказките на баща ми, непосредствено преди смъртта му, потвърдиха изводите, до които и двамата бяхме стигнали вече. Маркам е ходел в „Дома на вечната надежда“ единствено за да се увери, че си добре. Печалбата очевидно не е била причината, още повече, че е плащал на баща ми, за да води незаконните си сделки с Барингс. Нито пък жестокостта. – Забелязала озадачената физиономия на съпруга си, тя добави: – Когато обвини баща ми, че тормозел по всякакъв начин децата в приюта, не каза ли, че идвал единствено с тази цел и помежду ежеседмичните си срещи с Барингс?

Младият мъж кимна замислено.

– Последният херцог присъстваше ли по време на тези побои?

– Не.

– Значи имаме пълно основание да смятаме, че не е знаел нищо за тях. – Дафни започна да изброява, посочвайки подред пръстите си. – Следователно излиза, че баща ти не е приемал пари, не е удрял нито едно дете и не е имал интерес да поддържа Барингс на директорското място. Нито пък е имал представа за неговата и за бащината ми бруталност в негово отсъствие. Имал е нужда единствено от някакъв повод, за да

вижда сина си. Не, Пиърс, това определено не е поведение на незаинтересован човек. А само на уязвим.

– Така е – пое си дълбоко въздух младият мъж. – А това отново поставя на дневен ред въпроса, чиито неизвестен отговор продължава да ме измъчва. Трагмор спомена, че изнудвал Маркам, за да го принуди да участва в неговия план за приюта.

– Спомням си – кимна замислено съпругата му. – Баща ми каза, че Маркам загубил интерес, вероятно след бягството ти от приюта, но моят родител намерил начин да възвърне този интерес.

– Да, но с какво го е изнудвал? Какви заплахи е използвал? По дяволите! – Пиърс пусна ръката на любимата си и се извърна, но тя успя да забележи измъчения му поглед. – Непрекъснато обсъждаме тази тема. Но всичко това са само наши предположения. Искам да знам какво е мислел Маркам. Тогава може би ще се поуспокоя.

– Струва ми се, че мога да ти помогна по този въпрос.

Двамата съпрузи се обърнаха и видяха застаналия до вратата Холингсби.

– Извинявайте, че нахлувам така. И не винете Лангли. Той си вършеше работата безупречно и настояваше, че все още не приемате посетители – усмихна се адвокатът. – Аз обаче издебнах удобния момент. Изчаках Лангли да се отдели за миг от входа и забързах насам. И, по всичко личи, моментът е дори по-подходящ, отколкото очаквах. – Той се приближи до бюрото и постави отгоре му папката си. – Тук имам едно писмо, което, предполагам, ще те дари с покоя, който търсиш.

– Ти не си посетител, Холингсби. Ти си приятел – отговори веднага Пиърс. – И си винаги добре дошъл в нашия дом. – Веждите му се повдигнаха въпросително. – Писмо ли?

Адвокатът извади два плика, като в същото време наклони глава към Дафни.

– Искане ми се да изразя моите съболезнования по повод ненавременната смърт на баща ти.

– Благодаря ти, но не е нужно. – Младата жена прекоси стаята, наля бренди в две чаши и ги подаде на мъжете. – Всички ние знаем що за човек беше баща ми. Не пожелавам подобна насилствена смърт никому, но би било абсурдно да се преструвам, че скърбя. Всъщност това, което чувствам, е дълбока тъга и огромно облекчение. Тъга за грозния начин, по който баща ми пропиля живота си и облекчение, че мама и всички други, потърпевши от неговата жестокост, най-после се отърваха.

– Ти си невероятна жена – рече, изпълнен с възхищение,

Холингсби. Загледа се в питието си, а след това вдигна очи, за да срещне погледа на Дафни. – Ще говоря без заобикалки. Това, което трябва да покажа на Пиърс, е свързано с баща му. Ако предпочиташ да не присъстваш...

– Не. – И тя предано застана до съпруга си. – Ще остана.

Адвокатът изчака само утвърдителното кимване на Пиърс, за да му подаде първия запечатан плик.

– Последният херцог даде специални указания да ти предам това писмо непосредствено и едва след смъртта на маркиз Трагмор.

Младият мъж трепна изненадано, остави чашата си, пое плика, разкъса го и разгърна написаните на ръка страници в него. След това се отпусна на канапето и даде с ръка знак на любимата си да седне до него. Тя се подчини и двамата заедно зачетоха посланието на баща му.

Скъпи мой сине Пиърс,

Нямаш представа откога чакам да мога да те нарека така, да изкрещя пред целия свят, че ти – и твоята майка – сте мои. Но човек осъзнава някои неща прекалено късно, тъй като едва в края на живота си разбира какво е истински важното и кое – незначително. Извиненията са безсмислени, тъй като никакви слова не могат да върнат онова, което вече е изгубено, нито пък да излекуват прекалено дълбоките рани. Но знай, че страдах ужасно заради собствените си глупост и слабост, тъй като сам се лиших от щастието да живея с жената, която обичах и шанса да познавам нашето дете.

Не мога да изразя колко горд се чувствам, че си наследил състрадателното сърце и силата на характера на майка си, така че твоите деца никога да не познаят агонията от изоставянето, която аз ви накарах да понесете с Кара.

Но стига празни съжаления. Фактът, че четеш това писмо означава, че Трагмор вече го няма и че заплахите му вече не могат да ни навредят. Когато се обърна назад, разбирам какъв глупак съм бил, щом съм му се доверил. Единственото, което мога да кажа в своя защита е, че, в невероятната си наивност, го мислех за свой приятел.

Нека сега да ти обясня неразумните си действия отпреди двайсет и три години, с надеждата, че ще ги разбереш, макар и да не ги приемеш.

По нататък в писмото се описваха подробности за онова, което Трагмор бе загатнал преди смъртта си: че Маркам се бе обърнал към него, подтикван от отчаяното си желание да посещава приюта, като претендирал, че трябва да наглежда детето на някакъв приятел, че Трагмор бе приветствал идеята да го придружава, за да върши незаконните си сделки с Барингс и че след бягството на Пиърс от „Дома на вечната надежда“, когато Маркам поискал да излезе от заговора, маркизът отказал да го пусне.

Пиърс нетърпеливо разгърна страницата, търсейки отговорите, от които се нуждаеше отчаяно.

Трагмор изобщо не се интересуваше дали ще го придружават при срещите му с Барингс. Единственото, което го вълнуваше, бе да продължавам да плащам за помощта му в началото и да мълча по повод незаконните му деяния. Той сподели с директора на приюта, че възнамерявам да се оттегля и доукраси истината като добави, че уж съм планирал да уведомя властите за нечестните им сделки. Не само, че не бях отправял подобна заплаха, ами дори не бях помислял за такова нещо. Барингс естествено изпадна в паника, а Трагмор беше разчитал точно на това. Двамата се съюзиха срещу мен и обявиха, че ако не изпълня исканията им, маркизът щял да разкрие пред Горната камара цялата схема и да обяви мен за инициатор и извършител, а тях с Барингс – невинни и шокирани, насила въввлечени участници, които бяха разкрили незаконните ми действия и сега търсеха справедливост. Директорът на приюта естествено щеше да потвърди думите на Трагмор. При подобни свидетелски показания нямаше как да спася нито семейството, нито репутацията си.

Не си заслужавахме риска, Пиърс. Много по-лесно беше просто да плащам на Трагмор проклетите му пари и с това да приключа тази работа. И то не само, за да запазя семейното си име и чест. Ти също щеше да бъдеш в опасност, ако откажех. Виждаш ли, сега вече разбирам по какъв начин функционираше мозъкът на маркиза. Той наистина нямаше да се спре, дори ако се наложеше да ме обвини пред Камарата на лордовете. Ако откажех да му сътруднича, той щеше да започне да се рови из миналото ми, докато не откриеше истинската причина за посещенията ми в приюта. И тогава ти също щеше да бъдеш включен в изнудванията му – нещо, което не можех да допусна. Затова аз приех

техните условия и започнах самостоятелно да те издирвам. Ако те бях открил веднага, повярвай ми, нямаше да ти се наложи да прекараш всички онези дълги години на улицата. Щях да намеря начин да ти помогна, каквото и да ми струваше това. Но по времето, когато най-после разбрах къде се намираш, ти вече не беше ловък джебчия, а умен млад мъж, поел пътя към успеха. Начинът, по който инвестираше, като внимателно и прецизно избираше изгодните вложения и отхвърляше непечелившите, ми напомняше много за мен самия. Ти се превръщаше в силна страна, с която другите не можеше да не се съобразяват. И все още си такъв. Следователно, синко, вече не се нуждаеш от моята помощ.

Нито пък от мен самия.

Каква ирония, нали? Този, който сега има нужда от теб, съм аз.

На това място Пиърс вдигна глава.

– Холингсби, спомням си, че в деня, в който ме запозна със завещанието на баща ми, ти каза, че той непрекъснато, макар и дискретно, ме държал под око след бягството ми от приюта и следователно познавал острия ми ум и бил сигурен в способността ми да управлявам неговите имена и инвестиции.

Адвокатът кимна.

– И както сам виждаш, действително те е наблюдавал. Казах ти също и че възнамеряваше да дойде лично при теб, но болестта осуети намеренията му. Чети нататък и ще се увериш, че това също е вярно.

Младият мъж сведе поглед към листите в ръката си и продължи.

Не мога да ти върна годините, Пиърс. Нито пък мога да върна красивата ти майка и да я помоля за прошка, защото бях толкова слаб и себичен, че да се разделя с нея. Единственото, което мога да споделя, е фактът, че се проявих като безсърдечен глупак и че не заслужавам нито Кара, нито теб. Знай, че признах това пред себе си отдавна и че единственото, което ме възпираше да се спусна към Уелингбъро и да призная пред теб, че си ми син, бе срамът. Не срам от теб, а срам от мен самия и моята страхливост. Разбираш ли, няхах смелост да видя омразата в очите ти, когато ти кажа кой съм. А сега, когато съм готов дори да рискувам да ме обявиш за свой враг, само и само да мога да застана пред теб и да те нарека мой син, страхувам се, е прекалено късно, тъй като

отслабвам с всеки изминал ден и не мога да стана от леглото си. Затова вслушай се в думите ми, Пиърс, отчаяно искам да ти ги кажа, преди да умра.

Ти си невероятен, прекрасен човек, сине. Ти живя в ада, оцеля и сега просперираш, въпреки, или може би именно, поради ужасното си детство. Никога не се съмнявай в твоите качества, тъй като ако на света има човек, който би могъл да се нарече „благороден“, то това си ти. Горд съм, че във вените ти тече моята кръв. А сега, в случай, че четеш тези редове преди края на двегодишния ти срок като херцог Маркам, прочети последното ми писмо до теб, което съм поверил в сигурните ръце на Холингсби. Но не забравяй – независимо дали ще избереш да останеш херцог Маркам или не, ти винаги ще бъдеш моят законен наследник. И това е чест, но не за теб, а за мен.

С безкрайна обич,
твой баща
Франсис Ашфорд

Пиърс гледа още дълго страниците в ръката си, а пръстите му трепереха.

– Пиърс? – докосна лицето му Дафни. – Добре ли си?

– В продължение на трийсет години живях с мисълта, че той не ме обича достатъчно, за да ме признае – отвърна задавено младият мъж. – Дори когато чух условията на завещанието му, реших, че го е направил, тъй като вече няма да е жив и да бъде унижен от признаването на незаконния си син.

– Той се е ужасявал при мисълта, че може да не го приемеш – рече тихо Дафни. – Освен това е бил уплашен от шантажа на баща ми не само заради самия себе си, а и заради теб. Херцогът се е опитвал да те предпази от него и те е обичал по свой начин. Това са причините да не ти се обади, а не жестокост или презрение. Боже мой, Пиърс, не може да не виждаш колко се е гордеел с теб. То се усеща от всяка написана от него дума.

– Да, така е. – Едно мускулче на челюстта му потрепна. – За какво последно писмо говори той?

– За това. – И Холингсби му подаде втория запечатан плик. – В деня, в който те запознах с условията на завещанието, ти ме попита дали баща ти е предвидил нещо в случай, че нямаш деца или пък създадеш дъщеря вместо син.

– Спомням си. Ти ми отговори, че херцогът оставил запечатан плик, който трябвало да бъде отворен след изтичането на двугодишния период.

Адвокатът кимна.

– Ето го въпросният плик. Това е последната ти връзка с баща ти.

– Но двете години още не са минали.

– Така е. Но смъртта на Трагмор прави този период на изчакване ненужен, както обясни изрично покойният херцог, когато ми го повери. – И Холингсби мълчаливо постави писмото в ръката на Пиърс. – Отвори го.

Объркан, младият мъж се подчини.

Пиърс,

Щом четеш тези редове, това означава, че или са изменили две години откакто си наследил титлата, която ти се пада по право, или Трагмор вече не е между живите, за да представлява заплаха за теб. Каквато и да е причината, аз най-после мога да почина в мир. Щом ти си на кормилото, и имението Маркам, и моите сделки са във възможно най-сигурните ръце. Напълно е възможно ти вече да имаш свое дете и любяща съпруга, нещо, което заслужаваш. Заради теб, заради твоето щастие, се надявам да е така. Но това няма никакво значение за завещанието.

Виждаш ли, сине, условията в него са напълно фиктивни. Измислих ги единствено, за да предизвикам любопитството и интереса ти, така че да приемеш титлата. Тъй като, макар и скришом, те наблюдавах в продължение на години, аз те познавам добре. И знам, че мразиш най-вече да обърнеш гръб на две неща: на предизвикателство и на възможността да помогнеш на някой беден човек. С тази титла аз ти давам възможност да удовлетвориш и двете. Направих това поради две причини, само една от които е егоистична, а именно, че ще носиш титлата Маркам и фамилното име Ашфорд. Резултатът на другата причина остава непроменен, независимо дали ще останеш Маркам или ще се върнеш към предишния си живот като Пиърс Торнтън. Най-голямата ми надежда е, че по време на този труден за теб период, през който си бил принуден да приемеш роля, която презираш, си открил нещо, което аз разбрах доста късно: че благородството се ражда в сърцето и се подхранва от ума.

Моля се това откритие да ти осигури спокойствието, което търсиш. Научи на това и децата си, и агонията, която изживяхме с теб, няма да е била безцелна.

Всичко, което имам, е безусловно твое: моето име, моето богатство, моите благодарности.

Татко

Пиърс вдигна глава – очите му бяха овлажнели от вълнение.

– Той е знаел – измърмори невярващо. – Завещал ми е титлата си, тъй като е знаел, че тя олицетворява всичко, което мразех.

– Мразеше – повтори Дафни, като натърти върху миналото време. – Пиърс, спомни си какво ми каза само пет минути преди да пристигне мистър Холингсби. Каза, че когато денят на възмездиято най-после дошъл и когато си се изправил лице в лице с твоето минало, внезапно си открил, че това вече няма значение, защото сега имаш нещо много по-важно и по-силно от омразата, за което да живееш. О, Пиърс, не разбираш ли? – избърса радостните сълзи от бузите си младата жена. – Точно към това се е стремял и баща ти. Искал е да откриеш душевния си покой и ти го откри. Какъв прекрасен подарък ти е направил!

– Така е – свали очилата си Холингсби, за да почисти някаква въображаема пращинка от едното им стъкло. – Въпросът сега е, какво ще направиш с този подарък.

Все още замаян от всичко, което бе научил, младият мъж наклони озадачено глава.

– Какво имаш предвид?

– Твоята титла. Ще я задържиш ли или ще се откажеш от нея?

Въпросът увисна за момент безпомощно във въздуха, като постепенно се разтваряше заедно с обръкването на Пиърс, докато се превърна в бляскаво откритие.

Той хвана ръката на своята любима и се усмихна, а очите му проблеснаха.

– Както каза веднъж красивата ми съпруга, съществуват най-различни сортове херцози. Аз просто ще увелича разновидностите с още една.

Холингсби грабна чашата си с широк жест и я вдигна тържествено.

– В такъв случай – за подаръка на баща ти. И за всички херцози Маркам – минали, настоящи и бъдещи.

ЕПИЛОГ

– Наследникът ти е любознателен като баща си – обяви Дафни, като се облегна на стената в детската стая и посочи към сина им. – Дори на шестседмична възраст.

Чернокосото момченце – наречено Ашфорд Торнтън в чест на двамата родители на баща си – беше невероятна смесица от чертите на Дафни и Пиърс, от когото бе взело тъмните коси и кожа, а от майка си – пъстрите очи, които точно в този момент бе отворило широко и се бе загледало съсредоточено в слънчевия лъч, танцуващ по стената.

– Почти не е мигнал цял следобед, за да не изпусне нещо – поклати смаяна глава младата жена. – Нито един звук или движение не могат да му убягнат.

– Той очевидно не е лишен от хитрост – усмихна се доволно съпругът ѝ. – И инстинкт. Трябва да се погрижим само за ловкостта му. – И той прегърна през кръста Дафни. – На дъщеря ни също не ѝ липсват тези качества. – Той погледна гордо към гукащата обитателка на второто креватче със златистомеден цвят на косите. – Джулиет не отстъпва по интелигентност на своя брат-близнак. Тя е сияйна и скъпоценна, каквато и би трябвало да бъде. В крайна сметка, – очите на младия мъж просветнаха при спомена за причината, поради която бяха кръстили дъщеря си Джулиет, – както и двамата знаем добре, името ѝ бе вдъхновено не само от твоята кукла. Тя всъщност се нарича Джуълийет.

– Поради което ти загуби връзката си с бижутата – отбеляза сухо младата жена. – Защото когато става дума за Джулиет, тя е тази, която е откраднала от теб. Сърцето ти определено е пленено от нея.

– Само част от него – погали любимата си по бузата Пиърс. – Друга част принадлежи на Ашфорд. А всичко останало, и то не само сърцето – целуна я нежно по устните той, – принадлежи изключително и изцяло на несравнимата майка на близнаците. – И той придърпа Дафни по-близо до себе си и задълбочи целувката, докато не усети пламения ѝ отговор. – Толкова ми липсваш, че ще се побъркам. Боже, колко време мина вече?

Младата жена се засмя тихичко, без да се отделя от устните му.

– Търпение, скъпи. Майсторлъкът е в точната преценка на подходящия момент. – И тя отдръпна назад глава, за да се вгледа в лицето му. – Каж ми истината? Не беше ли поне малко обезпокоен, когато на бял

свят се появи Джулиет?

– Бях ужасен – стисна челюсти Пиърс. – Беше така изтощена, когато акушерката ме издърпа навън. – Той потрепера. – Да те гледам как се мъчиш и да не мога да сторя нищо, за да ти помогна...

– Достатъчно – притисна пръсти към устните му тя. – Сега съм в пълна форма. А и нямах това предвид. Просто се питах дали не си бил разочарован, когато си помислил, че първото ти – единственото ти – дете е момиче, а не момче.

Младият мъж премигна учудено.

– Разочарован? Нито за секунда. Вече съм ти казвал, Снежно пламче, да угаждам на дъщеря си за мен бе не по-малка мечта, отколкото да имам син. – Той прокара пръсти в косите ѝ. – Все пак не мога да не призная, че бях поласкан от факта, че съм създал едновременно и син, и дъщеря. И в този случай ти се оказва абсолютно права – погледна я дяволито той. – Свършил съм забележителна работа, нали?

– Ти ли?

– Добре, ние. Двамата създадохме две изключителни деца.

– Обявени за такива от безстрастния им баща. – Дафни се освободи от прегръдката му и скръсти ръце. – И така, какви са днешните подаръци за децата?

– Какво те кара да мислиш, че съм им купил подаръци?

– Защото им купи и вчера, и онзи ден, и по-онзи ден, и миналата седмица...

– Добре, добре, ти спечели – изсмя се младият мъж, без да се смути ни най-малко от смърянето на съпругата си. – Добре де, малко ги глезя. Но това в крайна сметка си е мое право. Две от тези красиви деца са наши, а третото е на Сара и Джеймс. Кой друг би ги поглеждал малко, ако не аз?

– Въпросът ти е супер. Я да видим сега – потупа се замислено по брадичката Дафни. – Готвачката практически живее в детската стая, когато не се кара с мисис Гейтс за това чий ред е да храни бебетата. Лангли вече снова непрекъснато между двата си поста – входната врата и детската. После идва редът на Лили и Бедрик, да не говорим за мама и викария, които са погълнати единствено от сватбените си планове и посещенията в детската. Да продължавам ли?

– Да, доста хора се състезават за вниманието на нашите деца, нали? – съгласи се с готовност Пиърс. След това се замисли за момент. – Всъщност, беше малко трудно да донеса в имението подаръка за Ашфорд. Ще трябва да почака малко, преди да го види.

– Страхувам се да попитам. Какъв е този подарък?

– Една великолепна кобилка, която ми привлече окото още преди две седмици. Ще свърши прекрасна работа за нашия син.

– Пиърс? Кон!? Че той е още бебе!

– Както и кобилката. Не след дълго и двамата ще са готови един за друг.

– Боже – завъртя очи младата жена.

– Затова пък подаръците за момичетата се пренасят лесно. И са много специални. Почакай ме тук. – И той се измъкна навън със загадъчен вид.

Останала сама в детската стая, Дафни погали покритите с мъх главици на децата, като благодареше на Бога за любовта, на която ги бе благословил да се радват. Спря край третото легълце, където спеше Алисън. Тя се бе родила само две седмици преди близнаците и бе споила още по-силно и без това здравата връзка между своите родители като ги бе превърнала в семейство, нещо, за което Сара винаги се бе молила да има.

– Дафни? – Сара надникна през вратата и погледът ѝ се примеси с тревога, когато видя къде бе застанала приятелката ѝ. – Има ли някакъв проблем с Алисън?

– Не – успокои я младата жена. – Всъщност дъщеря ти е единствената в тази стая, която прояви готовност да сътрудничи. Моите двама палавници очевидно не мислят да заспиват.

Сара се засмя на глас. Самотната и нещастна млада жена бе изчезнала завинаги.

– Къде е Пиърс? Той обикновено рядко се отделя от близнаците. Да не би да е отишъл да нагледа новото училище? – вдигна шеговито вежди тя. – Мис Редмънд трябва да е съсипана от продължителната им раздяла.

– Сигурна съм, че е съсипана от този факт – подхвана шегата Дафни. – За нещастие мис Редмънд ще трябва да свикне да вижда по-рядко мъжа ми, особено сега, след като строежът е привършен. В крайна сметка нейните прелести, колкото и големи да са, не могат да се конкурират с тези три бебета тук – въздъхна търпеливо тя. – Не, Пиърс отиде да донесе днешните си покупки. Трябва да се върне всеки момент.

В същия миг вратата на детската се отвори и после се затвори с ритник.

– О, Сара, добре е, че ти също си тук. – Пиърс все още криеше ръце зад гърба си. – Донесъл съм подаръци за нашите дъщери, но те

включват също така и вас двете с Дафни. – Забелязал озадаченото им изражение, той обясни развълнувано. – Измина повече от десетилетие от срещата ви в приюта – две толкова различни и същевременно толкова еднакви момиченца. Тогава и двете не сте и предполагали, че един ден ще прекрачите света, който ви разделя, за да станете приятелки. Благодарение на вашата смелост, нашите дъщери започват живота си като равни, без предразсъдъците и ограниченията от миналото. А сега, за да отбележим това начало... – Младият мъж извади ръцете си иззад гърба и ги протегна напред. – Във всяка от тях държеше по една кукла, и двете съвсем еднакви, със златни коси, огромни сини очи и ярко розови атлазени рокли. – За Алисън и Джулиет – обяви той и подаде куклите на майките на момиченцата. – За двете прекрасни жени, които ги дариха с живот.

* * *

– Жестът ти да ни подариш тези кукли беше наистина много красив – каза същата вечер Дафни, когато вече бяха в спалнята си.

Тя разкопча роклята си, отметна коси и погледна крадешком към съпруга си, който се настани да чете „Таймс“ – вечерният му ритуал, от както раждането на близнаците го бе обрекло на принудително ергенство. Младата жена се опита да прикрие както усмивката, така и възбудата си.

– Изключително героично. Благодаря ти.

– Няма защо – смръщи вежди Пиърс, като умишлено разтвори вестника, за да прикрие от погледа си Дафни и нощницата, която разкриваше прекалено голяма част от прелестите на собственичката си. – Каж ми, когато си в леглото. Трудно ми е да те гледам разсъблечена и да не мога да те имам.

– Добре тогава. – Младата жена безгрижно се шмугна в леглото и изгаси лампата. – Легнах си.

– Досетих се.

– В стаята е тъмно като в рог, Пиърс. Не би могъл да четеш.

– Това е без значение. – Пауза. – Защо, по дяволите, си облякла тази прозрачна нощница?

Дафни се надигна на лакът.

– Защото дойде краят на безконечното ни чакане.

– Какво каза? – скокна на крака Пиърс.

– Ела в леглото и ще ти покажа.

Той вече се беше възбудил.

– Не е ли рано? – Но още докато питаше, той захвърли халата си и прекоси стаята.

– Не. Вече мина повече от месец и съм напълно здрава. – И тя се протегна и обгърна с ръце врата му.

– Боже, колко ми липсваше, Снежно пламъче – зарови устни той в ухаещата трапчинка на шията ѝ.

– И ти – на мен. – Дафни потръпна и се отдаде на магията, която оказваше винаги върху ѝ нейният съпруг. – Да видим дали инстинктите ти са така добри както преди – прошепна тя.

Усети вибрациите в гърдния му кош, предизвикани от смеха.

– Много добре, Снежно пламъче. – Пиърс повдигна глава и покри устата и тялото ѝ със своите. – Обещавам да прекарам цялата нощ в тяхното усъвършенстване, ако кажеш, че е необходимо.

* * *

Два-три прекрасни часа по-късно Пиърс прегърна своята спяща съпруга, като намести и двамата под разбърканите завивки. Беше силно изтощен, но прекалено доволен, за да заспи, преливащ от щастие, каквото не бе предполагал, че съществува. Сърцето и душата му бяха спокойни, а тялото – задоволено след нощта, прекарана в обятията на Дафни. Вече беше и баща и скъпите му деца спяха в креватчетата си няколко врати по-нататък по коридора.

Най-после Пиърс Торнтън имаше дом.

Той вдигна очи и благодари безмълвно на небесата, като се закле никога повече да не се съмнява в нещо, което, вече се бе убедил, съществуваше наистина.

Молитвите действително можеха да бъдат изпълнени.

Младият мъж се намести по-удобно и погледът му падна върху броя на „Таймс“. Беше го захвърлил в мига, в който Дафни му бе предложила да го дари с рая, затворен за него от шест седмици. Тъй като все още не му се спеше, той вдигна вестника и го насочи така, че да се осветява от лунната светлина.

Вниманието му бе привлечено от една статия на първата страница.

„Вчера лорд Уибърлинг се върна от тримесечното си пътуване из Индия и донесе, по неговите думи, двата най-големи и най-прекрасни диаманта, попадали някога на английска земя.“

– „И двата камъка нямат никакви дефекти или драскотини“ – прочете на глас младата жена иззад гърба на съпруга си. – Невероятно.

Пиърс изви глава.

– Мислех, че си заспала.

– Аз пък мислех, че вестникът не те интересува.

– Не ме интересуваше. Но сега, след като те изтоших, вече имам интерес.

– Ммм, разбирам. – Дафни се изправи, както беше чисто гола и се мушна в пенюара си. – Лорд Уибърлинг. Познаваш ли го?

– Не. А ти?

– О, да. Той беше приятел на баща ми. По-точно, един от най-добрите му информатори. Всеки път, когато посещавах викария, лорд Уибърлинг успяваше да ме зърне и с огромно удоволствие съобщаваше на баща ми за моето непослушание.

– Така ли е правил? – наклони глава младият мъж, като наблюдаваше своята съпруга изпод полуспуснатите си клепащи.

– И двата диаманта били големи и без дефекти, това специално се подчертава в статията, нали? – попита тя, като се потупваше по брадичката.

– Да.

– Чудя се колко ли струват?

– Кой знае? Може би десетина хиляди лири.

Изречението на Дафни бе олицетворение на невинността.

– Представяш ли си само колко деца биха могли да нахранат.

– Безброй.

– Колко жалко – въздъхна младата жена. – Лорд Уибърлинг е алчен и безчувствен човек. Той най-вероятно ще пръсне парите си в казиното или ще поръча да направят с диамантите пръстени на коравосърдечната си съпруга.

– Страхувам се, че си права – отвърна любимият ѝ, а очите му започнаха да святкат.

Дафни се приближи до скрина и отвори чекмеджето, където стояха вратовръзките на съпруга ѝ. Тя започна да рови из десния му заден край и след малко извади бляскавия сапфир, който бяха скрили там.

– Мислиш ли, че диамантите са по-големи от него? – попита тя, като оглеждаше скъпоценния камък.

– Определено. Няколко пъти по-големи, ако хвалбите на Уибърлинг са поне наполовина верни.

– Може би ще е по-добре да се уверим сами в това, да ги огледаме отблизо.

– Великолепна идея. Пиърс скочи от леглото и се приближи до любимата си. – Знаеш ли, току-що се сетих, че все още не съм използвал

красивата черна пелерина, която ми подари за Коледа.

– Вярно. А аз все още не съм привикнала съпруга си да гледа майката на своите деца украсена с маска.

– Само този път – прошепна младият мъж.

– Само този – съгласи се Дафни, олицетворение на искреността.

Погледите им се срещнаха.

И Бандитът на тенекиената чаша се усмихна.

КРАЙ

© 1995 Андреа Кейн
© 1996 Красимира Матева, превод от английски

Andrea Kane
The Last Duke, 1995

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране, разпознаване и редакция: Сергей Дубина
Редакция и форматиране: maskara, 2008

Издание:
ИК „Бард“, София, 1996

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9449>]